

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

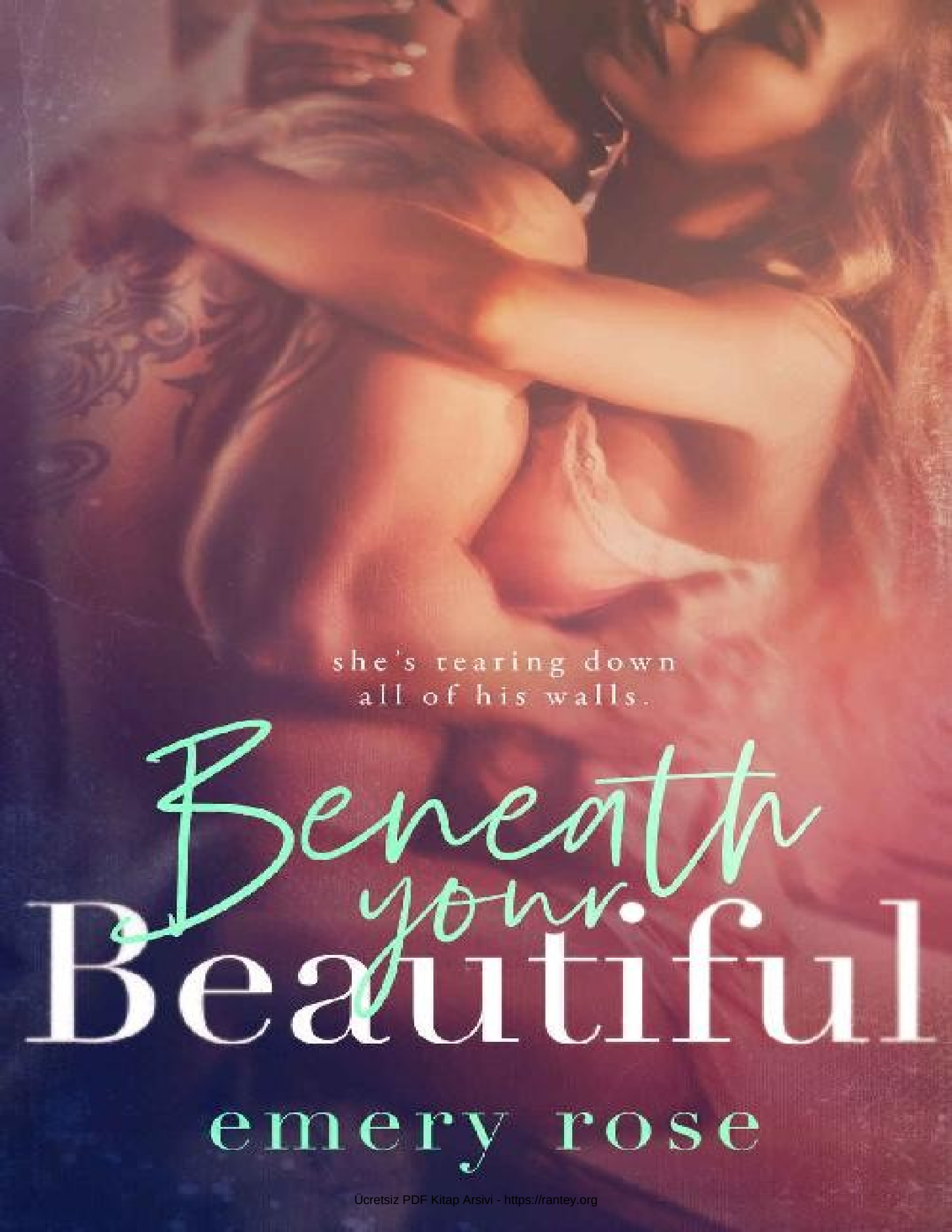
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene featuring a couple in an intimate embrace. The woman, with long blonde hair, is leaning over the man, who is lying down. They are positioned on a dark, ornate rug. The lighting is warm and soft, creating a sensual atmosphere. The woman's hand is visible, resting on the man's shoulder.

she's tearing down
all of his walls.

*Beneath
your.*
Beautiful
emery rose

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güzelliğinin Altında

emery rose

OceanofPDF.com

Güzelliğinin Altında
Telif Hakkı© Emery Rose, 2018

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Chelsea Kuhel ve Madison Seidler, www.madisonseidler.com Düzeltme:

Monica Black, www.wordnerdediting.com

Kapak Tasarımı: Sarah Hansen, www.okaycreations.com İç

Mekan: Stacey Blake, www.champagnebookdesign.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>Başlık</u>	
<u>Sayfası</u>	
<u>Telif</u>	
<u>Hakkı</u>	
<u>İthafı</u>	
<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Onuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm On</u>	
<u>İkinci Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm On</u>	
<u>Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü On Dördüncü</u>	
<u>On Beşinci</u>	
<u>On Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Yirminci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci</u>	<u>Ön</u>
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bir Yirmi</u>	
<u>Bölüm İki Yirmi Yirmi</u>	
<u>Bölüm Bölüm Bölüm Yirmi</u>	
<u>Bölüm Yirmi Altı Üç Dört</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm Otuz Bir</u>	

Bölüm Otuz İki Otuz
BölümÜç Otuz Otuz Otuz
Bölüm Bölüm Bölüm
AltıDört Beş
Otuz Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Otuz Bölüm
Dokuzuncu Bölüm Kırkıncı
Bölüm
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Sonsöz
Teşekkür Emery ile
bağlantı kurun .

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Kızlarım Maddie ve Lillie'ye, içiniz de dışınız da çok güzel.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Eden

Ön kapıyı açarken ceketimdeki karı fırçaladım ve verandanın kirişlerinden sarkan şişme Noel Baba'ya bakıp güldüm. Luke'un ev arkadaşlarından biri olan Trevor kanepede oturmuş, ayaklarını sehpaye dayamış, bir elinde bir dilim pizza, diğerinde uzaktan kumanda vardı. "Hey, Trev." Beremi çıkardım ve sarı saçlarımın aşağıya dökülmesine izin verdim. "Finaller için çok mu çalışıyorsun?" Şaka yaptım.

Pizzayı kutuya attı ve kanepenin arkasına atladı. "Etkileyici. Bunu bütün kızlar için yapıyor musun?" Alay ettim.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi, gözleri odanın içinde geziniyor, benim dışımda her şeye bakıyordu. "Burada ne işin var? Bugün Perşembe."

Güldüm. "Perşembe günleri uğramama izin yok mu? Bu bir ev kuralı mı?" "Genelde bütün gün dersin var."

Doğru. Bu öğleden sonra okulu asıyordum. Luke'un mesajı anlaşılmayı mühürledi. *Bir sonraki dersini ek. Sana ihtiyacım var. Hemen.* Benden hiç seks için dersi asmamı istememişti. Sonunda içindeki asiye dışarı çıkardığı için o kadar heyecanlanmışım ki neredeyse koşarak buraya geldim. "Odasında mı?"

"Uh, hayır... o dışarıda."

Kaşlarımı çatmışım. "Burada olacağını söyledi."

"Hadi bira içmeye gidelim. Ben ısmarlıyorum."

"Dün geceki doğum günü kutlamanın etkisinden hala kurtulamadım." "Hair of the dog."

Akşamdan kalma seksi daha iyi bir tedavi olurdu ama bunu kendime sakladım. "Ben onun odasında bekleyeceğim." Yanından hızla geçtim. "Sonra görüşürüz."

Trevor'ın eli koluma dolandı ve beni geri çekti. "Oraya çıkmak istemezsin."

Merdivenlerden yukarı baktım, korku midemi kemiriyordu. "Neden olmasın?" Fısıldadım.

"Sadece... yapma."

Kolundan kurtuldum ve sessizce merdivenleri çıktım. Koridorda sürünürken Luke'un yatak odasından sesler geldi. Kapısı bir aralık açıldı ve duymak için kulaklarımı zorlayarak kapının dışında durdum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Üç yıl boyunca gece geç saatlere kadar konuşurken karanlıkta Lexie'nin sesini dinledikten sonra, bunu çok iyi biliyordum.

"Yakında," dedi Luke. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Ona doğum gününde söyleyemezdim. Finaller de yaklaşıyor..."

"Bu beni deli ediyor," dedi Lexie. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Ona her baktığımda biliyormuş gibi hissediyorum."

Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Böyle bir şey olamaz.

"Ağlama Lex. Onunla konuşacağım. Bu sadece...zor."

Aman Tanrım. Ne zaman? Nasıl? Tüm bunların nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorladım.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu burnunu çekerek.

Cevaplarımı beklerken nefesimi tutarak gözlerimi kapattım. "Onu hâlâ önemsiyorum."

Beni hâlâ *önemsiyor* muydu? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Lise son sınıftayken, onunla Penn State'e gelmem için bana yalvarmıştı. Bir aptal gibi, sanatın sadece bir hobi olduğunu söyleyerek onu üniversiteye kadar takip etmiştim. Süslü bir diploma olmadan da yapabilirdim. Babam sanat okulunun parasını ödeyecek değildi. Yine de en azından girmeyi deneyebilirdim ve parasını kendim ödemenin bir yolunu bulabilirdim. Ama hayır, sanat okulu broşürlerini çöpe atmıştım.

Çünkü Luke benim ilk aşkımdı. "Luke... Sana söylemem gereken bir şey var."

"O da ne?" Sesi boğuktu. Yüzü kızın saçlarına mı gömülmüştü? Onu tutuyor muydu? Öpüyor muydu? Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Ciğerlerime hava almak için mücadele ettim. Kalbim çok acıyordu, zar zor nefes alabiliyordum.

"Kızmayacağına söz ver," diye yalvardı. "Bu bir kazaydı. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ama... Hamileyim."

Destek için duvara yaslandım. Hamile miydi? Nasıl olduğunu bilmiyor muydu? Boğazımda safra yükseldi. Acıyı yuttum ve

Omuzlarım.

Öfke damarlarıma doldu.

Kapıyı iterek açtım ve duvara çarptım. Ellerimi kalçalarımaya koyarak tüm manzarayı seyrettim. Luke onunla kaşıklışıyordu ve o da yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kapıya bakıyordu. Zafer kazanmıştı ve beni gördüğüne hiç şaşırmmamıştı. Lexie o mesajı Luke'un telefonundan göndermiş olmalıydı. Kazanan oydu ve zaferinden dolayı çok heyecanlıydı.

Luke'un yüzü şok içinde donup kalmıştı; kahverengi gözleri kocaman açılmış, ağzı sanki onu cümleinin ortasında yakalamışım gibi açık kalmıştı. Altın sarısı saçlarının kısa katları, Lexie parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi karışmıştı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Beş yıldır sevdiğim çocuğa bakmaya dayanamıyordum. *Beş yıl.*

"Rahatsız mı ettim?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak sordum.

Luke sırt üstü yuvarlandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Korkak herif. Eğer yere saçılmış giysileri bir gösterge ise, o yorganın altında çıplaktı. Ve şimdi seks hayatımızın son birkaç aydır neden azaldığı acı bir şekilde anlaşılıyordu. Başka birinden alıyordu, en iyi arkadaşımndan.

"Eden... düşündüğün gibi değil." Sesi o kadar ezik geliyordu ki sertçe güldüm. "Açıklayabilirim."

"Bunu önemseyen biri için sakla."

Seni sevmiştim. Bunu bana nasıl yapabildin? Ve Lexie, o kalles, birinci sınıftan beri oda arkadaşımndı. Tatillerde onu eve götürdüm çünkü ailesinin onu umursamadığını söyledi. Kıyafetlerimi ödünç almasına izin verdim. Arkadaşlarım onun arkadaşları oldu ve şimdi de erkek arkadaşım onun erkek arkadaşıydı.

Kalbim o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki, onları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Ama Lexie'ye yıkıldığımı görme zevkini tattırmayı reddettim. Harekete geçme zamanıydı, gözyaşı değil. Luke'un dolabını açtım ve bir beyzbol sopası almak için içeri uzandım. Combat Maxum'u seçtim, güçlü vurucular için bir sopa ve sallanarak dışarı çıktım. Lexie sinmiş, korunmak için kendine sarılmıştı.

Güldüm. "Merak etme Lexie. Saldırı ve darptan tutuklanmaya değmezsin."

Başım dik bir şekilde odadan çıktım. Koridora çıktığımda merdivenlerden hızla indim ve ön kapıdan hızla çıktım. Ön verandanın basamaklarından aşağı uçtum ve köşeyi döndüm, ayaklarım kaydı ve

Luke'un ailesinin lise mezuniyet hediyesi olan gümüş BMW'sinin önünde durduğumda yeni yağmış karın üzerinde kayıyordum. Luke Prescott'un hayatındaki her şey ona gümüş tepside sunulmuştu. Onu baş tacı eden anne babasının tek çocuğuydu ve çok şımartılmıştı. Oğullarına maddi varlıklar yerine değerler vermeliydiler. Kim liseden mezun olunca BMW alır ki?

Sopayı salladım ve kaputla birleşti. *Çıtırdadı*. Bir güçlü vuruş daha yaptım ve farlardan birini söktüm. Vücudum öfkeyle sınıksız sarılmıştı. Onu serbest bırakmam gerekiyordu. Öfke, bir topun içine kıvrılıp bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı dökme alternatifini yendi.

"Eden. Dur!" Luke bağırdı. Onu duymazdan geldim ve diğer fara doğru salladım. *Bam! Bam! Bam! Bam!* Sallamaya devam ettim, metal sopamın altında çatırdıyordu. Cehennemde Eden Madley'in hor görülmesi gibi bir öfke yoktur. Şiddet yanlısı biri olduğumdan değil. Ama Lexie'nin muzaffer gülümsemesini hayal ettim ve bu öfkemi körükledi.

Sopayı kaldırdım, daha fazla hasar vermeye hazırdım.

Luke kollarını arkamdan doladı ve beni arabadan güvenli bir mesafeye sürükledi. "Ne yaptın sen?" Luke koca bir bebek gibi feryat ediyordu.

"Kalbime yaptığın şeyin aynısını."

Elinden kurtulmak için mücadele ettim ve sopayı yere bıraktım. Kriz önlenmişti, hasarı incelemek için yaklaştı ve elleriyle karı temizledi. Neredeyse yeterli değildi. Ama yenilgi ve kalp acısı içimdeki mücadeleyi tüketmişti. "Özür dilerim," dedi, sırtı bana dönüktü. Gözlerimin içine bakacak cesareti bile yoktu. "Gerçekten üzgünüm, Eden."

"Siktir git, Luke. Özrünü al ve kışına sok." Omuzlarımı dikleştirerek ve başımı dik tutarak, kalan haysiyetimi korumaya çalışarak uzaklaştım. Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ama onları yuttum. Buraya gelirken karın güzel görüldüğünü düşünmüştüm. Bir kar küresinin içinde olmak gibi. Şimdi kar yüzüme batıyor, ilerlememi engelliyordu. Ceketimin içine gömüldüm ve ellerimi ceplerime soktum.

"Hey, Eden," diye seslendi Trevor, bana yetişmek için koşarken. Çatılarının altında neler olup bittiğini biliyordu. En son öğrenen bendim. Hep böyle değil miydi zaten? "Ne olursa olsun, bence çok daha iyisini hak ediyorsun. Eğer bir bira içmek istersen, beni ara."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı bastırarak yürümeye devam ettim. Luke'un dün yirmi ikinci yaş günüm için bana verdiği bileziği çıkarıp yere attım.

yere bıraktım ve botumun tabanının altında ezdim. Mavi bir Tiffany's kutusunda gelmişti; üzerinde kalp madalyonu olan som gümüş bir bileklik.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Killian

Joss'tan ayrıldım ve prezervatifi çıkarıp banyosuna girdim. Sifonu çektikten sonra ellerimi yıkadım ve lavabosundaki makyaj lekelerini temizlemek için onun süslü el sabununu ve parmaklarımı kullandım. Banyo oldukça genişti ama görünüşe göre tüm ıvır zıvırını toplayacak kadar büyük değildi; makyaj malzemeleri, saç spreyleri, parfümler, losyonlar ve iksirler tüm rafları ve mevcut her yüzeyi kaplamıştı. Havlular, sanki hizmetçinin onları yenileriyle değiştirmesini bekliyormuş gibi, kireçtaşı döşeli zemine dikkatsizce atılmıştı. Havluları katladım ve askıya astım. Buradaki diğer pislikleri temizlemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Joss'un odasına döndüm, atılmış kıyafetlerden oluşan bir dağın yanından geçtim. Yatağında çıplak yatıyordu, dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı. Pencere duvarının dışında, Aşağı Manhattan 4 Temmuz gibi aydınlanmıştı. Joss, Brooklyn Heights'ta lüks bir apartman dairesinde yaşıyordu. Dairesini hiç gün ışığında görmemiştim, onu da hiç gün ışığında görmemiştim.

Joss asla yastık sohbeti ya da sarılma istemezdi. Bir ilişkiye hiç ilgi duymuyordu ve bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni de buydu. İşime karışmaz, asla soru sormaz ve beni analiz etmeye çalışmazdı. Ama bu gece, seks beni boş hissettirdi. Ya da uyuşmuş. Bu donuk, acıyan hiçlik için bir kelime bile bulamıyordum. Bu gece neden geldiğimi bilmiyordum. Bu bir hataydı ve bunu kapıdan girer girmez anlamıştım.

Ben giyinirken kesik gözlerle beni izledi, sigarasının dumanı yukarı doğru yükselip bayat havaya karışıyordu. Joss bir keresinde bana büyük bir güven fonu olduğunu söylemişti. Çalışmıyordu ve bütün gün ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki uyur, alışveriş yapar ya da manikür yaptırırdı. Hiç soracak kadar önemsememiştim.

"Özel biriyle mi tanıştın?" diye sordu. Sigarasından bir nefes daha çekti ve dumanı ağzının kenarından dışarı üfledi.

"Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın." Beni hiç tanı mıyordu ama kuralları en başından açıkça belirtmiştim. Kişisel sorular yok.

Bir omzunu silkti. "İşler değişir."

"Senin için değiştiler mi?" Savaş botlarımın bağcıklarını bağlamak için yatağının kenarına oturdum. Onları liseden beri giyiyordum ve onlar da benim kadar yıpranmış ve hırpalanmışlardı. Bu kadar yaşlı hissetmek için çok gençtim. Bu söz bir keresinde Fat Earl's'de duyduğum bir country şarkısından geliyordu. O bardan nefret ederdim. Hippiler istila etmeden önce, Earl hâlâ hayattayken ve görmezden gelirken babam oraya sık sık giderdi. Ama şimdi bile, yeni bir sahibi ve farklı bir kalabalığıyla, mekan muhtemelen pek değişmemişti. Muhtemelen müzik kutusundan hâlâ country müzik çalıyordu ve muhtemelen hâlâ bayat bira ve kızarmış yemek kokuyordu. Ne zaman önünden geçsem midem hâlâ korkuyla düğümleniyordu.

"Beni sevmene ihtiyacım yok," dedi Joss. *Sevmek* mi? Bu kelimeyi duyunca irkildim. Bu konuyu daha önce hiç açmamıştı ve şimdi neden açtığını da bilmiyordum. Bu hiçbir zaman bizim anlaşmamız olmamıştı ve artık kaçma zamanının geldiğinden emindim. "Ama ben aptal değilim. Gözlerini kapalı tutun."

"Orgazmik mutluluk." Yalan. İş halletmiştik ama mutluluk verici değildi. Sanki iyi yağlanmış iki makine gibi hareket ediyorduk. Tamamen mekanik, duygu yok.

İstedğin buydu, göt herif.

"Saçmalık," dedi. "Ben başka biriymişim gibi davranıyordun."

Yanlış. Başka biriymişim gibi davranıyordum. Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Hayatına devam etme zamanın geldi."

"Belki de çoktan yaptım." İncinmiş ifadesini gizlemek için kahverengi saçlarından bir perdenin yüzüne düşmesine izin verdi. Tanrım. Sabahın ikisinde onu seks için arayan bir adama aşık olduğunu mu sanıyordu? Soyadımı ya da ne iş yaptığımı bile bilmiyordu.

"Ben hiçbir zaman söz vermedim," dedim.

Joss güldü ama sessiz odasında sesi sert çıkıyordu. "Anlaşmayı biliyordum. Ama yine de farklı olacağını umuyordum."

Boynumun arkasını ovuşturdum ve nefes verdim. Ne diyebilirdim ki? Onu seviyormuş gibi davranamazdım. Aşkın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum ama böyle bir şey olmadığını biliyordum. Ayrıldıktan sonra onu hiç düşünmedim. Ailesini hiç sormadım, boş zamanlarında ne yaptığını hiç sormadım, hayatı hakkında hiçbir şey sormadım. Altı ay önce bir kulüpte tanıştık. Sarhoştum ve berbat durumdaydım. Karşılık beklemeden iyi vakit geçirmek istiyordu. O da

beni eve getirdi ve seviştik. O zamandan beri yapıyorduk, ama onu daha iyi tanımak için bir kez bile dürtü hissetmemiştim.

"Sabahın üçündeki seks aramaları olmadan da yaşayabilirim." Çenesini dışarı çıkardı. "Ayrıca, ben daha iyisini hak ediyorum. Psikiyatristim bana bunu söyledi, yani doğru olmalı."

Psikiyatristi vardı. Ve daha iyisini hak ediyordu. Gece kalan ve umursayan birini. "Bir daha aramayacağım."

Elim kapı kolundaydı, gitmeye hazırdım ki sözleri beni durdurdu. "Senin Octagon şampiyonu Killian 'The Kill' Vincent olduğunu bilmediğimi mi sandın?"

Kıpırdamadım, vücudum gerildi. Onunla tanışmadan hemen önce kavgayı bırakıp gitmiştim. Medya her yerdeydi, bu yüzden kim olduğumu bilmesine şaşırmamalıydım ama bundan hiç bahsetmemişti. Ve bu iyi bir şeydi. Eskiden ne olduğumun hatırlatılmasından nefret ederdim.

"Tanıştığımız gece kulüpteki biri seni işaret etti," dedi Joss. "Hiç kimse olsaydın seni seçeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Ben bir hiçtim. Ne olacağını sanıyordu ki? Onu dövüşlerime götüreceğimi, benim kim olduğumu düşündükleri için bana bağlanan diğer isimsiz kızlar gibi ilgi odağı olmasına izin vereceğimi. Hiçbiri beni tanımıyordu. Hiçbiri beni tanımak istemiyordu. Sadece benimle birlikte görünmek ve beni becermek istiyorlardı. "Artık kavga etmiyorum."

"Biliyorum. Ve hayal kırıklığına uğradım. Bir şampiyonla birlikte olmak istiyordum ama aptal bir bar işleten bir ezikle birlikte oldum." Esniyormuş gibi yaptı. "Sıkıcı."

Başından beri Joss başka biriyle yatıyordu. Tamam, o bendim. Ama bazen, daha çok bir alter ego gibi hissediyordum. Kalabalığın beni sevmesini, beni desteklemesini ve adımı haykırmasını sağlayan bir şovmen olmuşum. Rolünü oynayan bir aktör, tüm çalım ve kabadayılık, ama bunu yorucu bir antrenman programıyla destekledim ve malları teslim ettim. Kardeşim Connor bir keresinde bana rakibimle mi yoksa kendi şeytanlarımla mı savaştığımı sormuştu. Ona cevap verme zahmetine girmedim. Verecek olsaydım, "ikisi de" derdim.

Bana sırtını döndü ve ben de kendimi dışarı attım. Bittiği için rahatlamıştım ama kendimi bok gibi hissediyordum. Babam bana bunun vicdan sahibi olmanın bedeli olduğunu söylerdi. O vicdansız doğmuştu ama benimki tüm dünyanın suçunu üstlenecek kadar büyüktü.

"Hakem temiz bir vuruş dedi," dedi babam.

"Hakemin ne dediği umurumda değil. Ben bir adam öldürdüm." "Dramatik olma. O hâlâ hayatta."

"O lanet olası bir
komada." "Korkaklığı
bırak."

Bu onun bana taktığı isimlerden biriydi. Korkak. Salak. Bok kafalı. Bu dünyada bazı insanların sırf yapabileceklerini düşündükleri için sizi yok etmeye çalıştıklarına inanırdım. Babam da o insanlardan biriydi. Ama uzun zaman önce öğrendim ki, eğer kimsenin yeterince yaklaşmasına izin vermezsen, sana zarar veremezlerdi. Hem de hiçbir şekilde. En çok zararı veren yumruklar değildi. Bir adamı dize getirebilen aşktı. Bir kadın Seamus Vincent'ı yere serdi ve o da acısını dindirmek için şişeye sarıldı. Seçici bir hafızası olan kötü bir sarhoştur. Bazen sarhoşken ne yaptığının farkında olmadığına inanırdım. Belki de bilmiyordu. Kapalı kapılar ardında olanlar, kapalı kapılar ardında kalırdı. Kime anlatacaktım ki zaten? Polislere mi?

* * *

Birkaç derin nefes aldım ve arama düğmesine bastım. İkinci çalışta ev telefonunu açtı. Arka planda bir bebek ağlaması duydum. Johnny Ramirez'in bebeği, hiç tanışma fırsatı bulamadığı bir çocuk. "Anna."

"Kim bu?" diye sordu, sesi temkinli çıkıyordu. Kim olduğunu biliyordu. Anna'yla ilk kez dört yıl önce Vegas'taki MGM Grand'in tepesindeki bir gece kulübünde tanışmıştım. Benim tek gecelik bir adam olduğumu, Johnny'nin ise sonsuza dek sürecek bir adam olduğunu hemen anladı. Altı ay sonra evlendiler ve ben onun sağdııcıydım. Sağlıklarına, mutluluklarına ve birlikte geçirecekleri uzun bir ömre kadeh kaldırdım.

"Ben Killian. Gönderdiğim çeki bozdurmamışsın."

"Senin paran Johnny'yi geri getirmeyecek."

"Bunu biliyorum." *Siktiğimin çekini bozdur. Kendine bir şeyler al. Oğlun için. Lanet olsun. Senin için bir şey yapmama izin ver.* "Anna. Lütfen."

Bağışlanmak için yalvarıyordum ama o bana bağışlayamıyordu. Onun hayatını mahveden adam bendim ve söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Beni bir daha arama." Aramayı kesti ve ben de Greenpoint'te kiraladığım berbat evin oturma odasının duvarında bir delik açtım. İstedim ki

Evi yerle bir edip tüm dünyayı ateşe verebilirdim. Ama bu Johnny'yi geri getiremezdi. Hiçbir şey getiremezdi.

Ön kapının açıldığını ve koridorda bir Harley motorunun gürültüsünü duydum. Lanet olası Connor. Neden sokağa park edememişti ki? Her zaman yaptığı gibi koridordan arka bahçeye geçmek yerine motoru durdurdu. Birkaç saniye sonra sesini duydum.

"İhtiyacım olan şey sende mi?"

Onu hazırlıksız yakalayarak koridora doğru yürüdüm. Sırıttı ve bana sahte bir selam verdi. Kendini iyi hissediyordu. *Çok iyi.*

"İyi anlaşma. Çıtır ördek için fazladan krep de ekle," dedi Connor telefondaki kişiye, şüphesiz benim iyiliğim için. "Otuz dakika sonra görüşürüz."

Connor telefonunu kapattı. Çıtır ördek ya da pizza satmayan "Çin restoranları" ve "pizzacılar" için numaralar içeren bir kullan-at telefon.

"İşte olacağını sanıyordum," dedi boynunu kırarak.

"O pikabı yapma. O boka ihtiyacın yok. Seni paranın satın alabileceği en iyi rehabilitasyona sokacağım."

Bisikletinden indi ve kaskını koltuğun üzerine koydu. "İşe git. Sadece Çin yemeği."

Onu siyah deri ceketinden yakaladım ve duvara yapıştırdım. Benim genç halime benziyordu; koyu renk saçları, zeytin rengi teni, mavi gözleri vardı. Aynı boy, benzer yapı. Ama vücudu o kadar çok zehirli kimyasal maddeyle doluydu ki, bunların onu öldürmesi an meselesiydi. Son bir yıl içinde yirmi kilo vermiş olmalıydı. Bir zamanlar vücuduna tam oturan motosiklet ceketi artık bedenine daha bol geliyordu ve yüzü zayıf görünüyordu. "Bu saçmalığın sona ermesi gerek."

"Daha iyi hissedeceksen yumrukla beni." Çenesini dışarı çıkardı. "Devam et. Dayanabilirim."

Tutuşumu bıraktım ve bir adım geri çekildim. Connor'a asla fiziksel olarak zarar vermezdim. Onu dövmek hiçbir şeyi çözmezdi. "Sana ne oldu?" "Sana olanın aynısı. Hayat." Sağ elime baktı. "Duvara bir delik daha mı açtın? Bu her şeyi daha mı iyi yaptı?"

Beni geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Banyo kapısı arkasından kapandı ve parmak eklemlerimdeki kesiklerin acısını bile hissetmeden elimi esnettim.

Kardeşimi, bu boktan dünyada sevdiğim tek insanı kaybediyordum. Ama onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Ve nasıl düzeltereğimi de bilmiyordum.

İçinde kırılan şeyi.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Eden

Altı Ay Sonra

Başka bir bar, başka bir ret. Kokteyl barlarına, batakhanelere, gece kulüplerine ve şimdi de bu çatı katındaki bara gitmişim. Hepsi tecrübeli birini istiyordu. Biri sana şans vermedikçe nasıl deneyim kazanabilirdin ki? Tuvalette ellerimi yıkarken seçeneklerimi değerlendirdim. Brooklyn'e geleli sadece üç hafta olmuştu ama birikimlerimi tüketiyordum. Hayaller ucuza gelmiyordu. Williamsburg'daki berbat daireler de öyle.

Aynadaki yansımamı inceledim. Çaresizlik kokuyor muydum? Daha önce iş bulma konusunda hiç sorun yaşamamıştım. Kıyafetime baktım; uçuşan çiçekli mini bir elbise ve süet botlar. Belki de doğru mesajı vermiyordu?

Neyim var benim? Eskiden kendime güvenim vardı. "Hey," dedi bir kız, tuvalete girerken.

"Hey."

Önümde durdu ve bana kocaman bir gülümseme verdi. Uzun kumral saçları ve burnunun üzerinde bir tutam çili olan güzel bir kızdı. "Ben Hailey."

"Eden."

"Birkaç arkadaşım ile oturuyordum ve utanmadan kulak misafiri olmuş olabilirim. Barmenlik işi arıyorsun, değil mi?"

İş arayışımı başka alanlara da genişletmem gerektiğini düşünmeme rağmen başımı salladım.

"Her şey kimi tanıdığınızla ilgili. Bu işlerin çoğu sen daha kapıdan içeri girmeden kapılıyor. Ama Trinity Bar'daki barmenlerden birinin dün gece kovulduğunu biliyorum, o yüzden hemen oraya gitmelisin."

"Barmen neden kovuldu?"

Omuz silktili. "Gerçekten söyleyemem. Diğer barmen Zeke'e aşık olmakla meşguldüm. Tam bir göz bebeği. Her neyse... Konuşmanız gereken adam

Killian Vincent. O..." Hailey kaşlarını çatı ve parmağını çenesine vurdu. Onu tarif edecek kelimeleri bulamayınca yenilgiyle omuz silkti. "Onun ne olduğundan emin değilim. Eğer karanlık ve düşünceli tiplerden hoşlanıyorsanız, o da tam bir göz alıcı. Şahsen ben daha çok gün ışığı ve aydınlıktan etkileniyorum. Herkesin zevki kendine. Bana telefonunu ver. Bilgileri yazacağım."

Ona telefonumu uzattım ve o da Google haritalarından barı gösterdi. "Al bakalım." Hailey telefonumu geri verdi ve gülümsedi. "İyi şanslar."

"Teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Umarım bir dahaki sefere uğradığımda seni barın arkasında görürüm," dedi ve bir tezgâhta kayboldu.

Yirmi dakika sonra Trinity Bar'ın karşısındaki beyaz bir minibüsün arkasında durmuş cep telefonuyla konuşan bir adamı izliyordum. Kaldırımın kenarına kadar geri çekildi ve arka planda yükselen Williamsburg Köprüsü'nün devasa çelik kulelerine ya da binanın düz çatısına baktı, emin değildim. Baktığı şey her neyse onu mutlu etmiyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi küçük bir alanda volta atıyordu. Şık, güçlü bir hayvan.

Siyah bir tişört geniş omuzlarını ve pazularını vurguluyor, etek ucu koyu renk kot pantolonunun bel bandını sıyrırıyordu. Sol kolunu bir dövme kılıfı kaplıyordu. Uzun katlar halinde kesilmiş koyu renk, dağınık saçları ensesine kadar uzanıyordu. Profili güçlüydü. Yontulmuş çene. Düz bir burun. Belirgin elmacık kemikleri. Yüzünü net olarak görmesem bile güzel olduğunu biliyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu Killian Vincent'dı. Bundan emindim.

Aramayı kestiğinde telefonunu cebine koydu ve iki elini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı kontrol edilemeyecek kadar büyükmüş gibi başının arkasını tuttu. Ona iş teklifinde bulunmak için uygun bir zaman değildi ama yine de bunu yapacaktım. Cesaret yoksa zafer de yok. Yapabileceği en kötü şey hayır demekti. Omuzlarımı dikleştirdim, başımı dik tuttum ve caddenin karşısına geçtim. Bir numaralı görevim bir iş bulmaktı.

Bir an vücudum hareket ediyordu. Bir dakika sonra, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış bir halde yolun ortasına yığılmıştım.

"İyi misin?"

Başımı kaldırdım, sersemlemiştim. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Başımı kaldırdığımda o kadar mavi gözlerle karşılaştım ki gerçek gibi görünmüyorlardı. Sadece fotoğraflarda gördüğüm egzotik yerlerdeki tropik sular gibi. Uzun saçaklarla çevrili,

Kalın kirpikleri neredeyse yakışıklı yüzüne yakışmayacak kadar güzeldi. Gözleri benimkilere kilitlendi ve birkaç saniye boyunca her şey tamamen durgunlaştı.

"İyi misin?" diye tekrar sordu. Bakışları yüzümü taradı, kara kaşları çatıldı ve dünya geri geldi. On adım ötede bir araba rölantide çalışıyor, yoldan çekilmemi bekliyordu.

"Ben iyiyim," dedim avuçlarımdaki çakılları fırçalayarak. Aptal çukur. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? Çabucak ayağa kalktım. Sol ayak bileğimden yakıcı bir ağrı yükseldi ve bacağım altımdan büküldü - on üç yaşımıdayken bir arazi bisikleti kazasında burktuğum ayak bileğim. Adamın kolları beni sardı ve sert göğsüne bastırıldım. *Güzel* kokuyordu. Sıcak ve hafif baharatlı bir şey. Erkeksi. Sarhoş edici.

Yanıma geldi ve bir kolunu belime doladı. "Bana yaslan."

Dişlerimi sıktım ve onun yanında topallayarak ilerledim. Sol ayağımı yere koydum ve bacağım sallanmaya başladı. Etrafımdaki kolu sıkılaştı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Ben onu durduramadan bir kolunu dizlerimin altından geçirdi ve beni yerden kaldırdı, kollarında taşıdı, adımları uzun ve emindi.

"Ne yapıyorsun sen?" Sonunda kendime gelerek sordum. Tutuşundan kurtulmak için mücadele ettim ama bırakmadı.

"Benimle dövüşmeyi bırak. Kendine zarar vereceksin." Sesi derin ve çakıllı gibiydi. Seksi.

"Beni taşıırken kendini inciteceksin," dedim

beceriksizce. "Hiçbir ağırlığın yok," diye alay etti.

Ağır değildim ama onun kollarında kendimi tüy kadar hafif hissediyordum. Kollarındaki kasların esnediğini ve elbisemin ince kumaşından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yakınlığı başımı döndürüyordu ama aynı zamanda kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, sanki onunla birlikteyken başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi. Ki bu garipti. O tamamen yabancıydı.

Beni barın içine taşıdı ve birkaç uzun adımda deri bir kanepeye ulaştık. Beni üzerine yatırdı, yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde duruyordu. Dolgun, duygulu dudaklarına ve temiz bir tıraşın birkaç saatten fazla sürmediği izlenimini veren yontulmuş çenesindeki koyu kirli sakala bakarken nefesim kesildi. Midemi keleklerden oluşan bir kaleydoskop istila etmişti ve uykuda olan duygular içimde dönüp duruyordu. Bana birkaç saniye fazla sarıldıktan sonra beni bıraktı ve elini saçlarının dağınık dalgaları arasında gezdirerek uzaklaştı.

"Botunu çıkarmam gerekiyor." İznimi beklemeden ayakkabımı ve çorabımı dikkatlice çıkardı. Sızlanmamak için dudağımı sertçe ısırdım. Çıplak ayağımı iki sıcak, nasırlı eliyle tutuyordu; güçlü, becerikli, kalın damarlı ve parmak eklemlerinde beyaz yara izleri olan elleriyle. Bu yara izlerini nasıl almıştı? Belki de çok sinirliydi ve öfkeden deliye dönüyordu. Bu beni korkutmalıydı ama korkutmadı.

Dokunuşu sert ama şaşırtıcı derecede nazikti. Ayağımı yavaşça döndürdü, hasarı değerlendirirken kara kaşları çatıldı. Neyse ki dün ayak tırnaklarımı parlak mercan rengine boyamıştım. Ki bunu düşünmek aptalca bir şeydi. Parmakları ayak bileğimin hemen altındaki hassas noktaya değince nefesimi tuttum ve ellerim yumruk oldu.

"İyi misin?" Gözlerini gözlerime dikti ve kalbim duracak gibi oldu. İnsan o gözlerde boğulabilirdi. Suyun altında olmak ve güneş ışığına bakmak gibiydi.

"Ben iyiyim."

Ayağımı camdan yapılmış gibi dikkatlice yere koydu. "Sadece bükülmüş. Kırık değil," dedi, sanki bu konuda uzmanmış gibi. "Sana biraz buz getireyim ve dizini temizleyeyim."

Dizime baktım. Kan sızıyordu. *Ugh*. Bu plana göre gitmiyordu. Bir iş için gelmiştim. Onun yerine, zavallı bir sakat rolü oynuyordum.

"Ben iyiyim. Gerçekten," dedim hızlıca, bacaklarımı kanepenin kenarına doğru sallayarak.

Bana kaşlarını çatı. "Olduğun yerde kal."

"Daha fazla zahmete girme. Eminim yapacak milyonlarca işiniz vardır, bu yüzden endişelenmeyin."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ters ters baktı. Etkileyiciydi. Bu adam kaşlarını çatmayı ve öfkelenmeyi yeni bir belalı seviyeye taşımıştı. "Yapacak bir sürü işim var. Ama sen gözümün önünde düştün. Seni yoluna göndermemi ve yardım etmememi mi bekliyorsun?"

"Pek çok insan başka yöne bakardı."

"Evet... şey, ben değil." Başını çevirdi ve sertçe nefes verdi. "Hemen döneceğim. Kımıldama," diye emretti. Barın arka tarafına doğru ilerleyişini izledim, ince kalçalara ve dar bir bele doğru daralan V şeklindeki mükemmel gövdesine dikkat ettim. Yunan tanrılarının bu adam üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Bana neler oluyor? Düşüğümde kafamı mı çarptım? Brooklyn'e kendimi bulmaya ve hayallerimi gerçekleştirmeye geldim. Lusting after

Bu adam bunu yapmama yardım etmeyecekti. Kalbim iş için kapalıydı ve eğer bedenim bana ihanet ederse... bu çok kötüydü.

İş, iş, iş. Odaklan.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Eden

Birkaç titrek nefes alarak binanın etrafına bakındım. Açık tuğla duvarlar ve yüksek tavanlar. Karşımdaki duvarda camdan içki rafları ve antika aynalı arkalıkları olan çinko bir bar uzanıyordu.

Arkadaki bir dizi açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığı, yıpranmış parke zeminlere bal rengi bir parlaklık veriyordu. Ilık bir Haziran esintisi nane, lavanta ve tatlı bir şeyin kokusunu taşıyordu... Bunu hayal mi ediyordum? Burası bir bardı, bitki bahçesi değil. Dışarıyı görmek için boynumu uzattım. Beyaz badanalı tuğla duvarlar taş döşeli bir avluyu çevreliyordu ve koyu yeşil yapraklar ahşap kirişlerin etrafına dolanmıştı. Parlak boyalı bir yiyecek kamyonunda Jimmy's Tacos yazıyordu.

Killian olduğunu tahmin ettiğim adam, buz torbası, ilk yardım çantası, su ve omzuna astığı siyah kapüşonlu bir tişört gibi malzemelerle dolu olarak geri döndü. Her şeyi masanın üzerine koydu ve bana bir şişe su ve iki Tylenol uzattı.

"Teşekkür ederim." Hapları birkaç yudumla yıkadım, kapağı kapattım ve şişeyi yere, deri sırt çantamın yanına koydum. O getirmiş olmalı. Kesinlikle ben getirmemiştim.

Kapüşonluyu bir destek gibi kıvrıyarak bileğimi destekledi ve buz torbasını altına bir çubuk havlu koyarak üzerine yerleştirdi. Dizimi temizlerken boynundaki yara izine baktım, bronzlaşmış zeytin tenine karşı beyazdı. Kalın ve kabarıktı. Dikenli tel gibi pürüzlü. Sanki biri şahdamarına saldırmış gibi.

Nemli bezi masanın üzerine koydu ve ilk yardım çantasını karıştırarak antiseptik mendil çıkardı. "Bu acıtabilir," dedi ve paketi dişleriyle yırtarak açtı. Tanrım, bu çok seksiydi. Aynı şeyi bir prezervatif ambalajıyla yaptığını hayal ettim. "Viski ister misin?"

Biraz güldüm. Viski içebilirdim ama dizim yüzünden değil. Çocukluğumda sıyrıklar, çürükler ve burkulmalar olağan şeylerdi,

Kardeşim Sawyer sağ olsun, cüretkâr hareketlerde harikaydı. Aptal ben, her seferinde onu ateşe kadar takip ettim.

"Ben iyi olacağım."

Biraz acıttı ama bir kez daha nazik davrandı. Mendilleri barın arkasındaki çöp kutusuna attı ve karşımdaki sehpayaya oturdu. Daha dik oturdum ve vücudumu ona doğru eğdim.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Eden. Eden Madley."

"Killian," dedi soyadını söyleme zahmetine girmeden.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım." Sanki onu kandırmışım ve ondan ne istediğimi anlamaya çalışıyormuşum gibi gözleri suçlayıcı bir şekilde kısıldı. "Bir iş için," dedim çabucak, bu onu rahatlatmışa benzemiyordu. "Barmen aradığınızı duydum. Ben de barmen olmak istiyorum."

Çenesini ovuşturdu ve gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı. Kendisiyle bir savaş veriyor gibi görünüyordu. "Kadınları barın arkasına koymam."

"Bunun bir erkek işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Belki."

"Bu kulağa cinsiyetçi geliyor, biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Barmenler geç saatlere kadar kalır. Sabah ikiden dörd e kadar. Bunlar tehlikeli zamanlar."

"Gerçekten çok yakın oturuyorum. Buradan sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde.

."

"Yürümek mi?" Dehşete kapılmış gibi baktı, sanki ben atlamayı önermişim gibi.

Brooklyn Köprüsü. "Gecenin o saatinde hiçbir yere yürüyemezsin." "İyi. Ben taksiye binerdim. Bana karşı ayrımcılık yapamazsın çünkü

Ben bir kadınıam."

Konuşmak için ağzını açtı ama beni vurmaya fırsat bulamadan araya girdim.

"Eğer biri... siz... bana bir şans verseydiniz, barmenlikte iyi olacağımı biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Hiç tecrüben yok mu?" diye sordu bıkkın bir sesle.

"Hayır. Ama bir kurs aldım. Ve hizmet sektöründe pek çok işte çalıştım. Bir süre sunuculuk yaptım ve kasayı nasıl kullanacağımı biliyorum. İnsanlarla aram iyidir. Güvenilirim. Dakiğim. Çalışkanım. Ve genelde böyle sakar biri değilimdir. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yol." Telefonunu çıkardı ve içine bir şeyler yazdı. "Ben hallederim." Bu adamın her şeyi halledebileceği hissine kapıldım. Onu arayıp yoldaki çukur için belediyeye verip veriştirirken hayal ettim.

"Bir gece çalışmama izin ver. İşler yolunda gitmezse, gitmemi isteyebilirsin. Kaybedecek hiçbir şeyin yok." Ona kocaman bir gülümseme attım. Etkilenmiş gibi görünmüyordu ama yalvaracak değildim. Burada çalışmayı gerçekten istiyordum. Ziyaret ettiğim tüm barlar arasında içimden bir ses buranın benim için doğru yer olduğunu söylüyordu. "Herkesin bir yerden başlaması gerekir, değil mi? Ben sadece bir şans istiyorum. Lütfen."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki. Kaç yaşındasın?" "İş aramıyorum."

Çocuktan çok erkek gibiydi, yaşlı görünmüyordu ama genç de görünmüyordu. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen kardeşim Garrett'in yaşındaydı. "Yirmi altı mı?"

"Ağustos'ta yirmi yedi olacak," dedi, haklı olduğumu kabul etmek istemeyerek. Hâlâ yirmi altı yaşındaydı ve iki ay daha yirmi yedi yaşında olmayacaktı. "Üniversiteye mi gidiyorsun?"

"Penn State'ten Mayıs ayında mezun oldum."

"Boş zamanlarında ne yaparsın?" diye sordu.

Bu bir röportaj mıydı yoksa sadece havadan sudan konuşuyor muydu? Bana havadan sudan konuşacak biri gibi gelmedi. "Brooklyn'e taşındığımdan beri mahalleleri kontrol ediyorum. Fotoğraf çekiyorum. Ve sanat galerilerini ziyaret ediyorum. Her gün koşuyorum. Çizim ve resim yapıyorum." Bunu neden söylediğimden emin değildim. *Eskiden* çizer ve boyardım ama elime kalem ya da fırça almayalı altı ay olmuştu.

"Hangi sanatçıları seviyorsun?" Sanki cevap onun için gerçekten önemliymiş gibi başını eğdi.

Ne tür cevaplar aradığını ya da bunun barmenlikle ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. "Picasso'yu severim. Özellikle de Mavi Dönemi'ni. Frida Kahlo. Willem de Kooning. Rodin'in heykelleri. Ve Brooklyn'deki sokak sanatını ve grafitiyi."

Sol kolundaki siyah ve gri mürekkepli dövmelere baktım. Onları sevdiğim sanat eserleri listeme eklerdim. Kalın girdaplar ve zincirlerle örülmüş karmaşık tasarımlar. Üst kolunda bir zırh kalkanı. Anatomik bir kalp ve hançer. Bir Kelt haçı. Ön kolundan aşağıya doğru inen bir sancak.

yazı ile yazılmış. İngilizce değil. Latince mi? Onun için ne ifade ettiğini ve ne anlama geldiğini bilmek istedim.

"Neden sana bir şans vereyim ki?" diye sordu ve bana buraya gelme nedenimi hatırlattı.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Tanrım, muhteşemdi. Yüzü bir simetri çalışmasıydı. Parmaklarım onu çizebilmek için bir kara kalem tutmak için kaşınıyordu.

"Yeni bir başlangıç arıyorum." Gözlerinde tanıma gibi bir şey parladı ama o kadar kısaydı ki hayal görmüş olabilirim. "Bu yüzden Brooklyn'e taşındım."

"Tek başına mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Bu çok cesurca."

Cesurluk kısmından emin değildim. Şimdiye kadar yalnızdım. Ve beklediğimden çok daha zordu. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var. Brooklyn pahalı. Ve eve gidemem. Sadece...yapamam."

Yüzümü inceledi ve orada ne gördüğünü merak ettim.

"Kurallar bunlar. Bir: Bana yalan söyleme. İkincisi: Benden çalmayacaksın. Servis ettiğin her içkiyi sayacaksın. Arkadaşlarına bedava içki vermeyeceksin. Üç numara: Uyuşturucu yok. Eğer kurallarımın birini çiğnersen, kovulursun. Söylediklerimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Bana iş mi teklif ediyorsun?" Gülümsemek için alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak sordum. Bakışları ağızma kaydı ve orada oyalandıktan sonra başını sallayıp başka tarafa baktı.

"Sana bir şans veriyorum. Herkes barmenlik için biçilmiş kaftan değildir. Ne olmuş yani?"

"Yalan söylemem, çalmam ya da uyuşturucu kullanmam." Trevor'la iki kez esrar içmiş olmamdan bahsetmeye değmezdi.

Doğruyu söylediğimden emin bir şekilde başını sallayana kadar Killian'ın bakışlarını üzerimde tuttum. Yüzümde bir gülümseme belirdi ama fazla heyecanlanmamı engellemek için elini kaldırdı. "Seni rahatsız eden adamlar olacak. Sarhoş olduklarında aptalca şeyler söyler ve yaparlar. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum," diyerek bir omzunu silkti, "ama itici değilsin, bu yüzden bununla başa çıkman gerekecek."

"Ben *itici* değil miyim? Her zaman böyle çekici misin?"

"Eğer beyaz atlı prensi arıyorsan, o ben değilim, Güneş ışığı."

Güneş ışığı mı? En azından boş vaatlerde bulunmadı ya da olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı. "Ben peri masallarına inanmam. Ya da sonsuza dek mutlu yaşamaya."

Beyaz Atlı Prens kılık değiştirmiş kötü bir adamdı ve Külkedisi de onun ayaklarını sildiği bir paspas." Kaşları bir kademe yukarı kalktı. "Yani, endişelenmeyin. Beyaz Atlı Prens'i aramıyorum. Ayaklarımı yerden kesecek bir erkek de aramıyorum. Sadece bir iş arıyorum. Ve beni rahatsız eden erkeklerle başa çıkabilirim. Babam ve iki ağabeyim bana kendi başımın çaresine bakmayı öğretti."

Şüpheci bir kaşını kaldırdı. " yle mi?"

"Evet,  yle. Babam ve erkek kardeşim eyalet polisi, diğer erkek kardeşim de deniz piyadesi. Testosteron dolu bir evde büyüdüm ve bu durum bana da bulaştı."

Dudakları gülümseyerek kıvrıldı ve düz beyaz dişlerini gösterdi... ve -Tanrım, gamzeler. *Gamzeleri vardı.* Ama gülümsemesi, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken kendini yakalamış gibi çok çabuk kayboldu ve maske tekrar sıkıca yerine oturdu.

"Sorusu olan var mı?"

Milyonlarca sorum vardı ama çok kişisel bir şey sormaktan kaçındım. Artık bir iş bulmuştum ve bunu ağzımdan kaçırmak istemiyordum. "Neden Trinity Bar adını verdiniz?"

"Ben yapmadım. Ortağım yaptı. Annesi Trinidad'lı."

"Ortağın mı var? Benimle röportaj yapması gerekiyor mu?"

"O uzakta. Hafta sonunda hala buradaysanız, onunla tanışacaksınız."

Güven oyu için teşekk rl r. "Hala burada olacağım."

Bana *göreceğiz* der gibi baktı ve bana bir başvuru formu getirmesi gerektiğini söyledi. Köşede kaybolduğunda buz torbasını çıkardım. Ayakta durup sol ayağımın üzerine ağırlık vererek test ettim. Hâlâ acıyordu ama şiddetli bir acı değildi. Güzelce ve sıkıca bantlarsam, gitmem iyi olacaktı. Tekrar oturdum ve ilk yardım çantasını kucağıma aldım.

Killian döndüğünde bileğimi bantlamayı bitirmiştim.  orabımı çektim ve ayağımı botumun içine soktum. şimdi iki numara k   km ş gibi hissediyordum. İçimden acı içinde çığlık atıyordum ama yüz ifademi kontrol altına aldım.

"Bileğini dinlendirmen gerek," dedi.

" zerinde y r mem gerek." Birkaç deneme adımı attım. Bu her zaman Sawyer'ın sakatlıklarla başa çıkma yöntemiydi, bu yüzden canımın çok yanacağını bilmeliydim. Çatlamış kaburgalarını ve kırılmış dizlerini bantladığını, bunları ko tan sakladığını görmüştüm ve her zaman o futbol sahasına geri dönmüş, d v ş e hazırmış gibi davranmıştı. "Gitmeye hazırım."

Bana şüpheci bir bakış attı ve başvuruyu uzattı. "Evde doldur ve geri getir."

Başvuruyu sırt çantama tıktırdım. "Bu gece başlamamı ister misin?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Belki de kaybetmişimdir diye düşündüm. Onu gördüğümünden beri kendimi hiç kendim gibi hissetmemiştim. "Hayır. Yarın beşte gel. Barmenler saatlerce ayakta kalırlar. Bileğin iyileşmezse-"

"Bileğim iyi olacak."

Bana üzerinde beyaz harflerle Trinity Bar yazan siyah bir tişört uzattı. Yakasındaki etiketi kontrol ettim -erkek orta beden- ve önümde tuttum. Üzerime mini bir elbise gibi oturacaktı.

"Şimdilik bunu giy," dedi. "Sana bir taksi çağıracağım." Tekrar oturmamı işaret etti ve ben de yenilgiyi kabul ederek kanepeye çöktüm. Bu konuda onunla savaşmak benim açımdan aptalca bir gurur olurdu. Daireme on beş dakikalık yürüyüş iki kat daha uzun sürecekti ve ayak bileğime de bir faydası olmayacaktı.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu, telefonu kulağına dayalıydı.

Ona adresimi ve caddeyi verdim, o da telefonu kapatmadan önce bilgileri aktardı. "Beş dakika."

Biri kapıyı çaldı ve Killian kapıyı ardına kadar açtı.

"N'aber dostum?" diye sordu kapıdaki adam, Killian'la yumruklarını tokuşturarak. Kulağının arkasından bir kalem çıkardı ve bir pano ile birlikte Killian'a uzattı.

Killian, "Taksi geldiğinde size haber veririm," dedi.

Başımı salladım ve ona ve teslimatçıya gülümsedim. "Teşekkürler."

Killian teslimat kamyonunun arkasına tırmanırken açık olan ön kapıdan onu izledim. Koyu renk at kuyruklu ve sakallı bir adam bara girerken Killian'a seslenerek selam verdi.

"Selam. Ben Jimmy."

"Ben Eden. Bu senin taco kamyonun mu?"

"Tabii ki öyle. Eğer daha sonra gelirsen, sana yediğin en iyi taco'yu yaparım."

"Eden. Taksi."

Killian kolunu belime dolayarak beni kapıdan dışarı çıkardı. Uzun boyluydu, 1.80 ya da 1.90 boyundaydı ve fiziksellliği eziciydi. Boyum beş-yedi, kısa sayılmazdım ama o beni cüce gibi görüyordu. Kendime onun sadece yardımsever, iyiliksever biri olduğunu ve yakınlığının beni rahatsız etmediğini söylemeye çalışıyordum.

Başını. Taksinin kapısını açık tuttu ve ben de arka koltuğa kaydım, aramıza biraz mesafe koyduğum için minnettardım. Belki şimdi yeniden nefes almaya başlayabilirdim. Kapıyı kapatmadan önce Killian bana cep telefonunu uzattı. "Numaranı yaz."

Numaramı girdim ve telefonunu ona geri verdim. Telefonum bir kez çaldı ve durdu. "Gelemezsen beni ara."

"Burada olacağım. Bana bir şans verdiğiniz için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Bir kez başını salladı, kapıyı kapattı ve bir adım geri çekildi. Taksi uzaklaştığında başımı koltuğa yasladım ve az önce olanları anlamaya çalıştım. Net olan tek şey bir işim olduğuydu. Ya da en azından kendimi kanıtlamak için bir şansım.

Şoför, üç katlı tuğla bir sıra ev olan binamın önünde durdu ve çantamdan biraz para çıkardım. O bana para uzatırken ben de ona uzattım. "Bu da ne?"

"Senin paranın üstü. Ya da adamın üstü."

"O mu ödedi? Taksim parasını mı?" Elinden parayı alarak sordum.

"Bununla bir sorunun mu var? Sen şu öfkeli feministlerden falan mısın?"

"Hayır. Yani, evet, ben bir feministim. Ama bu konuda öfkelenecek bir şey yok." Gözlerimi devirip dudaklarımı birbirine bastırarak konuyu dağıtmamak için kendimi zor tuttum. Bu tartışmayı ailemin yemek masasında çok kez yaşamıştım. "Sadece şaşırdım. Hepsi bu."

Homurdandı. "Senin gibi görünen bir kız... Sanırım bir sürü bedava yolculuk yaparsın."

Ona iki dolar bahşiş verdim, bu tür cinsiyetçi bir konuşma için hak ettiğinden daha fazla ve kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak kapattım.

Ahşap trabzanı koltuk değneği gibi kullanarak merdivenleri sağ ayağımın üzerinde zıplayarak çıkarken alnımdan ter damlıyordu. Üçüncü kata ulaştığımda kendimi Everest'e tırmanmış gibi hissediyordum. Yeni daireme girdim, kapıyı iki kez kilitledim ve zinciri çektim. Burası Fort Knox gibi korunuyordu. Garrett ve babam beni taşıdığına, tam bir güvenlik taraması yapmışlar ve eksik olduğunu görmüşlerdi. Babam sürgülü ek bir kilit taktı ve bana kilitleme konusunda dikkatli olacağıma dair söz verdirdi. Ona kalsa pencerelere de parmaklık taktıracaktı. Babam iyi olduğumdan emin olmak için her gün bana mesaj atıyordu. Başım belaya girerse diye şifreli bir kelime kullanmamda ısrar ederdi. Üç yüz mil öteden beni nasıl kurtaracağını kimse tahmin edemezdi ama geceleri uyumasına yardımcı oluyorsa, ona haksızlık etmezdim.

Çantamı yere atarak, oturma odamdaki tek mobilya olan beyaz Ikea kanepemin üzerine çöktüm ve botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Ayak bileğim şişmişti ve morarma ayak bileğimin hemen altına kadar gelmişti.

Kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım, öğleden sonraki güneş ışığını ve beynimdeki karmakarışık düşünceleri engellemek için kolumla kapattım. Ama yüzünü ve vücudunu, yara izlerini ve dövmelelerini zihnimde o kadar net görüyordum ki, sanki hafızama kazınmış gibiydi. Beni taşırken kollarının beni sardığını, kaslarının esnemesini, vücudunun sıcaklığını, baş döndürücü kokusunu hâlâ hissedebiliyordum.

Çalan telefonum beni uyandırdı. Karanlıkta gözlerimi kırıştırdım ve ekrana bakmadan cevap verdim.

"Eden," dedi Luke, sesi beni kısa bir süreliğine başka bir zamana ve yere götürdü, o ve Lexie mutluluk illüzyonumu paramparça etmeden önce. Ama her zaman olduğu gibi gerçeklik tekrar ortaya çıktı. "Konuşmamız gerek."

"Git bebeğinin annesiyle konuş."

"Bu konuyu hiç konuşmadık ve açıklamak istiyorum-"

Bağlantı kesme tuşuna bastım ve yeni telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve takırdayarak parke zemine düştü. *Akıllıca bir hareket, Eden*. Topallayarak odanın karşısına geçtim ve cihazı elime aldım. Karanlıkta bile ekrandaki çatlağı görebiliyordum. Harika. Yeni telefonumu kırmıştım. Altı ay geçti ve ben hâlâ öfke nöbetleri mi geçiriyordum? Bundan daha iyiydim. Bunun bitmesi gerekiyordu. Tam burada. Hemen şimdi. Telefonum tekrar çalmaya başladı ve sesli mesaja yönlendirdim. Mesaj bırakmadı. Hiç bırakmadı.

Ona numaramı kim verdi?

On dakika sonra Cassidy'nin adı ekranda belirdi. Tabii ki. "Neden Luke'a yeni numaramı verdin?" Selamlamayı atlayarak sordum.

İç çekti. "Evime uğrayıp durdu ve bana yalvardı." Cassidy her zaman Luke'un enayisi olmuştu. Herkes öyleydi. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Kapattım, sonra telefonumu duvara fırlattım ve ekranı kırıldı."

"Bu seni tatmin etti mi?"

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ama şimdi ekranım çatladı."

Güldü. "Brooklyn nasıl?"

"Harika," dedim parlak bir sesle. Başarana kadar numara yap. Ama hey, bir dairem vardı. Ve bir işim. Hayatımı toparlıyordum. Artık derin uçlara gitmek yok. Artık biramin içinde ağlamak yok. Artık zamanımı boşa harcamıyordum.

enerji harcadım. Hayatıma devam etmiştim. Yeni bir hayat. Yeni ben. Ve tamamen benim yarattığım bir olasılıklar dünyası. "Bugün bir barmenlik işi buldum."

"Bu harika," dedi ama tezahüratı zorlamaydı ve bu biraz acıttı.

Cassidy ve ben ortaokuldan beri arkadaşık. Üniversite için memleketimizde kalmıştı ama beni Penn State'te her zaman ziyaret ederdi. Şimdi bir muhasebe firmasında çalışıyor ve CPA'si üzerinde çalışırken para biriktirmek için evde yaşıyordu. Tüm hayatını planlamıştı: Pittsburgh'da iyi bir muhasebe firmasında işe girmek ve zengin, yakışıklı bir adamla evlenmek. Luke'a çok benzeyen biriyle.

Bebeğin yolda olmasına rağmen, bu Luke'un hayatını ya da geleceğini raydan çıkarmadı. Sonbaharda Duquesne'de hukuk fakültesine başlayacaktı. Lexie'yle birlikte onun şefkatli ailesiyle yaşıyorlardı ve eminim Lexie'nin yapması gereken tek şey havuz kenarında dinlenmek ve kendine bakmaktı. Ve doğmamış çocuğuna. Bunu unutamazdık.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Killian

"Yeni bir barmen tuttum," dedim Louis'e, tek elimle votka rafını doldururken.

"Geri çekil. Gideli iki gün oldu. Ve sen bir barmeni kovdun ve yeni bir tane?"

"Uh huh." Cep telefonumun hoparlörünü açtım ve daha verimli çalışabilmek için rafa koydum. Bir sistemimiz vardı ve işe yarıyordu. Envanter çıkarma zamanı geldiğinde ya da acilen bir şişeye ihtiyacınız olduğunda dağınık bir malzeme odasından daha kötü bir şey olamazdı.

"Benim de oy hakkım var mı?" Louis sordu.

"Hırsız Chad'i sen tuttun. Yani, hayır. Senin saçmalık detektörün çarpık."

Louis yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. "*Killian, sen bir pislisin.*" gibi bir şeydi.

"Yapılması gerekiyordu," diye hatırlattım ona. "Chad benim kuzenim."

"Ailenin o tarafını sevmiyorsun." Louis kıkırdadı. "Doğru."

Chad içkileri saymak yerine parayı cebe indiriyordu ve bunu bir süredir yaptığından şüpheleniyordum. Hesap tutmuyordu. Çalıştığı gecelerde kasadaki satışlar envanterle uyuşmuyordu. Dün gece onu suçüstü yakaladım ve bana yalan söyledi. Zeke de görmüştü, yani bir tanığım vardı. Bir gecede üç kuraldan ikisi çiğnendi. Kurallar benim fikrimdi. Louis iyi bir barmen, iyi bir insan ve benim en iyi arkadaşım, ama bazen fazla iyi davranıyor ve insanlar bundan faydalaniyor. Şimdi pis işleri bana bırakıyor. Yüzleşmek istemem ama bundan da çekinmem.

Louis hep bir bar açmayı hayal etmişti. Neden, hiçbir fikrim yoktu. Bar işletmek yapmak isteyeceğim son şeydi. Ancak on sekiz ay önce, bu barı açmaya hazır olduğunda, benden yatırım yapmamı istedi. Ben de

Ben de ona yardım etmek istedim ve ettim. İşler iyiydi - Trinity Bar Williamsburg'un en gözde barlarından biriydi - ama kâra geçmek yıllar alıyordu ve ben de bu işe girerken bunu biliyordum. Sessiz ortak olarak imza atmıştım. Ama artık sessiz kalmayı göze alamazdım. Bu girişime çok para bağlamıştım ve artık başka bir gelir kaynağım yoktu.

"Kimi işe aldın?" Louis sordu. Arka planda çığlık atan çocukların tiz seslerini duydum. Louis annesi, iki kız kardeşi ve beş çocuğuyla birlikte Virginia Beach'teydi. Barı açtığından beri çıktığı ilk gerçek tatildi bu ve içimden bir ses son tatili olacağını söylüyordu.

"Louis Amca," diye bağırды küçük bir kız. "Jordan saçımı çekti." "Beni tekmeledi," dedi bir çocuk.

"Sen koca şişko bir bebeksin," dedi.

Louis yorgun bir iç geçirirken kıkırdadım. "Hey, Louis Amca. Cumartesi görüşürüz."

"Cumartesi yeterince çabuk gelemes," diye mırıldandı Louis. "Barmen kim?"

"Cumartesi günü hâlâ buradaysa, onunla tanışacaksın."

"Kız mı? Doğru mu duydum? 'Barın arkasında kadın yok' politikanıza ne oldu?"

Kurallarımından biri daha ve onu da kendim çiğnemiştım. "Gitmeliyim," dedim ve aramayı kestim.

Kahretsin. Ona yeni çatı için teklifleri söylemeyi unuttum. Ona kötü haberi mesaj attım. Bir dizi küfür ve erken dönme tehdidiyle cevap verdi.

Hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kal ve ailenin tadını çıkar, diye mesaj attım. "Zeke evde!"

İçki odasının kapısını açtım. "İçki odası," dedim bir kutu viskiyi paketinden çıkarırken.

Zeke kapı aralığında durdu. "Ne oldu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Louis ve ben içki odasının anahtarlarına sahip olan ve buraya girmesine izin verilen tek kişilerdik. Barmenler servis sırasında bir şişeye ihtiyaç duyarlarsa bizden birine sormak zorundaydılar. Acı vericiydi ama bu politikayı gevşetmek için hırsızlıkla ilgili çok fazla sorun yaşamıştık. "Yeni bir barmen tuttum. Adı Eden. Yarın başlıyor."

"Seksi mi?" Zeke sordu.

Ateşli mi? O yanımdayken doğru düzgün düşünemiyordum. Onu konuşturmak istedim, böylece onun seks, boğuk sesini dinleyebilir ve onu izleyebilirdim.

Gür, pembe dudakları hareket ediyordu. Altın sarısı saçları uzun dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve ben onları elime aldığımı hayal ediyordum. Kedi gibi canlı yeşil gözler... Göz rengine hiç dikkat etmezdim ama Eden'la ilgili her şeyi fark ettim. İnce, sıkı vücudu, kilometrelerce uzanan bacakları, mükemmel yuvarlak göğüsleri ve karşıdan karşıya geçerken kalçalarının sallanışı. Omuzlarının duruşu ve kendinden emin olduğunu kanıtlamak istercesine başını dik tutuşu. İşe yaramıştı, ta ki o lanet çukura düşene kadar.

Onu alıp taşımama ne sebep oldu? Bu benim felaketimdi. Eğer güneş ışığının bir kokusu olsaydı, Eden gibi kokardı.

Eğer sadece fiziksel bir çekim olsaydı, bunu anlardım. Ama onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum - geçmişte onu kimin incittiğini ve ona peri masallarının gerçek olamayacağını hissettirdiğini. Masallara inanması gereken bir kıza benziyordu - masallarda yaşayabilecek türden bir kız. O gittikten sonra Google'da Picasso'yu aradım, mavi dönemine odaklandım. Sonra Rodin'e geçtim ve heykellerinin fotoğraflarına göz gezdirdikten sonra kendime lanet ederek ekranı kapattım.

Benim sorunum neydi? Kadınların kafamı karıştırmasına asla izin vermem.

"O yasak bölge. İş dışında kiminle yattığın umurumda değil. Ama yeni barmenle aranı profesyonel tut. O kalıcı olarak arkadaş zonlu. Anladın mı?"

Zeke sırtıttı. Gülümsemesi kolay ve sık olurdu. İşe aldıklarımından biriydi ve bir insanla konuştuktan birkaç dakika sonra iyiyle kötüyü ayırt edebilecek kadar çok şey görmüştüm. Zeke iyilerden biriydi, ama Tri-State bölgesindeki bütün ateşli kızları tavlama ya çalışıyordu. Yargılayacak yerim yoktu ama Eden'a odaklanmasını da istemiyordum.

"Çok seksi," dedi Zeke ve ben ona ters ters baktım. Ellerini kaldırdı ve koridora doğru geri çekildi. "Ama o yasak bölge. Anladım."

Başımı salladım.

"Aynı kural senin için de geçerli mi?" diye sordu sırtarak. Ona yumruk atmak istedim. Ama yapmadım. Artık yumruklarımın konuşmasına izin vermiyordum. O hayatı geride bırakmışım. Yeni ve gelişmiş Killian. Artık kelimelerimi kullanıyordum, her ne kadar az olsalar da. Ağzımdan pek bir şey çıkmıyordu.

Ona yumruk atmak yerine kapıyı yüzüne kapattım ve diğer taraftan güldüğünü duydum. "Seni hâlâ seviyorum dostum. Sen bir bombasın."

Tanrı onun övgüsünü kazanmak için ne yaptığımı biliyordu. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey Zeke'i kızdırmadı. Teflon gibiydi. Her şey ondan sekerdi. *Ping*.

Ping. Ping. Onun ayakkabılarıyla bir mil yürümeyi ve bunun nasıl bir his olduğunu görmeyi çok isterdim. Zeke Connecticut'lı zengin bir çocuktur. Ailesi onu seviyordu ve sadece mutlu olmasını istiyorlardı. Görüşmemizde ona neden üniversite diplomasını kullanmak yerine barmen olmak istediğini sorduğumda bana bunu söylemişti. "Barmenlik seni neden mutlu etsin ki?"

"Ben bir insanım. Açıkçası," demişti bana o boktan sırtışılarından birini atarak. "Hayatımın geri kalanında bir ofiste sıkışıp kalma düşüncesi beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Benim bakış açım göre, yirmili yaşlar kendini keşfetme, kim olduğunu ve hayattan ne istediğini anlama zamanıdır. İşten ayrıldığımda, bunu düşünmekle uğraşmak istemiyorum, anlıyor musunuz? Sadece arkama yaslanıp keyfime bakmak istiyorum."

Aferin ona. Eğer Eden Beyaz Atlı Prens'i arıyorsa, ki öyle olmadığını iddia ediyordu, Zeke onun erkeğiymiş - cazibesini ve bayat tavlama cümlelerini barda hizmet ettiği tüm kadınlar üzerinde kullanan yakışıklı bir çocuk. O bir oyuncuydu ve oyunu seviyordu. Tam da bu yüzden ona karşı sınırlıydı. Benim için tamamen farklı bir nedenden dolayı sınırlıydı.

Kapı açıldı ve Ava kafasını içeri soktu. "Sen bir pisliksin," dedi, zaten bildiğim bir şeyi doğrulayarak. Kapının pervazına yaslanmış, elinde kendisinden daha büyük bir Cool Ranch Doritos poşeti tutuyordu. Ava benden bir karış kısaydı, ufak tefek ve narin görünümliydi. Ama görünüş aldatıcıdır. Görüldüğünden daha güçlüydü. "Az önce kapıyı Zeke'in suratına mı çarptın?"

Cevap verme zahmetine girmeden boş kutuları kırdım.

"İyi ki seni çok seviyorum," dedi Ava.

Bu iyi bir şeydi. Ava sadık bir arkadaştı ve benim boktan ruh halime ve tüm yüklerime katlanıyordu. O on dört, ben on sekiz yaşındayken onu zorbalığa uğramaktan kurtarmıştım ve o zamandan beri benim en sadık destekçim oldu. Her şeyi berbat ettiğimde ya da onu dışlayarak duygularını incittiğimde bile yanımda durdu. Ne yazık ki bazen bunu çok ileri götürüyordu. Ava bir sosyal medya dehasıydı ve sanal Killian Vincent olmayı kendine görev edindi. Beni şöhrete fırlattı ve büyük bir takipçi kitlesi oluşturdu. Israrım üzerine o hesapları kapattı ama sanal geçmişi silemezsiniz. Bir zayıflık anında, yaklaşık dokuz ay önce kendimi Google'da arattım ve kendimden duyduğum nefreti bir şişe Jameson'da boğdum.

"Connor'dan haber aldın mı?" Ava Doritos paketini yırtıp açarak sordu. Her gün aynı soruyu soruyordu.

Omuzlarımı açtım. "Hayır." Benim işim Connor'ı korumak ve ona göz kulak olmaktı ama bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir kez daha. Ve şimdi hangi cehennemde olduğunu bilmiyordum.

"Yakında dönecek." Her gün tekrarladığı bir başka şeydi ama sesinde inandırıcılık yoktu. Bir zamanlar Ava, Connor'ın kızıydı. Connor onun tüm dünyası olduğunu iddia etmişti ama Vincent'ların iyi olan her şeyi mahvetmek gibi bir hüneleri vardı.

İki ay ve Connor'dan tek kelime yok. Rehabilitasyondan çıktıktan üç gün sonra, temiz ve ayık, ortadan kayboldu. Beş gün sonra, bilinmeyen bir numaradan bana sesli mesaj bıraktı. *"İşleri daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulacağım. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler. Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. Sonra görüşürüz."*

Ava bana bir paket Doritos uzattı ama ben elimi salladım. Yıllardır abur cubura dokunmamıştım ama o hep teklif ederdi. Nedense hep reddetmem onu rahatsız ederdi.

"Artık antrenman yapmıyorsun," diye homurdanarak ağzına bir avuç Doritos tıktırdı. Reddettiğim için cezalandırılmayı hak ediyorlarmış gibi onları dişlerinin arasında ezdi.

Diyetim eskisi kadar katı değildi ve şu anki egzersiz seanslarım daha önce yaptığım yorucu saatlere kıyasla şaka gibiydi, ama yine de vücudumu abur cuburla doldurmaya gerek görmüyordum.

"Az önce Seamus'u gördüm," dedi ve onun adını anmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Connor'dan haber alıp almadığımı sordu."

Seamus Vincent. Babamın adı beni korkutmuyordu. Artık korkmuyorum. Ama Connor'a benden önce ulaşırsa, bu kötü olurdu. Connor benim gibi yapılı değildi, cüsse ve irilikten bahsetmiyorum. Ellerini kirletmek için yaratılmamıştı. Connor zeki ve duyarlıydı. Bir sanatçıydı. Bazen onu hala ne pahasına olursa olsun korumaya çalıştığım masumiyeti olan tatlı bir çocuk olarak düşünürdüm. Ama bizim evde büyümek, ne kadar uğraşırsanız uğraşın kaçamayacağınız kötü bir rüyaydı. Connor'a nadiren el sürülmüş olsa da, bu daha az ruh yıkıcı değildi. Onun desenlerini kolumda ve sırtımda taşırdım. Eskiz defterlerini yatağın altında saklardı. Aksi takdirde, alay konusu olur ve paramparça edilirdi. Ad takma Connor'ın sırtından, taklit ettiği gibi yuvarlanıp gitmedi. Bunu içselleştirmiş, ciddiye almış ve her kelimesine inanmıştı.

Uyuşturucu bağımlılığı on yedi yaşındayken başlamıştı ama ben hayallerimin peşinden koşmakla o kadar meşguldüm ki işaretleri fark edememişim. Yirmi yaşına geldiğimde

UFC'ye başladım ve tüm zamanımı ve enerjimi en iyisi olmaya adadım, ancak bunun bir bedeli vardı. Connor'ı babamın evinden çıkarmıştım ama ben nadiren evde oluyordum, bu yüzden kendi haline bırakılmıştı. Başının belada olduğunu öğrendiğimde eroine geçmişti ve işin boktan tarafı Ava'nın bana ipucu vermesi gerekiyordu. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırmıştım? Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi.

Ava soluk mor saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana şu tuttuğun kızıdan bahset."

"O grubu sen mi ayarladın?" Adlarını hatırlayamadım. Bunların hepsiyle Ava ilgilendi.

"Hepsi halledildi. Web sitemizde, Twitter'da, Facebook'ta... hiç bakmadığınız her şey var."

"Bina reg-"

"Dosya masanızın üzerinde. Eden'in nesi var?" diye sordu, konuşurken bir yandan da telefonuna dokunuyordu.

"Anlaşma yok. Onun bir işe ihtiyacı vardı. Bir barmene ihtiyacımız vardı."

Ava sırtıttı ve yazmaya devam etti. *Tap. Tap. Tap.* Büyük olasılıkla barı tanıtıyor, henüz bilmeseler bile herkesin gitmesi gereken bir yermiş gibi gösteriyordu. "Eden zor durumdaki genç kız kartını mı oynadı? Bunun için enayisin."

Gerçek olmadığı sürece bu tür şeylere kanmazdım. Eden bunu kasıtlı olarak yapmamıştı ama olmuştu. Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadım ve Ava'nın kaşları sanki bu ses ona yabancıymış gibi yukarı kalktı. "Onun beyaz şövalyesi olmayı mı planlıyorsun?"

Kimsenin beyaz atlı prensi değildim ama Eden hayatıma girdiğinde tüm koruyucu içgüdülerim aşırı hızla harekete geçmişti. Gözleri berrak ve parlaktı. Yüzü korunaksızdı ve tüm duygularını ele veriyordu. Eğer bana yalan söylemiş olsaydı, bunu yüzünden anında okuyabilirdim. Ama o yeni bir başlangıç istiyordu ve ben de bunu elde etmesi için elimden geleni yapacaktım. Onun için yapabileceğim en iyi şey, onu benim gibi erkeklerden ve peşine düşecek diğer kurtlardan korumaktı.

Tanrım. Ne düşünüyordum ki? Endişelenecek başka birine ihtiyacım var mıydı?
Tabii ki hayır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Eden

Kapısını çaldığım Trinity Bar'ın cevapsız kalan kapısının önünde, sarı saçları dağınık ve kulağında kulaklıkları olan bir adam bana eşlik etti. Yakışıklı bir çocuk gibiydi ve bunun Hailey'nin güneşi ve ışığı olabileceğini tahmin ettim. Kulaklığını boynuna doladı ve dua eder gibi ellerini kavuşturdu. "Bir Tanrı olmalı. Cennet bana bir melek gönderdi."

Bayat sözüne güldüm ve o da beni sırtarak ödüllendirdi.

"Gizli kapıyı kullanmalısın." Telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

"Sen Zeke misin?" Ben sordum.

"Ünüm benden önce gelir. Ama hiç tanışmadığımızı biliyorum çünkü hatırlardım." Kaşlarını salladı.

"Ben Eden. Yeni barmen."

"Whoa." Elini kalbinin üzerine koydu ve sendeledi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Bir elini kaldırdı ve başını eğdi. "Toparlanmam için bana bir dakika verin."

Kendimi tutamadım ama yine güldüm. "Şimdi iyi misin?" "Evet. Şokun etkisi geçti."

"Neden bu kadar önemli?"

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Tişörtün seni ele verdi." Göbek deliğimde düğümlediğim tişörte baktım. Kesik jean şort ve düz siyah motosiklet botlarıyla eşleştirdim. Karavan çöpü, vintage mağazasıyla buluşuyor. "Killian bana senden bahsetti, sanırım profesyonel bir iş ilişkisine sadık kalmalıyız."

"İyi bir plana benziyor."

Zeke parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun. Artık hep kaçan sen olacaksın."

"Bunu atlatacağına dair içimde bir his var."

İç çekti. "Evet. Her gece en az üç kez şehvete kapılıyorum. Bu mesleki bir tehlike."

Başımı salladım, kapı açılıp koyu esmer tenli ve kısa saçlı bir adam bizi içeri alırken gülüyordum. "Bu Brody. Yerleşik dünya gezgini ve tembel. Eden yeni barmen."

Brody başını salladı. "Güzel."

Brody'yi içeri kadar takip ederken Zeke, "Tek söylediği bu," diye fısıldadı. "Tek hecelidir."

"Duydum, dostum. Bu gece dışarıdayız. Arkanı kolla."

Zeke güldü ve bana şans dilerken Killian'ın ofisini işaret etti. "Zeke evde!" diye bağırdı dışarı çıkarken.

Sesleri takip ettim ve dosya dolabı ve klasörlerle kaplı rafları olan penceresiz bir ofisin açık kapısının önünde durdum. Killian masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Kol ağızları dirseklerine kadar kıvrılmış, düğmeli siyah bir gömlek, siyah bir kot pantolon ve yıpranmış siyah savaş botları giymişti. Bir rock yıldızına benziyordu ve somurtmasına rağmen hatırladığım kadar iyi görünüyordu. Belki daha da iyiydi. Karşısındaki döner sandalyede oturan kız benim yaşlarımda görünüyordu, uzun lavanta rengi saçları ve narin yüz hatları vardı. Kremsi bir teni vardı ve siyah göz kalemi kalın ve kanatlıydı. Dikenli telin içine hapsolmuş mavi kuşlar sağ pazusunun etrafını sarmıştı. Rockçı kenarlı porselen bir bebeğe benziyordu.

Tartışmalarına o kadar dalmışlardı ki beni fark etmemişlerdi.

"Fotoğraflarımı indirin," diye homurdandı Killian.

"Sosyal medya konusunda çok tuhafsın. Müşteriler senin güzel yüzünü görmeye bayılıyor. Bu iş için iyi."

Ona ters ters baktı.

Kapıya vurarak varlığımı duyurdum ve ikisi de bana doğru döndüler.

Killian'ın gözleri gözlerime kilitlendi ve tüm hava ciğerlerimde hapsoldü. Ellerini yüzünde gezdirmeden önce birkaç saniye bakışlarımı tuttu, sanki anıyı silmeye çalışıyordu. Bu duyguyu biliyordum. Dün gece düşüncelerimi işgal etmeye devam ettiğinde ben de aynı şeyi yapmışım.

"Sen Eden olmalısın," dedi kız. Dikkatimi ona çevirdim ve konuşmadan başımı salladım. Kalbim göğsüme öyle bir çarpıyordu ki muhtemelen duyabilirlerdi. Bu çok saçmaydı. Bana öyle bir gülümsedi ki

bilmediğim bir sırrın içindeymiş gibi hissettirdi. "Ben Ava. Bu operasyonun arkasındaki beyin."

Killian homurdandı ve Ava ona sırtıttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim

Ava'ya.

"Sen de."

Katlanmış başvuru formunu bulana kadar sırt çantamı karıştırdım. Ava merakla beni izliyordu, başını eğmiş, işaret parmağını dudaklarına bastırmıştı. Kırıksıklıkları düzelttim ve Ava başvuruyu benden aldı. Cebimden yirmi dolarlık banknotu çıkarıp Killian'a uzattım.

"Bu ne?" diye sordu, kollarını kavuşturmuş, parayı almak için hiçbir hareket yapmıyordu.

"Senin paran. Taksi paramı ödemene gerek yoktu."

Çenesini Ava'ya doğru salladı. "Bu akşamki taksisi için Ava'ya ver." Ona parayı uzattım.

"Maaş alıyorum. Taksi parasına ihtiyacım yok."

Killian banknotu elimden kaptı ve Ava'ya zorla uzattı. Gözlerini devirerek parayı cebine attı ve "Sen bir devsin," diye homurdandı. Yine de gülümsemesi bana bunu kastetmediğini söylüyordu.

"Benimle gel," dedi Killian, ona eşlik etmemi işaret ederek. "Bileğin nasıl?" Koridorda yürürken bakışları dizimdeki büyük kabuktan ayak bileğime doğru kaydı. Topallamamak için yoğun bir çaba sarf ettim.

"Bir şeyim yok." Bileğim hâlâ biraz ağrıyordu ama bütün gün dinlendirmiş ve sarmıştım. Bana görmezden gelmeyi seçtiğim şüpheli bir bakış attı.

Onu barın arkasına kadar takip ettim ve çantamı Killian'ın kilitlediği bir dolaba yerleştirdim. Beni Chris'le tanıştırdı, uzun boylu, sırık gibi bir adamdı, beyzbol şapkasını ters takmıştı ve fiçi sıralarını kontrol ediyordu.

Killian bana mekânı gösterdi ve şarap listesi, farklı tekilalar, muslukta yedi butik bira ve şişe biralardan oluşan bir seçki hakkında bilgi verdi. Chris'le birlikte kontrol listesindeki açılış görevlerini yerine getirirken bir saat uçup gitti - garnitürler için meyve doğradım, buz kutularını doldurdum, temiz bardakları stokladım, otobüs küvetlerini kurdum. Saat altı olduğunda organize olmuş ve hazırdım. Ya da kendime sürekli öyle söylüyordum.

"Killian çalışmak için uygun mu?" Killian ön kapının kilidini açmaya giderken sesimi alçaltarak Chris'e sordum.

"Eğer onun kurallarına uyarsan, sorun olmaz. Yine de elinizi tutmaz. Bu ateşle vaftizdir."

"Aman Tanrım. Alevler içinde kalmak istemiyorum."

Chris güldü. "Senin yabancı otların arasına girmene izin vermez. O çok fazla kontrol manyağıdır."

Tamam, hala beni rahatlatmıyor. Karışık mesajlardan bahsediyoruz. Kontrol manyağı mıydı yoksa yanmakla nasıl başa çıkacağını görmek için seni ateşe atan biri mi?

Bir grup bara girerken, *işte hiçbir şey olmuyor*, diye düşündüm.

Paniğe gerek yok. Ben hallederim. Odaklanmam gereken tek şey içecekleri karıştırmak, servis etmek ve hesapları ödemektir. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Göründüğünden daha zor olduğu ortaya çıktı.

Killian mojitolarımdan etkilenmedi. Görünüşe göre naneyi yeterince ezmemişim. Bana nasıl doğru şekilde yapılacağını gösterdi. Mojito eğitiminden kısa bir süre sonra, üst raftan iki şişe likör aldım, etrafımda döndüm ve Killian'ın göğsüne çarptım. Ellerini üst kollarıma koyarak beni sabitledi ama tenim onu yakmış gibi kollarını hemen yana indirdi.

"Özür dilerim. Seni incittim mi?" Aptalca bir soruydu. Killian da Sawyer'la aynı çelikten yapılmıştı, saatlerce egzersiz ve kondisyonla dövülmüştü. Onunki gibi bir vücuda çok zaman harcamadan ve çalışmadan sahip olamazdınız. Zerre kadar yağı olmayan yağsız kaslardan oluşuyordu.

"Biri *arkanızdan* konuştuğunda, dikkatinizi verin."

"Özür dilerim. Seni duymadım."

"Sakin ol," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Kimsenin hayatı tehlikede değil."

Böylece başsız bir tavuk gibi etrafta koşuşturmayı bıraktım ve çok daha iyi çalıştım. Ses sisteminden Indie rock müzik çalıyordu ve ben de bir ritim tutturmuştum. Yeni gelen müşterilere onları gördüğümü belli etmek için başımı sallamak ve en uzun süredir bekleyenlere hizmet etmek gibi bir sistemim vardı.

Köşedeki bir adam beni yanına çağırdı. Kalabalığın geri kalanından daha yaşlıydı, belki ellili yaşların başındaydı. İri yarı bir adamdı, kasları kabarıktı, siyah saçları sık kesilmişti ve yüzü granitten yontulmuş gibi sertti.

Önüne bir kâğıt bardak altlığı koydum. "Size ne ikram edebilirim?" "Jack ve kola," dedi, bakışları Killian'a odaklanmıştı.

Barın diğer ucunda bir grup kadına margarita servisi yapan Killian'a yan gözle bakarak içkisini karıştırdım. Bir sürü saç savurma ve

Kıkırdamalar ona doğru yöneliyordu ama boşunaydı. Ya habersizdi ya da ilgilenmiyordu. Jack ve kolayı adamın önüne koyduğumda, çelik mavisi gözlerinde hiçbir sıcaklık olmadan beni baştan aşağı süzdü. "Uzun zamandır mı burada çalışıyorsun?"

"Bu benim ilk gecem."

"Killian'ın hayranlarından biri misin?" "Hayran mı? Ne-?"

Adam başını salladı ve tiksintiyle homurdandı. "Hiç öğrenmiyor, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Çenemi kapalı tutup parasını almam gerektiğini hissetmeme rağmen sordum. Ne zaman öğrenecektim ki?

"Güzel kadınlar beladan başka bir şey değildir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Ama hiçbir zaman en zeki çocuk olmadı."

Tamam, az önce bana ve Killian'a hakaret eden bir kadın düşmanıyla uğraşıyordum. Hayran derken ne demek istedi? Ellerimi kalçalarımın koydum. Kaşlarını kaldırdı, pişman olacağım bir şey söylememi bekliyordu. Söylemek istediğim kelimeleri ısırdım ve profesyonel bir ton takındım. "Bu sekiz olacak-"

Üst koluma dokunan bir el beni uzaklaştırdı. Bakışları adama sabitlenmiş olan Killian'a baktım. "Biraz ara ver. Jimmy sana yemek verecek."

"İhtiyacım var-"

"On beş dakika içinde geri gel."

"Ama-"

"Git," diye sözümü kesti Killian, sesi keskin ve yüzü sertti.

Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyordu? Killian bana sırtını döndü ve adamın önündeki yerimi alarak vücuduyla görüşümü engelledi.

"Kendine bu güzel insanlarla süslü bir bar bulmuşsun," dedi adam. "Sen buraya ait değilsin evlat. Bu hayat için biçilmiş kaftan değilsin. Saçını da kestir. Ödlek gibi görünüyorsun."

"Ne istiyorsun?" Killian sordu, sesi tüm duygulardan yoksundu. "Ne zaman aklını başına toplayıp dövüşmeye geri döneceksin? Bu sadece iyi olduğun şey."

Killian sesini alçak tuttu, bu yüzden konuşmanın devamını yakalayamadım. Zaten benim kulaklarım için tasarlanmamıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yedinci Bölüm

Eden

Çalışanların tuvaletinden çıkarken, ofisten çıkan Ava ile karşılaştım. "Ara mı veriyorsun?"

Başımı salladım.

"Ben de. Jimmy'nin tacolarına bağımlıyım. Bu ciddi bir sorun."

Onun incecik vücuduna baktım ve güldüm. Ava ufak tefekti, bir balet gibi yapıydı ve benden birkaç santim kısaydı. "Bana bir sorun gibi görünmüyor."

Avlu piknik masalarını dolduran insanlarla dolup taşıyordu. Zeke ve Brody donmuş içecekler hazırlıyordu ve daha önce hizmet ettiğim bir grup, yeşilliklerle kaplı kırımlardan sarkan yüzlerce peri ışığının altında dans ediyordu.

Taco bekleyen birkaç kişinin arkasında sıraya girdik ve Jimmy'nin kamyonetinin yan tarafındaki menüyü inceledim. "Ne tavsiye edersin?" Ava'ya sordum. "Madem bu kadar bağımlısın."

"Chorizo. Ya da karides ve köstebek. Ya da carnitas..." Durdu ve güldü. "Hepsi iyi."

"İlk seçiminizi yapacağım."

Jimmy siparişlerimizi aldı ve birkaç dakika sonra tacolarımızı karton kaplarda bize teslim etti. Benim yumuşak taco'm guacamole, ekşi krema, peynir, marul ve salsa verde ile doluydu. "Geri gel ve bana bunun yediğin en iyi taco olduğunu söyle." Jimmy beni işaret etti. "Yoksa sana başka tako yok." Bunun bir şaka olduğunu anlamam için güldü.

Ava ve ben arka duvar boyunca sessiz bir yer bulduk ve yere oturduk, bacaklarımızı önümüze attık. Çalışırken bileğimi unutmuştum ama şimdi otururken zonkluyordu.

Adamın sözleri aklımdan geçerken tacomu katladım, tüm malzemeleri tutmaya çalıştım. Killian'ı neden yere sermişti? Araya girip onu savunmak istedim, buna izin vereceğinden ya da bunu isteyeceğinden değil. Ama yapmadım.

Killian'ı bile tanımıyorum. Neden onun adına kendimi bu kadar savunmacı hissettim? Ve adam ne tür bir dövüşten bahsediyordu?

"İlk gecen nasıl geçiyor?" Ava sordu.

"Bu iyi bir şey. Eğleniyorum." Birkaç aksaklık ve o adam dışında.

Killian'ın babası olabilir mi?

Ne kadar aç olduğumu fark etmeden tacomdan büyük bir ısırık aldım. Çok lezzetliydi ve çocukluğumuzda kitlerden yaptığımız Old El Paso tacolarına hiç benzemiyordu.

"Bu bar ne zamandır açık?" Ben sordum.

"Bir buçuk yıl. Ama Killian bir yıl öncesine kadar aktif olarak yer almadı. Başından beri para yatırdı ama başlangıçta burada çok fazla zaman geçirmedim. Şimdi ise neredeyse burada yaşıyor."

"Hep bar işinde miydi?" "Başka işler de yaptı," dedi belli belirsiz.

Genişlemesini bekledim ama genişlemedi. Sanırım alabileceğim tüm bilgi buydu.

"Peki, buradaki işin ne?" Taco'mdan bir ısırık daha alarak sordum.

"Sosyal medyayı ve promosyonları ben yapıyorum. Eğlence, muhasebe ve genel ofis işleri için rezervasyon yapıyorum... Neye ihtiyaçları varsa."

"Görünüşe göre operasyonun arkasındaki beyin gerçekten sizsiniz."

Güldü. "Bu bir şakaydı. Bir bar işletmek çok zor bir iş ve aramızda kalsın, diğer sahibi Louis iyi bir paravan adam. Dengeli ve her yönüyle iyi bir adam. Ama Killian sorumluluk alma ve işleri yürütme konusunda daha iyi." Sesindeki gururu duydum ama Killian'a mı aşıktı, onun kız arkadaşı mıydı, yoksa başka bir şey miydi anlayamadım.

"Killian'ı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Dokuzuncu sınıftan beri. Killian son sınıftaydı. Yani ondan önce de kim olduğunu biliyordum. Bay Ridge'de aynı mahallede büyüdük ve aynı okula gittik. Ama beni zorbalıktan kurtarana kadar onu tanımıyordum. Ondan sonra kimse bana bulaşmadı. Eğer deneselerdi, önce onu geçmeleri gerekirdi. O konuda iyi şanslar."

Kimsenin Killian'a bulaşacağını düşünemezdim. Belki daha önce hizmet ettiğim adam hariç. "Sanırım daha önce babasına hizmet ettim. Yani... İçimde bir his var..."

"Büyük adam mı? Boğaya mı benziyor?" "Kulağa doğru geliyor."

Yüzü karardı. "O adamdan nefret ediyorum. Killian'ın onunla neden konuştuğunu bile bilmiyorum."

Daha fazlasını bilmek isterdim ama bu konuda konuşmayı bitirmişti. Takolarımızı yemeyi bitirdik ve kağıt peçetelerle ellerimi ve ağzımı sildim. "Geri dönmem gerek," dedim karton kaplarımızı toplarken.

"Evet. Ben gidiyorum."

Çöpümüzü kamyonun yanındaki çöp kutusuna atarken Jimmy'ye yediğim en iyi taco olduğunu söyledim. Bana başparmağıyla onay verdi. "Seni asla yoldan çıkarmayacağım."

Bara döndüğümde Killian'ın babası gitmişti ve bundan hiç bahsetmedi. Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti ve sabit ama idare edilebilir bir kalabalığımız vardı.

Şimdi bir bar taburesinde tek başıma oturmuş, beni eve bırakmayı teklif eden Killian'ı bekliyordum. Teklif etmekle kalmamış, ısrar da etmişti. "*Seni eve ben bırakacağım. Beni bekle.*"

"*Taksiye binebilirim.*"

"*Seni eve bırakıyorum. Otursana.*"

"*Öylece emir verir onları uygulamamı bekleyemezsiniz.*"

Bu konuda ona neden karşı çıktığımdan emin değildim. Belki de bunu söyleme şekliydi - beni eve bırakmanın onun için bir zevk değil, zorunluluk olduğunu ima eden kaba bir ton.

"*Kapı kilitli. Anahtarlar bende. Otur ve beni bekle.*"

Şaka yapmıyordu, o beyaz atlı prens değildi. Ama artık Beyaz Atlı Prens'e güvenmiyordum, bu yüzden oturdum ve bekledim. Buzdolaplarının uğultusu dışında ortalık sessizdi ama kulaklarım hâlâ müzik yüzünden çınlıyordu ve vücudum enerjiyle doluydu. Killian'dan bir mesaj gelince telefonumu kontrol ettim ve programım olduğunu görünce gülümsedim.

"Gidelim," dedi Killian yanımdan geçerken.

Çantamı omuzladım ve onu dışarı kadar takip ettim. "Çalıştığım her gece beni eve bırakmana gerek yok," dedim binanın üzerindeki metal kapıyı indirirken. Beni eve bırakmasını istemediğimden değildi bu. Sadece kendini buna mecbur hissetmesini istemiyordum.

"Her konuda benimle kavgamı edeceksin?" diye sordu, sesi bıkkın çıkıyordu.

Güney Dördüncü Cadde'ye doğru yürürken, "Hayır, sadece mantıksız ya da zorba gibi davranıyorsan," dedim.

"Ben zorba değilim." Bir süre sonra, "Sence ben zorba mıyım?" diye sordu.

Bütün gece onunla çalıştıktan sonra, birinin fikrini sormanın nadir bir şey olduğu hissine kapıldım. "Bilmiyorum. Sen söyle. Sen zorba mısın?"

"Sen benim çalışanımsın. Seni korumak ve eve sağ salim dönmeni sağlamak benim görevim."

Vay canına. Babam beni korumayı görev bilen bir belalı için çalıştığım için çok heyecanlanırdı. "Williamsburg bana oldukça güvenli görünüyor."

"Brooklyn'den misin?" Killian sordu.

"Hayır."

"Şehirde mi büyüdün?" "Hayır."

Sanki bir zafer kazanmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Hiç kardeşlik partisine gittin mi?" diye sordum.

Killian siyah bir Jeep Wrangler'ın kilitlerine bip s e s i verdi ve benim için yolcu kapısını açtı.

"Hayır."

"Hiç bir ayı tarafından kovalandın mı?" diye sordum. "Ne oluyor lan?"

Bir kahkahayı bastırdım ve sırt çantamı ayaklarımın dibine koyarak cipe tırmandım. Emniyet kemerlerimizi bağladık ve Killian kontak anahtarını çevirdi. Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu, tanımadığım bir grup ve şarkı. Grunge ve şifreli sözler. Şarkı bana Killian'ı hatırlatıyordu ama nedenini söyleyemiyordum. "Nedir bu?" Ses sistemini işaret ettim.

"Bush. 'Açgözlü Sinek.'"

Camlarımızı açtık, sıcak gece havasını, asfalt ve çöp kokusunu - Brooklyn'de yazın kokusunu- içeri aldık. Killian hızlı bir sürücüydü. Bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda, yüzü gösterge panelinin ışıltısıyla aydınlanıyordu.

"Bir ayı tarafından mı kovalandın?" diye sordu Berry Caddesi'nden sola dönerken.

"Evet. Kardeşim Sawyer'ın en sevdiği aile tatiliydi. O bir adrenalın bağımlısıydı ve acele etmeye bayılırdı. Neyse ki o ve ben iyi birer ağaç tırmanıcısıydık."

"Yüce İsa. Kimsin sen?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Kardeşlerim bana bela mıknatısı derdi. Çünkü Sawyer'ın suç ortağıydım. Kötü bir hareketti. Genelde hayatımı kurtarmak için çırpınırdım."

Göğsü kahkahalarla gümbürdedi. Ses cipi doldurdu ve gece havasında yankılandı. Onun güldüğünü ilk kez duyuyordum ve bu şimdiye kadarki en iyi sestti.

"Geçen gün için sana hiç teşekkür etmedim," dedim. "Bileğim ve dizimle ilgilendiğin için."

Bana kısa bir süre baktı, sonra bakışlarını tekrar yola sabitledi. "Önemli bir şey değildi."

"Yapılması gereken güzel bir şeydi."

Bir omzunu silkti, bir iltifatı kabul etmek zormuş gibi önemsemedi. Vitrinler, barlar ve kafeler bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu ve bu saatte sokaklar bizimdi. Köşedeki Fat Earl's barından bir çift tökezleyerek çıktı ve tuğla duvara yaslanıp öpüşmeye başladı.

"Beni bir sonraki köşede bırakabilirsin. Benim sokağım tek yönlü-"

Ama Driggs'e sapıp benim sokağıma girebilmek için çoktan Kuzey Beşinci Cadde'ye dönmüştü. Kuzey Altıncı Cadde'ye döndüğünde, onu bloğun daha yukarısına yönlendirdim. Benim binamın önünde durdu ve pencereden dışarı baktı. "Hangi kattasın?"

"Çatı katı. Üçüncü kat."

"Pencereleri açık bırakmışsın."

"İçerisi sıcak ve havasız oluyor."

"Çıkarken pencerelerinizi kapatın ve kilitleyin. Bu çok tehlikeli."

"Örümcek Adam'ın bir ağ örüp duvara tırmanacağını mı sanıyorsun?"

Bana kaşlarını çatı. "Pencerelerinizi kapatın."

"Tamam."

"Tamam mı? Tartışmak yok mu?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Emniyet kemerimi çözüp içinde Salı gecesi taşımayı umduğumdan çok daha fazla para olan çantamı alırken sordum.

"Şüpheli."

Güldüm. "Bana hatalarımı gösterdin. Bıraktığın için teşekkürler."

"Çalıştığın zaman seni eve bırakırım. Taksi parasından kurtulursun."

"Nerede yaşıyorsun?" Arabadan inmek istemedim. Onunla konuşmaya devam etmek istedim. Onun müziğini dinleyerek sokaklarda sürmeye devam etmek,

ve şehrin neon bir pus içinde pencerelerimizin önünden geçişini izliyorduk.
"Yolunun üzerinde mi?"

"Greenpoint. Ve evet."

"Az önce gelen baban mıydı?"

"Hı hı," dedi, gözlerini ön cama dikerek.

"Saçını beğendim. Harika saçların var," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen pişman oldum. Bunu neden söylemişim ki? Süzgecim neredeydi?

Çenesini öyle sıktı ki azı dişlerinin gıcırdadığını duydum. "Bir dahaki sefere seni gönderdiğimde etrafta dolanıp kulak misafiri olma. Bu konuşma seni hiç ilgilendirmez."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bilmiyordum-"

"Artık biliyorsun," dedi, sesi sertti ve çenesi dikleşmişti. Tek istediğinin arabasından inip onu yalnız bırakmam olduğunu biliyordum, ben de öyle yaptım.

Binamın ön kapısının kilidini açarken motorunun rölantide çalıştığını duydum. Ben içeri girene kadar beklemesine pek şaşırmadım ama güvenliğini önemsemesi güzeldi sanırım. İçeri girdiğimde buzlu camdan Killian'ın uzaklaşmasını izledim ve arka lambaları kaybolana kadar izlemeye devam ettim.

Üst katta, tüm resim malzemelerimi çıkardım, şövalemi ve taburemi oturma odasının penceresinin yanındaki köşeye kurdum ve taze bir tuvali bir kontrplak parçasına bir boğa klipsiyle tutturdum. Boya tüplerini paletime sıktım, renkleri karıştırdım ve boyadım. Kalın fırça darbeleri. Büyük renk yıkamaları. Eğriler ve kırık çizgiler. Yüzeyi inşa ediyor ve tekrar yok ediyordum. Boyayı tüm yüzeyde gezdirdim. Pencerenin dışındaki gökyüzü turuncu ve pembeyle kaplanıp sonra soluk bir sarıya dönüşene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadan resim yapmaya devam ettim.

Kaosun içinden sanata benzeyen bir şey ortaya çıkmaya başladı. Geri çekilip çalışmama baktığımda, resim bana Killian'ı hatırlattı. Vahşi ve çalkantılı, karanlık ve gerilim doluydu, çatlaklardan ışık kırıntıları görünüyordu. Güzel, kaotik bir karmaşa.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Eden

"Nedir bu?" Killian bilgisayarının yanındaki masanın üzerine koyduğum Tupperware kabına bakarak sordu. Deri döner koltuğunda oturmuş bir şeyler yazıyordu. İşaret parmaklarıyla yazarken avla ve gagala yöntemini kullandığını fark ettim.

"Çikolata parçacıklı kurabiyeler. Bunlar senin için. Yani, paylaşabilirsin ama senin için pişirdim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kabı kucağına çekti. "Onları sen mi pişirdin? Benim için mi?" Söyleyiş tarzına bakılırsa, ona Tac Mahal'i verdiğimi düşünebilirdiniz. Kapağı açıp içine baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Çikolata parçacıklı kurabiye sever misin?"

"Evet. Onlardan hoşlandım. Ama neden?" diye sordu, kaşları çatılmıştı, sanki birinin onun için neden güzel bir şey yaptığına anlam veremiyordu.

Omuz silktim. Ona neden kurabiye pişirdiğimden tam olarak emin değildim. Marketteydim, Nestle çikolata cipsi paketini gördüm ve Killian'ın babasının ona söylediği şeyleri düşündüm. Arabada bu konuyu açan ben olduğum için daha iyi bir hale getirmek istedim. Çocukken, okulda kötü bir gün geçirdiğimizde, annem her zaman bizimle birlikte yemek pişirirdi. Kurabiye, kek ya da brownie pişirirken sorunlarımız hakkında konuşurduk ve kaseyi ve kaşıkları yalamayı bitirdiğimizde kendimizi hep daha iyi hissederdik. Çikolatalı kurabiyeler babasının sözlerinin acısını hafifletmezdi ama ben yine de ikram ettim.

"Sadece teşekkür etmek için," dedim. "Bana bir iş verdiğin için."

Ava ofise girdi ve iki kez baktı. Önce kurabiyelere, sonra Killian'a, bana ve tekrar Killian'a baktı. "Kurabiye mi yiyorsun?" Killian bir ısırtık aldığında kaşlarını kaldırdı.

Cevap vermedi, çünkü öyle olduğu belliydi. "Vay canına. Bu destansı. Bir fotoğraf alabilir miyim?"

Killian gözlerini kısıtı ama cevap vermedi. Bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamamıştım ve kimse de bana açıklama zahmetine girmemişti. Ama Killian kurabiyelerinden memnun görünüyordu, bu da benim için yeterliydi. Sonradan fark ettim ki Luke için hiç çikolatalı kurabiye yapmamıştım.

* * *

Bardaki beşinci vardiyamdı ve kendimi daha yetkin hissetmeye başlamıştım. Killian ve spor salonuna yabancı olmayan Louis ile çalışıyordum. Kafasını kazıtmıştı, koyu teni o kadar pürüzsüz ve parlaktı ki ağda yapıp yapmadığını sormak istedim.

Neyse ki Louis iyi bir adamdı ve Killian'ın beni işe almasını sorun etmedi. Barın ortak sahibi olmalarına rağmen, tüm personel sorunlarını önce Killian'a götürüyordu. Bunun nedeni Killian'ın baskın bir alfa erkeği, doğal bir lider ya da Louis'den daha büyük bir kontrol manyağı olması mıydı, bilmiyordum. daha sakin ve rahattı.

Louis ile çalıştığım ilk gece, benim sormama gerek kalmadan soruyu cevapladı. "Killian'ın bir durumu kontrol altına almaya ihtiyacı var. Başka bir yol bilmiyor."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Killian'ın yapması gerekeni yapmasına izin veriyorum. Ama işi çok ileri götürdüğünde araya giriyor ve kızdırdığı insanlarla arasını düzeltiyorum."

Güldüm. "Ama siz iyi arkadaşsınız?"

"Evet. Tam bir baş belası ama iyi bir insan ve onsuz bunu yapamazdım."

Geçen hafta Killian hakkında birkaç şey öğrendim. Eve dönerken konuştuk. Konuşmanın çoğunu ben yapıyordum ama o aldırıyor gibiydi. Arada sırada da çok zekice bir gözlemde bulunuyordu.

"*Sanat senin için terapi gibi bir şey mi?*" diye sormuştu bir gece, cevabımla gerçekten ilgileniyordu. Killian sadece kendi konuşmasını duymak için sohbet etmezdi ve sözlerini boş gevezeliklerle harcamazdı.

"*Evet, öyle. Sanırım bazen duygularınızı resim yoluyla ifade etmek daha kolay oluyor. İçinizdeki tüm saçmalıkları alıp tuvale dökülebiliyorsunuz. Ve inanın bana, tuvale bir sürü saçmalık döktüm.*"

"Bahse girerim boktan değildir," demişti, ama iyi olduğumu düşünmesine neden olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yollarımız hiç kesişmemiş olsa da Killian'ın da benim gibi her gün spor salonunda çalıştığını ve McCarren Park'ta koştuğunu biliyordum. Dışarıdan sakın görünüyordu ama öfkesini kontrol etmek için çok çalıştığı belliydi. İçinde çok şey sakladığını ve Sawyer gibi, ailemdeki tüm erkekler gibi duygularını kilitlediğini hissettim. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, ama yine de kendimi daha derine inmek zorunda hissettim - trajik kusurlarımdan biri.

Brooklyn'e taşındığımdan beri, sadece Luke'la nerede yanlış yaptığımızı değil, aynı zamanda hayatımdan ne istediğimi de anlamaya çalışıyordum. Küçük bir kasabada büyüdüğünüz için insanlar sizi etiketliyor ve bir kutuya koyuyor. Lisede bana verilen rolü oynadım. Futbol takımının kaptanıyla çıkan baş amigo kız. Mezuniyet balosu kraliçesi. Okulun kötü çocuğu olan ve ardında bir sürü kırık kalp bırakan geniş alıcının küçük kız kardeşi. Lise, oynamıyormuş gibi yaptığım bir popülerlik yarışıydı.

Sanatı her zaman tutkuyla sevmiştim ama bunu gizli tutmuştum ve asla sanatsever çocuklarla takılmamıştım. Sporcularla ve amigo kızlarla takıldım ve bu iki farklı insanı uzlaştırmaya çalıştım. Üniversite de pek farklı değildi. Benzer insanlar, benzer ortamlar ama daha büyük ölçekte.

Şimdi, genç, sanatsal, canlı bir mahalle olan Williamsburg'da bir barda yaşıyor ve çalışıyordum ve kimsenin kim olduğum hakkında herhangi bir önyargısı yoktu. Tüm kusurlu ihtişamımla kendim olabiliyordum ve bu özgürleştiriciydi. Kendi hayatımın sorumluluğunu almak. Beni gerçekten neyin mutlu ettiğini bulmak ve birlikte takılmaktan hoşlandığım insanlarla etrafımı sarmak.

Sarışın, küt kesimli ve kollarında renkli dövmeler olan bir adamın önüne bir fiçı bira koydum ve parasını aldım. Para üstüyle döndüğümde Killian'la konuşuyorlardı.

"Dövmeye ihtiyacın olursa Forever Ink'e gel ve beni gör. Adım Jared." Jared barın öbür ucuna uzandı ve elimi sıktı. "Şaheserimi Killian'ın kolunda görebilirsin."

"Bu iyi bir reklam," dedim. "Kolu bir sanat eseri." Killian bana yan gözle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu çok güzel."

Jared bana göz kırptı. "İyi mürekkebi takdir eden kızlardan hoşlanırım." "Eden bir sanatçı," dedi Killian Jared'a.

Kaşlarımlı kaldırdım. *Bir sanatçı mı?*

Killian kaşlarını kaldırdı. *Evet, öyle. Çünkü ben öyle dedim.*

Sanki galerilerde sergilenen resimlerim varmış gibi konuştu. Bu arada Killian'ın sanatım hakkında bildiği tek şey ona anlattıklarımıydı.

"Connor ne zaman dönecek?" Jared Killian'a sordu. "Dükkan meşgul. Onu kullanabilirim."

Killian boğazını temizledi. "Yakında."

"Connor kim?" diye sordum. Killian gerildi ve vücudunun hiçbir parçası benimkine değmese de bunu hissedebiliyordum. Gerçi benim için durum böyleydi. Odanın öbür ucunda olsa bile onu hissedebiliyordum. Bunu daha önce hiç kimseyle yaşamamıştım ve onun ruh haline neden bu kadar uyum sağladığımı anlamıyordum.

"Killian'ın küçük kardeşi," dedi Jared. "O da bir sanatçı. Özgür bir ruh. Onu her zaman zapt edemezsiniz."

Killian ensesini ovuşturdu. Bu konuşma onu rahatsız ediyordu. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

"Dövme yaptırmayı düşünüyorum," dedim.

"Yaptır. Mürekkep teşvik edilir," dedi Jared.

"Dövme mi yaptırmak istiyorsun?" Killian sordu, bu fikir ilgisini çekmiş gibiydi.

Daha önce de düşünmüştüm ama hiç bu kadar ciddiye almamıştım. "Evet, dövme yaptırmak istiyorum." Jared bana kartını uzattı, ben de cebime attım.

Bir süre sonra Killian dövmeyi nerede yaptıracağımı sordu. Elimi sağ kalçamın üzerine, şortumun bel bandının hemen altına koydum. Gözleri karardı ve kendimi patlatmadan önce ondan uzaklaşmam gerekti.

Killian'la bu kadar yakın çalışmak zor olmaya başlamıştı. Killian'ın kolu benimkine sürtündü ve vücudumda bir elektrik sarsıntısı yarattı. Beni geçmek istediğinde göğsü sırtıma bastırıyordu. Bu dansı bütün gece boyunca yaptık, onunla çalıştığım her gece.

Saat gece yarısını geçmişti ve Killian müziği psychedelic trip-hop'a çevirerek bara sakın bir hava vermişti. Bir adam bara girdi ve beni yanına çağırdı. Kısa katlar halinde kesilmiş kahverengi saçlarıyla klasik zengin çocuğu görünümündeydi. Gri, özel dikim takım elbisesi benim kiramdan daha pahalıya mal olmuş gibiydi. Önündeki boş bardakları temizledim ve barı sildim. Bir Tecate ve bir tekila shot sipariş etti. "Hesabı başlat," dedi ve kredi kartını bana uzattı. "Benimle bir shot yapmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Hesabı açtım ve bira ile tekilayı önüne koydum. İçkiyi bitirdi, bardağı tezgaha koydu ve bir tane daha sipariş etti. Ben de ona

şışenin üzerine koydu ve döktü.

Barın ilerisindeki bir gruba dört cin tonik servis ettiğimde, bir tur daha içmeye hazırdı.

"Kötü bir gün müydü?" Birayı önüne koyarak sordum. Takım elbise ceketini çıkarmış ve taburesinin arkasına asmıştı.

"Berbat bir gündü. Çok para kaybettim. Bir hedge fonunda yatırımcıyım." Finans dünyası hakkında pek bir şey bilmesem ve hiçbir zaman özel olarak ilgimi çekmemiş olsa da, bu çok mantıklıymış gibi başımı salladım.

"Para kaybettiğiniz günler dışında işinizi seviyor musunuz?" İş memnuniyeti ilgimi çeken bir konu olduğu için sordum.

"Yaptığım işte iyiyim. Ve parayı seviyorum. Parayı önemsemediğini söyleyen herkes yalan söylüyordur." Beyaz gömleğinin kollarını kelepçeleyerek sol bileğindeki Rolex'i ortaya çıkardı. "En çok oynacağı olan kazanır."

"Ve sanırım en büyük kazanan olmak istiyorsun."

"Bir sürü oynadığım var." Bana bir gülümseme attı, cazibe yeteneğine güveniyordu. Birçok kızın buna kanacağından emindim. Ama sırf para kazanmak için para kazanmak beni etkilemiyordu. Oyuncaklarıyla övünmek de öyle.

Onu birasını yudumlarken bıraktım ve diğer müşterilere geçtim, ama beni geri aramaya devam etti.

"Senin adın ne?" "Eden."

"Bana bir elma verseydin, günaha boyun eğdim." "O Havva'ydı."

"Ama elma senin bahçenden geldi, Eden." "Bunu bana karşı kullanma."

"Yapmayacağım. Bu arada benim adım Adam." "Gerçekten mi?"

Güldü. "Gerçekten. Adem ve Cennet," dedi.

"Havva'ydı."

"Havva. Eden." Elime uzandı ve bir öpücük kondurdu. Yumuşak bir öpücüktü, sadece dudaklarının bir fırçasıydı, ama garip hissettirdi ve hiç hoş karşılanmadı, bu yüzden elimi çektim. Adam hiç istifini bozmadan birasını havaya kaldırarak bana kadeh kaldırdı. "Güzel Havva. Buna içilir."

Sanki ne kadar hızlı kafayı bulabileceğini görmek için bir görevdeymiş gibi içkilerini ve biralarını yudumlamaya devam etti. Tüm oyuncaklarına ve parasına rağmen bir barda tek başına içiyordu.

"Eden," diye bağırdı Adam bir süre sonra. "Sana ihtiyacım var."

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Ben içki siparişi verirken Killian sordu. Adisyonu kredi kartının altına kaydardım ve omzumun üzerinden Adam'a baktım. Gözleri parlak ve odaklanmamıştı. Kısa sürede çok fazla alkol tüketmişti ama şimdi buraya gelmeden çok önce bağıladığını düşünüyordum.

"O zararsız. Yine de önünü keseceğim."

"Ben hallederim."

Onu durdurmak için kolunu tuttum. Elime baktı ve ben de elimi yanına bıraktım. "Bunu ben halledebilirim."

Kaşlarını çattı.

"Zeke'in yerinde olsaydım müdahale eder miydin?"

"Zeke'in peşinde onu rahatsız eden adamlar yok," diye alay etti.

"Hey, Killian," dedi Louis ve ikimiz de ona baktık. "Ona bakan her erkek için kendini deli edersen, müşterilere hizmet edemeyecek kadar meşgul olursun."

Killian elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun. İşte tam da bu yüzden kadınları barın arkasına koymamalıyız."

Gözlerimi devirdim. Louis bana göz kırptı. Killian kaşlarını çattı. Adam'a döndüm.

"Daha fazla tekilaya ihtiyacım var," dedi Adam, kelimeleri geveleyerek. "Yeterince içtin," dedim sertçe.

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Gözlerini açtı ve tekrar elimi tuttu, ama bu sefer tutuşu güçlüydü ve beni daha yakına çekmeye çalıştı. "Sana ihtiyacım var. Benimle eve gel. Her şeyi nasıl daha iyi yapacağını biliyorsun, değil mi Eve?"

Elimi çektim. "Hayır, istemiyorum."

Killian hırladı. Evet, hırladı. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Adam koltuğunda geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ellerim onun üzerinde değil," dedi, sesi asıktı. "Sakinleşmen gerek."

Killian Adam'a ters ters baktı ve beni kasaya kadar takip etti, Adam'ın hesabını kapatırken benim alanıma girdi. "Buna hiç gerek yoktu," dedim gözlerinin içine bakarak. O kadar yakındık ki irisinin dış kısmındaki ince siyah kenarı görebiliyordum. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki? Sanki feromonlarla marine edilmiş gibiydi. Bu kimyasal reaksiyonla savaşmak için birkaç adım geri atacak gibi oldum ama kendimi tuttum. "Sana onunla başa çıkabileceğimi söyledim. Göğsünü yumruklamak ve mağara adamı gibi davranmak hiç hoş değil. Benim için değil,

Her neyse." Adam'dan fazla etkilenmemiştim ama Killian'ın da bunu büyük bir sorun haline getirmesine gerek yoktu.

Masmavi gözlerini bana dikti. "Benim işim seni pisliklerden korumak. Senin işin içki servisi yapmak. Psikiyatristçilik oynamak değil."

Gözlerimi devirdim ve Killian olan kas dağının etrafından dolaşım. Adam'ın kartını ve fişini önüne koyarak ona bir kalem uzattım. "O senin erkek arkadaşın mı?" Adam sordu.

"Hayır." Killian'ın gözlerinin kafamın arkasında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Adam kredi kartını cüzdanına sıkıştırdı ve bahşiş için bir tomar nakit para attı. "Bana numaranı ver. Seni yemeğe götüreceğim."

Başımı hayır anlamında salladım ve hesabına ve fişine uzandım. Kalemim hâlâ elindeydi, kolumu tuttu ve üzerine numarasını yazdı. "Ara beni."

Onu aramaya hiç niyetim yoktu ve numarasının kolumda olmasını istemiyordum. Ama Adam sanki bir anlaşma yapmışız gibi gülümsedi ve arkasını dönüp tökezleyerek kapıya yöneldi. "İyi geceler Eve," diye seslendi omzunun üzerinden.

Eve dönerken, Killian yine Adam'dan bahsetti. "O herif her yerindeydi. Bundan hoşlanmadım."

Kıskanıyor muydu? Bunu söylemek zordu. "Ona iyi davranmaya çalışıyordum."

"Çok hoş." Adam'ın numarasının hâlâ mürekkeple yazılı olduğu koluma baktı. "Bu senin hoşlandığın türden bir adam mı?"

"Hayır, hoşlandığım türden bir erkek değil." Adam'ın Luke'la aynı tiki altın çocuk görünümü vardı ve bir zamanlar bu tipten etkilenmiştim. Ama Luke'la genç yaşta tanışmıştık ve onun dangalak davranışları, güç ve para arayışı ve kendini beğenmişlik duygusu henüz tam olarak gelişmemişti. Adam bana bu yönünü çoktan göstermişti ve bunun istediğim bir şey olmadığını biliyordum.

Killian, "Onun numarasını yıkamadın," dedi.

"Bir türlü fırsat bulamadım." Kapanış görevlerimle meşguldüm ve çoğunlukla unutmuştum. Eve gider gitmez temizleyecektim.

Killian'ın konuyu kapatmasını bekliyordum ama o devam etti. "Seni yemeğe götürmesini ister misin?"

"Bu senin için neden önemli ki?" Bu konuşmadan ve onun ısrarından rahatsız olarak sordum.

Cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer ona bırakılırsa, yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçecekti.

"Hey, Killian."

Homurdandı. Mağara adamı
tarzı. "Dövme yaptırmak
acıyor mu?"

Killian omuz silkti. "Sadece derinizi çizen bir iğne gibi hissettiriyor.
Her şeyden çok can sıkıcı. Ama acıtmıyor. En azından benim için." "Sert
adam, ha?"

"Kalın deri. Seninki kadar narin değil."

"Ben oldukça sertim."

"Sen de inatçısın. Muhtemelen acısa bile acımadığını söylersin."

"Muhtemelen. Ben erkeklerle büyüdüm. Eğer ağlayan bir bebek olsaydım
onlarla takılmama izin vermezlerdi. Onlar ne yapabiliyorsa, ben daha iyisini
yapabilirim."

"Peki sen... daha iyi miydin?"

Yaptığım bazı aptalca hareketleri düşünerek güldüm. Onda dokuzu geri
teperdi. Toprak bisikleti kazası gibi. Sawyer ve ben evimizin arkasındaki
ormanda atlayışlar yapmıştık. Atladığımda, "O kadar yüksekte uçuyorum ki
bir sonraki ilçeyi görebiliyorum." diye övünmüştüm. Ne yazık ki inişi
beceremedim. "Hayır. Ama denemediğim için değil."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Binamın önünde durduğunda, "Sen sadece bazen mağara adamısın.
Konuştuğumuzda, iyi bir sohbetçisin. Ve sen cazibesiz değilsin. Seni oldukça
çekici gördüm, bu yüzden bunu yapabileceğini biliyorum ve-"

"Duygularımı korumak için yalan söylemene gerek yok."

"Yalan söylemiyorum. Sert dış görünüşünün altında, biliyorum-"

"Altında yapışkan bir lokum değilim. Öyle olduğumu düşünerek kendinizi
kandırmayın."

İstediği kadar saklamaya çalışsın, onun iyi bir insan olduğunu biliyordum.
Ava'yı zorbalara karşı savunmuştu. Hiç barmenlik deneyimim olmamasına
rağmen bana iş vermişti. Ve Jimmy bana Killian'ın avlu için taco kamyonunu
işe aldığını söylemişti. Ondan önce Jimmy ay sonunu zor getirdiğini
söylemişti ama şimdi işler iyiydi ve düzenli bir işi vardı.

Killian'ın kolundaki dövmelemin onun için bir anlam ifade ettiğini de
biliyordum ve öyle olmasaydı derisine dövme yaptırmazdı. Biri onun kalbini
kırdı. Bir hançer saplamıştı. Yüzü genellikle kapalı olsa da, kapalı olmadığı
anları da görmüştüm. Ve onu tanıdığım kısa süre içinde, onu önemsemeye
başlamıştım ve içimde karşı konulmaz bir dürtü vardı

Saklamak için çok uğraştığı tüm duygularını korumak için. Nedenini anlamadım. Sadece anladım.

"Kardeşin nerede?" Sessizce sordum.

"Bilmiyorum." Omuzlarını açtı. "O bir koşucu. İşler zorlaştığında kaçır."

Bahse girerim Killian asla beladan kaçmazdı. Tüm ihtimaller aleyhine olsa bile kalıp kendi köşesinde savaşıcağına bahse girerim. "Herkesin başa çıkma mekanizmaları vardır."

"Sanırım öyle."

"Eğer tuvale biraz boya atmak istersen, sana bir şeyler ayarlayabilirim. Görünüşe göre iyi bir terapi."

İçinden kıkırdadı. "Teşekkürler." "Her zaman."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Killian

Louis alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu çok tatlı bir kış."

Homurdandım. *Gözlerini onun kışından uzak tut.* Tam karşıya baktığına göre, çimenlikteki yoga seansındaki kadınlardan herhangi birini kastetmiyordu.

Onu daha önce McCarren Park'ta koşarken hiç görmemiştim ama şimdi tam karşımızdaydı, kulaklıklara bağlıydı, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Erkekler için tasarlanmış o küçük spor şortları giydiğinden emindim. Hayal gücüne bir şeyler bırakıyorlardı, ama en iyi varlıklarını gösteriyorlardı. Mükemmel bir kalça ve uzun, bronzlaşmış bacaklar. Gerçek bir koşucuydu, gönülsüz bir koşucu değil. Adımları uzun ve güçlüydü ve sanki ayak bileği hiç burkulmamış ya da zedelenmemiş gibi zahmetsiz görünüyordu.

Melek yüzlü bir savaşçıydı ve söylediğim ya da yaptığım her şeyi yüzüme vurmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Onu bu dünyanın köpekbalıklarından korumaya çalıştığımı neden kavrayamıyordu? Ve ona zarar verebilecek diğer her şeyden. Kafamın içindeki sesin bana yanıldığını söylemesine rağmen, bir parçam hala birini koruyabilecek güce sahip olduğum inancına tutunuyordu.

"Onun için gideceğim," dedi Louis. "Ona tatlı tatlı Louis zamanı yaşat. Ne derler bilirsin... bir kez karardın mı, bir daha asla-"

Onu ittim ve geçici olarak susturdum. Tökezledi ama dengesini yeniden sağladı ve pazumu sıkıca kavrayarak beni durdurdu. Nefes almaya ihtiyacımız yoktu. Eden'ı takip ediyorduk ve o iyi bir koşucu olsa da, biz genellikle biyonik adamlar gibi koşardık. Bu parkta bir yürüyüş gibiydi. "Ne bekliyorsunuz? Ona nasıl baktığını görüyorum," dedi Louis. "Seni ne zamandır tanıyorum? Bunca zamandır *hiçbir* kadının yanında böyle davrandığını görmemiştim."

Tekrar koşmaya başladım, aslında koşuyordum, Eden'in epey gerisinde ama onu görüş alanımda tutacak kadar yakınında duruyordum. Bizi görmemişti.

Kendini fazla kaptırmıştı. Louis bana yetişti ve keşke müziğim yanımda olsaydı da onun saçma sapan konuşmalarını dinlemek yerine ona takılabilsedim diye düşündüm.

Louis tatlı dilli biriydi ve sorunlarını çözmek için asla şiddete başvurmazdı. Annesi onu doğru yetiştirmişti. Kocasını onu terk ettiğinde dört çocuğunu bırakıp gitmemişti. Masaya yemek koymak için iki işte çalışmıştı ve mutfağının zemini o kadar temizdi ki üzerinde yemek yiyebilirdiniz. Her nasılsa, gülmek, yemek yapmak ve evi sevgi ve mutlulukla doldurmak için hala zaman ve enerji bulmuştu. Yine de orada istediğim kadar sık takılamıyordum. Benim kötü bir etki bıraktığımı düşünüyordu - siyah gözlerle ve yarılmış dudaklarla sarhoş olmak ona iyi gelmiyordu. Hakkımda kötü düşündüğü için onu suçlayamazdım. Onun fikrini değiştirecek hiçbir şey yapmamış ya da söylememiştim.

"Senin derdin ne?" Louis ısrar etti. "Daha önce kadınların peşinden gitmek gibi bir sorunun olmamıştı."

Benim anlaşmam *neydi*? Eden'in beni neden bu kadar etkilediğini ya da onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istememe neden olan ne yaptığını ya da söylediğini bilmiyordum. Ağzından çıkan her kelimeyi dinledim. Eden bana bir mısır gevreği kutusunun arkasını okusaydı, yine de ilginç bulurdum. Beni cevaplar için zorladı ve ben de cevapları ona verdim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu yüzden mesafemi koruyordum. Hiçbir şeyi mahvetmek istemedim. Onu mahvetmek istemedim. O ışık, neşe ve bu dünyadaki iyi olan her şeyi yayıyordu.

Çok derine inerse, ne kadar zehirli olduğumu, ne kadar pislik sakladığımı öğrenecekti. Beni Google'da aratmadığına şaşırmıştım. Belki de bunu yapmak için bir sebebi olmadığını düşünüyordu. Eğer beni araştırmış olsaydı, bunu bilirdim - bunu kendine saklamazdı. Bu onun tarzı değildi.

"Ben kadınların peşinden gitmem," dedim.

"Benim hatam. Kucağına düşüyorlar. Ama bu piliçte hiç oyun yok, adamım. Asık suratlı bir ergen gibi davranıyorsun. Bunun sana puan kazandıracağını mı sanıyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatarak, "Bir şey elde etmeye çalışmıyorum," dedim.

"Kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Hayatında iyi bir şeyleri hak ediyorsun."

Louis daha önce hiç adam öldürmemişti, hele hele birini incitmemişti, bu yüzden omuzlarımdaki suçluluk duygusunun ezici ağırlığını anlayamazdı. Üç gece boyunca dizlerimin üzerine çöküp dua ettim. Tanrı dualarımı duymadı. Ne yalvarışım, ne takasım, ne de ricam. Bir ömür boyu bir suçluya karşı öfke duymuştum.

Adaletsiz evrende, kendi yapmadığım yanlışları düzeltmeye çalışıyordum. Ta ki yumruklarımın resmen ölümcül silahlara dönüştüğü ve fena halde boku yediğim geceye kadar. Bunu tek başıma yaptım ve suçu başkasına atamazdım.

"Sorunun ne olduğunu biliyorum," dedi Louis.

Ondan bunu genişletmesini istemedim. Davete ihtiyacı yoktu. Nasıl olsa anlatacaktı.

"Ondan hoşlanıyorsun. Onu seksten daha fazlası için istiyorsun. Bu senin için bir ilk, bu yüzden ne yapacağını şaşırdın. Louis seni koruyor. Yapman gereken erkek gibi davranıp ona çıkma teklif etmek."

Homurdandım. Biriyle çıkmadım. Hiç çıkmadım. O da bunu biliyordu. Ama sorunu yakalamıştı. Eden'ı sadece seks ya da sıradan bir ilişki için istemiyordum ama daha fazlasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Akşam yemeği. Onu yemeğe götürmelisin. Güzel bir yere. Bir şişe şarap. Louis Moro'nun tavsiyelerini dinleyin. Hiçbir şey bir kadını bundan daha fazla ateşlendiremez, rahatsız edemez ve iyi bir sevişme için havaya sokamaz."

Eden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüp bize baktı. "Ayak uydurmakta zorlanıyor musunuz? Yavaşlatmamı ister misiniz?" diye sordu ve bize kocaman bir göz kırptı. "Ya da bir kadına nasıl şarap içirilip yemek yedirileceğine dair birkaç ipucuna mı ihtiyacınız var?"

Louis aralarındaki mesafeyi sildi. "Hey, Eden. Sen olduğunu fark etmemiştim. Oğluma birkaç flört tavsiyesi veriyordum."

Göt herif. Ellerimi kalçalarımın altına koydum, savunmada olmadığımı gösteren açık bir pozisyon ama olduğum yerde kaldım ve yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadım.

"Öyle mi? Senin oğlanın aklında özel biri var mı?" diye sordu Louis'e cilveli bir gülümsemeyle. Tanrım. Barda o gülümsemeyi kullanması beni deli ediyordu. Bunun hesaplanmış bir şey olduğunu düşünmüyordum - sadece onun gülümseme ve jestlerinin cephaneliğinde vardı. Kalçaları müziğin ritmine göre hareket ederken erkekler onun her hareketini izliyordu, artık bir profesyonel gibi içkileri karıştırıyor, ben taş gibi bir sessizlik içinde izlerken müşterilerle gülüp konuşuyordu. Prens Charmless, hizmetinizdeyim. Onun etrafındaki davranışlarına bakılırsa beni umursaması bile şok ediciydi ama o umursuyormuş gibi davranıyordu. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Hayatımda iki tür kadın vardı; beni becermek isteyenler ve korumama ihtiyaç duyanlar. Eden ikisini de istiyormuş gibi davranmıyordu.

"Hayır," dedi Louis o derin, gürleyen kahkahasıyla. "Sadece genel ipuçları."

Hayal kırıklığına uğramış gibi yüzü biraz düştü ama gülümsemesini tekrar yapıştırdı. Parlaktı. Pırıl pırıldı. Yağmurlu bir günde güneş ışığıydı. Yüzünü ve vücudunu bir ter tabakası kaplamıştı ve bakışlarım göğüslerini ortaya çıkaran atletine kaydı. Mükemmel bir avuç. Vücudunun her santimindeki teri yalamak istiyordum. Ben onun derinliklerine gömülürken bacaklarının bana sarıldığını hissetmek. Yumruğumu ağzıma götürdüm ve iniltimi bastırmak için öksürdüm.

"Killian'ın bahşişe ihtiyacı olduğundan şüpheliyim." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Her şeyi çözmüş gibi görünüyor."

Louis kıkırdadı. Homurdandım. Lanet bir mağara adamı gibi.

"Tamam, peki... Sonra görüşürüz çocuklar." El sallayarak vedalaştı ve yanımızdan geçip ters yöne doğru koşmaya başladı.

Louis omzunun üzerinden baktı. O gitmişti. Arkamı dönüp doğrulamak için bakmama gerek kalmadı. Hava o kadar elektrik yüklü değildi. "Neden söz ettiğimi anlıyor musun Romeo? Sende oyun yok. Ama bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Tohumu onun zihnine ben attım-"

"Geçen gün Carmen'i gördüm," dedim onu susturmak için. Çocuk oynucağıydı. O kadar ileri gitmişti ki, acınacak haldeydi. "İyi görünüyordu. Güzel kalçalar. Mükemmel göğüsler. Bana biraz tatlı, tatlı Carmen bulacaksın." Dilimi dudaklarımda gezdirdim ve bu çabam için karnıma bir yumruk yedim. "Kill'in tadına bir kez baktığında, bir kez daha hissetmek için yalvaracak."

"Ellerini kızımından uzak tut," diye uyardı Louis.

"Özgür bir ajan olduğunu söyledi," diye yalan söyledim. "Louis ona tatlı tatlı vakit geçirtmiyor."

"Saçmalık. O benim." Boynunu kırdı. "Ara veriyoruz. Bu geçici bir durum."

"Mola, ha? Oooh, bu kulağa iyi gelmiyor. Biraz tavsiyeye ihtiyacın var, *Romeo*?"

Bana ters ters baktı. "Koşuyor muyuz yoksa liseli kızlar gibi sohbet mi ediyoruz?"

Kıkırdadım. "Bir yarışa ne dersin? Tüm cinsel hayal kırıklıklarınızı giderebilirsiniz."

"Eden'a her baktığında ereksiyon oluyorsun."

Kahretsin, doğrudu. Louis bana sırtıttı.

"Rıhtımda görüşürüz," dedi, tüm yarışlarımızın bittiği Greenpoint'teki Transmitter Park'a atıfta bulunarak. "Yirmi dolarımı almak için bekliyor olacağım."

"Rüyanda görürsün."

Ben dayanıklılık ve mesafe kat etmek için yaratılmıştım, ama Louis her zaman daha iyi bir koşucuydu. Annesi ona beladan kaçmayı öğretmişti. Babam ise bana kalıp sonuna kadar savaşmayı öğretmişti.

Yirmi doları ben kazandım.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Eden

Bedford Caddesi'ndeki Brickwood Coffee'ye girdiğimde gökler açılmış ve beklemediğim bir yaz sağanağı başlamıştı. Evimden çıktığımda hava sıcak ve güneşliydi. Parmaklarımı terli saçlarımda gezdirip Ava'yı bulmak için etrafı taradım. Dükkân küçüktü, duvarları rustik ahşaptan, tavanı eski kasalardan yapılmıştı ve havaya taze demlenmiş kahve kokusu yayılıyordu. Sakallı hipsterlar dizüstü bilgisayarlarına gömülmüş, ortadaki uzun ahşap masada oturuyorlardı ve birkaç müşteri de pencerelerin yanındaki yuvarlak masalarda oturuyordu ama Ava henüz burada değildi.

Tezgâha yaklaştım ve siyah saçlı, kırmızı çerçeveli gözlüklü, kısa boylu, sıırım gibi bir adama siparişimi verdim. "Büyük boy buzlu kahve alabilir miyim lütfen? Süt için de yer bırakın." Parmaklarımla ne kadar yer bırakması gerektiğini gösterdim. Bana plastik bir bardak ve bir keçeli kalem uzattı. Bir çizgi çizdim ve fincanı ona geri uzattım.

"Fransız kavurması mı, Kenya kavurması mı, Kosta Rika kavurması mı istersiniz?" "En yumuşak olanı hangisi?" Bu kahve dükkanına hiç gitmemiştim. ve yerel mağazamda bu kadar çok seçenek bulamadım. "Biliyorsun... olmadan-"

"Ağızda kalan acı tat mı?" Gülümsedim.

"Aynen öyle."

Elini kaldırdı. "Bana bırak. Ben seni korurum." "Sana güveniyorum. Kahve hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Ben eğitimli bir baristayım. Kahve benim hayatım" diye şaka yaptı.

"Başka bir şey var mı?

Simit? Muffin? Tarçınlı rulo?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece kahve."

"Ve büyük bir sade kahve," dedi arkamdan bir ses. Bu çakıllı sesi nerede olsa tanırdım. Killian'ın burada ne işi vardı?

"Her zamankinden mi?" diye sordu barista, bakışları henüz bakmadığım Killian'ın üzerinde geziniyordu. Barista yine de manzarayı takdir ediyor gibiydi,

ve onun eşcinsel olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. "Yoksa denemek mi istedin-"

Killian, "Her zamanki gibi," diyerek onun sözünü kesti.

Barista başıyla onayladı. "İyi seçim." Hâlâ Killian'a bakıyor, kahveyi almak için hiçbir hareket yapmıyordu. Neyin bu kadar bayıltıcı olduğunu görmem gerekiyordu, Killian her zaman bayıltıcı olmadığından değil.

Elini ıslak saçlarında gezdiren Killian'a bakmak için döndüm. Bakışlarım geniş omuzlarından vücuduna yapışan ıslak tişörtlü doğru kaydı ve her kası açıkça belli olan sıkı, sert vücudunu gözler önüne serdi. Yüce Tanrım, bunlar sekiz karın kası mıydı? Belli ki vücuduna daha önce de bakmıştım. Nasıl gözden kaçırabilirdim ki? Bir heykeltıraş tarafından yontulmuş bir sanat eseri gibiydi, ama ıslak bir tişörtle daha da muhteşemdi. Onu tişörtten sıyrılmış olarak hayal ediyordum. *Tüm* kıyafetlerinden sıyrılmış. Gözlerimi göğsünden yüzüne kaldırdım.

Yakalandın.

Bana sırtıyordu. "Az önce bana sırttın mı?"

Hâlâ sırtarak bir adım öne çıktı ve baristaya yirmi dolarlık bir banknot uzattı. Killian'ın gövdesine bakmanın şaşkınlığıyla ödemeyi unutmuştum.

"Hey, bekle. Ben ödeyeceğim." Çantamı karıştırıp biraz nakit para çıkardım ve Killian'a para üstünü vermekte olan baristaya uzattım. Parayı Killian'a vermeye çalıştım ama sanki onu gücendirmişim gibi kaşlarını çatı.

"Teşekkürler." Paramı el çantama doldurdum ve omzuma attım. "Ava'yla buluşacağım. Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle." Bakışları vücudumda gezindi, beni tepeden tırnağa taradı, gözleri o kadar ateşliydi ki alev almadığıma şaşırdım. Bitirdiğinde, yakınım eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Şimdi ödeştik."

"Kahvenizin tadını çıkarın," dedi barista. Bize kahvelerimizi uzattı ve bana sinsi bir göz kırptı.

Buzlu kahvemi servis tezgahına götürüp süt ve iki şeker eklemekle meşgul olurken yanaklarım kızardı. Tanrım, burası sıcak ve buharlıydı. Bu basit görevi yerine getirmem gerekenden on kat daha uzun sürdü. Motor becerilerim ciddi şekilde zarar görmüştü ve Killian ıslak tişörtünün tüm ihtişamıyla bana çok yakın duruyordu. Kahvelerimizi yaptıktan sonra içkilerimizi, Ava ve beni bırakın, Killian için bile çok küçük olan köhne bir masaya taşıdık. Şükran Günü'ndeki çocuk masası gibiydi. Ava'ya dönük bir yere oturdum.

ve telefonumu çantamdan çıkardım. Ava'dan haber yoktu. Hızlıca bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım. Yardım edin, desteğe ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA.

Neredesin? Killian burada.

İki saniye sonra cevap verdi.

Bir saat içinde galeride buluşuruz.

Telefonuma kaşlarımı çattım. İkili oynayan. Bir saat mi? O zamana kadar kahvemi içmiş ve galeride işimi bitirmiş olurdum. İçimi çektim ve telefonumu çantama yerleştirdim. Killian uzun bacaklarını ve... yani geri kalanını yerleştirmek için geriye ittiği sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesinden bir yudum aldı, gözleri bendeydi.

"Ava gelmiyor."

Killian elini yüzüne sürdü ve güldü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu komik miydi? Şakayı kaçırdım mı?" "Şaka bizim üzerimizde."

"Evet, sanırım öyle." Hâlâ dün Louis'le parkta koştukları anı düşünüyordum. Konuşmalarının sonunu ancak müziğimi kapattığımda yakalayabildim. Louis benden mi yoksa başka birinden mi bahsediyordu? Louis olayı örtbas etmeye çalıştığından ben olmadığımı anladım. Ayrıca, Killian'ın bahşişe ihtiyacı yoktu. Kadınlar ona yöneliyor ve cazibesini kullanmadığını fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyorlardı. Tek yapması gereken ortaya çıkmaktı ve bütün iş onun için yapılmıştı. Bu kadar sığ mıydım? Görünüşü yüzünden ona aşık mı oluyordum? Hayır, Killian'da çok daha fazlası vardı, sadece ne olduğundan emin değildim. "Muhtemelen meşgulsündür, eğer gitmek istersen..."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben sadece sana bir çıkış yolu gösteriyordum," diyerek pipetimi ağızma götürdüm ve kahvemden bir yudum aldım.

"Ya çıkmak istemiyorsam?" diye meydan okudu.

Öyle ya da böyle benim için fark etmezmiş gibi omuz silktim. Ve fark etmemeliydi de. Ama önemliydi. Benimle takılmak istediği için mutluydum. "O zaman sanırım kalabilirsin."

Kıkırdadı ve bakışlarını sağ kalçama indirdi, sanki X ışını görüşü varmış ve siyah kolsuz elbisemin kumaşını görebiliyormuş gibi. Acımadı, kıcımın kenarı. Bir iğnenin deriyi çizmesinden çok daha kötüydü. Killian'ın tam bir kol dövmesi yaptırmak için yapması gerektiği gibi saatlerce dövme yaptırmayı hayal bile edemezdin. Bir saat önce dükkândan Jared'in tüm talimatları, kabarık kırmızı bir deri ve dövmemi örten bir bandajla ayrıldım. Hemen eve gittim ve tenime sürtünen şortumu çıkarıp bir elbise giydim.

"Bunu yaptın mı?" Killian sordu.

Başımı salladım, kalçamdaki kanatları düşündüğümde yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Killian'ın gülümsemesi benimkiyle eşleşti. Onun gülümsemesini seviyordum. Gamzelerini ve gözlerinin etrafındaki küçük çizgileri seviyordum. Çok sevimliydi.

"İş dışında farklısın," dedim rahat duruşunu gözlemleyerek. "Nasıl farklı?"

"Daha rahat."

"Beni iyi bir günümde yakaladın. Bir daha olmayacak," diye şaka yaptı. Ben de güldüm. "Bar işletmeyi seviyor musun?"

"Bu benim ilk tercihim olmazdı ama başka biri için çalışmaktansa Louis'le birlikte bir bar işletmeyi tercih ederim."

"Seni kimse için çalışırken hayal edemiyorum." "İşte böyle," dedi.

"İlk tercihiniz ne olurdu?"

"Dublör," diye şaka yaptı, bakışlarını kahvemi tutan elime sabitledi. Boyayı temizlemek için iyi bir iş çıkarmamıştım. "Ne boyuyordun?"

"Sadece... soyut bir resim. İşten sonra çok resim yapıyorum. Eve gittiğimde uyuyamıyorum."

"Ben de yapamam."

"Peki, ne iş yapıyorsun?" Kahvemden bir yudum alarak sordum.

"Dün gece bir film izledim. Müzik dinledim. Mutfağı temizledim.

Ve kırık bir dolabı tamir ettim." "Meşguldün."

"Bazen bunların hepsini aynı anda yapıyorum. Sadece ilginç tutmak için."

Söylediklerini düşündüm ve güldüm. "Vay canına, yeteneklisin."

"Evet, yeteneklerim var." Kulağa edepsizce geliyordu. Televizyon seyretmek, müzik dinlemek, temizlik yapmak ya da kendin yap ile hiçbir şekilde ilgisi olmayan ne tür becerileri olduğunu hayal ediyordum. Ağzı, elleri ve vücudu... hepsi işin içindeydi.

"Ben şey hakkında konuşuyordum... bilirsin, çoklu görev." Dudakları eğlenerek seğirdi. "Ben de öyle."

Yüzüm ısındı ve sıcaklık güneye doğru ilerledi. Serinlemek için buzlu içeceğimi yudumladım. Killian'ın çıplak olduğunu, sıcak, nasırlı ellerini vücudunuzda gezdirdiğini düşünmeyi bırakın ve ... evet, sakın olun. Bu bir felaket olur. I

onunla çalışıyordum ve daha da önemlisi kendim üzerinde çalışıyordum. Dün gece, bir zayıflık anında Facebook'ta gezindim. Aylar önce paylaşım yapmayı bırakmıştım ama hesabımı kapatmamıştım, yani tüm eski 'arkadaşlarıma' hâlâ erişimim vardı. Luke aylardır hiçbir şey paylaşmamıştı ama Lexie bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Hafıza şeridinde gezindikten ve Luke ile balodaki, mezuniyet balosundaki, Penn State futbol ma larındaki ve arka kapı partilerindeki fotoğraflarımızı ve gezegendeki en mutlu çift gibi göründüğümüz milyonlarca fotoğrafı inceledikten sonra, günümüz fotoğraflarıyla kendime işkence ettim. Lexie hamileliğinin farklı aşamalarında. Luke, gururlu baba adayı, eli hamile karnının üzerinde. "Hiçbir doktor randevusunu kaçırmaz. Dünyanın En İyi Babası" diye yazdı. Lexie ve Luke ailesiyle birlikte. Havuz kenarında. Aile yemekleri. Bebek partisi-Cassidy ve Lexie kollarını birbirlerine dolamışlar. Hain.

Ama gözyaşlarına boğulmamış olmayı küçük bir zafer olarak değerlendirdim. Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda, onların hayatını kıskanmadığım sonucuna vardım. En büyük korkum, hayatımın geri kalanında memleketimde kapana kısılmaktı. Ne yazık ki bu durum ihaneti kabullenmemi kolaylaştırmadı.

Killian yüzümü izliyordu. " ok fazla sesli düşünce var. D ş nd klerimi zar zor duyabiliyorum."

   çektim ve bu da yüksek sesle oldu.

"O kadar kötü m ?" diye sordu, sesi gerçekten umursuyormuş gibi çıkıyordu. "Evet. Dün gece aptalca bir şey yaptım."

"Ne yaptın sen?"

"Eski erkek arkadaşımı takip ettim." Killian'a neden içimi d kt ğ mden emin değildim ama o bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Gerçek anlamda mı?"

"Sanal olarak."

Kahvesinden bir yudum aldı. "O senin beyaz atlı prensin miydi?"

"Bir varmış bir yokmuş. Ama sonsuza dek mutlu olan başkasıydı."

"O bir aptal."

Biraz güldüm ama Killian'la Luke hakkında konuşmak istemiyordum. Killian hakkında konuşmak istiyordum. "D vmende ne yazıyor?"

Sanki teyide ihtiyacı varmış gibi koluna baktı. "Non Desistas Non Exeiris. Asla vazgeçme, asla teslim olma."

Birkaç saniye düşündüm. Tanıdık geliyordu ve sonra nedenini hatırladım. "Derini *Galaxy Quest*'ten bir replikle mi boyadın?"

Başını iki yana salladı. "Evet."

"Bu harika. Kardeşlerim buna bayılırdı. O filmi çok severlerdi. O kadar çok izledik ki, tüm replikleri biliyorduk."

"Connor buna bayılırdı." Bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ama kimse bunun bir film göndermesi olduğunu tahmin edemez."

Aptalca bir filmdi, ancak alıntının mizahını bir kenara bırakırsanız daha derin bir anlamı vardı. Killian'ın kendisi için bir anlamı olmasa koluna bu sözleri yazdırmayacağı hissine kapıldım. Belki de bu onun hayat sloganıydı. Asla pes etme, asla teslim olma.

"Dövmen ne?" diye sordu.

"Kanatlar. Annem için. Cennete inanıp inanmadığımdan emin değilim ama eğer bir cennet varsa onun bir melek olduğunu ve beni izlediğini düşünmek hoşuma gidiyor." Yüzümü buruşturdum. "Kulağa aptalca mı geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Annen vefat mı etti?"

"Evet. Ben on iki yaşındayken. Kanserden."

"Özür dilerim," dedi sessizce ve bunu içtenlikle söylediği belliydi.

"Evet, ben de. Annem harikaydı." Annemi kaybetmek hayatımda babamın doldurmaya çalıştığı ama bazen ne yapacağını bilemediği bir boşluk bıraktı. Ona ilk kez tampona ihtiyacım olduğunu söylediğimde yüzündeki paniği hala hatırlıyorum. Neredeyse komikti. "Lisede İngilizce öğretmeniydi ama aynı zamanda iyi bir sanatçıydı. Bana suluboya ve akrilik kullanmayı ve nasıl çizim yapacağımı öğretti... Gençken ona nasıl davranırdım emin değilim. Muhtemelen korkunç. Ama ben gençken, bazı arkadaşlarımdan yaptığı gibi anne/kız kavgaları yapmazdık." Kahveme baktım, bir kalbin ne kadar acıya dayanabileceğini merak ediyordum. "Onu her gün özleyorum."

"Ama güzel anıların olması güzel." Bana daha önce kullandığını hiç görmediğim yumuşak bir gülümseme verdi. Ses tonundaki hüznü yakalamıştım ve çocukluğuna dair pek fazla güzel anısı olmadığı hissine kapılmıştım. Umarım yanıliyordumdur ve onun da benim gibi yüzlerce güzel anısı vardır.

Killian'ın yanında geçirdiğimiz bir saat çok hızlı geçti ve o kadar çok kahve içtik ki, artık içim içime sığmıyordu. Yaz yağmuru çabuk geçmişti ve şimdi güneş yeniden parlıyordu, hava sıcak ve ağırdı. Söz verdiğim gibi Ava dört katlı tuğla bir apartmanın en alt katındaki grafitilerle kaplı sanat galerisinin önünde bekliyordu. Üzerinde 1950'lerden kalma siyah beyaz puantiyeli elbisesi, parmak arası terlikleri ve kiraz kırmızısı rujuyla havalı ve taze görünüyordu.

Ava Killian'ın omzuna hafifçe vurdu. "Sen de bizimle gelmelisin. Hayatında biraz kültür olsun."

Killian gözlerini kısarak sanat galerisine baktı ve sanki düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu ama cevap veremeden telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Gitmem gerekiyor."

Topuklarının üzerinde döndü ve telefonu kulağında Bedford Caddesi'ne doğru ilerledi. Onu uzaklaşırken izledim. Düzeltiyorum. Killian yürümüyordu. Yürüdü, yürüdü ya da kasıla kasıla yürüdü. Bazen hepsi aynı anda olurdu. Ha-ha. Yetenekler.

"Kahve randevunuz nasıldı?" Ava, tavanı açıkta bırakılmış borular ve sanat eserlerine tutulmuş spot ışıklarıyla bembeyaz bir alan olan galeriye girdiğimizde sordu.

"Bu bir randevu değildi."

"Huysuzlanmana gerek yok. İyi vakit geçirdin mi?"

"İyiydi. Ama Killian kandırılmaktan pek hoşlanmadı."

Ava homurdandı. "İnan bana, Killian bu konuda mutsuz olsaydı kahvenin tadını çıkaramazdın. Kahveyi *içecek* kadar uzun süre kalmazdı."

Doğru. Ama o kaldı. Milyonlarca şey hakkında konuştuk, bazıları derin, bazıları eğlenceli ve aptalcaydı. Güldük, iyi vakit geçirdik ve onun başka bir yönünü gördüm, gerçekten hoşlandığım bir yönünü. Belki de benim sorunum buydu. Sürekli Killian'ı düşünüyordum. Kafamı o kadar çok meşgul ediyordu ki Luke'u Facebook'ta takip etmeye başladım. Neden? Erkeklerle güvenilemeyeceğini kendime hatırlatmak için mi kalbimi korumam gerekiyordu? Kendimi korumak için duvarlarımı yüksek mi tutmalıyım?

Temkinli olmak benim doğamda yoktu ama daha akıllı davranmalı ve kalbimi daha dikkatli korumalıyım. Killian bana benimle ilgilendiğini gösteren herhangi bir işaret vermemişti. Belki kafede bana bakışı, söylediğim her şeyi dinlemesi ve tüm dikkatini bana vermesi dışında. Bir saatliğine de olsa onun için özel biri olduğumu hissettirmişti.

Ava ve ben galeride dolaşarak Yıkım ve Yenilenme adlı özel sergiyi inceledik. Duvarlar soyut manzaralarla kaplıydı ve heykeller Perspex küplerin üzerinde duruyordu. Üç boyutlu bir sanat nesnesi yaratmak için bir araya getirilmiş kumaş parçaları, geri dönüştürülmüş moloz, tel ve ipten yapılmış bir heykelin önünde durdum.

Tam da bu *Yıkım ve Yenilenme* sergisinin benim hayatım gibi olduğunu düşünürken Ava benden önce davrandı, "Benim hayatım gibi görünüyor," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"O duyguyu bilirim."

"Biri kalbini mi kırdı?" "Evet,"

dedim derin bir iç çekerek. "Berbat bir şey."

"Hem de çok. Ama yeniden inşa etmeye çalışıyorum." Bunun doğru olmasını umdum ve öyle olduğunu hissettim. Belki de incinmişliği ve acıyı bırakıp yeni ve daha iyi bir versiyonuma geçmeye hazırlanıyordum. Sanat sergisi gibi, yıkım da geride kalmıştı ve şimdi yenilenme zamanıydı. "Biri kalbini mi kırdı?"

"Evet," dedi Ava. "Ama aynı kişiyle olmaya devam ediyor. Yani, o hâlâ hayatımın büyük bir parçası. Onu her zaman seveceğim. Sadece onunla birlikte olamıyorum."

"Seni aldattı mı?" Sevdiğin bir insanla birlikte olmamak için başka bir neden düşünemiyordum. Bu da odağımın ne kadar dar olduğunu gösteriyordu.

"Hayır. Bunu asla yapmaz. O... hasarlı. Onu düzeltebileceğimi düşündüm. Belki sevgim yeterli olurdu. Ama başka birini düzeltemezsin. Ve şimdi o gitti... ve iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Killian'ın kardeşinden mi bahsediyorsun?" Çılgınca bir tahminde bulunarak sordum. "Sana Connor'dan mı bahsetti?" Gri gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sadece birkaç şey. Çok fazla değil. Senin hakkında da hiçbir şey yok," diye onu temin ettim. "Vay canına," dedi başını sallayarak.

"Ne?"

"Killian çok fazla insana açılmaz. Yani benimle ve Louis'le konuşuyor çünkü onu uzun zamandır tanıyoruz. Ama bizimle bile çok şey saklıyor. Hiçbir zaman tüm duygu ve düşüncelerini ortaya dökcek biri olmadı. Her şeyi kilit altında tutuyor."

Bunu onunla tanıştığım gün anlamıştım zaten. "Bana o kadar çok şey anlatmıyor. Onu *gerçekten* tanıyormuşum gibi değil."

"Ama işten sonra seni eve bırakıyor," diye dikkat çekti.

"Sadece benim güvenliğimden endişe ettiği için."

"Evet, çok korumacıdır. Ama bir taksiye bindiğinizden emin olabilir."

"Evimin yolunun üzerinde olduğunu söyledi."

Ava hâlâ anlamıyormuşum gibi başını salladı. "Güven bana. Eğer Killian seni eve bırakıyorsa, seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor demektir."

"Ben bir ilişki aramıyorum, onun da öyle olduğunu sanmıyorum." "İşte burada yanıyorsun. Herkes bir ilişki arıyor.

Savaşmak ve istememek iki farklı şeydir. Ve inan bana, Killian bunu istiyor. Sadece gerçek hislerine teslim olamayacak kadar inatçı. Ama dayanmaya çalış. O buna değer," dedi galeriden çıkarken.

"Eminim buna değer. Ama dediğim gibi, ben-"

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ava sanki ben hiç konuşmamışım gibi konuştu.

"Hayır. Ne?" Eğer Killian çok inatçıysa ve ben de bir ilişkiye başlamak için çok çekingensem, bu bizi nereye götürürdü? Hiçbir yere.

"Sen onun tek boynuzlu atısın."

"Tek boynuzlu atı mı?" Eski bir giyim mağazasının vitrinine bakarak sordum.

"Bilirsin, rüya kız. Onu güldürüyor ve gülümsetiyorsun ve bunu görmek çok güzel. Kötü bir dönemden geçiyor-" Ağzını kapattı. Bir açıklama bekledim. Onun yerine tek boynuzlu at tanımlamasına devam etti. "Ona meydan okuyorsun ve her şeyin yanına kâr kalmasına izin vermiyorsun. Ama onun içindeki iyiliği görüyorsun. Onu gerçekten önemsiyorsun. Arkadaşları da seni seviyor. Biz Eden Takımı'yız." Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Onun hayatını daha iyi hale getiriyorsun."

"Bütün bunları yaptığımı sanmıyorum." Killian için genellikle cevaplamak istemediği sorularla onu çıldırtmaktan başka bir şey yaptığımdan emin değildim. Ama o yine de isteksizce de olsa cevap verirdi.

"Onun için çikolatalı kurabiye yaptın. O da yedi."

"Onlar sadece kurabiyeydi." Bunun birinin tek boynuzlu atı olmakla nasıl bir ilgisi olduğundan emin değildim. Ki değildim.

"Asla kurabiye yemez. Ya da herhangi bir tatlı veya abur cubur. Asla ama asla."

"Neden olmasın?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Sadece yapmıyor. Ama senin kurabiyelerini yedi. Ve bence birbiriniz için mükemmelsiniz." Ava bana gizli bir gülümseme verdi ve şimdi bunun arkasında ne olduğunu biliyordum. Bana sorarsanız, onun açısından hüsnükuruntu.

O akşam posta pulu büyüklüğündeki mutfağında kavanoz soslu spagetti pişirirken Killian'dan bir mesaj aldım.

Sanat sergisi nasıldı?

İlginç

Ona heykelin bir fotoğrafını gönderdim.

Masasındaki bir yığın evrakın fotoğrafıyla yanıt verdi.

Bir tabağı spagetti ve rendelenmiş peynirle doldurdum ve ona yemeğimin fotoğrafını gönderdim.

Sebzeler nerede? Onlar

abartılıyor.

Salata bile mi yok?

Buzdolabımdaki tek sebze olan mini havuç ve salatalığın fotoğrafını gönderdim. *Tatlı.*

Akşam yemeğimi yerken, oturma odamın zemininde bağdaş kurmuş otururken, önemli bir şey hakkında ileri geri mesajlaştık. Sanırım, daha iyi bir kelime bulmak için, Killian ve ben arkadaş olmaya başlamıştık.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Eden

İkimiz de aynı tekila şişesine uzanırken Zeke, "Hep benim alanıma giriyorsun, ahbap," diye takıldı. O bana kalçasıyla vurarak yolumdan çekildi, ben de ona kalçamla vurarak karşılık verdim ve o fırsat bulamadan şişeyi kaptım.

"Ben kazandım."

Bana göz kırptı. "Sana izin verdiğim için."

"Eden!" diye bağırdı biri indie rock grubunun müziği eşliğinde. Dönüp bara doğru ilerleyen Hailey'e baktım. "Tebrikler. İş aldın." Beşlik çıkmak için eğildi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Nasıl gidiyor?"

"Harika. Sana borçluyum."

"Çiçekler her zaman hoş karşılanır. Ya da çikolatalar." Hailey şaka yaptığını anlamam için sırttı. "Numaranı almalıyım. Bir ara takılabiliriz."

Ona verdim, o da telefonuna girip bana bir mesaj gönderdi, böylece onunki de bendeydi. "Sana bir kahve alacağım. Ya da çikolata. Ya da ikisini birden."

"Kesinlikle gerekli değil." "Bir içki ister misin?"

"Evet. Arkadaşlarımla birlikteyim." Omzunun üzerinden bana baktı. "Grubu izliyorlar." Musluktaki biralardan birini işaret etti. "Üç tane lütfen."

Biraları doldurdum ve Zeke'in servis yaptığı kızlarla flört etmesini izleyen Hailey'nin önüne koydum. Zeke sanki Hailey'nin kendisini izlediğini hissetmiş gibi ona doğru baktı ve Hailey'ye kocaman bir göz kırpıp kendine özgü gülümsemesini takındı. Hailey bakışlarını ondan ayırdı ve parayı bana uzattı.

Hesabı ödedim ve para üstünü onun önüne koydum. "Teşekkürler," dedi ve barın üzerine bir bahşiş bıraktı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, Zeke'in bir oyuncu olduğunu zaten biliyorum. Ama ben uzun vadeli düşünüyorum. Oyuncular bir gün oynamayı bırakmak zorunda, değil mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdim, ikna olmamıştım. Zeke yakın zamanda bir kızla yetinmek gibi bir niyeti olmadığını söylemişti. "Bu sadece ne kadar beklemek istediğinle ilgili bir mesele."

İnledi. "Haklısın. O zamana kadar yaşlanmış ve saçlarım ağarmış olabilir." Saçlarını savurdu ve sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bu arada ben de başka birini bulacağım."

"İyi şanslar," dedim gülerek, bana küçük bir el salladı ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce Zeke'e son bir kez baktı.

Bir süre sonra, bira musluklarının başında yan yanayken Zeke, "Hailey ile arkadaş mısınız?" diye sordu.

Ona nasıl tanıştığımızı ve Hailey'nin beni iş konusunda uyardığını anlattım. "Neden sordun?"

"İyi birine benziyor. Bazen benimle konuşuyor ve her şey yolunda gidiyor. Ama diğer zamanlarda beni tamamen görmezden geliyor." Sanki bu onu gerçekten şaşırtmış gibi başını kaşıdı. Bir kahkahayı bastırdım.

"İlginç."

"Bu çok garip." Sanki daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemiş gibi başını salladı. Muhtemelen de olmamıştı. "Nereden çıktığını anlamıyorum."

"Belki de senden o kadar hoşlanmıyordur," diye omzumun üzerinden attım.

Louis kıkırdadı ve başını salladı. "Ters psikoloji. Her seferinde işe yarar."

"Herkeste işe yarıyor mu?" Ben sordum.

"Bunu göreceğiz," dedi üstü kapalı bir şekilde. "Bazı insanların ışığı görmeleri için kafalarına birkaç kez vurulması gerekir."

"Şiddete benziyor. Dayığı sen mi atıyorsun?" "Ben bir aşığım, dövüşçü değil."

"Oldukça büyük kasların var," diye işaret ettim. Sırıttı.

"Sadece gösteriş amaçlı."

Uzun bir gece olmuştu ve sabah dörde kadar kilitlememiştik ama çalıştığım tüm gecelerde olduğu gibi adrenalinle doluydum ve uyumanın imkânsız olduğunu biliyordum.

"Yüzünün bir resmini çizebilir miyim?" Ayın mor ışığı altında cipine doğru yürürken Killian'a sordum.

Bana deliymişim gibi baktı. Onu suçlayamazdım. Sorarak kendimi şaşırttım. "Neden?"

"İlginç bir yüzün var. Ve hiç de itici değil." Homurdandı. "Bunu yapmama izin verecek misin?"

Gözlerini kısarak isteğimi değerlendirdi. "Hayır."

"Korkuyor musun?" Ters psikolojiyi deneyerek sordum. Cevap vermedi. Eğer korkuyorsa, ikimiz de korkuyorduk. Birinin yüzünü çizmek mahrem bir şeydir. Belki de o kadar yakından bakmamı istemiyordu. Belki de saklayacak çok şeyi vardı. Neredeyse beyninin çalıştığını görebiliyordum ve fikrini değiştirmeye ikna edilebileceğini hissediyordum. "Tek yapman gereken koltuğuma oturmak ve rahatlamak. Takılıyormuşuz gibi olacak." İyi bir önlem için bir de lütfen ekledim.

Binamın önünde durdu ve üst dudağını dişlerinin arasında sıkarak bu çılgın kızın ruhuna bir göz atmasına izin vermenin artılarını ve eksilerini tarttı. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet, gerçekten istiyorum."

"Tamam." Sesi kararsız geliyordu ama ona fikrini değiştirme şansı vermeyecektim.

Daireme girdiğimizde, odayı yumuşak bir ışık havuzuna çeviren kısma düğmeli lambaderin düğmesine bastım. Dairem havasızdı ve bu şehrin her zaman gürültülü olduğunu düşünürdüm, ama birden çok sessiz oldu. Sokağa bakan iki pencereyi açtım ve çalma listelerim arasında gezindim. Hiçbir şey doğru gelmedi, ben de rastgele karıştır tuşuna bastım ve işi şansa bıraktım. The Fray'ın "How to Save a Life" şarkısı çalmaya başladı. İyi seçim mi? Kötü seçim mi? Belki biraz moral bozucuydu ama çalmaya devam ettim. Killian pencerenin önünde durmuş, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş dışarı bakıyordu.

"Tek parça mobilyamın üzerinde rahatınıza bakın. Ben hemen döneceğim."

Başını salladı ama pencereden kıpırdamadı ve ben sadece sırtını ve omuzlarının sertliğini görebildim. Yatak odama kaçtım, kapıyı kapattım ve çantamı yere attım. Şortumu ve en sevdiğim mavi tişörtümü giyerken bunu neden yaptığımı merak ettim, çok fazla yıkamadan dolayı yumuşak ve solmuştu.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alarak eskiz defterimi, silgimi ve kalemlerimi topladım ve oturma odasına yürüdüm.

Killian şövalemin arkasında durmuş, üzerinde çalıştığım resmi inceliyordu. Bana doğru baktı ve kendimi o kadar açıkta hissettim ki çıplak da olabilirdim. "Beklediğim gibi değil."

"Ne bekliyordun ki? Tek boynuzlu atlar ve gülen yüzler mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum." Bakışlarını resmime çevirdi. "Tüm koyu renkleri ve mavileri seviyorsun."

"Sanırım bunlar benim favori renklerim." Birçok farklı mavi, şise yeşili ve yosun yeşili, siyah ve grinin tonlarını kullanmıştım.

"Benimki de öyle. Ama orada biraz umut olması hoşuma gitti. Sarı patlamasıyla birlikte."

Birkaç saniye ona baktım ama bakışlarını tabloya sabitledi ve yüzünü kapattı, bu yüzden ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama turuncgil sarısında umut görmesi ve bunu yorumlaması ilginçti. "Bu gelen güneş."

Gülümsedi ve bu tıpkı güneşin içeri girmesi, karartıları ve koyu renkleri aydınlatması, içimi ısıtması gibiydi. Resmin ona ait olduğundan, daha doğrusu bana onu hatırlattığından bahsetmedim. Bu muhtemelen onu korkutur ya da kaçmasına neden olurdu. Bana hissettirdiklerini yansıtan birkaç soyut resim yaptığımdan da bahsetmedim, sanki resimlerim onun sakladığı her şeyi bir şekilde ortaya çıkaracakmış gibi.

"Eğer üzerini boyamak istiyorsan, çekinme. Üzerine biraz sim ve peri tozu atın."

"Bu halini seviyorum," dedi sessizce. "Çok beğendim."

Ve seni çok seviyorum. Koyu renklerin, karamsarlığın ve maviliğinle bile, parladığın ve ışığın içeri girmesine izin verdiğin anlar var ve bunu izlemek çok güzel.

"Teşekkürler." Birden odanın ikimiz için de çok küçük olduğunu hissettim. O tüm boş alanı doldurmuştu ve ben orada öylece durmuş ona bakıyordum. Görünüşe göre bunu çok sık yapıyordum. Bazen bakışları beni hâlâ hazırlıksız yakalıyordu. Üstüne oturan beyaz tişörtü, solmuş kot pantolonu ve sevdiğim yırtık savaş botlarıyla. Koyu renk saçları, ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi dağınık ve karışık. Kirli seks ve gizli zevkler gibi görünüyordu. Sıcaklık, gerilim ve tehlike yayıyordu. Belki de istemem ya da arzulamam gereken türden bir adam değildi, muhtemelen benim için olabilecek en kötü seçimdi, ama bu onu istememe engel değildi. Tam buradaydı, çok yakındı ama ulaşamazdı. Ki bu onun için her zaman böyleydi.

Taburemi sürükleyerek kanepenin önüne oturdum, eskiz defterim kucağımdaydı.

Killian ortadaki mindere oturmuş, kollarını kanepenin arkasına sarkıtmış, bacaklarını hafifçe açmıştı. Odaya hükmediyordu ama girdiği her odaya hükmedeceğini hissediyordum. Simetrik yüzünü inceledim. Yüzü

güçlü yontulmuş çene. Geniş elmacık kemikleri. Dolgun, duygulu dudakları. Badem şeklinde derin gözler. Düz burun. Kalın, koyu renk kaşlar. Bakışlarım boynundaki yara izine doğru kaydı. Kalemimi yatay olarak tuttum ve gözleri arasındaki mesafeyi ölçtüm. Kabaca bir tahmindir ama bununla çalışabilirdim.

Başımı eğdim ve hafifçe gözünün şeklini çizdim.

"Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum" dedi.

Güldüm, gerginliğin bir kısmının kalktığını hissettim. "Sen hangi hayvan olurdun?"

Bir dakika düşündü. "Bir kurt."

Onu büyük bir kedi olarak hayal ettim. Bir panter ya da kaplan. Yırtıcı, güçlü ve zarif. Ama sanırım bir kurt da olabilirdi. "Sen alfa olurdun, sürüye liderlik ederdin."

"Ya da yalnız bir kurt."

Yalnız bir kurt. Bunu görebiliyordum. Barda etrafı insanlarla çevrili olsa bile Killian kendini ayrı tutuyor gibi görünüyordu.

"Ya da büyük kötü kurt," diye takıldım. "Kulağa doğru geliyor."

"Ben hangi hayvan olurdum?"

"Büyük kedilerden biri," dedi tereddüt etmeden, sanki bunu zaten düşünmüş gibi. Onun hakkında aynı şeyleri hissettiğimi söylemek istedim ama yapmadım. "Bir kar leoparı. En nadir bulunan türdür. Ve çok güzeller," dedi, sesi kısık ve boğuktu.

Yanaklarım sıcaklıkla kızardı. Bir süre sonra "Bence kurtlar çok güzel" dedim.

Hayvanlardan mı yoksa birbirimizden mi bahsediyorduk? Çizmeye devam ettim. Burnunu gölgelendirdim. Yüzünün düzlemlerini çiziyordum. Sürekli ensesini ovuşturmasından bunun onu rahatsız ettiğini ve onu bu kadar yakından izlememden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Ama yapıyordu. Benim için yapıyordu.

"Bunun bir işkence biçimi olması gerekmiyor," dedim.

Elini saçlarında gezdirdi ve yanaklarından hava üfledi. "Evet, biliyorum. Sadece..."

"Kendini hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi mi hissediyorsun?" "Hemen hemen."

"Tamam, sizi bir hikayeye eğlendireceğim. Hem konuşup hem de çizim yapabilirim çünkü çoklu görev yapabiliyorum."

"Kanıtla," diye meydan okudu, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Tamam." Koyu renk saçlarını ve aslında bir parça olmayan ama saçının doğal düşüş şekli olan ortadaki kısmı doldurdum. Önde kulak hizasında, arkada daha uzun katlar. Çizim yaparken ona Sawyer'la ahşap tırmanma iskeletimizin kirişinde kılıç dövüşü yaptığımız zamanı anlattım.

"O yaz korsanlara merak salmıştık. Kiriş bizim tahtamızı. Kılıçlar iple birbirine bağlanmış iki sopaydı. Beni bıçakladığında, dramatik bir ölüm sahnesi canlandırdım. Oldukça sansasyoneldi. Tahtadan düştüm ve timsahlar tarafından yenildim. Ama Sawyer hayal kırıklığına uğramıştı. Gözüme nişan almıştı ve hayatımın sonuna kadar göz bandı takmak zorunda kalacağımı umuyordu." Sawyer ve ben kendi denizci jargonumuzu kullanıyorduk ve romla sarhoş olmuş gibi davranıyorduk, bu yüzden sendeliyor ve çok fazla "aaargh matey" ve "bloody hell" diyorduk. "O kendine Kaptan Çılgın Köpek diyordu, ben de Kaptan Küçük Tavuk."

Killian hikayeyi çok komik buldu. Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim. "Neden Küçük Tavuk?" diye sordu.

"Cılız tavuk bacaklarım olduğunu söyledi."

Killian'ın bakışları bacaklarımın üzerinde gezindi ve belki de manzarayı beğendiğini düşündüm ama bu konuda yorum yapmadı. "Sawyer'la hâlâ yakın mısınız?"

"Evet. Birbirimize çok benziyoruz ve aramızda sadece on dört ay var. Büyürken her şey bir yarıştı. Beni deli ediyor. Ama o her zaman benim en iyi arkadaşımdı ve içten içe en çok onu seviyorum. Her zaman onun için endişeleniyorum."

"Neden?"

"O bir denizci. Şu anda Afganistan'da. Ama yakında eve dönecek." Sesim inançla çınliyordu. Bunun doğru olmasına ihtiyacım vardı. Zaten altı aydır oradaydı ve denizciler nadiren yedi aydan fazla kalırlardı. Yani, evet, yakında eve dönecekti ve tek parça halinde dönecekti. Ondan aldığım son e-postada sessiz, rutin işler olduğunu söylemişti. Ama her zaman böyle söylerdi, son seferinde doğru olmasa bile.

Sessizleştik ve ben çizmeye devam ettim. Bir sonraki sefer başımı kaldırdığımda Killian'ın gözleri kapalıydı. Kanepeye çökmüştü, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu, göğsü yavaş ve sabit bir ritimle inip kalkıyordu. Güneş turuncu ve mor bir patlamayla yükselip sonra soluk bir sarıya dönüşürken onun uyumasını izledim. Yüzü uyanıkken hiç olmadığı kadar huzurluydu, çatık kaşları düzelmişti. Gardını indirdiğinde daha yumuşak, daha savunmasız ve acı verecek kadar güzel görünüyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi, dudaklarımı hafifçe aralanmış dudaklarına bastırmayı arzuluyordum. Kucağına gömülmeyi ve kollarının beni sardığını hissetmeyi. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Başka bir erkek olsaydı belki daha cesur davranır ve aramızdaki mesafeyi kapatırdım. Ama bu Killian'dı ve daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu, bu yüzden olduğum yerde kaldım ve sadece uyumasını izledim.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve yüzümü çevirdim ama yeterince hızlı değil. Onu izlediğimi, o uyurken ruhundan küçük bir parça çaldığımı biliyordu. Linkin Park'ın "Bleed It Out" şarkısı çalıyordu ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce birkaç saniye ses sistemime baktı, tek kelime etmeden kendini dışarı bıraktı. Ben de onu kapıya kadar takip ettim.

"Killian?"

Çoktan koridora çıkmıştı, sırtı bana dönüktü, omuzları dik, başı eğikti.

"Öyle mi?" dedi.

"Yüzünü çizmememe izin verdiğin için teşekkürler."

Bana doğru döndü ve konuşacakmış gibi ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden kapattı. Kapımın eşiğinde durdum ve kapıyı kapatıp kilitlemeden önce yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi merdivenlerden aşağı koşmasını izledim.

Kapıya doğru kaydım ve yere oturdum, aramızdaki her şeyin neden bu kadar karmaşık olduğunu merak ediyordum. Neden duygusal olarak ulaşılmaz olan bir adama çekilmiştim? Neden onu daha iyi tanımaya çalışmakta ısrar ediyordum? Bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve beni bir aşağı bir yukarı dolaştırıyordu.

Akıl sağlığım için Killian Vincent'ı düşünmeyi bırakmalıydım.

On İkinci Bölüm

Killian

Ayin on beş dakika önce bitmişti. Boş kilisede babamın yanındaki sıraya geçtim. Büyürken Seamus her Pazar beni ve Connor'ı Melekler Meryem Ana'ya götürür, ruhani yolculuklarımızda bize rehberlik etmek isterdi. Yıllar önce ayinlere katılmayı bırakmıştım ama bugün Seamus beni çağırmıştı. Onunla burada karşılaşmasaydım, evime ya da bara gelecekti. Hayatımı onunkinden ayrı tutmayı seviyordum. Bazen bu adamı neden hâlâ umursadığımı merak ediyordum. Neden hâlâ onda bir parça da olsa dürüstlük olduğuna inanmaya devam ediyordum? Bir kez olsun, sadece bir kez olsun, bana nasıl olduğumu soracak ve cevabımı beni zorlamadan dinleyecek kadar önemseyecekti.

"Ayini kaçırmışsın," dedi Seamus, bariz olanı söyleyerek. Solmuş kot pantolonum ve siyah tişörtüm üzerinde eleştirel bir göz gezdirdi. Bakışlarımı kemerleri destekleyen yeşil mermer sütunlara, mihrabın arkasındaki Meryem Ana resminin üzerindeki haça odakladım. Sonunda Seamus ayağa kalktı, bir mazeret ya da özür alamayacağını biliyordu. Sunağa dönerek, benimle birlikte kiliseden çıkmadan önce haç işareti yaptı, cılalı siyah ayakkabılarının topukları fayanslara vuruyor, ses boş kilisede yankılanıyordu. Herkesin bildiği gibi Seamus Vincent koyu bir Katolikti.

Kiliseden çıktık ve güneş ışığından korunmak için havacı gözlüklerimi taktım. Eden'in kanepesinde yaptığım şekerleme dışında hiç uyumadan çalışıyordum. Uyandığımda beni izlediğini biliyordum ve bunu bir süredir yaptığı hissine kapılmıştım. Sanki kendimi yeterince açıkta hissetmemişim gibi Linkin Park'ın "Bleed It Out" şarkısı çalıyordu. UFC'deki çıkış şarkım. Dairesinden çıkıp gitmem için bir işaretti.

"Neden buradayım?" Köşeyi dönüp siyah cipinin yanında durduğumuzda Seamus'a sordum. Her zaman gizli bir amacı vardı. Hızlı bir telefon görüşmesi

mesajı iletebilirdi, ama her zaman benimle yüz yüze görüşmekte ısrar etti. Artık sahip olmadığı kontrolü sağlamak için bir çaba.

"Connor'dan hâlâ haber yok mu?" diye sordu kravatını gevşeterek. Koyu renk takım elbisesinin altında kasları kabarmış, dikişleri sökülmele tehdit ediyordu. Adam bir öküz gibi yapılıydı ve Pazar günleri giydiği takım elbiseleri vücuduna göre diktirirdi.

Başımı salladım. Gözlerini kısarak uzaklara baktı, şüphesiz daha uygun kelimeler arıyordu. "Muhtemelen nerede olduğunu bilemeyecek kadar kafayı bulmuştur. O çocuk bir evlat için üzgün bir bahane."

Ve sen de bir baba için üzgün bir bahanesin. "Bunu ona sen yaptın," dedim sesimi alçaltarak. Davranışları için onu nadiren azarlardım. Anlamsızdı. Asla bir özür alamayacaktım ve o da yaptığı hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

"Duyduğumu sanmıyorum. Kardeşinin irade ve disiplin eksikliği için beni suçladığını duyduğumu sanıyordum. Yanlış duymuş olmalıyım." Parmağını solar pleksusuma soktu. Vücudum onun kum torbası olduğunda, yumruğunu birçok kez oraya yerleştirmişti. "Ondan haber alır almaz beni ara."

Seamus aradığım son kişi olacaktı. Onun görevi Connor'ın aklını başına getirmek olacaktı. Ama onun isteklerine uymaya niyetliymişim gibi başımı salladım. Bir elini koyu renk, arkaya taranmış saçlarında gezdirdi. Sıcakta, Bay Rum tıraş losyonunun kokusu yoğunlaştı. Eskiden güzel koktuğunu düşünmem ne garipti. Şimdi ise çam kokusuna benzetiyordum.

"Gerçek şu ki," diye düşünerek burada bulunmamın asıl nedenine girdi. Connor aradan çıktığına göre, artık benim eksikliklerime odaklanmanın zamanı gelmişti. "Senden hiçbir şey beklemiyordum. Pek iyi bir öğrenci değildin. Geçer notlarla zar zor idare ederdin. Hep başın belaya giriyor. Ama MMA kariyerin iyi gidiyordu..."

Sertçe nefes verdim. Bütün bir yıl boyunca beni bu konuda rahatsız etmişti. Kariyerimle yakından ilgilenmesi beni şaşırtmamalıydı. Ne de olsa beni bir dövüşçü olarak yetiştirmişti. Tüm dövüşlerimi izler ve sonrasında performansımı eleştirmek için beni arardı. Benimle gurur duyduğunu düşünmek isterdim ama bu sözler ağzından hiç çıkmamıştı ve ben de onun övgüsünü kazanmaya çalışmaktan çok uzun zaman önce vazgeçmiştim. "Bitti," dedim yüzüncü kez. "Geri dönmeyeceğim."

"Çekip gittiğin için lanet bir aptalsın. Ya her polis bir kavgaya karıştıktan sonra polisliği bıraksaydı? Seni korkak olman için yetiştirmedim. Ya da pes etmen için."

Söyleyebileceğim pek çok şey vardı. Bunun yerine döndüm ve uzaklaştım. Beni yakamdan yakaladı, tişörtümün kumaşı elinde büküldü ve beni geri çekti. Sırtım göğsüne çarptı, sesi kulağımda alçak ve çelik gibiydi. "Seninle konuşurken çekip gidemezsin evlat."

Omuz silktim ve omuzlarımı açtım. "Bozuk plak gibi konuşmaya başladın. Yeni bir şeyler bul. Burada işimiz bitti."

"Ben bitti dediğimde biter."

Arkamı döndüm ve bana karşı kullandığı ses tonuyla yüzüne baktım. "Güpegündüz lanet olası bir kilisenin önünde kışına tekme yi yemek istiyorsan, konuşmaya devam et ihtiyar."

Sıcaklık yüzünü kızarttı ve endişe verici bir kırmızı tonuna dönüştürdü. Şakaklarındaki damarlar şişti. Gözbebekleri büyüdü. Seamus'un patlamak üzere olduğunu gösteren klasik uyarı işaretleri. Yüzüne doğru güldüm. Çenesi sıkıştı ve göğsü kabardı. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydı, kulaklarından buhar çıkardı. Bana yapabileceği hiçbir şey yoktu ve o da bunu biliyordu. Artık beni kontrol edememesi onun için ne kadar sinir bozucuydu. On altı yaşına geldiğimde karşı koymaya başladım. On sekiz yaşına geldiğimde, kazanmak için iyi bir şansım vardı. Artık beni tehdit edebileceği ya da kafamın üzerinde tutabileceği hiçbir şey yoktu. Bir şey hariç.

"Kardeşinin uyuşturucu bağımlılığından sorumlu biri varsa o da sensin," dedi. "Daha lisedeyken onu evimden sen çıkardın. Benim çatım altında hiç uyuşturucu kullanmadı. Hepsi senin suçun. *Tek bir işin* vardı... ona göz kulak olmak. Ama sen her şeyi berbat ettin."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Gözleri bana meydan okuyordu. *Hadi, yap*, dediler.

Onun seviyesine inemezdim. Adımlarımı sıklaştırdım ve cipime tırmandım. Kaldırıma yanaşıp müziğimin sesini açarak düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Bir zamanlar o adamı sevmiştim. Onu hayat kurtaran ve 'kötü adamları' yakalayan bir süper kahraman olarak görmüştüm. Annem gitmeden önce, ben tuvalette otururken onu tıraş olurken izlediğimi ve hayat hikâyelerini dinlediğimi hatırlıyorum. O zamanlar ona babam demekten gurur duyuyordum. Ve annem... Onun dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir kadın için

bir aile olmuştuk. Tartışmalar başlamadan önce. Seamus şişeye vurmaya başlamadan önce. Annemi başka bir adamla yakalamadan önce.

"Bu bizim küçük sırrımız olacak," dedi, sesinde yalvaran bir ton vardı ve bu benim ağzımı kapalı tutmamı sağladı, bu sakladığım birçok küçük sırdan ilkiydi.

O bizi terk ettikten sonra her şey darmadağın oldu. Babamın ruh halini ölçmeyi, ön kapıdan içeri girdiğinde vücut dilini okumayı öğrendim. Ne zaman kötü bir gün geçirdiğini ve şişeye vuracağını biliyordum ve ruh halinin ne zaman çirkinleşeceğini biliyordum. Sürekli tetikte olurdum, sadece viskiye uzanmadığını gördüğümde rahatlardım. Her gece içmezdi. Bazen aylarca bir damla içkiye dokunmadan dururdu - bu, yeterince içtiğinde içkiyi bırakamayan gerçek bir alkoliğin işaretiydi - ve ben de sahte bir güvenlik duygusuna kapılmama izin verirdim.

Bana ilk kez elini sürdüğünde sekiz yaşındaydım. Connor ve ben oturma odasında yerde aksiyon figürleriyle oynuyorduk. Seamus, kanepede Jack Daniels içiyor ve haberleri izliyordu. Gözlerini televizyondan ayırmadan bize yukarı çıkıp dişlerimizi fırçalamamızı söylemişti. Biz oynamaya devam ettik. Sonra tanımadığım bir sesle tekrar söyledi. Alçak ve sertti, bağırmasından daha korkutucuydu. Connor yerinden fırladı ve hemen yukarı koştu. Her zaman benden daha zeki olmuştu. Dört buçuk yaşında bile tehlike işaretlerini benden önce fark etmişti.

Seamus beni ayağa kaldırdı ve elinin tersiyle vurdu. Şiddeti beni odanın bir ucundan diğerine uçurmuştu. Sehpa düşüşümü engelledi, kafam bir *gümbürtüyle* ona çarptı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Midem bulandı ve başım döndü, tökezleyerek üst kata çıktım ve bağırsaklarımı kustum. Ertesi gün, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Bir daha olmadan aylar geçti ve o zamana kadar bunu aklımdan çıkarmıştım. Bir sonraki sefer daha kötüydü. Yumruğu kaburgalarımın olduğu yerde kemiklerin çıktırdağını duymuştum. Ondan sonra daha düzenli olmaya başladı. Connor'a bitene kadar dolaba saklanması söyledim. Seamus öfkesini kusmayı bitirdiğinde, mutfakta yerde kanlar içinde yatıyordum. Ortalık sakinleşince Connor temizlememe yardım etmek için aşağı inerdi. Yaralarımın ilgilenmekte, kaburgalarımı bantlamakta ve morluklarımı yamamakta ustalaşmıştı. Ve ikimiz de küçük kirli sırlarımızı saklamakta iyiydik.

Prospect Park'ın karşısındaki yeşil tenteli savaş öncesi apartmanın sokağına park ettim. Bugün beni buraya neyin getirdiğinden emin değildim. Belli ki mazoşistim. Ön camdan dışarı baktım.

ve ürpertici bir sapık gibi izliyordu. Çiftler yanlarından geçiyor, bisikletli ve scooterlı küçük çocuklu aileler pazar pikniği ya da frizbi oynamak için parka gidiyordu. Park Slope, ağaçlarla çevrili sokakları ve yenilenmiş kahverengi taşların önündeki temiz kaldırımlarıyla çok medeniydi, şehir sakinlerinin aile kurması için mükemmel bir yerdi.

Güneş ışığından korunmak için siperliğimi indirdim. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyordu, sıcak boğucuydu. Eğer yakında çıkmazsa, kapıcıdan onu masadan çağırmasını isteyecektim. Evet, sanki beni görmeyi kabul edecekmiş gibi. Çoktan çıkmış olabilir. Bu bir saçmalıktı ama yine de parmaklarım direksiyona vurarak bekledim.

Yirmi dakika sonra sabrım ödüllendirildi. Bebek arabasını iterek binadan çıkarken koltuğumda doğruldum. Koyu renk saçları, yüksek elmacık kemikleri ve tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı, şort ve atlet giyiyordu. İçimi bir rahatlama kapladı. Eski haline benziyordu. Onu hâlâ cenazede, altı aylık hamile ve kederli, yüzü hayalet gibi solgun bir halde hayal ediyordum.

Bebeğin adını bile bilmiyordum. Şimdiye kadar dokuz aylık olmuştur.

Siktir et. Onu görmem gerekiyordu. Johnny'nin bebeğini görmem gerekiyordu. Cipimden indim ve onu trafik ışıklarına kadar takip ettim. Işıklar kırmızıya döndü ve o yaya geçidinden karşıya geçti, ben de on adım geriden onu takip ettim. Diğer tarafa ulaştığında ona seslendim. Olduğu yerde dondu kaldı ve yavaşça döndü. Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum ama ağzı düz bir çizgi halinde basıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Johnny'nin küçük oğluna şöyle bir göz attım. Johnny'ye o kadar benziyordu ki nefesim kesildi. Aynı siyah kıvrıcık saçlar, moka rengi ten ve uzun, siyah kirpikler. Büyük, kara gözleri yüzümü inceliyordu, küçük elinde bir pirinç keki tutuyordu. O kadar güzeldi ki. Çok saf ve masumdu. Kalbimdeki mengene sıkıştı ve büküldü. *Özür dilerim Johnny*. Lanet olsun, baba olacağı için çok heyecanlıydı.

Sertçe yutkundum, sesimi bulmaya çalışıyordum. "Adı ne?"

"Leo."

Leo Ramirez. "Leo'ya benziyor. Harika bir isim." Önünde çömeldim. "Hey, Leo." Elindeki sakızlı pirinç kekini selamlamak için havada salladı. Elini uzattım ve işaret parmağımı tuttu, sıkıca kavradı, kahverengi gözleri yüzümde gezindi. "Sen güçlüsün. Tıpkı senin gibi-" *Babacığım*.

"Killian," dedi Anna sertçe ve dikkatimi ona çekti. Ayağa kalktım ve o da bebek arabasının kollarını sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı.

"Bu bir kazaydı. Geri dönüp değiştirebilseydim-"

"Değiştiremezsin. Hayat bu şekilde işliyor."

"Bunu biliyorum." Sesimi eşit tutmak ve içimde dönen tüm duyguları bastırmak için mücadele ettim. Öfke. Acı. Tüm bunların adaletsizliği karşısında ezici bir üzüntü.

"Kazanmayı o kadar çok istiyordun ki, ne gerekiyorsa yapardın."

Ona baktım. Kazanmanın benim için Johnny'nin lanet hayatından daha önemli olduğunu mu düşünüyordu? "Johnny benim arkadaşım. O gece olanlar

."

"O gece olan şey, ona o kadar sert vurdun ki beyni sarsıldı." Ellerime baktı. İçgüdüsel olarak onları büktüm. "O benim kocamdı. Çocuğumun babasıydı... ve senin yüzünden öldü."

Senin yüzünden öldü. "Özür dilerim." Başka ne diyebilirdim ki? "Çok üzgünüm." Yüzümdeki suçluluk, keder ve pişmanlığı göremiyor, sesinden duyamıyor muydu?

"Seninle dövüşmemesi için ona yalvardım. İçimde kötü bir his vardı. Onu nasıl yok edeceğini biliyordun."

Leo'ya baktım, onun sözlerini engellemeye çalışıyordum. Koltuğunda kıvranıyor, emniyet kemerlerinden kurtulmak için mücadele ediyordu. Dileğini yerine getirmek, onu kucaklayıp kollarıma almak istiyordum. Ruhumdaki karanlığı kovmak için onun tatlılığından ve ışığından sadece bir dakika. "Onu yok etmeye çalışmıyordum. Onunla asla savaşmak istemedim. Onu vazgeçirmeye çalıştım."

Bana inanmıyormuş gibi sert bir kahkaha attı ama bu gerçektir ve Johnny bunu biliyordu. Belki de ona hiç söylememişti. Ne önemi vardı ki zaten? "Sana istediğini veremem. Belki Johnny seni affederdi. Ama ben affedemem. Ben sadece... Üzgünüm... Bunu yapamam." Bakışlarını başka yöne çevirdi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse kelimeleri duymuyordum. "Benden uzak dur. Yüzünü görmek çok acı veriyor."

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymak için aceleyle uzaklaşıyordu. Gitmesine izin verdim. Daha ne diyebilirdim ki? Kaybı o kadar büyüktü ki öfkesine tutunmaya ihtiyacı vardı. Johnny söz konusu olduğunda, Anna onu şiddetle korumuş ama bir pislik gibi davrandığında ona karşı çıkmıştı. Bana onun kendisini daha iyi bir adam yaptığını söylemişti. Herkesin imrendiği ve çok az insanın bulabildiği türden bir aşkları vardı. Ama şimdi sahip olduğu tek şey anıları, boş bir yatak ve

babasını asla tanıyamayacaktı. Affetmek çok fazla şey istemektir. Bu küçük çocuğun hayatının bir parçası olmak, Johnny'nin hâlâ yaşayan bir parçası olmak da artık söz konusu değildi.

Biri sevdiğim kişiyi öldürseydi, onu affetmenin bir yolunu bulabilir miydim?

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Killian

Eden döndü ve elinde iki şişeyle bana çarptı. "Sana daha önce de söyledim... nereye gittiğine dikkat et," dedim dişlerimi sıkarak. "Hâlâ çaylak hataları yapıyorsun."

Bana ters ters baktı. "Özür dileyecektim ama eğer bir pislik gibi davranacaksan-"

"Ben bir pisliğim. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın." Bu gece ön kapıdan girdiğinden beri bir pislik gibi davranıyordum, sanki berbat hayatımdan onu şahsen sorumlu tutuyormuşum gibi. Eğer durup analiz etseydim, ki etmezdim, bunu neden yaptığımı anlardım. Hak etmediğim bir şeyi istememi sağladı.

"Sanırım ben yavaş öğrenen biriyim. Bunu benim için açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkürler, *Beyaz Atlı Prens*."

Dişlerimi sıktım. Keşke içeride sadece onunla, tüm gece fantezilerimde yer alan kızla sıkışıp kalmak yerine dışarıdaki barda çalışacak kadar ileri görüşlü olsaydım. Elimle ve onun hayalleriyle baş başa kaldığımda.

"Neye ihtiyacınız vardı?" İki sarışın kızın önünde durarak sordum.

"Menüde var mısınız?" diye sordu kızlardan biri güneyli bir ses tonuyla.

Aksanı bile beni kızdırdı. Ona ters ters baktım. İrkildi. "İçki?" Kaba bir şekilde sordum. Bu tatlı mı tatlı kızlara hiç tahammülüm yoktu. Ya da başka birine. Bu gece dünyadan nefret ediyordum.

"Oh evet, tabii. Um...." Tahtadaki spesiyalleri okurken burnunu kıvırdı. Sonra arkadaşına danıştı ve bu konuda sohbet ettiler. Sınırıma ulaşmıştım.

Gitmek için döndüm. Kolumu tuttu. Ona öyle bir baktım ki tutuşunu bıraktı. *Uyarı işaretlerini oku, bebeğim. Tehlikeli Bölge. Uzak Durun.*

"Bekle. Ne istediğimizi biliyoruz." Arkadaşına baktı, cevap bekliyordu.

"İki mojito."

Onlara daha yakından baktım. Loş ışıkta bile yüzlerindeki kalın makyaj katmanlarını görebiliyordum. Gençtiler ama yaşı görünmeye çalışıyorlardı. "Kimliklerini görmem gerek."

"Yirmi iki yaşındayız. Şey, o yirmi bir yaşında ama neredeyse..."

Elimi uzattım ve kimliklerini vermeleri için parmaklarımı oynattım. Cüzdanlarından ehliyetlerini çıkardılar ve ben de doğum tarihlerini kontrol ettim. Yirmi iki ve yirmi bir. Georgia'dan.

İki bardağı bar minderinin üzerine koydum ve nane yapraklarının canına okudum. İşim bittiğinde, nane çiğnenmiş ve tükürülmüş gibi görünüyordu.

Güneyli güzellere içeceklerini servis ettim ve içlerinden biri bana bir kart uzattı. "Sadece ziyarete geldik. New York'a ilk gelişimiz."

Neden hâlâ benimle konuşuyordu? Tavrım, sohbet edecek havada olmadığını açıkça göstermiyor muydu?

"Williamsburg'da iyi bir parti ortamı olduğunu duyduk. Nerede takılıyorsunuz? Mesela... işten sonra?" Bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü ve dudaklarını yaladı. Onu gecenin geri kalanında etkili bir şekilde susturacak bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Evet, Killian," dedi Eden yanıma gelerek. Güneşli kokusu üzerime sinmişti. Başımı döndürdü. Saç tutamları at kuyruğundan kurtulmuş, boynunun sütunu ortaya çıkmıştı. Yukarı doğru öpmek ve dişlerimi kulak memesinin yumuşak etine batırmak istedim. Saçlarının sarı dalgalarını lastikten kurtarmak ve avucumun içine almak. Yüzümü içine gömmek ve onu içime çekmek. *Hay sikeyim*. "İşten sonra nerede takılıyorsun? Eminim bütün iyi partilerin nerede olduğunu biliyordur, değil mi?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Neden bayanlara Williamsburg'da eğlenmek için ne yapmaları gerektiğini söylemiyorsun?"

Bana sahte bir gülümseme fırlattı. "Elbette. Tüm sıcak noktaları biliyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı ve yanımdan geçerek kızların önünde durdu. Beş dakika sonra hâlâ konuşuyor ve gülüyorlardı. Onları duymazdan geldim ve Eden'in minik siyah eteğinin içindeki kıcına bakmamak için yoğun bir çaba sarf ettim. Ya da sergilediği altın sarısı tenine. Tüm teni altın rengi miydi yoksa gizli bronzluk çizgileri mi vardı? Ava, sonsuz bilgeliğiyle Eden için tişört yerine kolsuz bluz sipariş etmişti. Daha fazla ten, daha büyük bahşış. Belki de bu ruh halini sistemimden atmalıyım. Onu masanın üzerine eğip.... arkasından almalıyım. Tanrım, ondan uzak durmam gerekiyordu. Onun da

Bu kadar berbat olmayan birini. Eden gecenin bir yarısı sikip bırakacağınız türden bir kız değildi. Ve kesinlikle Beyaz Atlı Prens'in ayaklarını sildiği bir paspas da değildi. Kendi ayakları üzerinde durabildiğini birden fazla kez kanıtlamıştı.

Gecenin geri kalanında, çekici halime devam ettim. Beni görmezden gelmekle kaba davranışlarımdan dolayı beni azarlamak arasında gidip geldi. Eğer benimle yakınlaşmak gibi bir düşüncesi varsa, bu planları suya düşürmeye kararlıyım.

Barda bahşişlerini saymayı bitirdikten sonra Eden, "Zeke'le eve gidiyorum," diye açıkladı, ikisi gülüşüyor ve Tanrı bilir ne hakkında konuşuyorlardı. Ofisten bile seslerini ve kahkahalarını duyabiliyordum.

Bakışlarım kapı aralığına kaydı. "Zeke ile eve gidiyorsun," diye tekrarladım.

Başını salladı. "Bir şeyler atıştırmaya gidiyoruz. Sonra görüşürüz çocuklar." Bana ve Louis'e el sallayarak veda etti ve uzaklaştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Onu kızdıracak ne yaptın Romeo?"

Louis'i görmezden geldim ve Eden'ı koridora kadar takip ettim. "Nereye gidiyorsun?"

Durdu ve bana doğru döndü. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Birkaç adım daha yaklaştı ve ellerini kalçalarına koydu. "Yüzünü çizmeme izin verdikten sonra böyle davranıyorsan, sorduğum için özür dilerim." Öfkelendiğinde çok güzel oluyordu, teni kızarıyor ve yeşil gözleri parlıyordu.

"Her şeyin seninle ilgili olduğunu mu sanıyorsun prenses?"

Gözleri parladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Nasıl düşünebilirim ki? Hiç konuşmuyorsun. Bütün gece öyle davrandın ki..."

"Bir pislik. Bunu zaten söyledin. Birkaç kez."

"Gördüğüm gibi söylüyorum." Başını eğdi, davranışına bir anlam vermeye çalışıyordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Eve gittiğinde bana mesaj at."

Kızgın bir şekilde iç çekti. "Neden?"

"Eve sağ salım vardığını biliyorum." Bunu anlamak ne kadar zordu?

Eden gözlerini devirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim ve eğer bana bir daha prenses dersen, ben-"

Omzumu duvara yasladım ve onu kızdırmak için tasarlanmış tembel bir sırtıttı attım. "Ne yapacaksın?" Yumruklarına baktım ve güldüm. "Bana yumruk mu atacaksın?"

Göğsü öfkeyle kabarak hışım la oradan uzaklaştı.

"Bana mesaj atmayı unutma," diye seslendim arkasından. Köşeyi dönerken orta parmağını havaya kaldırdı. İçimden kıkırdadım. Alınanlaşmasına bayılıyordum. Onu nasıl karşı konulmaz bulmazdım ki?

Telefonumu çıkardım ve Zeke'e mesaj attım. *Eve sağ salim gittiğinden emin ol. Ve sana söylediklerimi unutma.*

Arkadaşlar. Menfaat yok. Anladım, o da mesaj attı.

Beş dakika sonra, bana bir takip mesajı gönderdi. *Şu anda senden pek etkilenmiş değil. Eğer onu kendine saklıyorsan, çok boktan bir iş yapıyorsun.*

Cevap verme zahmetine girmedim.

* * *

Yutmadan önce kehribar rengi sıvıyı bardağım da evirip çevirdim. Yanık boğazıma vurdu ve midemde sıcaklık birikti, ateş tüm vücuduma yayıldı. Boş bardağımı sehpanın üzerine koydum. Seamus'un aksine, viski tüketimimi nasıl kontrol edeceğimi biliyordum. Bodrum katındaki bir meyhanede geçen çatışma sahnesi televizyonum da oynuyordu. *Inglourious Basterds*'ı daha önce izlemiştim, bu yüzden sürpriz unsuru eksikti. Arka plan gürültüsüydü - bana eşlik edecek ve zaman geçirecek bir şey.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Saat sabahın üçüydü ve Eden'dan hâlâ ses yoktu. Sikerim böyle işi.

Daha eve gelmedin mi? Mesaj attım.

Saniyeler sonra telefonum bir mesajla çaldı. *Evet.*

Bana mesaj atmanı söylemiştim.

Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim. Eve nasıl geldin?

İki ayağım beni taşıdı.

Yürüdüñ mü? Sabahın üçünde mi?

Telefonuma baktım ve bir yanıt bekledim. Cevap alamadım.

Siktiğimin Zeke'i. Ekranı kaydardım ve onu aradım. Cevap verdiğinde arka planda bir müzik duydum. Neşeli ve yüksek sesli bir şey. Parti müziği. "N'aber?"

"Eden'in eve yalnız yürümesine izin mi verdin?" "Hayır. Onu eve ben bıraktım."

Nefes verdim.

"Dilimi yaktım," dediğini duydum Eden'in.

"Peynir soğuyana kadar beklemelisin," dedi Zeke.

Eden güldü. "Biliyorum. Bunu her seferinde yapıyorum. Ne zaman öğreneceğim?"

Bu da ne böyle? Yemek mi yapıyorlardı? Onun dairesinde miydi? Zeke parti müziği dinlerken bana Connor'ı hatırlatan The Fray'den bir ağıt dinletildi. Benim çıkış şarkım boktan dondurmanın üstündeki kiraz olmuştu. Daha iyi bilmesem, müziği özellikle beni en çok acıtan yerimden vurmak için seçtiğini düşünürdüm.

Eden, "Killian'a gecemin en tehlikeli kısmının bu ızgara peynirli sandviç olduğunu söyle," dedi. Sonra hattan onun sesi geldi. "Killian mı?"

"Evet."

"Eve sağ salım geldim. Yarın akşam işte görüşürüz. Louis'e Brody ile dışarıda çalışmak istediğimi söyledim."

Veda etmeden görüşmeyi kesti. Görev tamamlandı. Böylesi daha iyiydi. Mesafemi korumak yapılacak en doğru şeydi. Başımı kanepenin minderine yasladım ve gözlerimi kapattım. Onun yüzünü gördüm. Gülümsemesini. Kahkahalarını duydum. Her sabah onunla uyanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Çiftlerin yaptığı basit, günlük şeyleri yapmanın. Kahve içmek için dışarı çıkmak. Akşam yemeğine. Sinemaya. Onu Montauk sahilinde hayal ettim, esinti saçlarını kaldırıyordu, yeşil gözleri güneş ışığında yarı saydamdı. Ellerim cildine güneş losyonu masajı yapıyordu. Daha önce istememe asla izin vermediğim tüm o aptalca küçük şeyleri düşündüm. Beni tanıyan, tüm hatalarımı ve zayıflıklarımı bilen ama yine de beni seven birini.

Sonra kim olduğumu hatırladım. Arkadaşını öldüren bir adam. Kardeşini hayal kırıklığına uğratmış. Hasarı nasıl onaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sağlıklı bir ilişkinin neye benzeyeceği hakkında bile hiçbir fikrim yoktu. Neden onun gibi biriyle ilişki kurma ihtimalini değerlendiriyordum ki? O benim dünyama ait değildi. Bir sürü yükü olan bir adama ihtiyacı yoktu.

Eden'i kafamdan, yatağımdan ve dağınık hayatımdan uzak tutmam gerekiyordu.

Sonraki hafta boyunca bunu başardım. İsteyken ona bir çalışan gibi davrandım, daha fazlası değil. Eve dönerken bana hiç sormadı.

ne düşündüğümü ya da cevaplamak istemediğim soruları bana yöneltti. Kibar davrandım. Mesafeli. Nazik. Ona bana pislik demesi için hiçbir neden vermedim ve onun da beni davranışlarımdan dolayı eleştirmesi ya da mağara adamı gibi davranmakla suçlaması için hiçbir nedeni yoktu. Ta ki Cuma gecesi canına tak edene kadar.

Sol elimdeki şişeden cin, sağ elimdeki şişeden votka doldururken, "Oynadığımız bu oyundan nefret ediyorum," dedi. Soğutucudan dört şişe bira çıkardı ve kapaklarını çevirdi. Başlığı aldım, içkilerin üçüne tonik döktüm ve dördüncü içki için bir kutu kızılıcak suyu açtım. İçkiler servis edildi, parayı topladım ve Eden'in kasada işini bitirmesini bekledim. Normalde hızlıydı. Bu gece, tatlı zamanını alıyordu. Barda üç kişi olduğunu düşünürsek, hızlanması gerekiyordu.

Parmaklarımı tezgâha vurdum. "Her an olabilir."

Çekmece açıldı ve kapatıp kenara çekilmeden önce yavaş hareketlerle para üstlerini saydı. "Neden yabancıymışız gibi davranıyorsun?"

Dokunmatik ekrandan siparişi girdim ve para üstünü saydım. En fazla iki saniye sürdü. "Neden müşterilere hizmet etmiyorsun?" Yanından geçerken sordum.

Dakikalar sonra yine benim yerimdeydi. Bar uzundu ve bana, ona, Louis'e ve bazen orada olduğunu unuttuğum kadar sessiz ve becerikli olan bar görevlisi Manny'ye yetecek kadar yer vardı.

Eden bardakları bar minderine çarptı ve içlerine buz doldurdu, her zamanki gülümsemesinden eser yoktu. Bu arada ben de bütün gece çok keyifliydim. Müşterilere servis yaparken ona yan gözle baktım. Gülümseme yoktu. Onu sohbete çekmeye çalıştıklarında hiç ilgilenmedi. Müziğin ritmine göre kalçalarını oynatmıyordu. Başka bir deyişle, mutlu görünmüyordu. Umurumda olmamalıydı. Ne yazık ki umurumdaydı.

Gecenin geri kalanında kötü ruh hali geçmedi ve bunun tek sorumlusu benmişim gibi hissettim.

Bardan çıkarken sessizce yanımda yürüdü. Cipime bindi ve sessizce kapıyı kapattı, ellerini kucağında kavuşturmuş önüne bakıyordu. Arabayı sessizce sürdük, müziğimin sesi her zamankinden daha yüksekti. Ben onun binasının önüne yanaşana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. "Şövalemin üzerindeki resim... O sendin."

Ben mi? Elimi saçlarımda gezdirdim, ne diyeceğimi bilemiyordum. O resmi gördüğümde, beni neden bu kadar etkilediğini anlamaya çalışarak onu incelemiştim.

Sadece bir tuval üzerindeki boyaydı. Soyut bir resim. Bu kadar karanlık ve çalkantılı bir şey çizmiş olması beni şaşırtmıştı. Ona benzeyen tek kısım sarı patlamasıydı. Fırtına bulutlarıyla dolu bir gökyüzünü yarmaya çalışan güneş ışığı gibi. İnsanların duvarlarına asacakları ve her baktıklarında farklı bir şey fark edecekleri türden bir tabloydu. Denizde bir fırtına. Karanlık güçler ışıkla savaşıyor. Güzellik. Yıkım. Doğanın en güçlü hali. O zamanlar bu savaşı hangi tarafın kazanacağını merak etmişim. Aydınlık mı? Yoksa karanlık mı?

Ve şimdi de resmin ben olduğumu söyledi. Evet, elimde hiçbir şey yoktu. Zaten cevap beklemiyordu. Cipten atladı ve kapıyı arkasından kapattı. Anahtarı kilide sokmasını izledim ve ancak içeriye güvenle girdiğinde geri çekildim.

Yanlış anlamıştı. O resim ben değildim. Bizdik.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Eden

"Bir tur daha?" diye sordu garson.

"Evet, lütfen," dedi Hailey, kendini yelpazeleyerek. "Hava çok sıcak ve çok susadık."

Garson boş bardaklarımızı temizledikten sonra, salsa ve guacamole ile doldurulmuş peynirli bir nacho aldım ve ağzıma tıktırdım.

"Meksika'daymışız gibi hissediyorum," dedim, ancak Midtown Manhattan silüetine baktığımda Meksika'ya hiç benzemiyordu. Güneş ışığı East River'ın üzerinde parıltıyor, bir feribot suda çalkalanıyor, yolcular güverteyi dolduruyordu. The Rooftop bir otelin tepesinde yer alan popüler bir bardı ve Hailey ile tanıştığım gün reddedildiğim yerdı. Havalı bir bardı, müzik rahatlatıcıydı ve dışarıda bir masa bulmayı başarmıştık. Bir Cumartesi öğleden sonrasında daha ne isteyebilirsiniz ki?

"Arriba," dedi Hailey, bir nacho'ya uzanarak.

Güneş gözlüklerimi burnuma doğru kaydurdım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. Güneşin ve damarlarımda dolaşan alkolün etkisiyle ısınmış ve kızarmış hissediyordum. Bu, güneşli bir Temmuz gününde rahatlamak ve dünyayı unutmak istediğinizde yapabileceğiniz mükemmel bir şeydi. Güvenliğim için endişelenen ama duygularımı umursamayan Killian'ı da unutmak. Beni tamamen dışlamıştı. Kahve dükkânındaki o gün ya da eve dönerken gece geç saatlerde yaptığımız konuşmalar hiç yaşanmış mıydı? Dün gece beni bıraktıktan sonra kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim ve kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Hailey, "Eğer Zeke ile birlikte olursam, onun o kadar da harika biri olmadığını öğrenebilirim ve bu illüzyon bozulur," dedi.

Beş dakika önce de benzer bir şey söylediğine eminim. Ya da belki bir saat önceydi. Kim sayıyordu ki? İlk margaritamdan sonra bir yerlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. "Ya da belki ikiniz aşık olur, evlenir, beyaz çitli bir evde ve bir sürü çocukla yaşarsınız."

Burnunu kırıstırdı. "Daha kötü bir şey düşünemiyorum." Düşündüm de, benim de aklıma gelmiyordu. Luke'la yapmayı planladığım şey bu muydu? Evcilik oynamak, çocuk sahibi olmak, İngilizce diplomamla bir öğretmenlik işi bulmak? İngiliz Edebiyatı derslerimden bazılarını sevsem de, bu benim tutkum değildi. Annemin aksine, Shakespeare ve klasikleri öğretmek beni mutlu etmezdi. "Bu benim hayalim *değil*. Bir gün kendi restoranıma sahip olacağım ve tüm kadınları işe alacağım. Restoran mutfakları çok erkek egemen. Yani bunu aşçılık okulundan biliyordum ama yine de sırf penisleri var diye çok üstünmüş gibi kasıla kasıla dolaşmaları beni deli ediyor. Peki ya siz?"

Beyaz tığ işi mini eteğimin eteklerini aşağı doğru çektim. "Benim penisim yok."

Hailey kıkırdadı. "Bunu görebiliyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve daha doğru bir renk okuması için güneş gözlüklerimi indirdim. "Omuzların pembeleşiyorsa sana söylememi istemiştin. Pembeleşiyorlar." Yüzümü buruşturdum. Pembeyi geçip doğrudan kırmızıya dönüşmüşlerdi.

Atletinın askısını yana kaydırarak açıkta kalan teninden çok daha kırmızı olduğunu doğruladı. "Ben hiç bronzlaşmam. Sadece daha fazla çilim oluyor." Güneş losyonunu çıkarıp kollarına ve omuzlarına sürdü.

Garson margaritalarımızı servis ettiğinde öne doğru eğildim ve bardağı elime almadan bir yudum aldım. Dudaklarımdaki tuzu yaladım ve büyük bir kedi gibi memnuniyetle iç çekerek sandalyeme geri oturdum.

"Eğer her şeyi yapabilecek olsaydın ve hiçbir şey seni engellemeseydi, bu ne olurdu?" Hailey sordu.

Saçlarımı topladım, bir omzumun üzerinden geçirdim ve ensemden uzak tutmak için gevşekçe ördüm. "Ben bir sanatçı olurdum. Ziyaret ettiğim bir galeri var ve kadınlar tarafından işletiliyor. Ve tüm sergiler kadın sanatçılar tarafından düzenleniyor." Örgünün ucunu bileğimdeki lastikle sabitledim.

"Kendi sergini açmalısın." Vurgulamak için koluma vurdu. Margarita ve güneş ışığında birbirimize bağlanmıştık. "Herkes senin çalışmalarını görmeye gelse ne kadar havalı olurdu?"

"Kendi sergimi açmama daha çok var. Bu şehirde tonlarca parlak sanatçı var."

"Bir gün o parlak sanatçılardan biri olabilirsin."

Bunu bir dakika düşündüm. Brooklyn'e gelmemin tüm amacı kendi hayallerimi gerçekleştirmeye başlamaktı. Gerçekten önemli olan şeylere odaklanmaya başlamam gerekiyordu.

Tam da bunu yapmaya niyetliydim, telefonumu çıkardım ve kendime fazla düşünme fırsatı vermeden hızlıca bir mesaj gönderdim. Herkesin bir yerden başlaması gerekiyordu. Bir duvar başlamak için iyi bir yerd. Sormakla kaybedecek bir şeyim yoktu. Telefonumu çantama attım ve margaritamı yudumladım, bugün aldığım tüm harika kararlardan memnundum. Hayatımı kendi ellerime alıyor ve bir şeyleri gerçekleştiriyordum. Neden bir gün parlak bir sanatçı olmayayım ki? Kendimi sınırlamam için hiçbir neden yoktu.

"Kesinlikle haklısın," dedim. "Hayallerimizin peşinden gitmeli ve erkeklerin yolumuza çıkmasına izin vermemeliyiz."

"Kesinlikle." Hailey kadehini kaldırdı. "Geleceğimize içelim. Parlak görünüyor."

Bardakları tokuşturduk ve buna içtik. Bu içkileri içmek için herhangi bir teşvike ihtiyacımız olduğundan değil. Hava sıcaktı ve susamıştık.

"Hey." Hailey kolumu dürttü ve sesini alçalttı. "Az önce çıkan çocuklara baksana. Çok seksiler."

Erkekleri denklemin dışında bırakmak için çok fazla. Çatı terasına açılan cam kapılara doğru baktım. Gözlerim Ray Ban gözlüklü, polo tişörtlü, haki şortlu ve Sperry Topsiders ayakkabılı adama kilitlendi. Bir yattan ya da yelkenliden, belki de süslü oyuncaklarından birinden yeni inmiş gibi görünüyordu. Adam'ın bakışları bize takıldı ve ben gözlerimi kaçırdım.

"Buraya geliyorlar," dedi Hailey yüksek sesle fısıldayarak. "Sizinle oturmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu arkadaşı bize kocaman bir gülümsemeyle. "Sakıncası yok," dedi Hailey, gülümsemesine karşılık vererek.

Diğer masalardan sandalyeler çektiler ve Hailey ile ben onlara yer açmak için yana kaydık.

"Ben Ben," dedi sarışın adam. "Ve bu da Adam." "Hailey. Ve-"

"Eve," dedi Adam bana gülümseyerek.

"Yani... sen Adem'in Havva'sısın," dedi Ben sırtarak.

"Eden," dedim.

Adam kıkırdadı. "Biliyorum."

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Hailey şaşırarak sordu.

Adam, "Eden bir gece ben üzüntülerimde boğulurken bana eşlik etti," dedi.

"Çalışıyordum," dedim, daha fazla bir şey olduğuna dair şüpheleri silmek için. "Adam bara geldi."

Ben garsonu çağırdı. "Bir sonraki içkiler bizden. Alanınızı işgal ettiğimizden beri."

Çocuklar bira sipariş ettiler ve iki margarita daha isteyip istemediğimizi sordular. "Ben bira alacağım," dedim, daha güvenli olabileceğini düşünerek. Hailey de biraya geçti. Çok sorumluluk sahibiydik.

"O gece oldukça sarhoştum," dedi Adam, belki de özür dilemek için.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, şimdiden çok fazla margarita içtim." Saymayı unuttum. Bu üçüncü içkimiz miydi?

"Güzel. Söyle bakalım Dr. Adam... Şu anda hayatında berbat olan şey nedir?" Çenesini elinin üzerine koydu ve sorunumu bulup çözmeyi planlıyormuş gibi ciddi bir bakış attı.

"Kesinlikle hiçbir şey. Hayatım mükemmel. Hafif seyahat ediyorum. Bagajsız." Vay canına, sesim o kadar inandırıcıydı ki neredeyse kendim de inanacaktım. Ama o zaman, şu anda hayatımda yanlış olan neydi? Margarita içip hayat sarhoşu olmuştum ve parlak geleceğime bakıyordum. Erkeklerin yoluma çıkmasına izin vermiyordum - Luke'a benzeyen bir erkeğin, özellikle de sadece bana bakarak yangın çıkarabilecek bir erkeğin.

"Lanet olsun. Hiç eğlenceli değilsin," dedi Adam sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını açarak. "Görünüşe göre birkaç tek atmamız gerekiyor."

"Atışlar," dedi Ben. "Tam da ihtiyacımız olan şey bu." Hailey havayı yumrukladı. "Evet, ihtiyacımız var."

"Bak şimdi ne başlattın," dedim Adam'a.

"Oops." Sırtıttı, hiç de üzgün değildi, sonra sırtışı soldu. "Belki de tanıştığımız ilk gece iyi bir izlenim bırakamadım. Bana bir şans daha verir misin?"

"I-"

Elini kaldırdı. "Baskı yok. Sadece seni daha yakından tanımak istiyorum." Yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Gün ışığında daha da güzelsin."

"Teşekkür ederim."

"Fark etmediysen söyleyeyim, senden hoşlanıyorum. Ama bu bir sır."

Güldüm. Adam o kadar da kötü biri değildi. Belki de ona bir şans vermeliydim. Bu eğlenceli ve kolay olabilirdi. "Kimseye söylemem."

İçkilerin ve biraların masamızda olması onları içmeye zorlandığım anlamına gelmiyordu. "Var mısınız?" Adam tekila shot'ını kaldırarak sordu.

"Sadece bir tane alacağım." Elimin kenarındaki tuzu yaladım, içkiyi yudumladım ve limon dilimini ağzıma attım. Vay be. Bu tekilaydı, tamam.

* * *

"Eve. Eve. Evie, bebeğim." Adam kollarını sanki içine düşecekmişim gibi açık tutuyordu. Tuvaletten çıktığımda beni bekliyordu ve oradayken eğlenenin benim için bittiğine karar vermiştim. Gitmeye hazırdım. Dışarı çıkıp Hailey'e söylemem gerekiyordu ama Adam yolumu kapatıyordu.

"Eve gitmem gerek. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Kelimelerimi gevelememek için bilinçli bir çaba sarf ettim. Başım dönüyordu ve Rooftop'taki barın içi gölgeler ve ürkütücü mavi ışıklarla doluydu. Eve daha erken gitmeli ve bunu uyuyarak atlatmalıydım. Adam eğleneliydi ve iyiydi, ta ki eğleneli ve iyi olmayı bırakana kadar. Sanki bir düğmeye basılmış gibiydi ve agresifleşip ukalalaşmış, garsonumuza kaba davranmıştı.

"Hadi benim evime dönelim." Adam elimi tuttu ve beni sessiz bir köşeye götürdü. "Sana iyi vakit geçirteceğim."

Başımı salladım. "Hayır, sadece ihtiyacım var-"

Beni kendine doğru çekti ve dudakları zorla dudaklarıma çarptı. Dili ağzımın içine girdi ve elleri vücudumda dolaştı. Sarhoşun da ötesindeydim ama bunun istediğim bir şey olmadığını çok net bir şekilde biliyordum.

"Bırak beni." Onu ittim. Kollarımın üstünden tuttu ve beni duvara yasladı. Kimse bize doğru bakmadı bile. Kalabalık barın etrafında toplanmış, gümbür gümbür müzik eşliğinde bağırıyordu. Daha önceki sakin ortam gitmişti.

"Seninle boşalmaya hazırım," dedi bana sürtünerek. "Bunu istediğini biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum."

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı ve eli atletimin altına kaydı. Ellerimi omuzlarına koyarak dizimi taşaklarına doğru yönelttim ama eliyle engelledi. Ayağına bastım ama düz, bantlı sandaletlerim fazla zarar vermedi.

"Oyun oynamak ister misin, Evie bebeğim?" Vücudunu benimkine doğru bastırdı.

"Çekil. Çekil. Beni," diye homurdandım. Onu ittim ve Adam beklediğimden çok daha büyük bir güçle geriye doğru uçtu. Görüşüm netleştiğinde bunun nedenini gördüm. Sarhoşluk sersemliğime rağmen Killian'ın öfkeli olduğunu görebiliyordum, yüzü sert, boyun eğmez ve Adam'ı kafasından tuttuğu için cehennem kadar korkutucuydu.

"Ne oluyor lan?" Adam hırladı. "Çek ellerini üzerimden."

Destek almak için duvara yaslandım, ağzım açık kalmıştı. Killian Adam'ı çevirdi ve onu duvara doğru iterek yerinde tuttu. Yoldan çekildim ve Killian'ın yanında durdum.

"Hayır dedi. Sağır mısın yoksa sadece aptal mısın?" Killian Adam'ın yüzüne bakarak konuştu. "Sana ellerini ondan uzak tutmanı söylemiştim." Sesi alçaktı ama içinden geçen çelik akıntısını duydum.

"Çek o lanet ellerini üzerimden," dedi Adam, yerinden kımıldamayan Killian'ı iterek.

Adam gözlerini bana dikti. "Onun erkek arkadaşın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim, yorgun, yenilmiş ve gözyaşlarının eşliğindeydim. Killian'ın kolunu tuttum. "Killian. Bırak gitsin. O buna değmez."

Önce bana sonra da Adam'a baktı. "Ona bir daha *asla* dokunma. Seni onun ya da barın yakınında görürsem, bir dahaki sefere bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Siktir. Sen," dedi Adam. Killian onu itti ve sonra elimi avucunun içine aldı.

"Seni eve götüreceğim," dedi.

Başımı salladım. Şu anda tek istediğim buydu.

Adam sertçe güldü. "Seni eve götürmesine izin mi vereceksin?"

Killian beni bardan dışarı sürüklediği için onun yorumu bizim için bir anlam ifade etmiyordu. "Bekle. Hailey. Onu almam gerek-"

Durmadı ya da yavaşlamadı, beni de yanında sürüklemeye devam etti. İnsanlar geçmemize izin vermek için yolundan çekildi. Sanki Kızıldeniz onun geçmesi için yarılmış gibiydi. Ya öyle olacaktı ya da biçileceklerdi. Asansöre ulaştığımızda Killian parmağıyla aşağı düğmesine bastı. "Hailey için geri dönmem gerek. Onu öylece bırakamam."

"Burada kal," dedi Killian, elimi bırakmadan. Çantamdan telefonumu çıkardı, şifremi girdi ve Hailey'i bulana kadar rehberimde gezindi. Telefonu kulağına götürdü ve onun cevap vermesini bekledi.

"Ben Killian. Eden'ı eve götürüyorum. Seni bırakmamı ister misin?" Bir cevap bekledi. "Bizimle aşağıda buluş." Aramayı kesti ve telefonumu çantama atıp tekrar aşağı düğmesine bastı. Killian asansörün kapısını avucunun içiyle çarptı, isteği üzerine açılmayınca sinirlendi.

"Şifremi nereden biliyorsun?"

"Doğum gününden."

"Ama ben hiç söylemedim-"

"Merdivenleri kullanabilir misin?" Cevap v e r m e m e fırsat vermeden, benimle birlikte merdiven boşluğunun üzerindeki Çıkış tabelasına yöneldi.

"Eve."

Adam kolumu tutmaya çalıştı ama Killian beni yolundan çekip arkasına sıkıştırdı ve bir koluyla beni sabitledi. "Ne dedim ben sana? Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Killian'ın arkasında, sırtımı merdiven boşluğuna açılan kapıya dayadığım için görmek zordu ama Adam'ın vücudunun ya da yumruğunun ya da bir şeyin Killian'a çarpışını hissettim. Her şey muhtemelen iki dakika sürdü ve Adam'ın Killian'a karşı hiçbir şansı yoktu, ancak Adam ona doğru gelmeye, yumruk atmaya ve onunla boğuşmaya devam etti. Ayağa kalkan Adam'a baktım, ağzındaki kanı elinin tersiyle siliyordu, ona doğru ilerlerken gözleri Killian'a odaklanmıştı.

Hiç düşünmeden Killian'ın önüne atladım ve sonra her şey karardı.

On Beşinci Bölüm

Eden

Killian beni kollarının arasına aldı, saçlarımı okşadı, dokunuşu o kadar nazikti ki hayal gördüğümü sandım. "Killian?"

Alnını benimkine bastırdı. "Bunu neden yaptın bebeğim?"

Az önce bana bebek mi dedi? Yerde mi oturuyordu? Alnını benimkine mi dayamıştı? Mm, güzel kokuyordu.

"Canının yanmasını istemedim," diye mırıldandım.

Geri çekildi ve yüzüme baktı. "Ben yumruk yemek için yaratılmışım. Sen değilsin."

Yumruk mu yedim? Başımı ovuşturdum ve parmaklarımın altında bir yumru hissettim. "Başım ağrıyor."

"Özür dilerim." Sesi kelimenin üzerinde çatladı ve kolları beni sıkıca sardı. "Çok özür dilerim."

"Ama ne-" Olay yerine yeni gelmiş olan iki polis memuruna baktım. Küçük bir kalabalık toplanmıştı ve herkes aynı anda konuşuyordu. Polisler neden buradaydı?

Polislerden biri Killian'ı tanıyormuş gibi, "Killian," dedi. "Babanı aramız gerekiyor mu?"

Babası mı? "*Onu* arama," dedim düşünmeden.

Killian beni biraz sıktı. "Şşşt. Sorun yok." Killian bir şekilde, beni hâlâ kollarında tutarak ayağa kalktı. Bu manevrayı bu kadar yumuşak bir şekilde gerçekleştirmek için ne tür kaslara ihtiyacı olduğunu hayal bile edemiyordum.

Killian polise başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Buna gerek kalmayacak."

"İyi misiniz bayan?" diye sordu diğer polis.

"Ben iyiyim." Sarhoş ve kafamın karışık olması ve Killian'ın kollarında kendimi güvende hissetmem dışında ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Durumu iyi değil," dedi Killian. "Sağlık görevlisine ihtiyacı var. Düştü ve başını çarptı."

"Sağlık görevlileri yolda," dedi birisi.

Polis bana "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu. "Kafanı nasıl çarptın?"

"Bilmiyorum."

"Bize bir kavga olduğu söylendi."

Hailey koşarak geldi ve polisin yanında durdu. "Ben gördüm. Killian Eden'ı yoldan çekmeye çalıştı çünkü o adam..." Hailey göremediğim bir şeyi ya da birini işaret ediyordu. "Adam. Killian'a saldırdı. O da araya girdi... Eden'ın ne yaptığını bilmiyorum. Ama Killian onu itip yolundan çekmeseydi o pislik tarafından yumruklanacaktı. İçiyorduk, o yüzden tökezledi ve düştü," dedi Hailey, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Aman Tanrım. Aptalın tekiydim. Gözlerimi kapattım. Tek istediğim uyumaktı. "Uyanık kalmalısın, bebeğim." Killian'ın sesi uzaklardan bir yerden geliyordu. "Aç gözlerini."

Bebeğim. İşte yine oldu. Rüya mı görüyordum? "Ama yorgunum," diye mırıldandım. "Çok yorgunum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama sadece benim için uyanık kal. *Lütfen*," dedi, sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik vardı.

"Senin için..." Gözlerimi zorla açtım ve göğsüne sarıldım. Takılmak için kötü bir yer değildi. Hiç de fena değildi. "Uyanık kalacağım."

Sağlık görevlileri geldi ve iyi olduğumu söylememe rağmen beni bir ambulansla hastaneye götürdüler. Çünkü Killian iyi olmadığını konusunda ısrar ediyordu.

* * *

Bir kapının kapandığını ve kilitlerin yerine oturduğunu duyduğumda uyandım, hâlâ sersemlemiştim, ağzım kurumuştı ve kafamın içinde bir çekiç patlıyordu. Yatak odamın kapısı yumuşak bir şekilde çalındı ve ardından kapı açıldı. Killian elinde bir kese kâğıdı ve iki kahve taşıyordu, biri buzlu kahveydi, tam da sevdiğim krema tonundaydı.

Çarşafı başımın üzerine çektim ve Killian'ın kıkırdadığını duydum. "Orada olduğunu biliyorum, Güneşli."

Güneş ışığı. Şu anda kendimi daha çok bir fırtına bulutu gibi hissediyordum. Burada neler oluyordu? Bebek, hatırlamak istemediğim ve bazılarını hatırlamadığım milyonlarca başka şeyle birlikte kafamın içinde tekrarlanıyordu. Gecemde hâlâ dolduramadığım boşluklar vardı.

"Çok utanıyorum. Dışarı çıkamıyorum."

"Kahve içmek için bile mi? İki şekerli?"

Çarşafı indirdim. Aptal gibi davranıyordum, bu son zamanlarda benim için bir trend gibi görünüyordu. Soğuk fincanı elime tutuşturdu. "Teşekkür ederim," dedim göz göze gelemeden.

Çantayı yatağımın başucuna koydu ve cebinden evimin anahtarlarını çıkarıp çantanın yanına koydu. Anahtarları çantamdan ödünç aldığını tahmin edebiliyordum. "Çantada ne var?"

"Barista arkadaşın tarçınlı ruloları sevdiğini söyledi. Ama sana süper yiyecek salatası da aldım."

Tarçınlı ruloyu tercih ettim ve seçimimden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Salatayı daha sonra yiyebilirsin" dedi.

Ona salatanın bir süper gıda salatası kadar iştah açıcı göründüğünü söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bir sürü filiz ve... Malzemelerin yarısını bile tanımlayamadım ve tanımlamak da istemedim.

Killian beyaz minimalist şifonyerime doğru yürüdü ve gümüş çerçeveli fotoğraflara baktı: Shawyer ve ben Lejeune'de, o acemi birliğinden mezun olurken, tüm ailem Stone Harbor'da, annemin olmadığı birkaç aile tatili fotoğrafı ve sadece ben ve annemin olduğu bir fotoğraf. Annemin yaptığı, çocukken gittiğimiz yüzme havuzunun çerçeveli yağlı boya tablosu şifonyerimin üzerinde asılıydı. Şişe yeşili su, en derin olduğu orta kısımda daha koyu ve güneş ışığı ile beneklenmişti. Suya gülle attığımız ya da takla attığımız atlama kayalarına giden ağaçlık yol. Orada dururken, inanılmaz derecede yüksek görünürdü. Ayaklarım çıkıntıdan ayrıldığında, ağaçların üzerinde uçtuğumu hayal ederdim.

"Senin mi?" Killian tabloyu kastederek sordu.

"Annemin."

Yatağımda bağdaş kurup oturdum, sırtımı yatak başlığına dayadım, kahvemi içtim ve tarçınlı rulomu yedim. Killian yere oturmuş, sırtını dolabın kapısına dayamış ve kahvesini içiyordu. Ben yiyip içerken dün geceki tüm olaylar aklımdan geçti. Şanssızlık bu ya, bunların hiçbirisi rüya değildi. Killian sorgulanmak üzere gözaltına alınmıştı, bu yüzden Hailey de benimle birlikte ambulansa binmişti. Killian karakola vardığında

Hailey'i bir taksiyle eve gönderdi. Biraz çıldırmış ve doktoru bilinen her testi ve taramayı yapmaya ikna etmişti. Testler iyi olduğumu ve başımdaki şişliğin beyin sarsıntısı olmadığını göstermişti ama doktorun verdiği güvence bile Killian'ı rahatlatmamıştı.

Enkaza dönmüştü, durumun gerektirdiğinin ötesinde endişelenmişti. Hastaneye düşmesinde benim oynadığım rol o kadar utanç vericiydi ki onunla bu konuda henüz konuşmamıştım. Acil serviste bütün gece alnı endişeden kırış kırış olmuştu. Sonunda beni taburcu ettiklerinde, beni eve bıraktı ve ona ihtiyacım olursa diye kanepede kalmak için ısrar etti. Ona ihtiyacım yoktu. Başımı yastığa koyar koymaz sızmıştım, hastanedeyken bunu yapamayacağım konusunda ısrar etmişti ve şimdi burada, birdenbire çok küçük ve sıkışık gelen yatak odamda oturuyordu.

"Başın nasıl? İyi misin?" diye sordu, sesine yine endişe karışmıştı.

"Ben iyiyim. Akşamdan kalma ve utanç dışında. Özür dilerim.

Dün gece... olan her şey... hepsi benim hatamdı." "Seni yoldan ittim. Bu yüzden yaralandın."

"Böylece Adam'dan yumruk yemeyecektim. Bu yüzden yaptın. Hailey'nin polislere anlattığını duydum." Hayal meyal hatırlıyordum.

Bana inanmıyormuĞ gibi bağıını salladı ve nefes verdi, yüzündeki suçluluk ifadesini görebiliyordum. Dün gece Killian benim yanımdayken gardını düşürmüştü ve benim bağımlı beynim bile onun duygularının tam olarak ortaya çıktığını görmüştü.

"Senin hatan değildi. Sarhoş olmak benim hatamdı. Adam'ın suçu da pislik gibi davranmasıydı. Sen bana yardım etmeye çalışıyordun. Senin peşinden gelen oydu. Sen sadece kendini ve beni korumaya çalıştın. Kavga peşinde değildin." Ki bu doğrudu. Killian uzaklaşmaya çalışmıştı ve Adam ona saldırmasaydı uzaklaşacaktı da.

"Onu öldürmek istedim."

"Yapmadığına sevindim. Hapis cezasına değmez."

Killian başını çevirdi ve çenesini sıktı, yanağındaki kaslar zıpladı. Elindeki karton kahve fincanını sıkıca kavıyordu ve fincanı ezip bir avuç toza dönüştürmemesine şaşırdım.

"Onunla orada bir randevuda mı buluştun?" diye sordu, sesini nötr tutmaya gayret ederek. Telefonda konuşuyor olsaydı buna inanırdım ama üzerindeki tüm gerginliği görebiliyordum.

"Hayır. Adam ve arkadaşı tesadüfen Hailey ve ben oradayken geldiler. Ve bizim masamıza oturdular."

"Pislik."

"Biliyorum," dedim, *sana söylemiştim demediği* için minnettarım. Adam'ın iki yüzü vardı ve ben ikisini de sevmediğime karar vermiştim.

"Adam'ın dün gece kokain çektiğini biliyor muydun?" Killian yüzüme bakarak sordu.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Vay be. Ne kadar aptalca. Fark etmemiştim bile. Muhtemelen bu yüzden bu kadar agresifleşmişti. "Neden Rooftop'taydın?"

"Beni sen aradın."

Onu aradığımı ya da onunla konuştuğumu hatırlamıyorum. "Oh. Biz... konuştuk mu?" Çok sarhoştum. Ona ne söylediğimi düşünmekten korkuyordum. Boynunun arkasını ovuşturdu ve ben de yüzümü buruşturdum. Belki de yine yorganın altına saklanmam gerekiyordu. Her ne söylediysem onu işten çıkıp Rooftop'a gelmeye itmişti. Ama her ne söylediysem, bunu benimle paylaşmıyordu. Başka bir taktik denedim. "İşten neden ayrıldın?" Louis ve diğer herkese göre, Killian *asla* işten ayrılmaz ya da bir gece izin almazdı.

Killian yanaklarından hava üfledi. "Senin için endişeleniyordum. Lanet olasıca her zaman senin için endişeleniyorum." Bunu itiraf etmek zorunda kaldığı için kızgın gibiydi.

"Benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Bir dahaki sefere kavga arayan biri olursa yolundan çekil, tamam mı?" dedi, yüzü hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

"Onu durdurmaya çalışıyordum."

"Nasıl? Yumruk yiyerek mi?" diye sordu kuşkuyla.

En iyi fikirlerimden biri değildi, bunu şimdi kabul edebilirim. "O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"*Bunun* iyi bir fikir gibi görünmesi için ne kadar tekila içmek gerekti?"

Ağrıyan başımı ovuşturdum ve inledim. "Çok fazla. Bir daha asla içmeyeceğim."

"Ünlü son sözler."

"Evet." Ona gizlice bir göz attım. Kahvesini içiyor, fincanın kenarından beni süzüyordu. Çarşafın altında kalmalıyım. Sarhoşluk ve aptallıkla geçen gecemin ardından şu anda nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim. Boya lekeli bir tişört ve pamuklu uyku şortu giyiyor. Bir

Daha şık görünmek için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ama vazgeçtim. Saçlarım bile acıyordu.

"Babanla konuştum," dedi, sanki bu son derece normal bir şeymiş gibi.

Gözlerim açıldı ve çenem düştü, akşamdan kalmalığım geçici olarak unutuldu. "Ne oldu? Olamaz. Babamı mı aradın? Aman Tanrım. Ona ne söyledin?"

Killian kıkırdadı ama bu pek de uygun bir yanıt gibi görünmüyordu. "Düşüp başınızı çarptığınızı."

"Ona detayları verdin mi?" "Bunu size bırakıyorum."

En azından bu da bir şeydi. "Onu neden aradın?"

"Evrakları doldurmak için sigorta bilgilerinize ihtiyacım vardı."

Gözlerimi kapattım. "Ne dedi?"

"Acil serviste olduğunu duyunca şaşırmadı. Görünüşe bakılırsa tüm çocukluğunu sana ve kardeşine bakarak geçirmiş."

Buna itiraz edemeyerek yüksek sesle iç çektim.

"İkinci kat penceresinden tramboline atlamanın iyi sonuçlanacağını mı sandın?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

Babam çok konuşan biri değildi. Bu hikayeyi Killian'la paylaşmasına şaşırmıştım. Çocukluk maskaralıklarım ve yaralanmalarım ile ilgili hikâyelerle mi bağ kurmuşlardı? "Bilmediği şey, bir dahaki sefere inişi başardığım. Kolum alçıdayken," dedim muzaffer bir edayla.

Killian başını salladı ve nefes verdi. "Bela mıknatısı. Seninle ne yapacağım ben?"

Ona benimle tam olarak ne yapabileceğini söylemek istedim ve bir kez daha elleri, ağzı ve vücudu işin içindeydi. Ama bu konuya girmek için doğru zaman olduğunu düşünmüyordum. Dün geceki felaketten sonra olmazdı. Dün gecedan önceki davranışlarından bahsetmiyorum bile.

Telefonum çaldı ve ekrana bir bakışta arayanın babam olduğunu anladım. "Bir hikâyeye ihtiyacım var." Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım ve Killian gitmek için ayağa kalktı. Elimi kaldırdım ve ona yavru köpek gözleri gönderdim. "Bekle. Henüz gitme."

"Beklemek mi?"

Başımı salladım. "Moral desteği." Telefonumu açtım ve alt dudağımı çiğneyerek gözlerimi kapattım.

"Selam, baba. N'aber?"

"Acil servise gelmene ne sebep oldu?" diye sordu, doğrudan konuya girerek.

"Oh, şey, önemli bir şey değildi." Boğazımı temizledim ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle yatak odamın kapı çerçevesine yaslanmış olan Killian'a baktım. Bahse girerim bundan nasıl kurtulduğumu duymak için sabırsızlanıyordu. "Ayağım takıldı, düştüm ve başımı çarptım. Tüm o ambulans ve acil servis olayı tamamen gereksizdi." Beni görememesine rağmen elimi havada salladım.

"Uh huh. Kanınızdaki alkol seviyesi neydi?"

"Kanımdaki alkol seviyesi mi?" Gözlerimi devirdim ama bu da acıttı. "Tam bir polissin. Sadece birkaç margarita içtim." Killian'ın kalkık kaşlarını görmezden gelerek parmaklarımı çaprazladım. "Güneşten olmalı. Dışarıda oturuyorduk. Tuvaleti kullanmak için içeri girdiğimde karanlıktı ve bir adımı kaçırdım, takılıp düştüm. Sağlık ve güvenlik sorunu, gerçekten." Killian'ın göğsü sessiz kahkahalarla gümbürdüyordu ve ben yine de devam ettim, kendime daha büyük bir çukur kazdım. "Aslında bir şikâyetle bulunmalıyım. Bugün halledeceğim. Bunun için onlara cehennemi yaşatacağım."

"Yirmi iki yıldır senin babanım. Yalan söylediğini anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Bana yalancı mı diyorsun?" Öfkeyle sordum. Homurdandı. Bir mağara adamı gibi. Şimdiye kadar bu dili akıcı bir şekilde konuşuyor olmalıydım. "Her neyse. Mesele şu ki ben iyiyim ve arandığın için üzgünüm. Seninle konuşmak güzeldi. Eminim meşgulsündür."

Tekrar homurdandı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim. Sert bir kafatasım var. Kırılması zor."

Babam kıkırdadı. "Doğru söyledin." Durakladı ve arka planda bir anons duydum. Muhtemelen Lowe's'ta takılıyordu, daha fazla alet ya da barbekü için kömür stokluyordu. "Killian kim?"

"Oh...uh, Killian...o...benim patronum. Ya da, bilirsiniz, patronlarımdan biri. Onun için çalışıyorum. Kate nasıl? Ona çıkma teklif ettin mi?" Bir kahkahayı bastırdım. "Gerçekten etmelisin. Senin için yanıp tutuşuyor. Tam bir av, baba. Bir doktor onu kapmadan önce acele etsen iyi olur. Yaşlandığında bir hemşireye ihtiyacın olacak."

Babam anlaşılmas bir şeyler mırıldandı, sonra benim onu oyalama girişimime aldırmadan konuya geri döndü. "Killian senin için endişeleniyordu."

"Oh, şey... muhtemelen hiçbir işi kaçırmamı istemiyordur. O bir köle şoförü. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun. Endişelenecek bir şey yok."

Killian ve babam aynı anda homurdandılar. Gözlerimi devirmiştim. Dün geceki maskaralıklar iddiamı desteklemiyordu. Hem de hiç.

"Sarhoş olmak seni daha iyi hissettirmez. Luke'u unut gitsin," dedi babam hoyratça.

Alt dudağımı çiğnedim. "Bunu aştım."

"Güzel. Daha iyisini hak ediyorsun." Sesi yine sertti. Babam duygularından bahsetme ya da onları gösterme konusunda pek iyi değildi ama her zaman yanımda olmuştu ve sevgisinden asla şüphe etmemiştim. "Bana ihtiyacın olursa ara, evlat."

"Hoşça kal baba."

Aramayı kestim ve telefonumu komodinin üzerine fırlattım. Killian hâlâ kapımın önünde duruyordu. "Hikâyemi yutmadı."

"Sen boktan bir yalancısın."

"Biliyorum. Bu sanatta asla ustalaşamadım."

"Bu iyi bir şey. Baban iyi bir adama benziyor."

"Evet. O en iyisidir." Killian bana küçük bir gülümseme verdi. Polisin dün gece söylediği bir şey aklıma geldi. "O polis neden babanı aramak istedi?"

Killian ensesini ovuşturdu. "O NYPD'den. Polis Şefi."

Çenem düştü. Bara gelip Killian'a hakaret eden adam bir polis miydi? Sadece bir polis değil, baş patronlardan biri. "Vay canına. Bu-"

Killian sözümü keserek, "Brody bu gece senin yerine bakacak," dedi. Belli ki babasından bahsetmek istemiyordu ve ben de onu suçlayamazdım. "Ve patronun gidiyor."

Ona ne demem gerekiyordu? "İşe gitmemde bir sakınca yok," diye itiraz ettim ve biraz titreyen bacaklarımla onu oturma odasına kadar takip ettim.

"Biraz dinlen," dedi dairemin kapısını açarken. "Avludaki duvarı boyamak istiyorsan enerjine ihtiyacın olacak."

Duvar mı? Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Sonra kafama dank etti. Duvarı boyayıp boyayamayacağımı sormak için mesaj atmıştım ve o da bunu sorun etmemiş miydi? Açık kapı aralığında durdum. "Gerçekten mi?" Heyecanımı zor zapt ederek sordum. "Bunu yapmama izin mi vereceksin?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Sorun değil." Bana dokunmak istercesine elini uzattı ama geri çekti ve ben hiç olmamış bir şey için bir kayıp acısı hissettim.

On Altıncı Bölüm

Killian

"Hey, Killian," diye seslendi Zeke, ben para çekmecesiyle avluyu geçerken. Eğer bir daha Louis'le birlikte bir ofise kapanıp para çekmecelerini dengelemek zorunda kalmasaydım, bunu hiç özlemezdim. "Bu gece bizimle takılmak ister misin?"

Biz mi? "Zeke'le mi çıkıyorsun?" Çekmeceyi kasaya geri koyarken Eden'a sordum.

"Evet. Sadece biraz bilardo oynamak için."

Zeke'e bir bakış attım. Sanki az önce ona iyi bir fıkra anlatmış bir komedyenmişim gibi gülmeye başladı.

Eden Zeke'den bana baktı, Zeke'in yüzümdeki çatık kaşla neden bu kadar eğlendiğine şaşırılmıştı. "Burada işimiz bitti. Üzerimdeki tişörtü değiştirmem ve boya sıçramış saçlarımı taramam gerekiyor," dedi. "Hemen döneceğim."

"Hey, Eden," diye arkasından seslendi Zeke. "Hailey'e gelmesini söyle."

Döndü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geriye doğru yürüdü. "Ona mesaj atarım." Eden gülümsemesini yeniden bana yöneltti. "Sen de bizimle gelmelisin. Yani... eğer istersen."

Geçen gece Adam'la olanlardan sonra Eden'ın sabahın ikisinde bensiz bir bara gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Zeke'in onu sarhoş pisliklerden koruyabileceğine güvenmiyordum.

Rooftop'taki o gece birkaç yıl önce olsaydı, Adam bu kadar kolay kurtulamazdı. Doğruca içeri girer, ona yumruklar yağdırırdım ve o bardan sürünerek çıktığı için şanslı olurdu.

"Nereye gidiyorsun?" Sırt çantasını karıştıran ve temiz bir tişörtle çıkan Zeke'e sordum.

"Fat Earl's."

Hay sikeyim. Hayır. Fat Earl's'e en son gittiğimde 12 yaşındaydım. Ocak ayında öğleden sonraydı ve Connor'la benim kar tatilimiz vardı. Fat Earl's sessizdi, sadece Seamus ve barda oturan birkaç kişi vardı. O da

Jack Daniels'ı geri koyduğumda arka odada bilardo oynuyordum ve Connor da arka köşede oturmuş, bardan aşırđığım karton bardak altlıklarına süper kahramanlar çiziyordu. Aklıma bilardo masasının altında bulduğum açık birayı bitirmek gibi parlak bir fikir geldi. Düz ve ılıktı ve tadı bok gibiydi ama yine de içtim, her yudumda tüm kenarların bulanıklaşması hoşuma gitti.

Sınırları zorladığımı ve bunun bedelini ödeyeceğimi çok iyi biliyordum. Ama ne kadar ödeyeceğimin farkında değildim. Neden Connor gibi saklanıp yolumdan çekilmedim? Bir ayıya sopa sallayan lanet olası bir aptaldım, ama tırmanacak bir ağaç yoktu ve cezamdan kaçmanın bir yolu yoktu - hızlı, acımasız ve kanlı. Belki de çok fazla viskinin verdiği kör öfkeyle, çok geç olana kadar ne yaptığını fark etmemişti. Kim bilir? Ne o zaman ne de sonraki yıllarda bu konuyu hiç konuşmadık.

"Hey, Killian," dedi Zeke, beni anılarımdan kopararak. "Bizimle geliyor musun?"

Eden'in bugün boyamaya başladığı duvardaki el bombasından fırlayan güvercinlere baktım. Sadece bir fırça ve biraz boyayla bu kadar güzel bir şey yaratabilmesi beni hayrete düşürdü. Bu sabah onu Connor'ın Bushwick'teki en sevdiği sanat malzemeleri mağazasına götürdüğümde, şekerci dükkanında serbest bırakılmış bir çocuk gibiydi. Onun neşe ve heyecan dolu yüzünü görmek beni çok mutlu etti. Onunla birlikte olmak beni mutlu ediyor ve başına kötü bir şey geleceğini düşünmek içimi bulandırıyor.

"Evet. Geliyorum."

"Güzel. Geçen gece Eden'a ne oldu?" diye sordu bara girerken.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sessiz kaldım. Bırakın başkalarını, kendim hakkında bile nadiren konuştuğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Zeke bir kez daha sebepsiz yere güldü.

"Hailey bizimle orada buluşacağını söyledi," dedi Eden, koridorda bize doğru yürürken, saçları açık ve omuzlarına dökülüyordu. Kot pantolon ve Converse ile kolsuz bir tişört giymişti. Ne giydiği önemli değildi. Eden her zaman güzel görünürdü. Ve siktir et. Onu istiyordum ve bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu gece.

"Hailey oraya nasıl gidiyor?" Ben sordum.

"Um..." Dudağını çiğnedi, bu bir işaretti. "Sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söyledi."

Öfkeli bir nefes verdim. Bu kadınlar neden aptalca riskler alıyorlardı? Williamsburg'da başlarına kötü bir şey gelmeyeceğine gerçekten inanıyorlar mıydı? "Ara onu. Ona yürümeye başlamamasını söyle. Onu alacağız."

Şişko Earl'ün yerine giderken cipin içi konuşmalarla doluydu ama Zeke, Hailey ve Eden'in ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendi kendime konuşmakla meşguldüm.

Büyürken, kötü şeylerin çoğu kendi evimde oldu ve her gün orada yaşamaktan başka seçeneğim yoktu, bu yüzden bu önemli bir şey değildi. Korkularınızla yüzleşmek onlardan kaçmaktan daha iyidir. Artık on iki yaşında değildim. Nadiren yaptığım bir yolculuk olan hafıza şeridinde gezinmeye gerek yoktu.

Kapıdan içeri girer girmez, kızarmış yemek ve bayat biranın tanıdık kokusu duyularıma saldırdı ve midemi bulandırdı. Müzik kutusundan country müzik çalıyordu ve sahibi ve kalabalığı değişmiş olsa da mekân, barın üzerinde yıl boyunca asılı duran Noel ağacı ışıklarına kadar hâlâ aynı görünüyordu.

Uzun zaman önceydi. Sadece bir bar. Ödleklik yapmayı bırak.

Derin nefes al.

On Yedinci Bölüm

Eden

Şişko Earl'ün Yeri, mesai sonrası bir batakhane için gereken tüm özelliklere sahipti. Yerler yapış yapıştı, müzik kutusundan country müzik çalıyordu ve her yüzey yağ tabakasıyla kaplıydı. Ama insanları izlemek için iyi bir yerdi ve kalabalık Pennsylvania'da gittiğim diğer barlardan çok daha çeşitliydi. Motorcular, hipsterlar, rock yıldızlarına benzeyen bazı adamlar ve Hailey'nin bana söylediğine göre buradaki insanların çoğu başka barlarda ve restoranlarda çalışıyordu.

O ve ben müzik kutusunun yanında bir köşeye sıkışmıştık ve Zeke bilardo masası için adlarımızı listeye yazmaya gitmişti. Killian pek ilerleme kaydedememişti. Hâlâ ön kapının yanındaydı, Jared'le konuşuyor ve ensesini ovuşturup duruyordu. Odanın diğer ucundan bile üzerindeki gerginliği görebiliyordum. İlk viskisini, bir duble, iki saniyede bitirmişti ve ikincisi üzerinde çalışıyordu.

Hailey birasından bir yudum alarak, "Burası kötü kararlar için bir bar olarak bilinir," dedi. Bir şişe birayla yetinme konusunda anlaşmıştık ve ben de kendi biramı yudumluyordum. Kendimi tekrar aptal durumuna düşürmeme gerek yoktu.

Hailey'nin kolunu dürttüm. "Mantıklı davranacağız, unuttun mu?" "Kesinlikle. Bu gece mutfakta kıcıma tekmeyi yedim. Ter içinde kaldım. kovalar. Hâlâ nasıl ayakta durduğumdan bile emin değilim."

"O hissi bilirim." Sanki bunu kanıtlamak istercesine ikimiz de aynı anda esnedik. "Böyle gidersen bu hüzünlü country şarkısı bitmeden bir köşede uyuyor olacağız," dedi Hailey. "Her zaman viskilerinin içinde ağlamalarına şaşmamalı. Eğer böyle şarkı söylersen, kadınının kaçıp gitmesini hak edersin. ve seni terk edeceğim."

Bunun üzerine ikimiz de gülmekten kırıldık. "Benim geldiğim yerde country müzik büyüktür. Pennsylvania'nın batısında tüm cahiller kamyonetlerle dolaşıp vuracak bir şeyler ararlar," dedim. "Sonra ön verandalarındaki kanepeye oturup PBR ve Wild Turkey ile sarhoş olurlar."

"Benim geldiğim yerde kendi viskimizi kendimiz yaparız," diyor Hailey, Orta Batı'da yetişmesine atıfta bulunarak. "Erkek arkadaşınızın traktörüne binip mısır tarlalarında seviştiğiniz ya da ahırda samanların etrafında yuvarlandığınız büyük bir Cumartesi gecesinden sonra, herkes gerçek bir eğlence için ineklere bahşiş vermeye gider."

"Bir ineğe bahşiş veremezsin."

Güldü. "Biliyorum. Ama bu bizi denemekten asla alıkoymadı."

Siyah deri yelek ve boyalı kot pantolon giyen, yüzünde sayamadığım kadar çok piercing olan bir adama baktım. "Artık Kansas'ta değiliz, Dorothy."

"Buna içerim." Şişesini benimkiyle tokuşturdu ve buna içtik.

"Seni davet etmemi öneren Zeke'ti." "Gerçekten mi?" Hailey şaşırarak sordu.

"Belki de önce arkadaş olmayı denemelisiniz. O iyi bir adam." "Sence arkadaş olmaya hazır mıdır?"

"O ve ben sadece arkadaşız, o yüzden bir kızla arkadaş olabilir."

"Belki." Birasından bir yudum aldı ve odayı taradı. "Killian sana bakıp duruyor. Hem de çok."

Hailey'nin bakışlarının yönünü takip ettim. Killian'ın gözleri benimkilere takıldı ve viskisinden bir yudum aldı, hâlâ beni izliyordu. Yaptığı şeyi yapıyordu, nefes alamadığımı hissedene kadar gözlerinden başka hiçbir şeyle beni içine çekmiyordu.

"Sizin neyiniz var çocuklar?" Hailey sordu.

"Anlaşmayı bilseydim sana söylerdim." Rooftop'taki o geceden sonraki dört gün boyunca Killian bundan hiç bahsetmemişti. İki gece önce, işten sonra yirmi dört saat açık bir lokantaya gittik. Ben ve üç adam bir kabine tıkmıştık. Killian yanıma oturdu, kolunu arkamdaki koltuğa doladı, kalçasını benimkine bastırdı. Sanki kendi bölgesini işaretliyor ama bu konuda hiçbir şey yapmak için harekete geçmiyordu. Bugün beni sanat malzemeleri dükkanına götürdüğünde, bana buzlu kahve ve tarçınlı rulo getirmişti. Yol boyunca konuşup gülüşmüştük ve sanat malzemeleri mağazasındaki heyecanımdan büyük bir keyif almıştı. Ama evet, aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hastanedeki o gece çok heyecanlıydı," dedi Hailey. "İşini halletti ve hepsini senin için yaptı."

"Evet, o bir kontrol manyağı. Biraz aşırıya kaçtı."

"Bir erkek benim için zirveye çıkarsa çok sevinirim. Ve eğer o adam Killian'a benziyorsa, yedinci cennette olurdum."

"Hey," dedi Zeke, konuşmamızı bölerek. "Masamız hazır." Kolumu dürttü. "Killian'dan dördüncümüz olmasını iste."

Kalabalığın arasından sıyrılıp Jared ve Killian'ın önünde durdum. Jared'i selamladıktan sonra Killian'a bizimle bilardo oynamak isteyip istemediğini sordum. "Bilardo mu?" diye sordu, sanki bu kavram ona yabancıymış gibi.

"Bir içki daha ister misin?" Jared ona sordu.

Killian boş olduğunu görünce şaşırılmış gibi boş bardağına baktı ve başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim." Gözlerini kısarak arkadaki bilardo masalarına baktı ve sanki muazzam bir şeye hazırlanıyormuş gibi burun deliklerinden derin nefesler aldı. "Hadi yapalım şu işi."

"Tamam," dedim yavaşça, yüzünü izleyerek. "Sen-"

Elime uzandı ve kendi elinin içinde tuttu. Bara doğru yürürken, birleşmiş ellerimize baktım. Onun sıcak, güçlü, nasırlı eli, benimkine bastırılmış avuç içi, elimin onunkinin içine bu kadar mükemmel oturması midemi allak bullak etti.

Yüzüne baktım. Yüzü kapalıydı, çenesi sıkılıydı, yanağındaki kaslar zıplıyordu.

Zeke ve Hailey eşleştiler ve Hailey sanki ikinci bir rüzgar almış gibi canlı görünüyordu. Killian elimi bırakmıştı ve ben nasıl hissettiğimden emin değildim. Her zamanki gibi sarsılmış ve kafam karışmıştı.

Istakalarımızı tebeşirledik ve yazı tura atarak Zeke ve Hailey'nin takımının kıracağına karar verdik.

"Bilardo oyunun nasıl?" Killian bana sordu.

"Bana boşuna Shark demiyorlar." Ona göz kırptım. Ne salak ama. Killian kıkırdadı. "Oyunun nasıl gidiyor?"

"Yeteneklerim var," dedi seksi bir sırıtışla.

Dişlerimi alt dudağımın arasına sıkıştırdım. "Eminim biliyorsundur."

Kolumu dürttü ve çenesini bilardo masasına doğru sallayarak bana burada bulunma nedenimizi hatırlattı. "Sıra sende. Bakalım sende ne varmış, Shark."

Nabzım hızla atıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bilardo masasına baktım. Çizgili miydik, katı mı?

"Çizgiler," dedi Killian, dile getirmediğim bir soruyu yanıtlarken sesi mizahla doluydu.

"Evet. Bunu biliyordum." Masanın etrafında yürüdüm. Babam bana ve kardeşlerime bodrumumuzdaki masada bilardo oynamayı öğretmişti. Sadece konsantre ol, kendime koçluk yaptım. Atışı hizaya getir. Istakanı sallama.

Masanın üzerine eğildim ve köşe cebine kolay bir atış yaptım ve turuncu bir şerit batırdım.

Zeke ve Hailey iyiydi. Killian iyiden de iyiydi. Ben de fena bir bilardocu değildim. "Biraz ipucu ister misin?" Killian masanın üzerine eğilmiş atışını ararken ona takıldım.

"Ne önerirsin, Shark?" "Köşe cebindeki yeşili." "Çok kolay. Sana bırakıyorum."

Koluna bir şaplak attım ve o da güldü. "Kenara çekil," dedi. "Sana nasıl yapıldığını göstereceğim." Ve yaptı.

"Gösteriş," diye takıldım.

Bana göz kırptı ve bu eğlenceli, ukala Killian'ı sevdiğime karar verdim, daha önceki stresli Killian'dan büyük bir değişiklikti. Bilardo oyunu devam ederken eğlenceli, seksi ve flörtözdü ve ben de ona karşılık verdim.

"Bu kazanmak için," dedi, ikimiz de masayı inceleyip ölçüp biçerken. Kolay bir atış değildi ama kendime güveniyordum. Ya da ukala.

"Ben hallederim." Masanın üzerine eğildim ve ıstakamı yerleştirdim.

Killian masaya değil, kışıma bakıyordu. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

"Ah evet," dedi bir başka seksi sırtısla, gamzeleri tümüyle ortaya çıkmıştı.

Açıkcası, bu bilardo oyununa nasıl devam ettiğimi ya da bir sonraki atışıma nasıl konsantre olabileceğimi bilmiyordum. "Kenara çekil, Hustler," dedim. "Sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

Bir mucize eseri, atışı tutturdum. Şaşkınlıkla birkaç saniye masaya baktım. "Biz kazandık."

"Aferin, Shark." Killian ve ben beşlik çakmak için içeri girdik. "Böbürlenmeyi bırak," dedi Zeke ama umursadığını sanmıyordum.

Mantıklı davranıp geceyi bitirmeye karar verdim. Hailey ve Zeke bir süre daha kalmaya karar verdiler ve Killian benimle eve kadar yürüyeceğini söyledi. Biz çıkarken, siyah bir slip elbise ve gümüş stilettolar giymiş söğüt gibi bir esmer kapıdan içeri girdi. Bir bar için fazla şıktı ama Victoria's Secret mankenlerine benziyordu. Adam da hemen arkasındaydı. Killian'ın kolunu tuttum. Adam'ın gözü benimkine takıldı ve kızın kulağına bir şeyler söyledi.

"Siktir," diye mırıldandı Killian.

Siktir haklıydı. Yarısını bile bilmiyordum.

"Killian," dedi kız, önümüzde durarak. "Kardeşim Adam'la tanıştın mı?" Killian'a sırttı, sonra gözlerini bana dikti.

"Sen Eden olmalısın."

Aptal gibi başımı salladım. Burada neler oluyordu?

"Ben Joss. Killian'ın eski seks arkadaşı. Ve Adam'ın kız kardeşi. Dünya küçük, değil mi?" Sertçe güldü ve güzel yüzü çirkinleşti.

Adam'a baktım. Sertçe yutkundu, gözlerimle buluşmadı.

Killian elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde Adam kenara çekilerek geçmemize izin verdi. Dışarı çıktığımızda derin nefesler aldım.

Kapının açıldığını ve country müziğin sesini duydum ve omzumun üzerinden Joss'a baktım.

"Seni sevdim, pislik," diye bağırdı.

Killian yürümeyi bıraktı. Ensesini ovuşturdu ve yüzünü ona döndü. "Beni tanı mıydun bile," dedi yorgun bir sesle.

Aramızdaki mesafeyi sildi, gözlerini tekrar bana dikti.

"Bu senin yeni seks arkadaşın mı? Seni sadece seks için arayıp sonra da gidiyor mu? Gece bile kalmadı." Şimdi ağlıyordu, rimeli yanaklarında siyah izler bırakıyordu. "Adam'la onun için kavga edecek kadar harika olan nesi var?"

Joss Killian'a doğru hamle yaptı ve yüzüne bir tokat attı, ses havada çınıladı. Tekrar vurmak için elini kaldırdı ama Killian onu durdurmak için elini bileğine doladı. "Tek şansın var."

"Siktir git," dedi ve tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Adam geride durmuş, bütün bu felaketi izliyordu. "Hadi, Joss. Gidelim buradan."

Dönüp uzaklaşmadan önce bize ters ters baktı. Killian tekrar elimi tuttu ve yürümeye başladık. Kürek kemiğime sert bir şey çarptı. Ahh.

Tam Joss diğer stiletto'sunu fırlatırken döndüm. Killian vücuduyla onu engelledi. "Joss," dedi dişlerini sıkarak. Ona ve Adam'a doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koydu. "Uzak dur. Uzak dur. Eden'dan. Eden'dan." Killian eğildi ve kısık bir sesle Adam'a bir şeyler söyledi, ben yakalayamadım.

Joss'un ayakkabılarını aldım ve ona doğru fırlattım. Adam onları aldı, Joss'un kolundan tuttu ve onu götürdü.

Killian elleri kalçalarında olduğu halde durdu ve onlar gidene kadar onları izledi. Bu konuda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim için yürümeye başladım. Killian da benimle aynı hizaya geldi ama ikimiz de tek kelime etmedik.

Binama vardığımızda merdivenlerin dibinde durdum. "Tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Gözlerini kısarak omzumun üzerinden bir şeye baktı. "Onu aylardır görmedim. Hiçbir zaman kız arkadaşım olmadı."

"Evet, bunu anladım. Siz sadece seks arkadaşınız."

Dişlerinin arasından havayı içine çekti. "Ona karşı dürüsttüm. Asla olmadığı bir şeymiş gibi davranmadım."

"Sana aşık olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"O Adam'ın kız kardeşi. Ne bekleyebilirsin ki?" diye sordu, şaka yapmaya çalışarak. Komik sayılırdı ama o kadar berbattı ki gülemedim. Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmak eklemleri tenime değdi ve dokunduğu her yer elektriklendi. "Killian,"

Fısıldadım. "Ne yapıyoruz biz?"

Yüzümü elleriyle kavradı ve başını eğdi, dudakları neredeyse bir öpücükle benimkilere değdi. Kollarımı boynuna doladım ve eli saçlarımın arasından kayarak başımın arkasını tuttu. Diğer kolunu belime doladı ve beni öptü, dudakları yumuşak ve sıcaktı, çenesindeki kirli sakal tenime sertçe değiyordu. Dudaklarım onu içeri almak için ayrıldı ve dillerimiz birbirine dolandı, birbirimizin ağzını keşfetti, aradı ve araştırdı. Parmaklarım hayal ettiğimden daha yumuşak ve ipeksi olan gür saçlarına dolandı. Tadı daha önce hiç tatmadığım egzotik bir şey gibiydi. Tatlı bir yasak meyve ya da şimdiye kadar bilmeden arzuladığım bir uyuşturucu.

Sanki solumamız gereken havaymış gibi ateşli, acil bir ihtiyaçla öpüşüyorduk. Vücudum adrenalinle titriyordu ve aramızda hiç boşluk kalmayana, daha fazla yaklaşmamız mümkün olmayana kadar vücutlarımızı ayarladık. Kalçam onun sert uzunluğuna bastırdı ve ağzıma doğru inledi, alçak, gırtlaktan gelen bir ses uyluklarımın arasında ısı birikmesine neden oldu.

Çözülüyordum. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, bu kadar açlık ve yoğunlukla ve her şeyden bu kadar çok. Altımdaki zemin bana sağlam gelmiyordu. Ama Killian'ın istemem gereken biri olduğundan emin değildim. Ne tür bir oyun oynadığımızdan ya da bize neler olduğundan emin değildim.

Beynimi işgal eden bu düşüncelerle ondan uzaklaştım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Tepeden tırnağa titriyordum ve o öpücük ikimizi de kötü bir yerde bırakmıştı. Kot pantolonunu düzeltti ve bir elini saçlarında gezdirerek kesik kesik bir nefes verdi. Titrek bacaklarımla ondan uzaklaştım ve kendimi binamın önündeki bir basamağa bıraktım. Kendime sarılarak gözlerimi kapattım. Yanımda oturuyordu ve onu orada hissediyordum,

Dokunmadığımız halde vücudunun sıcaklığını hissettim. Dudaklarımda onun tadına baktım ve aldığım her nefeste kokusunu içime çektim.

Bir öpücük ve derimin altına girmişti. Bana verebileceğinden emin olmadığım bir şeyi, kendinden daha fazlasını arzulamamı sağladı.

"Killian... biz neyiz? Çünkü ben d e ğ i l i m ... Sadece kafamı karıştırıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Seninle yukarı geleyim."

"Neden? Beni yatağa atmak için mi?" Küstahça sordum.

"Sadece seks isteseydim, bunu sana söyledim."

Joss'la işe yaradığından değil. Belli ki daha fazlasını istiyordu. "Ne yaparsın?"

Benden ne istiyorsun?"

Çenesini ovuşturdu ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. Ağzından ne çıkacağını duymak için bekledim ve bunun gerçek bir cevap olmasını umdum. Bu dansı çok uzun zamandır yapıyorduk ve bu itme ve çekme bana kamçı etkisi yapıyordu. "Seni aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli seni düşünüyorum."

Soruma cevap vermedi ama ben de onun hakkında aynı şeyleri hissediyordum. Bunu itiraf etmesine şaşırmıştım. Sessizce oturduk ve o geceyi kafamda tekrar canlandırdım.

Ben Joss. Killian'ın eski seks arkadaşı.

Killian'ın bir keşiş gibi yaşadığını düşünmek saflıktı ama eski fetihlerinin isimsiz ve yüz­süz kalmasını tercih ederdim. Onu sadece seks için kullandığını ve sonra da terk ettiğini bilmemeyi tercih ederim.

Killian beni sadece seks için istemediğini söylemişti ve bunun bizi nereye götürdüğü konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama ben her zaman tehlikeye balıklama atlayan bir aptaldım. Bu sefer de bir istisna değildi.

Omzuna kendi omzumla vurdum. "Yukarı gelmek ister misin? seks yapmak?"

On Sekizinci Bölüm

Eden

Yukarı çıkarken, onun için yaptığım çizimi görmek istedi. Daha önce bu konuyu hiç açmamıştı ve ben de bunu umursamadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Onu oturma odasında bıraktım ve yatağımın başucundaki çizimi aldım. masa çekmecesini. Yatağıma uzandım ve elimdeki taslağa baktım. Eğer ressam ben olmasaydım ve bu çizimi duvarda asılı görseydim, o olduğunu anlardım. Yakışıklı olduğunu düşünürdüm. Öyle bir yakışıklılık ki, sokakta gördüğünüzde durup bakasınız gelirdi. Onu ilk gördüğümde durup bakmıştım. O zamandan beri bunu birçok kez yaptım. Kaçamak bakışlar, çalışırken odanın öbür ucunda onu aramak. Ama daha yakından incelediğimde, kapüşonlu gözlerle sanatçıya nasıl baktığını görüyordum. Bana nasıl baktığını fark etmiş miydim? Fark etmiş olmalıyım. Ben de sanatçının onu nasıl gördüğünü görürdüm. Şimdi neden görmek istemediğini anlıyordum. Eskiz çok açıklayıcıydı.

Oturma odasına elim boş döndüm. Kaşlarını kaldırarak ellerime baktı. Omuz silktim. "Bulamıyorum."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı ve sonra gülmeye başladı.

Gülmesi bittiğinde gözlerimi devirdim ve kanepeye oturdum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen."

Evet, yalan söylediğimi biliyordu. Yüzüm her şeyi ele veriyordu. Başımı kanepenin minderine yasladım ve tavana baktım.

"Erkek arkadaşım beni aldattı," dedim durup dururken. "En iyi arkadaşımı hamile bıraktı ve şimdi benim memleketimde yaşıyorlar." Killian yanıma oturdu ve kanepeye kayarak benim hizama geldi. Ona bakmak için başımı çevirdim. Sonra bakışlarımı tekrar tavana sabitledim ve ona Luke ile Lexie'nin hikâyesini ve bana nasıl ihanet ettiklerini anlattım.

"Onu dövmeli miyim?" diye sordu.

Güldüm. "Ben hallettim. Yani, onu dövmedim. Sadece arabasını. Bir beyzbol sopasıyla peşinden gittim." Joss'la yaşadığım olaydan sonra, verdiğim şiddetli tepki muhtemelen itiraf etmem gereken yanlış bir şeydi.

Killian kıkırdadı. "Bu harika."

"O anda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Ama sonra yine kendimi berbat hissettim. Luke ve ben on birinci sınıfta çıkmaya başladık ve üniversiteye falan birlikte gittik. İstedğim gibi bir şehirdeki sanat okuluna başvurmak yerine, ailemin gittiği üniversiteye gittim. Erkek arkadaşımın gittiği üniversiteye. Penn State'te bulunduğum süre boyunca kendimi bunun istediğim bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştım."

"Ama değil miydi?"

"Hayır, sanki lisenin devamı gibiydi," diye itiraf ettim. "Bilmiyorum... belki de benim hakkımda haklıydı. Her şeyi çok fazla yaptığımı söylerdi. Bana bunu azaltmam gerektiğini söylerdi. Sanırım bir ödül kız arkadaşı istiyordu. İyi görünen ama karşı çıkmayan birini. Tartışmayan. Çok fazla fikri olmayan. Öfkesinin ona pişman olacağı aptalca şeyler söyletmesine izin vermeyen. Ben denedim."

"Neden?"

"Neden?" Tekrar ettim.

"Neden o pislik için kendinle ilgili bir şeyi değiştiresin ki?"

"Gerçekten denemedim. Sadece denedim ama genellikle başarısız oldum. Ve o her zaman bir pislik değildi, yoksa asla onunla birlikte olmazdım. Lexie olayı olmadan önce, bir erkek arkadaşta isteyebileceğiniz her şey ondaydı. Herkes onu severdi..." Luke'ta sevdiğim şeyleri hatırlamak için beynimi zorladım. Eskiden tanımlaması kolaydı ve eğer benden kız arkadaşını aldatma ihtimali en düşük olan erkeğin adını söylememi isteseydiniz, bu Luke olurdu. Ama şimdi bulabildiğim tek güçlü nokta, özgeçmişte kulağa hoş gelen şeylerin bir listesi idi. Beyzbol takımı, lise oyun kurucusu, sınıf başkanı, 4.0 ortalama. Temiz kesim. Tam bir Amerikalı. Politikacı olma yolunda.

Bunu kabullenmeyi bu kadar zorlaştıran şey Luke'un mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranmasıydı. Hiçbir doğum gününü ya da tatili kaçırmazdı. Kibar ve terbiyeli biriydi. Araba kapılarını açar ve otorite figürlerine saygı gösterirdi. Öğretmenler onu severdi çünkü tüm kurallara uyardı. Hiç ceza almamış ya da hız cezası yememişti. Bir keresinde ona hiç kuralları sarsmak ya da bir şeye isyan etmek isteyip istemediğini sormuştum. Sabırla hukuk ve hukukun toplumdaki yeri hakkındaki görüşlerini açıklamıştı. Luke bir anarşist ya da asi değildi. Toplumun temel taşlarından biriydi. Yine de bir yalancı, dolandırıcı ve korkak olduğu ortaya çıktı.

Luke'un beni geride tutmaya çalıştığını, beni olduğumdan daha az yapmaya çalıştığını hissettiğimi hiç kimseye söylememiştim ama şimdi tüm kelimeler ağzımdan döküldü. "Küçük şeyleri pasif agresif bir şekilde söylerdi ve o zamanlar bunları görmezden gelirdim. Onunla tartıştığımda bana karşı çıkmak ya da beni geri püskürtmek yerine, bana mantıksız davrandığımı söylerdi ve ben sakinleşip yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranmayı bırakana kadar benimle hiçbir şey tartışmazdı."

"Bunu o mu söyledi?" Killian benim adıma öfkelenerek sordu.

"Evet. Sanki o bir yetişkinmiş de ben küçük bir çocukmuşum gibi bir ses tonu kullandı ve bu beni daha da çileden çıkardı."

"Onsuz daha iyisin."

"Fazla seçeneğim yoktu. Düşündüğümde hâlâ canım acıyor," diye itiraf ettim. "Bir şekilde eksik olduğumu hissettirdi ve Lexie ona benim veremediğim bir şeyi verdi. Arkamdan iş çevrildiği ve benim bundan haberim bile olmadığı için kendimi çok aptal hissettim. Ama fark etmeliydim. Sonlara doğru, hiç seks yapmadık. Ben başlatmadığım sürece." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra ellerimle yüzümü kapattım ve inledim. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum. Sarhoş bile değilim. Şimdi de zavallı olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, sevmiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."

Yüzümü açtım ve gizlice ona baktım. Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Öyle mi?"

"Seni takdir edemiyorsa aptalın tekidir. Peki ya seni aldatmak?"

Bu çok yanlış."

İçimi çektim. Bir süre sessizce oturduk ve kaldığı için mutluydum, kapıdan çıkmak için acele etmediği için mutluydum. Aramızda bir şeyler değişmişti, sadece o akıllara durgunluk veren öpücük yüzünden değil, ona hiç kimseye söylemediğim şeyleri söylediğim için de. O da beni dinlemiş, yanımda kalmış ve tam olarak doğru şeyleri söylemişti. Belki Killian güvenmem gereken son kişiydi ve belki de ahlaki pusulam hasar görmüştü ama olmadığı bir şeymiş gibi davranmıyordu. Killian, Luke gibi insanları kazanmak için cazibesini kullanan tatlı dilli biri değildi. Çok konuşan biri değildi ama ne demek istediğini söylüyordu ve söylediklerinde ciddiydi. Belki de bu yüzden söylediği her şeye inandım.

"Bana kendin hakkında bir şeyler anlatır mısın?"

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi temkinli geliyordu. "Kimseye söylemediğin bir şey."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki konuşacağını sanmıyordum. Gözlerimi tavana diktim çünkü ona bakmazsam konuşmamın daha kolay olacağını düşündüm. Sadece hayır diyebilir, kapıdan çıkıp gidebilir ya da bana önemsiz bir şey söyleyebilirdi ama bunların hiçbirini yapmadı.

"Annem ben yedi, kardeşim üç yaşındayken gitti. Connor onu hatırlamıyor bile. Ama ben her şeyi hatırlıyorum. Gittiği gün... Çantaları toplanmış, kapının önünde bekliyordu. Bana veda öpücüğü verdi ve kardeşime göz kulak olmamı söyledi. Gitmemesi için yalvararak peşinden koştum. Yalın ayaktım ama taksisini sokak boyunca kovaladım. Onu gözden kaybedene kadar kovalamaya devam ettim. Arkasına bile bakmadı. Bir kere bile. Eve geldiğimde ayaklarım kesilmiş ve kanıyordu ve mutfak zemininde kan izleri bırakmıştım. Tek düşünebildiğim annemin üzüleceği idi. Evi temiz tutmayı severdi. Çoraplarımı giydim ve yerleri Pine-Sol ile ovaladım, güzelce temizlersem geri geleceğini düşündüm. Ne zaman Pine-Sol kokusu alsam, o günü düşünürüm. Pine-Sol kokusundan nefret ediyorum."

Oh, Killian.

Elini uzattım ve kendi elime aldım, parmaklarımızı birbirine doladım. Sanki bu hikâyeyi anlatmak ona çok pahalıya mal olmuş gibi bir nefes verdi. Konuşurken sesi duygudan yoksundu ama bunu derinden hissetmesi gerektiğini biliyordum. Nasıl hissetmesin ki? Ne tür bir anne iki küçük oğlunu kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakır? "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ve çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi." Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş, onu ezmemiş gibi geçiştirdi. Kalbim onun için acıyordu. Yedi yaşındaki Killian'ın taksiyi kovaladığını ve yerleri fırçaladığını hayal ettim. Kalbi kırılıyordu ve kardeşine bakmakla görevliydi ama yanında kim vardı? Babasının benimki gibi iyi bir adam olduğu izlenimini edinmemiştim. Killian'ı geceleri kim yatırıyor, daha iyi öpüyor, kötü bir gün geçirdiğinde onunla birlikte kurabiye pişiriyordu?

Annem öldükten sonra babam hep yanımdaydı. Her zaman doğru yapamadı, onu sabrının sınırlarına kadar zorladık, ama babam asla pes etmedi, bizi asla hayal kırıklığına uğratmadı, başarma arzusunda asla duraksamadı. Ve gerçek hayattaki kahramanların böyle olduğunu fark ettim. Her gün ortaya çıkarlar ve etraflarındaki insanların kendilerini güvende hissetmeleri, sevimli ve bu güçlü omuzların yükü taşıyabileceğini bilerek güvende olmaları için ağır işleri yaparlar. Kendi kalpleri kırılabilir.

Killian'ın annesi ondan kardeşine göz kulak olmasını istediye, Killian'ın onu her fırtınadan korumaya çalıştığına bahse girmeye hazırdım. İnsanları korumak, onların dayanağı olmak, bu dünyanın zorbalarıyla savaşmak, değer verdiği insanlara hiçbir şeyin zarar vermemesini sağlamak onun doğasında vardı. Bir şekilde ben de o insanlardan biri olmuştum.

Dışarıda bir siren sesi duyuluyordu ama bembeyaz oturma odamın içi durgun ve sessizdi, ılık bir Temmuz esintisi açık pencerelerimden içeri süzülüyordu. Killian ve ben uzun bir süre öylece oturduk, yan yana, el ele, parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde. Onunla tanıştığımda hissettiklerimin aynısını hissediyordum, sanki onunla birlikte olursam başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi. Killian işlerin nasıl halledileceğini biliyordu. Sokak zekasına sahipti ve tamirciydi. Barda bozulan her şeyi nasıl tamir edeceğini biliyordu - tuvaletler, sızdıran musluklar, kırık vantilatörler, avludaki çatlak kaldırım taşı. Yapılacaklar listesi bir mil uzunluğundaydı ve personel arasında bir şaka haline gelmişti.

Luke çok zekiye ama iş bitirici değildi. Bir keresinde Sawyer bana arabanın motorundan anlamayan bir adama güvenilemeyeceğini söylemişti. Ben gülünce konuyu genişletti ve kendine saygısı olan her erkeğin nasıl yapılacağını bilmesi gereken şeylerin bir listesini çıkardı. *"Luke'un kafasına İngiliz anahtarı düşse ne yapacağını bilemez. Lastiği patlasa eminim senden değiştirmeni isterdi," dedi Sawyer.* Babam bana nasıl lastik değiştirileceğini öğretmişti ama Luke'un lastiği patladığında AAA'yı arayıp onun yerine bakmasını istemişti. Orada değildim, yoksa ben değiştirmeyi teklif ederdim.

Luke, eğer bir tesisatçı ya da oto tamircisi olmak isteseydi, ailesinin parasını eğitim için boşa harcamayacağını söyledi.

"Ama bunlardan herhangi birini nasıl yapacağını öğrenmek istemiyor musun?" diye sordum.

Luke bana iki kafam varmış gibi baktı. "Bunu benim için yapması için birine para verebiliyorken olmaz," diye alay etti.

"Lastiğiniz patlasa kendiniz değiştirir miydiniz?" diye sordum. Killian ruhunun bir parçasını benimle paylaştıktan sonra sessizlik içinde oturduğumuzu düşünürsek, bu ani bir konu değişikliğiye.

"Bunu başka kim yapacak?" Güldüm. "Ben yapabilirim." Homurdandı. "Hayır."

"Kendin yap hakkında düşünüyordum," dedim. "Ne düşünüyordun?"

"Düşünüyordum da..." Gözlerini kısarak uzaklara baktı ve beni derin bir şeyle şaşırtacağını düşündüm. "Lastiğim patlarsa ne yaparım?"

"Eve dönerken lastiğim mi patladı?"

Kahkaha attım. "Umarım bagajında yedek lastik vardır." "Ve bir de bijon anahtarı. Burası Brooklyn."

"Tehlike her köşede pusuda bekliyor," diye takıldım.

"Bela, biz onu aramazken bile bizi bulur." İçimi çektim.

"Bu çok çılgıncaydı."

Killian yanaklarından hava üfledi. "Ne şansımız vardı ki?"

Evet, Killian Joss'u çok iyi tanımiyordu. Adam'ın onun kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Bu arada, kardeşlerim hakkında her şeyi biliyordu ve babamla telefonda bile konuşmuştu. Tuhaf.

Elini bıraktım ve ayağa kalktım. "Burada bekle. Hiçbir yere gitme." "Nasıl istersen, Günışığı."

"Neden bana Günışığı diyorsun?"

Başını eğdi ve bir gözünü kapattı. "Bir itiraf daha mı istiyorsun?"

Bir gecede iki tane mi?"

"Ben böyle açgözlüyüm."

"Hmm. Tamam. Gün ışığı gibi görünüyorsun. Ve bana göre, gün ışığı gibi kokuyorsun." Alt dudağını dişlerinin arasında sıktı. Böyle bir dürüstlük beklemiyordum. Ya da bu gece ortaya çıkardığı gerçeklerden herhangi birini.

"Jo Malone'dan Orange Blossom. Bu benim parfümümün adı."

"Biliyorum. Şifonyerinde gördüm."

Tabii ki o yaptı. Ugh. İki çılgın, drama dolu gece geçirdik.

Yatak odama girdim, komodinin çekmecesini açtım ve eskizi çıkardım. Ona doğru yürürken Killian beni izledi. Yanına oturdum ve eskizi ona uzattım. Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kollarımı bacaklarına doladım. Yanındaki minderin üzerine koymadan önce uzun bir süre eskizi inceledi. "Çok yeteneklisin."

Omuz silktim. Sanatımla ilgili iltifatları kabul etmek zordu. Belki de her zaman iyi olmak istediğim içindi, ama hiçbir zaman yeterince iyi olduğumu hissetmedim. Sanat öznedir. Belli bir teknik yeterlilik seviyesine ulaşabilir ama yine de birinin duygularını harekete geçiremeyebilir ya da onu çalışmanızın üzerinde oyalanmaya ikna edemeyebilirsiniz.

"Hâlâ sanat okuluna gitmek istiyor musun?" Killian sordu.

"Başka bir diploma için geri dönmeyi gerçekten istemiyorum. Ama bazı dersler alabilirim. Ya da sadece duvarlarda denemeler yapmaya devam edebilirim. Sanat okuluna başvurmamam benim hatamdı. Başka kimseyi suçlayamam. Bu benim kararımdı." Bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum. Ama şimdi kendi kararımı veriyordum.

kendi kararlarını verdi, bilinmeyene doğru cesurca bir adım attı. Her zaman mükemmel değildi, hiç de değil ama Brooklyn'e taşınmak doğru bir karardı. Aptal bir sarhoş gecenin hayatımdaki güzel şeyleri gölgelemesine izin vermeyecektim -işimi, yeni arkadaşlarımı, sanatımı ve evet... Killian'ı. Her zaman Killian.

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin Eden?" Killian sordu.

Bir randevu. Killian'la. Çok beklenmedikti ama kusurlu, kaotik, dağınık, harika gecemiz için mükemmel bir sondu. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Killian

"Oğlumu ilk randevusuna gönderen gururlu bir baba gibi hissediyorum," dedi

Louis ofiste tişörtümü çıkarıp siyah düğmeli bir gömlek giyerken. "Bana ihtiyacın olursa ara," dedim düğmeleri iliklerken. Her şeyim hazırды.

"Seni aramayacağım. Bir şeyleri kontrol etmek için geri gelmene izin yok. Aramak da yok. Rezervasyonunuz ne zaman?"

"Dokuz."

"Yapman gereken şey ona kendisiyle ilgili sorular sormak. Olabileceğini bildiğim o büyüleyici Killian ol ve-"

"İşte sana bir fikir. Sen işine dönüp beni rahat bırakmaya ne dersin?"

"Ahmak gibi davranmayı bırakıp iyi bir tavsiye dinlemeye ne dersin?"

"Tavsiyeni isteseydim, isterdim."

"Ama sen benim öğüdümü dinledin," dedi Louis kendini beğenmiş bir tavırla. "Yoksa onunla yemeğe çıkmazdın."

"Bunun için kredi mi alıyorsun?"

"Eğer bir şey söylemeseydim, kafanı kışından asla çıkaramazdın."

Bu bir yalandı. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmadım. Eğer bu istediğim bir şey olmasaydı, tüm tavsiyeleri kulak ardı edilirdi. O da bunu biliyordu. Ama övgü alması gerekiyorsa, bırakın alsın. "Buradaki işin bitti," dedim. "Şimdi gerçek işine dön."

Ellerini kaldırdı ve ofisten geri geri çıktı. "Sadece seni uygun bir şekilde uğurlamak istedim. Cesur ol, savaşçı." Sonunda beni yalnız bırakmadan önce yumruğuyla göğsüne vurdu.

Cesur ol, savaşçı. Yüce İsa.

Ava kapının önünde durdu, elinde karton bir kapta bir taco tutuyordu. "Demek büyük randevu, ha?"

"Sadece akşam yemeği."

"Uh huh. Elbette, öyle." Kollarımı kelepçelerken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Giydiğin şey bu mu?"

Siyah gömleğime ve siyah kot pantolonuma baktım. Açıkçası, giydiğim şey buydu, bu yüzden cevap vermeme gerek yoktu. Eden'ı yemeğe götürdüğümü tüm dünya biliyor muydu? Söylediğim tek kişi Louis'ti ve bundan pişmanlık duyuyordum.

"Bunu her zaman giyiyorsun," dedi Ava. "Çok fazla siyah giyiyorsun. Arada bir biraz renk katmalısın." Saykodelik mini eteğinin yüksek renklerine baktım. Asitli bir kumaş şeridi gibiydi. Ona bakmak bile başımı döndürüyordu. "Açık mavi bir gömlek sana çok yakışırđı."

Herkesin bir fikri vardı. "Benim açık mavi gömleğim yok."

"Aynen öyle. Ama yapmalısın. Gözlerinle uyumlu olur. Connor mavi giydiğinde-" Konuşmayı kesti ve başını eğmeden önce birkaç saniye birbirimize baktık ama tutmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüm.

"Gitmem gerek," dedim yanından geçerken. Connor'ın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Her gün bir hastaneden ya da bir polis memurundan o korkunç telefonun gelmesinden endişeleniyor ve gelmediğı her gün Tanrı'ya şükrediyordum.

"Özür dilerim," dedi Ava, sesi kısık çıkıyordu ama ben yine de onu duyuyordum. "Harika görünüyorsun, Killian. Gerçekten. Her zaman harika görünüyorsun."

Elimi havaya kaldırdım ve kendimi yürümeye devam etmeye zorladım, bardan çıkıp caddeye doğru. Durmadım, yavaşlamadım ya da barmenlerin ne yaptığını görmek için başımı çevirmediim. İlerleme. Louis beni kontrol manyağı ve işkolik olmakla suçluyordu ama meşgul olmamın gerçek nedenini biliyordu: Düşünmek için daha az zamana ihtiyacım vardı. Ve çözebileceğim sorunlarla ilgilenmeyi seviyordum. Gerçek hayatımda, çözümü olmayan bir sürü sorunum vardı.

Dışarı çıktığımda burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Derin nefesler. Eden'ın dairesine giderken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sadece akşam yemeğıydi. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Omuzlarımı açtım. Bir kavgadan önce bile hiç gergin olmazdım. Ama bu keşfedilmemiş bir bölgeydi ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Dün gece Cennet'in tadına bakmıştım ve bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum. Bir öpücüğün gücünü daha önce hiç anlamamıştım. Tadı kül tablası, ruj ya da kirli martini gibi değildi. Eden'ın tadı ılık bal gibiydi. Sanırım portakal çiçeğı gibi kokuyordu.

Bana sik kafalı erkek arkadaşıyla ilgili hikâyeyi anlattıktan sonra, ona kazık atan başka bir sik kafalı olmak istemedim. Değerli biri olmak istedim. Onun için özel biri olmak istedim, sadece onu becerip giden biri değil. Geçmişte yaptığım *tek şey* buydu, bunu Joss'tan duymuştu.

Şişko Earl'de hiçbir zaman iyi bir şey olmadığını bilmeliydim. Tekrar o barda olmak midemi düğüm düğüm etti. Eden bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Her zaman fark ederdi. Ama kendimi toparladım ve bilardo oyunumuzu bitirdiğimizde her şey yolundaydı. Ta ki Joss ve Adam'la karşılaşana kadar.

Adam'a, hayatına değer veriyorsa Eden'ın yüz metre yakınına bile yaklaşmayacağını söyledim. Ona doğru bakmazdı bile. Joss'un da aynısını yaptığından emin olacaktı. Adam kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyordu ve bu bir değişiklik için benim lehime çalıştı. Ona bir daha bulaşmayacaktı.

Merdivenlerden Eden'ın ön kapısına çıktım ve dahili telefona bastım. Kapının kilidi bir boka yaramıyordu. Bu konuyu ev sahibiyle konuşmalıydı. Sahanlıkta geri geri gidip pencerelerine baktım. Kapalı. Dahili telefonda onun sesini duyduğumda gülümsedim, "Killian?"

"İyi akşamlar hanımefendi. Ben Yehova'nın Şahitlerinden biriyim ve sizinle Tanrı'nın işi hakkında konuşmak istiyorum."

O boğuk kahkahasıyla güldü. "Tanrı gizemli yollarla çalışır. Bu konuda daha fazla şey duymak isterim. Hemen geliyorum."

"Bekliyor olacağım." Aletimi yola getirmeye çalıştım. Sadece gülüşünü duymak bile beni sertleştirdi. İnledim ve ellerimi yüzüme sürdüm.

Kapı arkamdan açıldı ve ona bakmak için arkamı döndüm. Dolgun alt dudağını beyaz dişlerinin arasında sıkıyor ve ellerini elbisesinin üzerinde gezdiriyordu. Elbise beyazdı ya da beyaza yakın bir şeydi. Kolları pazularını sarıyor, omuzlarını çıplak bırakıyordu. Akşam yemeğini asla bitiremeyecektim. Yemeği atlayıp onu üst kata çıkarmak ve vücudunun ırzına geçmek istiyordum. Elbise aldatıcı bir şeydi. Tatlı ve masum görünüyordu ama onun üzerinde gördüğüm en seksi elbiseydi. Bakışlarım bronzlaşmış bacaklarından ayak bileğini saran sandaletlere doğru kaydı. Bağcıklarını dişlerimle koparmak istedim.

Gözlerimi yüzüne kaldırdım. Saçları dökülmüştü, sarı dalgalar halindeydi. Bana saçlarını annesi için uzun tuttuğunu söyledi, annesi de saçlarını kaybedene kadar hiç kibirli olduğunu düşünmediğini söylemişti. Umarım Eden saçını hiç kestirmez. Tonlarca makyaj yapmamasını seviyorum.

yüzünü görebiliyorum. Dudakları doğal olarak pembe ve gür ve...lanet olsun. Kapıdan çıktığından beri tek kelime etmemiştim. "İyi görünüyorsun." *Çok güzel.*

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Kıyafetimi yaklaşık yirmi kez değiştirdim. Ama sonunda ilk tercihim giydim."

İtiraf etmesi ne kadar güzel. Numara yok. Art niyet yok. Sadece saf dürüstlük. "İyi seçim."

Eden elime uzandı ve ben de onun küçük elini avuç içlerimiz birbirine değecek şekilde sıktım. Daha önce hiç el tutan olmamıştım. Kavgadan sonra bir kadını otel odama götürdüğümde, her zaman kibirli bir pislik gibi iki adım önde yürürdüm ve onlar da bana ayak uydurmak için biraz koşmak zorunda kalırlardı. Eden'la ilgili ne olduğunu ya da neden onunla her şeyin bu kadar farklı olduğunu bilmiyordum. Sanki çok uzun zamandır karanlıkta yaşıyormuşum da o içimdeki tüm ışıkları yakmış gibi hissediyordum. Sanki o varken dünya o kadar da boktan bir yer değilmiş gibi.

Restoran, duvarlarında eski posterler, parke zeminler ve alçak ışıklandırma ile Fransızdı. Romantik bir akşam yemeği için randevunuzu getirebileceğiniz türden bir restoran. Aşırı süslü değil, ama ilginç sanırım. Bize vermeye çalıştıkları ilk masayı geri çevirdikten sonra - tam önde, herkesin üstünde ve olmak istediğim yerde değil - bizi sarmaşık kaplı duvarlarla çevrili veranda bahçesinin arka köşesinde mum ışığında bir masaya yönlendirdiler.

Biftek ve salata sipariş ettim. O tavuk sipariş etti. Ona sevip sevmediğini sorduktan sonra bir şişe kırmızı şarap söyledim. Sevdiğini söyledi ama peçetesini önlük olarak giymesi gerekecekmiş. Bu da beni güldürdü.

Akşam yemeğinde sanattan ve sanatçı Jean-Michel Basquiat'dan, onun Brooklyn'de nasıl büyüdüğünden ve okulu nasıl bıraktığından bahsetti. Basquiat'ın resme geçmeden önce nasıl grafiti sanatçısı olarak başladığını. Sonra da aşırı dozda eroinden genç yaşta ölmüş. Her zamanki gibi, Basquiat hakkında her şeyi bilmeme rağmen ağzından çıkan her kelime beni büyüledi. Connor'ın en sevdiği sanatçılardan biriydi. Ne yazık ki Connor'ın Basquiat ile sanattan daha fazla ortak noktası vardı.

"Grafiti sanatçısı mı olmak istiyorsun?" Ona sordum.

Yüzünde dövme yaptırmayı düşündüğü zamanki ifadenin aynısı vardı. Daha kelimeler ağzından çıkmadan evet diyeceğini biliyordum. "Evet, istiyorum. Eğer tutuklanırsam, kefaletimi öder misin?" diye sordu, sanki bu fikir onu korkutmak yerine heyecanlandırmış gibi muzip bir gülümsemeyle.

"Tutuklanmana izin vermeyeceğim. Ben senin gözcün ve kaçış şoförün olacağım." Bunu tek başına yapmasına izin verseydim. Bushwick duvara bir şey fırlatmak için en iyi yerdı. Connor lisedeyken bunu yapardı. Ama grafitinin gece geç saatlerde yapılması gerekiyordu ve bu Eden için hiçbir şekilde güvenli değildi.

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu, gözleri parlıyordu. Mutlu olduğunda tüm yüzü aydınlanırdı.

Onun için ne kadar çok şey yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu mutlu etmek hayattaki yeni amacım olmuştu. Belki onu hak etmiyordum ama Luke ya da Adam da hak etmiyordu. Onun olduğu kişiyi seviyordum; yetenekli, güzel, güçlü, tartışmacı. Kayıplardan ve kalp kırıklıklarından payına düşeni almıştı ama bıkkın ya da acılı değildi. Beni her konuda zorlaması ve sorgulaması hoşuma gidiyordu. Onunla ilgili hoşuma gitmeyen bir şey düşünemiyordum. "Evet, bunu senin için yapardım."

"Bonnie ve Clyde gibi olacağız," dedi. "Silahlar ve banka soygunları olmadan."

"Yani Bonnie ve Clyde gibi bir şey değil." Bir kahkaha patlattı. "Sanırım değil."

Garson tabaklarımızı temizledi ve bize tatlı menülerini uzattı. Ben benimkine bakmadım bile, ama Eden sanki evrenin sırlarını saklıyormuş gibi onunkini inceledi. Garson siparişlerimizi almak için geri geldiğinde, Eden hâlâ menüye bakıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Sunshine?"

Menüyü indirdi ve bana gülümsedi. "Bu tam da ihtiyacım olan şey. Teklifiniz için teşekkürler." Eden garsona döndü ve iki tatlı sipariş etti.

"Ben erimiş lav çikolatalı kek ve elmalı tart aldım," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Yani, bana yardım etmen gerekecek."

Yardım, bana zorla her birinden bir ısırik yedirmesinden ibaretti. Bana bir lokma çikolatalı kek yedirdikten sonra "Beğendin, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım ve orgazm oluyormuşum gibi inledim. "Mm. Şimdiye kadar tattığım en iyi şey. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Yüzü pembeleşti ve ben de ona sıırttım.

Ağzımın önünde bir çatal dolusu elmalı tart tuttu. "Tart mı?" "Ben de seni tatlı ve masum sanıyordum."

Güldü. "Aç kapıyı."

"Oh. Daha iyi olmaya devam ediyor. Şimdi bana ne yaptıracaksın?"

"Gece daha yeni başlıyor," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Ağzımı açtım ve o da beni besledi. Sekiz yıllık tatlısız, rafine şekersiz diyetim masanın karşısındaki baştan çıkarıcı kadın tarafından yerle bir edildi. Ben çiğnerken ağzımı izledi ve ben yutkunurken bakışları boğazıma indi. Dudaklarımı yaladığımda tekrar ağzıma döndü, gözleri dilimin ilerleyişini takip ediyordu. Bakışlarını kaldırdı ve yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "O masum tartı düpedüz günahkâr gösterdin," dedi.

"Sana çikolatalı kek yedireceğim, sen de bu iyiliğe karşılık verebilirsin."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitliydi, çatalını bana uzattı ve pastayı önüme itti. Meydan okuma kabul edildi. Çikolatalı pasta hiç bu kadar günahkâr görünmemişti. Masanın öbür ucuna uzandım ve başparmağımı yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdim, titrediğini hissettim. "Birazını kaçırmışsın."

Elini bileğime doladı ve başparmağımı ağzına götürdü. Vay anasını. Dudakları başparmağımın etrafını sardı ve emdi, yanakları çukurlaştı, dili dolaştı, dişleri tenimi sıyırdı. Aşağı uzandım ve kendimi masanın altına ayarladım. Niyetim onu bir iyi geceler öpücüğüyle bırakmaktı, başka bir şey değil. Hayatımda ilk kez bu işi ağırdan almak ve doğru yapmak istiyordum. Ama o tüm iyi niyetlerimi suya düşürüyordu. Tek düşünebildiğim sikimin etrafına sarılmış dudaklardı.

Eden başparmağımı bıraktı, göz kapakları yarıya inmişti. "Tadın çok güzel."

Yirminci Bölüm

Eden

Elleri kalçalarımı kavradı ve ağzı benimkini ele geçirdi. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, ağızlarımız hâlâ birleşmişti, öpüşmelerimiz sıcak, ıslak ve çılgıncaydı ve beni duvara yapıştırdı. Bir eli saçlarımı okşarken diğeri popomu kavradı, sert vücudu benimkinin uzunluğuna bastırdı. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öptü ve ben onun en sevdiği yemeğiydim. Ben de onu aynı şekilde, açgözlülükle ve daha fazlasını isteyerek öptüm. Her şey restoranda başlamıştı - kotundaki şişkinliği fark etmemek zordu ama o soft porno gösterisi sırasında ne kadar ıslandığımı bilmiyordu... nam-ı diğer tatlı. Bir öpücükle iyi geceler dileyip beni bir centilmen gibi kapıda bırakmaya çalıştı ama ben ona içeri gelmesini söyledim, neredeyse her şeyi açık açık anlattım. Seks. Seks. Seks.

Aç ellerim sırtını tırmaladı, parmaklarım gömleğe ve kaslara saplandı.

"Bundan emin misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ne kadar emin olduğumu anlaması için kalçalarımı ona doğru salladım. Onu istiyordum. İçimde. Üstümde. Altımda. Sert ve vahşi. Yavaş ve nazik. Her şekilde. Hepsini istedim.

Eli külotumun içine kayd, kaygan kıvrımlarımın arasına sürtündü. İnledim ve eline karşı direndim. İki parmağı içime kayd, uzandı ve kıvrıldı, vücudumdaki her sinir ucuna dokunan bir noktayı ovdu. Bana tam olarak nereden dokunacağını nasıl biliyordu?

Parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini karıştırdı ve elim onu boxer külotunun içinde buldu. Uzun, kalın, kaya gibi sertti. İnledi, sesi derin ve gırtlaktan geliyordu ve o kadar erotikti ki içimde yankılandı. Elimini sert uzunluğuna doğru kaydurdım, başparmağımın pedini ucundaki küçük yarığın etrafına sürttüm.

"Siktir," diye homurdandı.

Beni yerden kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve beni yatak odasına taşıdı. Beni yatağın ucuna oturttu.

Önümde diz çöktü ve bir sandaletin bağını çözüp çıkardı, sonra acelesi yokmuş ve şu anda dünya kadar vaktimiz varmış gibi diğerine geçti. Ona uzandığımda bana kıpırdamadan oturmamı ve ellerimi kendime saklamamı söyledi.

"Hâlâ emir mi veriyorsun?" diye

sordum. "Hepsi senin zevkin için."

Ve evet, *hepsi* benim zevkim içindi.

Sıcak, nasırlı elleri çıplak omuzlarımı, üst kollarımı okşadı, elbisem mucizevi bir şekilde vücudumdan aşağı süzüldü, parmakları tenimi okşadı. Sırtıma uzandı ve askısız sütyenimin kancasını ustalıkla açarak yere fırlattı. Ellerini omuzlarıma koyarak beni yatağa geri itti. Elbisem çıktı. Külotum da onu takip etti. Yatağında yatıyordum, ayaklarım yerdeydi ve onun için çırılçıplaktım. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı ittim.

"Çok güzelsin," dedi, sesi sanki bir kilisedeymişiz gibi kısıktı, hâlâ önümde diz çökmüştü, gözleri bedenime tapıyordu. Kalçalarımı birbirinden ayırdı ve başını kalçalarımın arasına koydu, elleriyle kalçalarımı kavradı. Sırtım yatağa çarptı. Kendimi daha fazla tutamadım. Diliyle bana işkence ediyor, kandırıyor ve alay ediyor, beni eşiğe getiriyor, sonra hızını yavaşlatıyordu. Ellerim çarşafı tuttu ve o kadar sert çektim ki iki köşesi de gevşedi. Eli karnımın ve göğüs kafesimin üzerinden geçti ve dili kandırmaya ve alay etmeye devam ederken meme ucumu parmaklarının arasında sıkıttı.

"Killian," diye inledim. Yalvaracak halim yoktu. "Lütfen."

Hepsi bu kadardı. Parmaklar, dil, ağız. Bu ne tür bir büyüydü? Bana ne yaptığını bile bilmiyordum ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tüm vücudum titriyordu.

Çok...yaklaşmıştım. Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı. Ağızımdan çıkan sesler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

"Killian," dedim kendi sesim olduğunu zar zor anladığım boğuk bir sesle. O kadar sert boşaldım ki neredeyse ağlayacaktım.

Botlarının yere vurduğunu duyduğumda hâlâ dalganın zirvesindeydim. Gözlerimi açtığımda gömleğinin düğmelerini açmış, bronzlaşmış tenini ve yontulmuş kaslarını ortaya çıkarmıştı.

"Beni mi istiyorsun?" diye sordu gömleğini yere fırlatarak.

Bakışlarım geniş göğsünden V şeklinde kesilmiş karın kaslarına, oradan da kot pantolonunun çözülmüş düğmelerine indi. Daha fazlasını istiyordum. İçimi doldurmasını, yapabileceğini bildiğim gibi beni tekrar uçurumun kenarına getirmesini istiyordum.

Başımı salladım. *Evet, evet, seni istiyorum.*

"Kelimleri söylediğini duymaya ihtiyacım var," dedi. "Seni istiyorum."

Kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı ve odamın loş gölgelerinde çıplak bir şekilde önümde durdu ve aman Tanrım, hayatımda onun kadar mükemmel bir şey görmemiştim. Her kası belirgin, aleti uzun, kalın ve inanılmaz büyüktü. Her santim derisine ve kasına dokunmak, onu ellerimde hissetmek, bedenimin onunkine sarıldığını hissetmek istedim.

Taşaklarını avucumun içine aldım, ağırlıklarını hissettim ve nazıkçe sıktım. Nefesini içine çekti ve omuzlarımı kavradı, parmakları tenimi kazıyordu. Diğer elimi onun uzunluğuna doğru kaydardım, ipeksi, ince derisini ve damarlarını hissettim. O kadar sertti ki acı veriyor olmalıydı. Elimi tabanının etrafına dolayarak dilimin ucuyla onunla dalga geçtim, uzunluğundan yukarı doğru gezdirdim ve ucunu daire içine aldım. Omuzlarımdaki elleri sıkılaştı, onu ağzıma aldığımda nefesi kesildi.

Benden uzaklaştı. "Senin içinde olmam gerek." Kot pantolonunun cebinden bir prezervatif çıkardı, paketi yırtıp açtı ve ereksiyonunun üzerine yuvarladı.

Beni yatağa çekti ve kollarını iki yanıma dayadı, başını eğdi ve beni sertçe öptü. Dudaklarında ve dilinde kendi tadımı aldım. "Tadın çok tatlı," dedi o seksi, çakıllı sesiyle. "Bütün tatlılardan daha iyisin."

Sırtımı dikleştirdim, göğüslerim göğsüne bastırıyor, meme uçlarım temas halinde sertleşiyordu. Tek koluyla destek alarak ucunu klitorisime sürttü, bacaklarımın arası tekrar kayganlaşana kadar sıkı sinir demeti gerildi. Beni öpmeye devam etti. İçime girmesi için ona yalvarmamak için elimden geleni yapana kadar benimle alay etmeye devam etti. Kendini nasıl bu kadar kontrol edebiliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Başka bir orgazm için açgözlüydüm ve o henüz ilk orgazmını bile yaşamamıştı.

Ayağa kalktı ve bacaklarımın arasına diz çöktü, eli iç baldırımı okşadı, baldırımı sardı ve bacağımla omzuna kaldırdı. Diğer bacağımla onun kalçasına dolandı ve sonunda, nihayet içime girdiğinde, hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmediğini biliyordum. Korunmasız yüzünü izledim, her yerinde yoğun zevk yazıyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Yüzüne o ifadeyi veren kişinin ben olmam beni heyecanlandırmıştı.

"Boşalmanı istiyorum," dedi başparmağı klitorisimi ovarken. Ben sadece vücudumdum. Derim, kemiklerim, kaslarım. İnliyordum. Ve çok yaklaşmışım. Ben

Geldiğinde, yarılmıştım. Binlerce parçaya bölündüm. İçimde derinlere doğru ilerlerken kaslarım onun etrafında sıkıştı. Bir. İki. İki. Üç kez. Boşalırken vücudu titriyor, kolları beni sarıp sarmalıyor, kendine yakın tutuyordu. Ter, seks ve kirli zevkler gibi kokuyorduk.

Yüzünü saçlarıma gömdü. "Harika hissediyorsun, Güneşim." Karanlığa doğru gülümsedim. Bir süre sonra, "Klima çalışıyor mu?" diye sordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Killian

O kadar ileri gitmişim ki hiç umudum yoktu. Bir gece ve o benim derimin altındaydı. Ertesi sabah uyandığımda ilk düşüncelerim bunlardı, onun sıcak vücudu benimkine kıvrılmıştı. Sonraki düşüncem aletimin çok sertleştiği idi. Kıcını ona doğru bastırdı ve boğuk kahkahasını duyana kadar bunu uykusunda yaptığını düşündüm.

"Şeytani baştan çıkarıcı," dedim.

"Dün gece bana pis melek dedin." "Dün gece sana bir sürü şey dedim."

"Mm, yaratıcısın." Kollarımın arasında dönüp bana baktı. Sabah makyajsız, saçları dağınık ve karışık olsa bile muhteşemdi. "Günaydın."

Hatırlayabildiğim en güzel sabah değildi. Hiç bir kızın yatağında bütün gece uyumamıştım. Hiç birinde uyanmamıştım. Bembeyaz çarşafı ve kuştüyü yorganıyla bu yataktan hiç ayrılmak istemedim. Perdeler çekiliydi ve penceresinin altındaki klima tıngırdayıp tıslıyordu, ama yatak odasının kapısını kapatıp klimayı sonuna kadar açmıştım ve odayı güzel ve serin tutmayı başarmıştı. Eğildi ve yatağının başucundaki masadan bir prezervatif aldı. Dün gece kutunun henüz açılmamış olduğunu görmek beni mutlu etmişti. "Üçüncü raunt mu?" diye sordu göz kırparak.

"Bilemiyorum. Sen narin bir çiçeksin. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Görünüşe göre buna hazırsın." Kanıtları ortaya çıkarmak için örtüleri geri çekti. "Çaba gösterebileceğime eminim."

Sikimi yumrukladı ve elinin mükemmel miktarda baskı uygulayarak yukarı ve aşağı hareket etmesini izledim. Taşaklarım o kadar sıkıydı ki, elinde patlayacakmışım gibi hissettim. "Oh... Tanrım," diye inledim.

"Bana Eden diyebilirsin."

"Eden. Eden. Eden." *Bana ne yapıyorsun?*

Aletimi tutmaya devam etti ve prezervatif paketini dişleriyle yırtarak açtı. Ağzından kaptım, ereksiyonumun üzerine yuvarladım ve onu üstüme çektim. Beni eline aldı ve içine doğru yönlendirdi. Benim için çoktan ıslanmıştı. Ellerimi kalçalarına doladım, hızını kontrol etmeye niyetliydim. Bana böyle sürtünmeye devam ederse iki saniye bile dayanamazdım. Ama onun başka fikirleri vardı. "Ellerini başının arkasına koy."

Ellerimi yanlarına kaydurdum ve ellerimin altında sertleşen pembe meme uçlarını okşayarak göğüslerini avuçlarımın arasına aldım. "Ama senin için yapabileceklerini bir düşünsene."

Bileklerimden tuttu ve kollarımı başımın iki yanına doğru itti. "Sana neler yapabileceğimi göstereyim."

"Edepsiz konuşmana bayılıyorum." Parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve kontrolü ona bıraktım. Onun kontrolü ele almaktan anladığı, beni ve kendini kontrol etmekte.

Ona kaşlarımı çattım. "Bu benim işim." "Sadece arkana yaslan ve izle."

Oh lanet olsun. Başını geriye attı, klitorisini parmaklıyor, üzerime sertçe biniyor ve göğüs ucumu parmaklarının arasında sıkıyordu, avuç içi destek için göğsümde düz duruyordu. İpeksi ve yumuşak uzun sarı saçları sırtından aşağı akıyor ve kalçalarımı okşuyordu. Kalçalarımı döndürdüm ve o da porno yıldızlarını utandıracak bir inilti çıkardı.

"Yakın mısın?" Sesim gergin bir şekilde sordum. Zar zor dayanıyordum ve yakında gelmezse kendimi kaybedecektim. "Bebeğim..."

"Killian," diye bağırdı. Gözleri kapandı ve ağzı açık kaldı, kasları sikimin etrafında kenetlendi. Doğrudum, kollarımı titreyen bedenine doladım ve içinde patladım.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Sırtım yatağa yaslandı, kollarım hala onu tutuyor, onu da benimle birlikte aşağı indiriyordu. Konuşamıyordum, tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Üstümde yatıyordu, bacakları sanki onları kontrol edemiyormuş gibi titriyordu, kolları boynuma sarılmıştı, yüzü boynuma bastırılmıştı.

"Hareket edemiyorum," diye mırıldandı. "Kımıldama. Bütün gün burada kalacağız."

"Yoko Ono ve John Lennon gibi."

Beni orada kaybetti. Üzerimden indi ve ben prezervatife uzandım, ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kendisi halletti.

"Bana şimdiye kadar sahip olduğun en iyisi olduğumu söyle," dedim alaycı bir tonda. Alay etmiyordum aslında. Onun için böyle olmasını istiyordum çünkü benim için öyleydi.

"Sana bir kovboy kız gibi bindim. Daha ne istiyorsun?" Bir cevap.

Yatak odasında çıplak bir şekilde yürümesini izledim, prezervatif parmaklarının arasından sallanıyordu. Tanrım. Ellerimi yüzüme sürdüm. Bir gece asla yeterli olmayacak.

Banyo kapısı arkasından kapanmadan önce koridordan, "Sen sahip olduklarımın en iyisisin," diye seslendi.

Yüzümde aptal bir sırıtışla giyindim.

Gözleriyle uyumlu kısa, ipeksi yeşil bir bornozla yatak odasına girdiğinde botlarımı giyiyordum. Kıskançlık beni ele geçirdi. Bunu ona eski erkek arkadaşı mı vermişti? Onunla seks yaptıktan sonra mı giymişti? Dışarıda ondan daha iyi bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki? Sayamayacağım kadar çok kadınla birlikte olmuşum ama hepsi de beni soğuk hissettirmişti. Ya da uyuşmuş. Eden değil. O bana her şeyi fazlasıyla hissettirdi. Elimi bileğine dolayıp onu kucığıma çektim ve kollarımı ona doladım. "Dinle... dün gece hakkında..."

Yatağının başucundaki telefon çaldı. İsimsiz bir numaraydı. Alt dudağını çiğneyerek telefona baktı, sonra uzanıp sessiz düğmesine bastı.

"Bu o muydu?" diye sordum. Kollarım sanki onu şeytani güçlerden koruyan bir insan kalkaniymışım gibi onun etrafında sıkılaştı.

"Evet. Ama asla cevap vermem."

Bu beni şaşırttı. Eden yüzleşmekten korkmuyordu ve kaçıp saklanacak ya da kafasını kuma sokacak bir tip değildi. Bana her konuda hesap sorar ve beni düzeltmeye çalışmaktan ya da cevaplar için beni zorlamaktan çekinmezdi. "Neden olmasın?"

Omuz silkti.

"Neden cevap vermiyorsun?" Gerçekten bilmek istediğim için sordum. Belki de asıl soru, neden aramaya devam ettiğiydi?

"Eylemlerini haklı çıkarmak için ne söyleyebilir? Hiçbir şey. Tekrar bir araya gelebileceğimizi de sanmıyorum. Neden arayıp duruyor bilmiyorum. Ne anlamı var ki?"

"Onları birlikte yakaladıktan sonra onunla hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır," dedi alt dudağını çiğneyerek. Bu onun özelliği idi. Gergin olduğunda bunu yapardı. "Ama onunla konuşacağım. Eninde sonunda."

Yine de onunla konuşmadığı için onu suçlayamazdım. Ne diyebilirdi ki? O pislik onu asla hak etmemişti. Ama ona hâlâ aşık olabilirdi ve bu düşünce beni derinden etkiledi. Adamla beş yıl boyunca sadık bir ilişki yaşamıştı, yani onu seviyor olmalıydı. Onunla bir gece geçirdim ve ondan önceki haftalarımı onu yalnız bırakmam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim. Yaptığım hiçbir şey işe yaramadı. Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü gördüm. Birkaç kadeh Jameson içtikten sonra onu aramak ve sesini duymak istedim. Elim ihtiyaçlarımı karşılamadı. Hiçbir şey tatmin etmedi. Ama şimdi onu bırakmayı hayal bile edemiyordum.

"Bana ne söyleyecektin?" diye sordu ve sanki kendini kötü haberlere hazırlıyor gibiydi. "Çünkü dün gecenin tek gecelik bir ilişki olmasını istemiyorum. Bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Gerçek bir ilişki yaşamamıza gerek yok. Sadece takılabiliriz."

"İstediğin bu mu?"

"Evet. Ben de bunu istiyorum." Ama istediği şeyin bu olmadığını sesinden anlayabiliyordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bence berbattı. Yeterli değildi. Daha iyisini hak ediyordu ve bunu ona verebileceğimden emin değildim ama o adam olmak istiyordum. Onu yemeğe çıkaran, ona çiçekler getiren ve sabah onunla uyanan adam olmak istiyordum. Başka bir erkeğin bunu yaptığını düşünmek midemi bulandırıyor. Daha önce hiç kıskanç olmamıştım ama şimdi benden önceki tüm erkekleri ya da benim dışımda birlikte olabileceği tüm erkekleri kıskanıyordum. "Bence bu kötü bir fikir."

Omuzları çöktü. "Oh. Tamam."

"Sen benimlesin. Başka kimseyle değil. Bu tek gecelik bir ilişki değildi ve biz sadece takılmıyoruz."

"Ne? Ama az önce dedin ki..." Kaşları çatıldı. Çok güzeldi. Yaptığı her şey çok güzeldi. Evet, boku yemiştım. "Bir ilişki mi istiyorsun?"

İstediğim bu muydu? Alternatifle başa çıkamazdım. Gitmesine izin vermek. Başka birini bulma riskini göze almak. Ya da rastgele erkeklerle takılması. Hayır. Olmaz. "Evet, ben de bunu istiyorum. Ya sen?"

Bir dakika düşündükten sonra gülümsedi ve bir kolunu boynuma dolayarak göğsüme yaslandı. "Evet, öyle. İlişki kurmak beni biraz boş hissettiriyor."

Bu sabah pek çok şey hissettim. Boş hissetmek bunlardan biri değildi. Onu biraz sıktım. "Peki neden istediğinin bu olduğunu söyledin?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... sen ilişki adamı değilsin."

"Bana nasıl yapıldığını göstermen gerekecek," dedim.

Vücudunu bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı, yeşil gözleri çok net ve parlaktı, gerçeği arıyordu. Bana güvenmek istiyordu ama güvenebileceğinden emin değildi. Daha o söylemeden bana ne soracağını biliyordum. "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

"Seni aldatmayacağım," dedim, benim uzmanlık alanım olan onu yumrukla yenerek. "Söz mü?"

"Hayatım üzerine." Pek çok şeydim, hepsi iyi değildi ama asla onun arkasından başka biriyle iş çevirmezdim. Onunla tanıştığımndan beri başka bir kadına bakmamış ya da onu cesaretlendirmemiştim bile. Barda benim onu izlediğim kadar o da beni izliyordu, yani bunu biliyordu. "Eğer böyle bir şey yaparsam, arabamı parçalayıp sonra da sopayı kafama indirmen için sana izin veriyorum."

"Sana asla zarar vermem, Killian," dedi yumuşak bir sesle.

Bunu söyleme şekli beni neredeyse öldürüyordu. Bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğini söylediğini biliyordum ve bunu söylerken boynumdaki yara izine bakıyordu. Çok fazla baktı, gözleri dürüstçe cevaplamaya hiç niyetim olmayan sorularla doluydu. Ama sanki başka bir tür acıdan bahsediyormuş ve bu ikimizin de veremeyeceği bir sözmüş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Hayat dağınık ve karmaşıktı. *Ben* de dağınık ve karmaşıktım. Bektan şeyler oldu. Kalpler kırılırdı, bilerek ya da bilmeyerek. Ben kendi kalbimi her zaman korumuş, hiçbir kadına fazla yaklaşmayarak onu tehlikeden uzak tutmuştum. Tek gecelik ilişkiler ve sıradan takılmalar benim için bir yaşam biçimiydi ve bu sınırları yerinde tutmak hiç zor olmamıştı. *Ta ki ona kadar.*

O benim merhametimde olduğu kadar ben de onun merhametindeydim. Bu, tam orada, korkunç bir şeydi.

Onu kucığımdan kaldırarak yanımdaki yatağı yatırdım ve bağcıklarımı bağlamak için eğildim. Ayağı kalktığımda önüme geldi ve iki elimi de avuçlarının içine aldı.

Eden, "Yavaştan alabiliriz," dedi ama ben çoktan yavaştan geçip turbo şarja geçtiğimizi düşündüm. İkimiz de ağırdan almak için yaratılmamıştık ve bir şeye karar verdiğimde bunu asla yarım yamalak yapmazdım. Benim için ya hep ya hiçti ve onun da o kadar iyi olmadığını hissediyordum.

farklıydı. Ama bunu kendime sakladım. Tek yapabileceğimiz bunu atlatmak ve bizi nereye götüreceğini görmektir. Sonunda iyi bir yere varacağımızı umabilirdim.

"Gitmeye hazır mısın?" Bana hiçbir yere gitmeye hazır olmadığını söyleyen seksi küçük bornozuna baktım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Güldüm. Duvarı boyamayı tamamen unutmuştu. Sonunda kafasına dank ettiğinde alnına bir şaplak attı ve inledi. "Bana sadece iki dakika ver." İki parmağını havaya kaldırdı ve şifonyerine doğru uçtu. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra bir şort, bir üst ve ona uygun, gümüşle süslenmiş mavi bir sütyen ve iç çamaşırı takımını çıkardı. Artık kıyafetlerinin altında ne olduğunu biliyordum. Saf, lezzetli bir işkence.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Killian

Beni on beş dakika bekletti ama şikâyet etmedim. Duş alması, giyinmesi, saçlarını kurutması ve bu kadar çabuk cipe binmesi beni etkilemişti. Kocaman bir güneş gözlüğü, kısa bir şort ve belini saran ve vücudunu doğru yerlerden saran bir Ripcurl tişört giymişti. Hollywood yıldızlarına benziyordu. Kirli bir melek. Kaliforniyalı bir sörfçü kız. Modern bir peri masalı. Eden Madley seksi, tatlı, muhteşem ve benim kızımdı. Bütün bunlar nasıl olmuştu?

Ben arabayı sürerken o saçlarını başının üstüne topladı, evirip çevirdi ve düğümleyerek sabitledi. Saç telleri düğümden kurtuldu ve açık pencerelerden gelen esintiyle uçuştı. Çıplak ayaklarını gösterge paneline dayamış, Bedevi Soundclash'in "When the Night Feels My Song" şarkısının ritmini pencere çerçevesine vuruyordu. Şarkı sözlerine katılmak zorundaydım; güzel bir gündü. Sıradan bir gün, ama güzel bir gün. Dünyanın yükünü omuzlarımda hissetmiyordum. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde mutlu hissediyordum. Sürdüğü sürece buna tutunmak istedim.

En sevdiği baristadan kahve aldık, o da ikiyle ikiyi toplayıp beş etti. "Ee... siz ikiniz, ha?" Elini kalbinin üzerine koydu ve birkaç kez vurdu. Sonra kirpiklerini ikimize doğru kırıştırdı. "İlk günden beri aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz. Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi elini koluma koyarak, "heteroseksüel olduğunu biliyordum. Ama bakmaktan zarar gelmez, değil mi?"

Bana sadece kahve ver ve sohbeti bırak. Belki de cevap olarak homurdandım. Kim bilir? Eden omzumu dürterek cevap vermemi istedi, ben de gülümseyerek nazik olmaya çalıştım. "Doğru. Bakmaktan zarar gelmez."

Eden kocaman bir gülümseme ve el sallayarak, "İyi günler," dedi.

"Siz de," dedi ve sanki bizi bir araya getirmekten bizzat sorumluymuş gibi bize göz kırptı.

"Artık kafamı karıştırma, tamam mı?" Eden cipe geri döndüğümüzde süt ve şekerle karıştırılmış kafeinini içiyordu. Salatalardan birini ya da Yunan yoğurdunu deneme önerimi geri çevirdiği için tarçınlı ekmeğini sonraya saklıyordu.

Ona baktım. "Kafanı nasıl karıştırabilirim?" Bunu duymak istediğimden emin değildim.

"Kafamı nasıl karıştırdığını bilmiyor musun?"

Barın önünde durdum ve motoru rölantide bıraktım. Emniyet kemerini çözdü ve bana bakmak için koltuğunda döndü.

"Eğer bunu yapacaksak, birbirimize karşı açık ve dürüst olmalıyız. Bir sıcak bir soğuk davranıyorsan ve bunun nedenini bilmiyorsam bununla başa çıkamam. Mesela yüzünü çizdikten sonra neden bu kadar içine kapandın? Gerçekten soğuk davrandın."

Bir cevap bekliyordu ve bir cevap alana kadar gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Boynumun arkasını ovuşturdum. Bu kolay olmayacaktı ama onunla birlikte olmak istiyorsam, ilk engelde düşemezdim. Onunla birlikte olmak istiyordum. Ama sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Bu yüzden mi Adam'la takılıyordun?" diye sordum. Sik kafalı bir hareketti ve bunu biliyordum. Hakkını yemeyelim, o da buna karşı çıkmadı.

"Killian. Bana bak."

Ona baktım. Güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve bana baktı, gerçekten bana sadece onun bakabileceği şekilde baktı. Sanki sırlarımı ve yalanlarımı kazıp gün ışığına çıkaran bir ekskavatör gibiydi.

"Eğer buna hazır değilsen, başlamadan önce bana söyle. Benimle dalga geçmeni istemiyorum. Kendim üzerinde çalışıyorum ve birinin bana kendimi kötü hissettirmesine ihtiyacım yok. Seni önemsiyorum ve senin de beni önemsediyini düşünüyorum. Ama daha iyi iletişim kurmaya başlamalıyız."

Dediğim gibi, güçlü ve cesurdu ve yüzleşmekten çekinmezdi. Ve onu muhtemelen bildiğinden çok daha fazla önemsiyordum. Yapmak isteyeceğim son şey onun kendini kötü hissetmesine neden olmaktı. Koltuğumda geriye yaslandım ve doğru cevabı bulmak için beynimi yokladım. Seks kolaydı. Samimiyet benim için zordu. "Eğer çok yakından bakarsan, çok derine inersen, buldukların hoşuna gitmez ve bu... beni çok korkutur." Sertçe yutkundum, tüm bu dürüstlüğün beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Gitmesini istiyordum, böylece gidebilecektim.

spor salonunda çalıştım. Deri bir çantayı çıplak ellerimle eklemlerim çiğnenene ve kanayana kadar yumrukladım. Bana böyle hissettiriyordu.

Vites kutusunun üzerine eğildi ve elini enseme dolayarak bir veda öpücüğü için beni kendine doğru çekti. Gözlerim kapandı ve dudaklarını nazıkçe kapalı göz kapağıma bastırdı. Garip hissettirdi ama iyi anlamda. Tatlı, nazik ve şefkatli. Koltuğuna geri oturdu ve bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Bir melek öpücüğü. Kirli bir melekten. Ve yakından baktığımda bile gördüklerim hoşuma gidiyor. Seni görmeme izin ver, Killian. Beni dışlama." Cipten atladı ve omzunun üzerinden el sallayarak veda etti.

Evet. Beni Google'da aratmamış. Hay sikeyim. Bu konuda ne düşünecekti? Kaza olduğuna karar vermeleri önemli değildi. Ya da önceden var olan tıbbi koşullar olduğunu iddia etmeleri. Ellerim resmen ölümcül silahlardı ve ben kurtuluş ve kefaret arayan bir adamdım, bunu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Spor salonuna giderken, bir saat boyunca konuştuğumuz o gün kafede bana ne sorduğunu düşündüm. İlk kariyer seçimim ne olurdu? Yıllardır tek bildiğim şey savaştı. Hayatım boyunca savaştım; hayatta kalmak için, zorbalara karşı, otoriteye karşı. On beş yaşında Brazilian Jiu-Jitsu'yu keşfettiğimde, bağımlısı oldum. Bu bana sadece ihtiyacım olan savunma eğitimini vermekle kalmadı, aynı zamanda hayatımda bir odak noktası ve amaç da verdi. MMA benim tutkum, sanatım, dinim ve çağrım olmuştu. Hayatımda ilk kez bir yuva, ait olduğum bir yer bulmuştum. Adrenalin patlamasını seviyordum. Kalabalığı seviyordum. Hayranları sevdim, özellikle de çocukları. İmzamı istediklerinde ve büyüdüklerinde benim gibi olmak istediklerini, en sevdikleri dövüşçü, kahramanları olduğumu söylediklerinde, hayatımda hiç bu kadar alçakgönüllü ya da hiçbir başarıdan daha gururlu hissetmemiştim.

Ama o hayat bitmişti ve ona geri dönemezdim. Şimdi, eğer bir şey yapmayı seçebilseydim, ellerimi iyi bir şey yapmak için kullanırdım. Güzel bir şey yaratmak için. Yıkıp yok etmek yerine bir şeyler inşa etmek için. Ama zaten bar işine girmişken ne yapacağımı düşünmek anlamsızdı. Hayatımı kazanmanın daha kötü yolları vardı ve ben bu işten nefret etmiyordum. Sadece sevmiyordum.

O öğleden sonra, olan bitenin büyüklüğü beni çarptı. Bir şekilde bir ilişkinin içine girmiştim ve bundan mutluydum. Avludaki kapının çerçevesine yaslandım ve onun

o Zeke'le konuşurken. Onların sadece arkadaş olduklarını biliyordum, bu yüzden bu konuda bir pislik gibi davranmama gerek yoktu. Eden, Zeke'e iyi davranmak için daha fazla çaba göstermem gerektiğini söyledi. Tanrım. Bu kız yakında hayatımı yönetecek, sanki zaten yönetmiyormuş gibi.

Pembe çiçekler çizerken duvar resmi gözlerimin önünde açıldı. Gelincikler mi? Yeteneği beni dehşete düşürdü. Benim için yaptığı çizimi gördüğümde, kendimi onun beni gördüğü gibi görüyormuşum gibi hissettim, gerçekte olduğum gibi değil, ama daha iyiymişim gibi. Sanki iyi biriymişim gibi.

Onun sanatı Connor'inkinden farklıydı. Onunki daha grafikti sanırım. Manga ve anime ile ilgileniyordu. İlk gençlik yıllarında bir çizgi roman üzerinde çalışıyordu ama ona ne olduğunu bilmiyordum. Connor'ı yeterince düşününce sanki beni araması için ona telepatik bir mesaj gönderecekmiş gibi telefonuma baktım.

Telefonum sessiz kaldı.

Ne yazık ki Louis yapmadı. Barın karşısındaki sokakta durmuş, çatıda çalışan inşaat işçilerini izliyorduk. Onları izlemenin ilerlemelerini hızlandıracağından ya da maliyeti düşüreceğinden değil - Pazartesi sabahıydık

Oyun kurucular,ELEŞTİRİ onların ve homurdanmaDaha iyi yapabileceğimiz her şey hakkında. Su şişemden bir yudum aldım ve gözlerimi kısarak baretli adamlardan oluşan ekibin hiçbir şey yapmadığını gördüm. "Yirmi dakikadır kışını kaldırmıyor," diye homurdandı Louis. "Ne halt ediyor bu?"

"Katrınlı plajımızda biraz güneşleniyorum." Söz konusu adam gömleksizdi, bira göbeği vardı ve patates gibi oturduğuna bakılırsa aşırı efordan dolayı yüzü kızarmıştı.

"İyi ki iş için bir fiyatta anlaşmışız," dedi Louis. "Bunu kendimiz yapmalıydık."

"Çünkü çok fazla çatı kaplama deneyimimiz var," diye tersledi Louis. "Elimizde çok fazla boş zaman var."

Bunu yapabiliriz, ama yeterince işimiz vardı, barı işletiyorduk ve şu anda yaptığımız gibi hiçbir şey yapmadan duruyorduk.

"Ellerden söz etmişken, randevun nasıl geçti?" Louis sordu.

"Ellerimi kendime sakladım." Eden'ın bu sabahki ellerini kullanmama emrini düşünerek bir kahkahayı bastırdım.

"Ben saçmalık diyorum." Bana yan gözle baktı. Yüzüm ona iddiasını destekleyecek hiçbir ipucu vermiyordu. Eden'ın aksine, poker suratını koruma sanatını mükemmelleştirdim. A

Hayatım boyunca sırlar ve yalanlar bana duygularımı nasıl saklayacağımı öğretti. "Ona söyledin mi?" Louis mutluluk balonumu patlatarak sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Yapmalısın," dedi bana zaten bildiğim bir şeyi söyleyerek.

Eninde sonunda öğrenecekti. Onun dışında Trinity Bar'daki tüm barmenler eninde sonunda ne iş yaptığımı öğrenmişlerdi. Onlardan bu konuda çenelerini kapalı tutmalarını istedim ama o günlerden birinde ağzımdan kaçacaktı.

"Kimse seni senin kendini yargıladığın kadar sert yargılayamaz," dedi Louis, bilgece sözler söylemeye çalışarak.

Saçmalık olması çok kötü. Anna Ramirez beni yargılıyor ve bir gün oğlu anlayacak yaşa geldiğinde o da beni yargılayacak ve ondan çaldığım şey için benden nefret edecek. Bazen Johnny'nin MMA'yı benim kadar sevdiğini bilerek teselli bulmaya çalışıyordum. Bu sporla beslenir, uyur ve nefes alırdı. Güya kafasına çok fazla darbe almış, çok fazla beyin sarsıntısı geçirmişti. Madem durum böyleydi, neden benimle dövüşmesine izin verdiler? Sakatlıklar, kafese her adım attığımızda aldığımız bir riskti. Olabilecekler üzerinde durursanız ya da korkunun kafanıza girmesine izin verirsiniz, dövüşü daha başlamadan kaybetmiş olurdunuz. Kazanmak için zihinsel olarak güçlü olmanız ve kendinizden emin olmanız gerekirdi. Kendinden şüphe etmeye yer yoktu. Johnny fiziksel olarak zinde ve zihinsel olarak sağlam sayılırdı. Dövüşümüz sırasında kafasına yediği yumruktan sonra bile sağlık ekibinin testlerini geçti ve iki raunt daha için geri gönderildi.

Bir antrenman seansından sonra bana "Kaderin kötü bir cilvesiyle dövüşmeye devam edemezsem, artık Johnny Ramirez olmazdım," demişti. "Dünyaya kızgın, hayattan nefret eden ve etrafta olması imkansız biri olurdum."

"Şu anda olduğundan daha mı fazla?" Şaka yapmıştım ama ne dediğini anlamıştım çünkü ben de öyle hissediyordum.

"Sen plajda bir gün değilsin, Vincent."

"Bu yüzden mi sürekli bana yakınlaşmaya çalışıyorsun?"

"Kankalığımızı Octagon'un dışında bırakacağız. Seninle dövüşmek zorunda kaldığımda, tüm bahisler kapanır."

"Seninle dövüşmeyeceğim." Johnny benden beş yaş büyüktü - takım arkadaşım, akıl hocam, dostum ve aynı sıklette bir rakipti. Onun kariyeri zirveye çıkarken benimki henüz yeni başlıyordu. Rakiplerimizi biz seçmedik. Organizatörler yaptı. Ama dövüşen takım arkadaşları

ekişmeli bir şeydi ve hiç yapmak istediğim bir şey değildi. İronik bir şekilde, Johnny'nin bununla bir sorunu yoktu.

"Yıldızın yükseliyor. Herkes Killian Vincent markasını satın alıyor," demişti. "Böyle devam edersen, hesaplaşma günümüz gelecek."

"Reddedeceğiz."

"Cehennem gibi yapacağız. Biz savaşçıyız. Bu sadece yaptığımız iş değil, kim olduğumuz. UFC'deyiz çünkü en iyinin en iyisiyle dövüşmek istiyoruz. Eğer o gün gelirse, seninle unvan için dövüşeceğim. Kazandıktan sonra elini sıkıp sana bir viski ısmarlayacağım, böylece üzüntülerini içinde boğabilirsin."

Kaderin korkunç bir cilvesi, böyle olmadı.

Kazanmak için savaştık. Öldürmek için değil. Birinin işini bitirmek için değil. Colosseum'da hayatlarımız için savaşan gladyatörler değildik. Gururlu ve onurlu adamlar olduğumuza inanıyorduk. Octagon'da rakipler, dışında arkadaşlar.

Bir zamanlar bir şampiyondum. şimdi kimdim ya da neydim?

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eden

Zeke, "*Arkadaş zonu*," dedi. Ben gelincik tarlamı boyarken o avluda bir sandalyeye uzanmış, güneşin tadını çıkarıyor ve Gatorade içiyordu.

"Seninle arkadaş oldum ve bu iyi gidiyor."

"Alınma ama *sana* arkadaşça *yaklaştım*. Killian bana senin yasak bölge olduğuna dair kesin talimatlar verdi. İşimi kaybetmek istemiyorum. Bu havalı bir iş."

"Bunu gerçekten söyledi mi? Neden?" Gözleri kapalı olan Zeke'e bakmak için döndüm.

"Muhtemelen benim erkek fahişesi olduğumu bildiği içindir." Zeke ellerini kaldırdı. "Özür bile dilemiyorum."

"Killian'a inanamıyorum. Bu benim kararım olmalıydı, onun değil." Ki bu doğrudu. Ama ilk tanıştığımız andan itibaren aramızda bir bağ olduğunu hissetmiş miydi? Hiç böyle seks yapmamıştım. Çok yoğundu, akıllara durgunluk veriyordu, her şeyden çok fazla vardı. Vücudumla nasıl oynayacağını, beni nasıl daha fazlası için yalvartacağını biliyordu. Onunlayken hep daha fazlasını isteyeceğime dair bir his vardı içimde. Ama dün gece seksten çok daha fazlası vardı. Bütün gece beni kollarında tuttu, sırtımı göğsüne yasladı ve bu çok doğru ve çok iyi hissettirdi. Bu noktaya gelmek için o kadar çok dolambaçlı yoldan geçtiğimize inanmak zordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onun kollarına aittim, Luke'a bile.

"Benim için gider miydin?" Zeke sordu.

"Hayır. Kardeşim Sawyer'a çok benziyorsun." Gerçekten Sawyer'a benzemiyordu, ama Zeke benim için bunu yapmadı ve ben de onun duygularını incitmek istemedim.

"Kardeşin tam bir aygır olmalı," dedi

Zeke. "Öyle olduğunu düşünmek istiyor."

Zeke tiksintiyle homurdandı. "Egom zedeleniyor ve hırpalanıyor. Kardeş sevgisine mahkum edildim. Ve arkadaş zonu oldum. Bu da ne böyle?"

"Sadece meydan okumayı kabul et. Bir kızdan diğerine gitmek sıkıcı değil mi?"

"Hayır. Hepsi farklı kızlar. Bu her şeyi taze tutuyor. Hayatımı basit tutmayı seviyorum. Beni sıkacak karmaşık duygular yok. Eğer Hailey derin olduğumu düşünüyorsa, çok yanılıyor."

"Senin sadece güzel bir yüz olduğunu anlamasından mı korkuyorsun?"
Alay ettim. "Hey. Bu adil değil. Benim de ateşli bir vücudum var. Vücudum benim tapınağım, Bana bir... *arkadaş* gibi davranmak yerine ona tapıyor olmalı," dedi, sanki arkadaş kötü bir kelimeymiş gibi.

"O zaman Hailey'i unut. Kimse seni onun arkadaşı olmaya zorlamıyor."

"Onu buna senin zorladığını biliyorum."

Omuz silktim. "Tek yaptığım bunu önermekti. Bu Hailey'nin kararıydı." Zeke iç çekti. "Dediğim gibi, ünüm benden önce gelir."

Soyut pembe gelincik tarlamı incelemek için geri çekildim.

"Duvar resmin harika görünüyor."

O kadar emin değildim ama bunu duymak güzeldi. "Teşekkürler."

Zeke kaykayını kaparak, "Biraz gevezelik etmem gerek," dedi. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Birkaç dakika sonra barın içine baktım ve Zeke'in Killian'la konuştuğunu gördüm. Gülüşüklerini duyunca kendi kendime gülümsedim.

Kendimi müziğime bağladım ve duvar resmine geri döndüm. Tuğla yer yer çatlamış, duvarın bazı kısımları parçalanmıştı. Mükemmel olmaması ve duvar resmimin daha çok grafiti gibi görünmesi hoşuma gitti. Bunu bitirdiğimde, bir sonraki eserim olan sokak sanatı üzerinde çalışacaktım.

"Ara verme zamanı," diye seslendi Ava kapı aralığından. "Bitirmem gerek."

Beni sürükleyerek götürdü ve onunla birlikte yemeye zorladı. Şarküteri sandviçlerini paketinden çıkarıp bana bir paket cips atana kadar çok aç olduğumu fark etmemiştim. Küçük bir ülkeyi doyuracak kadar almıştı. Ona para teklif ettim ama elinin tersiyle itti. "Killian ve Louis bana para verdi. Nasıl olsa çoğunu yiyecekler, o yüzden onlar gelmeden içeri gir."

Erkek çocuklu bir evde yemek için kavga etmenin ne demek olduğunu biliyordum, bu yüzden seçkiyi kontrol ettikten sonra bir hindi ve İsviçre peyniri aldım ve cips paketimi açtım.

"Yarı yarıya yemek ister misin?" Ava sandviçinin yarısını kaldırarak sordu. "Seninki ne?"

"Ton balığı erimesi."

Sandviçimin yarısını onunkiyle değiştirdim ve hindili sandviçten büyük bir ısırık aldım.

Killian ve Louis ellerinde su şişeleriyle dışarı çıktılar ve Killian benim yanıma, Louis de Ava'nın yanına oturdu. Killian'ın eli masanın altında uyluğumu buldu ve sanki eli uyluğuma aitmiş gibi orada, çıplak tenimin üzerinde durdu. İçimden küçük bir heyecan geçti. Elinin oraya ait olması hoşuma gitmişti.

"Evet!" Ava zaferle havayı yumruklayarak, "Evet!" dedi. "Kahve ayarlamam işe yaradı."

Louis kıkırdadı. "Bu bir köyü gerektirir."

Killian homurdandı. Yemeğimi yemeye odaklandım ama Killian'ın eli tenimi dağlarken bu hiç de kolay bir iş değildi. Nabzım hızla atıyor ve artık aç olmadığım yiyeceklerle karnımı tıka basa doldururken midem bulanıyordu.

Killian'a yan gözle baktım. *Elinin içimde beş alarmlı bir yangın başlattığını biliyor musun?*

Sırıttı. *Evet. Sana ne yaptığının farkındayım.*

Onun çıplak vücudunu ya da benimkine neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştım. Eli uyluğumun iç kısmına kaydı ve yukarı doğru ilerledi. Oturduğum yerde kıkırdandım ve elini ittim.

"Cips?" Ava, Killian'ın yüzünün önünde bir torba sallayarak sordu.

Onları uzaklaştırdı. Sana söylemişim der gibi kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Cips yemiyor musun?" Çantamdan bir tane koparıp ağzıma atarak sordum.

"Cips yok," dedi Louis. "Kurabiye, şeker, kek, brownie yok-"

"Anladı," dedi Killian.

"Sandviçlerle bile sorunu var," dedi Ava. "Sadece kuş yemi ekmeği ve çiğ sebze olanları tercih ettiğine dikkat edin."

Sandviç seçimlerine göz attım. Elbette, benim es geçtiğim iki tanesini seçmişti. Birinde kuş yemi ekmeği vardı, diğeri ise içinden çiğ sebzeler ve filizler çıkan bir dürümdü.

"Neredeyse sipariş vermeyecektim," dedi Ava. "Protesto etmek için."

"Enerjini önemli bir şey için sakla," diye öğütledi Killian, eli uyluğuma dönerken. Parmakları iç çamaşırlarımın dış hatlarını izledi ve kıvrımlarımın arasına sürtünerek içeri kaydı. Neredeyse boğuluyordum.

sandviç yedim ve öksürmeye başladım, gözlerim yaşardı. Sırtıma birkaç yardımcı darbe indirmek için elini çekti.

"Biraz su iç," dedi Killian, tüm masumiyetiyle, bana su şişesini uzatarak. Birkaç kez öksürdükten sonra kolamdan bir yudum aldım ve ona ters ters baktım. O da sinmiş gibi yaptı. Ne komedyen ama.

Louis kaşlarını kaldırarak, "Hindili sandviç tehlikeli olabilir," dedi. Masanın altında neler döndüğünü biliyordu.

"Özellikle de boğazına takıldığında," dedi Killian, kulağa pis bir şeymiş gibi geliyordu.

Louis, "*Küçük* bir hindili sandviç bile bedensel zarara yol açabilir," dedi.

"*Büyük* bir tanesinin neler yapabileceğini bir düşünün," dedi Killian.

"Seni boğmak," dedi Louis. "Neyse *ki* *senin* böyle bir sorunun yok."

"Kesinlikle," dedi Killian. "Ben hindili sandviç yemem. Senin gibi bir şey paylaşmak ister misin, Louis? Carmen'in bundan haberi var mı?" Gözlerimi devirdim.

"Aletlerinizin büyüklüğünü karşılaştırmayı bitirdiniz mi?" Ava söyledi. "Neden bahsediyor bu?" Louis Killian'a sordu.

Killian omuz silkti. "*Birilerinin* kirli bir zihni var." Kalçamı sıktı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. O da güldü.

Ava ve ben masadan kalkarken birbirimize başımızı salladık. "Sizi hindili sandviçimin geri kalanı için savaşmanız için yalnız bırakalım."

"Şişman bir sosisli sandviç olmaması çok kötü," dedi

Ava. Ben de güldüm. "Ya da bir ayak uzunluğunda sosisli sandviç."

Piknik masasındaki o aptalca konuşmaya gülmekten kırılarak duvar resmime geri döndüm.

Saatler sonra, bitmiş ürünü incelemek için geri adım attım. Güvercinler bir el bombasından fırlamış ve metruk bir deponun kırık camlarından geçerek masmavi gökyüzüne uçmuşlardı. Bir şehir manzarası çizmiştim, Brooklyn'in küçük bir parçasını, ama onu soyut bir gelincik tarlasıyla karıştırmıştım. Dikenli teller boydan boya zikzak çiziyordu. Beni bu barış duvarını boyamaya iten şeyin ne olduğundan ya da bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim.

"Bu bir sohbet parçası," dedi Brody, dışarıdaki buzları stoklarken Bar

. "Evet, ama insanların bunu nasıl yorumlayacağından emin değilim," dedim.

"Sanatın güzelliği de bu. İstedikleri gibi yorumlayabilirler."

Brody dedi ki. "Bu harika."

"Teşekkürler, Brody." Brody havalıydı. Geçen hafta birlikte çalıştık ve bana uzak yerlere yaptığı seyahatlerden, iyi derin deniz dalış noktaları aradığından bahsetti. Ona nefes alma olayının onu korkutup korkutmadığını sordum. Sadece kendini toparlaman ve akışına bırakman gerektiğini söyledi.

Ben fotoğraf çekerken Zeke, "İmزالaman gerek Picasso," diye seslendi. Picasso mu? Keşke öyle olsaydı.

En sağ köşeye küçük harflerle imzamı attım. Dünyaya haykırmaya gerek yoktu. Doğrulup birkaç adım geri çekildiğimde bir duvara çarptım. Killian'ın kolları ortama dolandı ve beni kendine doğru çekti.

"İnanılmaz," diye mırıldandı kulağıma ve tüylerim diken diken oldu. Zeke'in kaşları saç çizgisine kadar kalktı ama fark etmemiş gibi davrandım. Daha sonra cevaplar için beni sorguya çekecekti, bundan emindim.

"Hey, Killian," diye seslendi Zeke.

Killian ona doğru baktı. "Öyle mi?" dedi, sanki beni kollarında tutması sıradan bir olaymış gibi. Killian'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama muhtemelen sorulara açık görünmüyordu. Zeke kıkırdadı ve başını salladı.

Killian beni duvar resmine yaklaştırdı ve her ayrıntısını inceledi. "Böyle resim yapmak... bu bir hediye."

Teşekkür ederim. Siz de oldukça yeteneklisiniz." "Öyle mi?"

"Mmhmm," diye mırıldandım. "Yeteneklisin."

Boynumu okşadı. "Bu gece onları kullanacağım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eden

"Hazır mısınız?" Rulo haline getirdiğim sanat eserimi kolumun altına sıkıştırarak sordum. Çantamı almak için arkaya uzandım ve Killian elimden buğday ezmesi kovasını aldı. Bushwick'e giderken onu ayaklarımın arasında tutmuştum.

Killian kapağı kapatırken, "Hazır doğdun," dedi.

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

Kıçıma şakacı bir şaplak attı. "Ne yapmamı istiyorsun?" "Sadece nöbet tut. Ben hallederim."

Bushwick'te birkaç kez gezdirdikten sonra sanatım için mükemmel olduğunu düşündüğüm metruk deponun duvarına yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak," dedim, lateks eldivenlerimi çıkarırken çünkü bu yapışkan madde çok dağınıktı. Gizli bir operasyona çıkmış bir ninja gibi tamamen siyah giyinmiştim. Killian da siyah giyinmişti çünkü her zamanki kıyafeti buydu. "Neden bu kadar seksisin?"

Killian sırtıttı ve elini bir siperlik gibi alnının üzerine koyarak caddenin yukarısına ve aşağısına baktı. "Sahil temiz, Doktor Madley. Ameliyat için hazır mısınız?"

Kahkaha attım ve eldivenli ellerimi avuç içleri bana bakacak şekilde havaya kaldırdım. "Ben içeri giriyorum."

Uzun saplı fırçamı daha önce mutfağımda karıştırdığım buğday ezmesi kovasına daldırıp uzun, süpürme darbeleriyle duvara uygularken kıkırdadı. Sabahın üçünde Killian'la grafiti yapmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Killian'ın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

Buluşmamızdan bu yana geçen üç hafta içinde her şey değişmişti. Daha önce hiç ilişkisi olmamış biri için Killian erkek arkadaş rolüne kolaylıkla adım atmıştı. Artık gecelerimizin çoğunu birlikte geçiriyorduk ve onun yatak odasındaki yeteneği de cabasıydı. Seks hayatım hiç bu kadar aktif olmamıştı.

bu kadar iyi. Ama onun yetenekleri yatak odasının ötesine uzanıyordu. Bay Fix-It dairemde bozuk ya da tamire ihtiyacı olduğunu fark etmediğim şeyleri tamir etti. Kapılarımın menteşeleri artık gıcırdamıyordu ve duş başlığına su basıncını artıran bir şey yaptı. Açılmadığı için hiç kullanmadığım ocağımın dördüncü gaz halkasını tamir etti. Geçen hafta onu bir alışveriş gezisine sürükledim ve eve, oturma odamı anında şenlendiren boyalı bir vintage halı ve birkaç kırlentle döndüm.

İç tasarım böceği tarafından ısırıldığım gün, Killian beni sanat mağazasına götürdü ve kasap kağıdı, akrilik keçeli kalemler ve X-ACTO bıçakları stokladım.

Artık hızlı çalışıyordum, yakalanmak çok kötü olurdu. Babam etkilenmezdi. Grafiti hakkındaki görüşünü biliyordum. Bunu sanat değil, vandalizm olarak görüyordu. Sanat eserimi açarak, üstünü yapıştırmak için parmak uçlarımda durdum. Killian beni uzaklaştırdı. "Hey."

"Ben üstünü getireyim. Burada mı istiyorsun?" Parmak uçlarında durmasına gerek yoktu.

İnsanlar arasında bir devdi.

"Evet. Baloncukları çıkarmak için ellerini üstünden geçir ve..." Daha fazla talimata ihtiyacı yoktu. Ellerini iyi kullanıyordu. Üst kısmı sabitledikten sonra, tüm parça duvara yapıştırılana kadar aşağı doğru ilerledik. Umarım düz duruyordur. Bu macun çabuk kuruyordu ve yerinden oynatmaya çalışırsam kağıdı yırtabilirdim. İki ayrı parçanın çizimini ve boyamasını bitirdikten sonra, 3 boyutlu bir etki yaratmak amacıyla onları özenle kestim, üst üste bindirdim ve birbirine yapıştırdım.

Mühürlemek için sanatımın üzerine bir kat daha buğday ezmesi sürdüm ve bitti. Fotoğraf makinemi çantamdan çıkardım. Killian çantayı benden aldı ve tüm malzemelerimi cipinin arkasına yerleştirdi. "Kanıtları sakladım," dedi kaldırımda bana katılırken.

"Sen en iyisisin." Bir öpücük için eğildim. Beni yerden kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline dolayarak ona sarıldım. Bu hızla en sevdiğim ulaşım şekli haline geliyordu. Eğer Killian beni her yere taşıyabilseydi, muhtemelen taşırdı. Bu düşünceye kıkırdadım.

"Bu kadar komik olan ne, Chuckles?"

"Sen. Başardık." O kadar heyecanlanmışım ki içimde köpüren sevinci zar zor zapt edebiliyordum.

Ne? A. Rush.

"Başardın. Ve bu inanılmaz."

Yere atladım. "Birkaç fotoğraf çekmem lazım."

Bu işten sıyrıldığımız için heyecanlanmakla kalmadım, artık sanatım bu duvarın, bu sokağın, bu mahallenin dokusunun bir parçasıydı. Sanat eserim sonsuza kadar kalmayacak. Birileri üzerini boyayabilir. Kaba kelimelerle tahrif edebilir. Kağıt eninde sonunda soyulacak. Doğa koşulları ona saldıracak. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatıyor. Ama şu anda, gerçek boyutlu annem Bushwick'te bir duvarda yaşıyor.

Sanat eserinizin bir galeride sergilenmesinin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bununla nasıl kıyaslanabileceğinden de emin değildim. Hakkında okuduğum pek çok sokak sanatçısı, yaptıkları işi sadece heyecan için değil, sanatın herkes tarafından erişilebilir olması gerektiği için yaptıklarını söylüyordu. Sanat öznel, bu yüzden bu duvara koyduğum şeyi herkesin takdir edeceğini düşünmek kibir olurdu. Annemi oraya koymak çok kişisel bir şeydi. Ama bunu halka açık hale getirmeyi seçmek, almayı seçtiğim bir riskti. Ne olursa olsun, bundan pişmanlık duymama izin vermeyeceğim.

Fotoğrafları çektim, tüm parçayı tek bir fotoğrafta görebilmek için uzaklaştırdım. Annem mavi bir başörtüsü takmış, mandala'nın koyu pembe lotus çiçeğinin üzerinde ince bir boya fırçası tutuyordu, sanki son rötuşları yapıyordu. Doğru yaptığımdan emin olmak için en uzun süreyi elleri üzerinde çalışarak geçirdim - uzun, ince parmakları, damarları, tırnaklarındaki yarım aylar. Yeşil gözleri canlıydı ve dudaklarında tam olarak oluşmamış bir gülümseme vardı. Yüzünün zayıflığı elmacık kemiklerini daha belirgin hale getirmişti ve öldükten sonraki anlarda hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sanki huzur içindeydi.

Öldüğünde hepimiz oradaydık, bakımevindeki yatağının etrafında toplanmıştık ve birkaç dakikalığına beni ürkütücü bir sakinlik kaplamıştı. Sanki elimi tutuyor ve kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyormuş gibi hissediyordum. Fiziksel olarak çoktan ölmüştü ama odadaki varlığını tüm bedenime yayılan güçlü bir titreşim gibi hissediyordum. Sawyer'ın kederli yüzüne baktığımda onun benimle aynı şeyleri hissetmediğini anladım. Birkaç dakika sonra Sawyer ayağa kalktı ve sandalyesini tekmeleyerek devirdi. Eve koştuğunu söyleyip odadan hızla çıkmadan önce odadaki her cansız nesneyi tekmeledi ve yumrukladı. Garrett Sawyer'ın peşinden gitmeye çalıştı ama babam onu durdurdu. "Bırak gitsin. Hepimiz farklı şekillerde yas tutarız."

Bakımevinden eve döndüğümüzde, evimizin arkasındaki ormana gittim. Onu ölü yaprakların üzerine uzanmış, ellerini yumruk yapmış gökyüzüne bakarken buldum. Hâlâ kızgındı ve büyük olasılıkla inanmayı bıraktığı Tanrı'ya lanet okuyordu. Ben de onun yanında yere uzandım ve ikimiz de tek kelime etmedik. O zamana kadar, annemin ölümünden sonraki o birkaç dakikalık pozitif enerji kaybolmuş ve yerini gerçekliğe bırakmıştı - annem gitmişti ve geri gelmeyecekti. Hissettiğim tek şey ezici bir kayıp ve üzüntü duygusuydu.

"İyi misin?" Killian beni anılarımdan uyandırarak sordu.

"Evet, iyiyim. Sadece annemi düşünüyorum."

Beni önüne çekti ve kollarını ortama doladı. "Ona çok benziyorsun. Çok güzeldi."

"Teşekkür ederim."

"Sanatınız da öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Biliyorum. Çok canlı renklerle dolu. Tıpkı senin gibi. Ama biraz da huzurlu. Bazen bana hissettirdiğin gibi."

Ona böyle hissettirdiğim için o kadar mutluydum ki neredeyse ağlayacaktım. Killian çok değişmişti ve ilişkimizi sözlü olarak ilan ettiğimiz için mi bilmiyorum ama artık daha özgürce konuşuyordu. Eskisi gibi kendini tutmuyor, duygularını içine atmıyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Bu hileli bir soru mu?"

"Sen ve senin kirli zihnin. Empanada sever misin?"

"Hiç yemedim."

"Oh adamım. Bu çok yanlış."

"Bana yolu göstermen gerekecek."

* * *

Üstüne çıktım ve dudaklarımı boynundaki yara izine bastırdım. Nefesi kesildi ve nabzının dudaklarımda çılgınca attığını hissedebiliyordum. Ben tüy gibi hafif öpücükler bırakırken etrafımdaki kolları gerildi.

ama beni itmedi ya da durdurmaya çalışmadı. "Nasıl oldu bu?" diye sordum.

"Kırık bir şişe."

"Ne oldu?"

"Bir keşle kavga ettim." Cevabı o kadar düzgün, o kadar iyi prova edilmişti ki, soran herkese verdiği cevabın bu olduğunu biliyordum. Yalan söylediğini de biliyordum ama gerçeği söylemesi için onu zorlamadım. Tıpkı ona ne tür bir dövüşçü olduğunu, bar işletmeye başlamadan önce ne iş yaptığını ya da babasıyla ilişkisinin nasıl olduğunu hiç sormadığım gibi. Bazı şeylerin doğrudan ondan gelmesi gerektiğine karar verdim. Hazır olduğunda ve benim yönlendirmeme gerek kalmadan bana gerçeği söyleyeceğini umuyordum. İçinde kilitli tuttuğu şeylerin uzun zamandır orada olduğuna ve acısının derin olduğuna dair bir his vardı içimde.

Beni sırtüstü çevirdi ve kollarını iki yanıma dayadı. "Beni istiyor musun?"

"Her zaman."

Killian ağırlığını bir koluna verdi ve iki parmağını içime soktu. "Her zaman çok ıslaksın."

"Sadece senin için."

Yatağın başucundaki prezervatife uzandı. Kollarımı boynuna doladım ve başını aşağı çektim. "Buna ihtiyacımız yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Prezervatifsiz hiç yapmadım." "Güzel. Ben senin ilkin olabilirim."

"Emin misin?"

"Evet. Asla atlamam. Söz veriyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Geri çekildi ve yüzümü inceledi. Ona güven verici bir gülümseme verdim ve bacaklarımı beline doladım. İçime girerken yüzümü izlemeye devam etti. Sadece ucunu. Sonra içeri süzüldü. Yavaşça. Yavaşça. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Sonuna kadar içeri iterken gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı. "Tanrım. Çok iyi hissediyorsun." Kaslarımı onun etrafında sıktım. "Bu... kahretsin."

Kalçalarını ona doğru itiyordum ama hızını o kontrol ediyordu, sanki sonsuza dek sürmesini istiyormuş gibi sonuna kadar girip neredeyse sonuna kadar çıkıyordu. Yavaş yavaş ilerliyordu ama bu yumuşaklık çok güçlüydü. Gözlerini açtı ve benimkilere baktı. Odamın loş gölgelerinde onun ham duygularını, kırılganlığını, bana olan ihtiyacını ve başka bir şeyi gördüm.

tanımlayamıyordu. Acaba o da benim yüzümde aynı şeyi gördü mü? Çırlıçılak, onunla olduğumdan daha çıplak mıydım?

Başını eğdi ve beni öptü, dillerimiz birbirine dolandı, bedenlerimiz zarif bir dansla hareket etti. Yavaş ve ritmikti, sanki transa geçmiş gibiydik. Kollarım ve bacaklarım onu yakın tutuyor, göğüslerim sert göğsüne bastırıyordu. Ritmimiz hızlandı ve o daha sert ve daha hızlı itti, kalçalarım ona karşı sallanıyordu, o tatlı serbest bırakmayı elde etmek için çaresizdim.

"Killian," diye bağırdım.

Aynı anda boşaldık. Ardı ardına gelen şok dalgalarıyla bedenim onunkine karşı sarsıldı. O beni tamamen doldurdu ve ben aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey oldum. Duygu seline kapılmıştım, dökülmemiş gözyaşlarım boğazıma takıldı. Ne kadar sert ve ne kadar hızlı düştüğüm ve artık onsuz bir hayat düşünemeyeceğim beni korkutuyordu.

Ona asıldım, onu yakınımda tuttum, üzerimdeki ağırlığını hissetmeyi ve hala içimde olmasını sevdim.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," dedi, sesi kısık ve boğuktu.

Bebeğim. Dilinden dökülüştüne bayılıyordum. "Nazikçe, umarım."

"Bazen bu en kötü yoldur."

* * *

"İki margarita," diye bağırdı esmer bir kadın DJ'in müziği eşliğinde. İki kez baktım. Kız Joss'a çok benziyordu. Uzun boylu, söğüt gibi, elmacık kemikleri çıkık ve göğüsleri dekoltesinden taşıyordu. Neyse ki o değildi. "Ve bir Cosmo."

"Belki bir Pina colada alırım," dedi arkadaşı.

"Margaritamda tuz olmasın," dedi diğer arkadaşı.

"Benimkini Long Island Buzlu Çayı yap."

"İki margarita, biri tuzsuz. Bir Cosmopolitan. Bir Pina Colada. Ve bir Long Island Buzlu Çayı," diye tekrarladım.

"Bekle," dedi esmer kız. "Bu şey gibi..." Alnı konsantrasyonla çatıldı.

"Altı içki."

"Saat beş," dedim.

"Uh, duh." Saçlarını savurdu ve aptalmışım gibi bir surat ifadesi takındı. "Sadece dört kişiyiz."

Ah, ha? Ortaokula geri mi döndük? Sayamaması benim suçum değildi.

Ne istediklerini sormak için arkadaşlarına döndü ama Brezilya ağdası hakkında bir sohbetle dikkati dağıldı. Hepsi için hazırды. "Gitmenin tek yolu bu. En iyi yeri biliyorum..."

Bunu büyük bir tartışmaya dönüştürmeden üç fiçı bira sipariş eden bir adama geçtim. İşimi kolaylaştırdı. Zorluk yok, yaygara yok, aptalca sorular yok. İnsanların kaç kez açıkça etiketlenmiş muslukların önünde durup bana hangi biralarımızın olduğunu sorduklarını sayamadım.

Biraları doldurdum, barın üzerine koydum ve adamın parasını topladım. Para üstüyle döndüğümde, Joss'a benzeyen adam bana hırladı. "Buraya ilk ben geldim."

"Size ne getirebilirim?" Sakince sordum. Bazen barmen olmak bir azizin sabrını gerektiriyordu.

"Belki iyi bir barmen gibi."

Dişlerimi sıktım ve sınırlı sabrımı sınıdığını belli etmemeye çalıştım. Barın karşısına geçip onu tokatlamama ramak kalmıştı. Yapacağımdan değil. Ama cazip geliyordu.

"Bana siparişinizi verin, ben de içkilerinizi servis edeyim." Göğüsleri kadar sahte bir gülümsemeyi zorladım. Şimdi sadece sinsilik yapıyordum. Ama ben sahte olduklarını düşünüyordum. Gözden kaçmaları zordu ve yerçekimine meydan okuyorlardı.

"Bir Cosmo. İki Long Island buzlu çayı. Ve bir margarita. Bununla başa çıkabilir misin?"

Baş çıkamadığım şey onun ters ses tonuydu. Derin nefes al. Sakin ol. Fiziksel şiddet hiçbir şeyi çözmez. Kötü bir tavır da çözmezdi. En profesyonel sesimle siparişi tekrarladım ve "Margaritayı tuzlu mu istersiniz, tuzsuz mu?" diye sordum.

"Her neyse." Manikürlü elini sallayarak beni başından savdı. Bardakları bar minderinin üzerine koydum. Bardağın yarısını tuzlu, diğer yarısını tuzsuz yapacaktım. Eğer bu konuda kaba davranacaksa, sineye çekebilirdi. Müşteri ilişkileri ve profesyonellik konusunda endişelenmek zorunda olmasaydım, ona haddini bildirirdim.

İçkileri önüne koyduğumda "Hesap aç" dedi ve sonra bana sırtını döndü.

"Kartınıza ihtiyacım olacak."

Arkasını döndü ve yüzünü buruşturdu. "Sanki kendi içkilerimizi kendimiz ödüyörüz."

"Kartım olmadan hesap açamam," dedim kararlı bir şekilde.

"Orospu," diye tısladı, çantasını karıştırdı ve yirmi dolarlık iki banknotu barın üzerine fırlattı.

Parmağımı dokunmatik ekrandaki her bir öğeye gereğinden fazla kuvvetle vururken Louis kıkırdadı.

"Yüksel" dedi, bu onun için bir tür slogandı.

"Bana kaltak dedi," diye mırıldandım. "Cidden onu yumruklamak istiyorum." Tekrar kıkırdadı ve omzumu sıktı. "Sanat yap, savaş değil." İçimi çektim. "Elimden geleni yapacağım."

Nedense Joss'a benzeyen kız bu gece başımın belası olmayı seçmişti. İkinci Cosmo'sunu önüne koyduğumda, arkasını döndü ve dirseğiyle onu devirdi. "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Senin derdin ne?"

Bir kez daha dişlerimi sıktım ve dökülen içkisini temizlemek için kâğıt havluları yere atarken dilimi ısırđım. Ona kötü davranmamak için insanüstü bir güç gerekiyordu. Artık boş olan bardağını temizledim ve havluları çöpe attım.

"Bana bir içki borçlusun," dedi ben yapış yapış olmuş barı silerken.

"Dirseğinle devirdin," diye hatırlattım ona. "Yani bu on dolar eder." Ona kocaman bir gülümseme verdim ve saçımı parmağımın etrafında döndürdüm. Yükselmek için çok fazlaydı. Yine ortaokula dönmüşüm ve onun seviyesine iniyordum. "Matematiğim o kadar iyi değildir. Ama sanırım bir içki daha istersen yirmi dolar eder."

Bana ters ters baktı. "İşte bu kadar. Tavırlarından bıktım. Seninle konuşmam gerek.

-" Gözleri genişledi. "Aman Tanrım. Bu Killian Vincent."

Bakışlarını takip ettim. Killian ve fedailerden Mitch iki adamı bardan çıkarıyorlardı. "Hey, adamım, o başlattı," dedi adamlardan biri.

"Kimin başlattığı umurumda değil," dedi Killian. "İkiniz de dışarıdasınız."

Bununla birlikte kapı arkalarından kapandı. Birkaç dakika sonra Killian tek başına döndü ve Louis'le konuşmak için barın arkasına geldi. Bu sırada Joss'a benzeyen adam sanki içkilerinin parasını ödemek hiç sorun olmamış gibi barın üzerine bir yirmilik atmıştı.

Yeni Cosmo'sunu önüne koydum ama Killian'ı süzmekle o kadar meşguldü ki fark etmedi.

Kadın onun adını haykırdı ve adam başını ona doğru çevirdi. "Ben Darcy. Bekarlığa veda partisi için Vegas'taydım. Senin dövüşlerinden birine gitmiştik ve sonrasında... hatırladın mı? Harika bir geceydi..." Ona gülümsedi. *Işıldadı.*

Çenem yere düştü. Onunla yattı mı? Killian elini saçlarında gezdirdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bu da neydi böyle? Kusacakmışım gibi hissettim.

Killian elini üst koluma doladı ve beni daha yakına çekmeye çalıştı. "Eden..."

Hayır. Şu anda oraya gidemem. Onu omuz silktim. "Meşgulüm."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Killian

Güneşin doğuşunu izleme bahanesiyle onu deniz kenarına getirdim. Bunun saçmalık olduğunu ve romantik olmaya çalışmadığımı biliyordu. Sadece tarafsız bir yer arıyordum. Tahta bir banka oturduk, arkamızda cam ve çelik kuleler, önümüzde Manhattan silüetinin engelsiz manzarası, kızıla boyanmış lacivert gökyüzü. Bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

"Kazananları gerçekten sen seçiyorsun," dedi. "Önce Joss ve şimdi de... Darcy." Bu ismi söylemek bile midesini bulandırıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

Louis daha sonra ofisteki para çekmecesini sayarken bana bilgi verdi. Anlaşılan bu Darcy denen hatun Eden'a çok kötü davranmış. Darcy'yi sadece hayal meyal hatırlıyordum. Adını bile hatırlamıyordum, ama bundan söz etmenin bana bir yararı olacağından kuşkuluydum.

Neyse ki Darcy Johnny'den bahsetmedi. Onun yerine paylaştığımız muhteşem geceyi anlatmaya devam etti. O sırada beni çalıştığım dış bara kadar takip etmişti, bu yüzden Brody'nin kulağına gitmişti ama Eden'ın bunu duymasına gerek yoktu.

"Darcy'ye kız arkadaşın olduğumu söyledin mi?" Eden sordu. "Evet, ona söyledim."

Eden omuz silkti. "Sanırım bu da bir şeydir, en azından." "Kıskanacak bir şey yok."

"Bir tipiniz var gibi görünüyor ve ben o tip değilim."

Tek gecelik ilişkiye odaklanmıştı ki bu benim en küçük günahımdı. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir geceydi, neredeyse iki yıl önce." Bunu Darcy beni bilgilendirdiği için biliyordum. "Seninle tanışmadan çok önce."

Omuzları çöktü. "Biliyorum. Sadece...ugh. Seni başka biriyle düşünmekten nefret ediyorum."

O duyguyu biliyordum. "Bunu düşünme. Seni asla aldatmayacağımı söylemiştim." En azından bu tutabileceğim bir sözdü. Eden'ı başka bir adamla basmayı hayal bile edemezdim. İstemedim bile. Bunu ona *asla* yapmazdım. Annemi başka bir adamla gördüğümde neredeyse yıkılıyordum. Ne yaptıklarını anlamak için çok küçüktüm ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. Kimseye tek kelime bile etmedim. Connor'a bile.

Çenesini dizlerine dayadı. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. "Baban geldiği gece kavga etmekle ilgili bir şeyden bahsetti. Senin hayranlarından biri olup olmadığını sordu."

Siktiğimin Seamus'u.

"Bunu bana kendin anlatmanı bekliyordum. Bu yüzden hiç sormadım."

Önümdeki ufuk çizgisine, ofislerin ve apartmanların hiç sönmeyecekmiş gibi görünen ışıklarına baktım. Tüm o insanlar, kendi dramları ve zorluklarıyla hayatlarını yaşıyorlardı.

Hay sikeyim. Bunu söylemek çok zordu. Hiç kimseye söylememiştim. Kelimeleri asla yüksek sesle söylemedim. Daha önce hayatımda olan herkes zaten biliyordu ve başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Şu ana kadar. Bunu benden duyması gerekiyordu, başkasından değil.

"Eskiden bir MMA dövüşçüsüydim.

UFC'deydim." "Ne oldu?"

Hemen içeri girip gerçekleri ortaya koymalı ve bu işi bitirmeliydim. Şu lanet yara bandını söküp atmalıyım.

"Son dövüşüm Johnny Ramirez'e karşıydı. O benim takım arkadaşım, dostumdu.... harika bir dövüşçüydü. En iyilerden biriydi." Sertçe yutkundum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Şakağına yumruk attım. Genelde kafa vuruşlarından kaçınmaya çalışırdım. Ben..." Onu öldürmek için. Beni mindere yatırmış, bacaklarımı kilitlemişti. İtaatkâr bir pozisyondan vahşi bir kroşeydi. Bu kadar güçlü olacağını düşünmemiştim. "Sağlık ekibi dövüşmeye devam etmesine izin verdi. İki raunt daha yaptık ve ben kazandım. Sonrasında kaybettiği için kızgındı ama onun dışında iyi görünüyordu. Yürüyor ve konuşuyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde başının döndüğünden ve yorgun olduğundan şikayet etti ve onu acil servise götürdüler."

"Subdural hematomdu. Travmatik beyin hasarı. Acil bir kraniyotomi yaptılar ve komaya girdi. Üç gün sonra da öldü." Sesim otomatikçe bağlanmış gibiydi, sanki umurumda değilmiş gibi. Sanki söylediğim sözler beni etkilemiyor, benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

"Killian," dedi, sesi yumuşaktı. "Bu senin hatan değildi."

Başımı salladım ve sert bir kahkaha attım. "Tamamen benim hatamdı." Ellerimi kaldırdım ve büktüm. "Onu ben öldürdüm."

"Bu bir kazaydı. Korkunç bir kaza. Kendini suçlayamazsın."

Yapabilirdim ve yaptım da. "Bir karısı ve o öldükten sonra doğan bir oğlu vardı."

Eden beni bankın üzerine oturttu ve kollarını boynuma doladı. Benim kollarım da onun beline dolandı. Durumu daha iyi hale getirmek için hiçbir şey yapamaz ya da söyleyemezdi ama bir şekilde yaptı. Sadece burada olması bile. Kaslarımdaki gerginlik gevşedi ve onu içime çektim.

Geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bana söylediklerin senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor."

Gözlerimi kapattım. "Eden." Dudaklarını benimkilere bastırdı. İkimiz de bunu bir öpücüğe dönüştürmeye çalışmadık. Neredeyse bir öpücükten daha samimiydi.

Dudaklarımız ayrıldığında üzerimden kalktı ve yanıma oturdu. Kolumu ona doladım ve o da başını omzuma yasladı. Alacakaranlığın mavileri ve pembeleri Manhattan silüetindeki binalardan yansıyan turuncu bir ışıltıya dönüşürken sessizce oturduk.

"Yeni bir gün," dedi sessizce. "Olasılıklar dünyası. Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." *Ama bilmek isterdim.*

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Killian? Johnny olsa ne yapardı?"

"Ne?"

"Eğer roller tersine dönseydi... Johnny ne yapardı? Kaybının yasını tutar ve savaşmaya devam eder miydi? Sevdiği bir şeyden vazgeçer miydi?"

Cevabım yoktu çünkü Johnny sormak için burada değildi. "Bir keresinde bana dövüşmeyi bırakmak zorunda kalırsa artık Johnny Ramirez olamayacağını söylemişti."

"Sana da böyle mi hissettiriyor?"

"Bazen." *Her zaman.* "Ama o hayat bitti. Ona geri dönemem." "Sawyer sürekli savaş bölgelerine geri dönüyor."

"Başka seçeneği yok."

"Bir seçeneği vardı. Yeniden askere yazıldı."

O bunu anlayamadı ama ben Sawyer'ın nereden geldiğini anladım. Onu tanıımıyordum ama bir savaşta olmanın

Bölge onun yeni normaliydi. İnsanlar bildikleri şeylere geri dönerler. Hiç savaşa gitmemiştim ama bazen savaşta yaşamış gibi hissediyordum, bu yüzden neden bundan bahsetmediğini anlıyordum. Bu, orada bulunmamış insanlarla paylaşılacak türden bir şey değildi.

"Killian?"

"Öyle mi?" Konuyu kapatmasını umarak sordum. İşim bitmişti. Ona söylemem gerekeni söylemiştim ve şimdi bunu geride bırakmak istiyordum. Bebek Leo'nun yüzünü hayal edip duruyordum, kocaman kahverengi gözleri o kadar güven doluydu ki. Henüz acıyı ve ıstırapı anlamıyordu. Dünyanın adil olmadığını ya da sevdiğiniz insanların bir anda elinizden alınabileceğini bilmiyordu. Onu bu berbat ve mantıksız evrenden korumak istedim. İronik, gerçekten. Leo'nun peri masalındaki kötü adam bendim.

"MMA senin tutkun muydu? Yapman gereken şey miydi?"

Evet. Ve hayır. Bana her şeye mal oldu. "Eskiden öyle düşünürdüm."

"Eğer dövüşe geri dönemiyorsanız, yeni bir tutku bulmanız gerekir. Bu çok önemli."

"Bu hayatın gerekliliklerinden biri değil."

"Belki herkes için değil ama senin için öyle. Çünkü onu bir kez buldun ve senden alındı."

"Benden alınmadı," dedim dişlerimi sıkarak. Sesimdeki uyarıyı dikkate almadı.

"Sizce Johnny kendini cezalandırır mıydı? Yoksa bunun bir kaza olduğunu kabul edip sevdiği şeyi yapmaya devam mı ederdi? Senin için istediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şeyden vazgeçtiğini bilmek-"

"Eden," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Kes şunu. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok." Ona söylediğim için pişmanlık duyarak enseme ovuşturdum. Ayağa kalktım ve onu beklemeden ya da takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadan uzaklaştım. Yürümeye devam ettim, Kuzey Altıncı Cadde'ye doğru, lanet arabama binip uzaklaşmaya niyetliydim.

Bana yetişti ama iki adım geride kaldı. Kilitlerimi çaldım ve sürücü kapısını açtım. Beni durdurmak için kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun sen? İşler zorlaştığında kaçıyor musun? Sen böyle biri değilsin. Yaptığın şey bu değil."

"Sen benim kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı nereden biliyorsun?" Elini kolumdan çekti ve sürücü koltuğuna tırmandım.

Vücuduyla kapıyı kapattı. "Gitmiyorsun. Bu şekilde değil."

Çenemi sıktım. "Kenara çekil."

"Hayır." Eden kollarını kavuşturdu, yerinden kıpırdamadı. "Benimle eve gelmeni istiyorum. Pennsylvania'ya."

Üç gün sonra Sawyer izinli olarak eve dönecekti ve onun eve dönüşünü kaçırmak istemiyordu. Ona cipimi teklif etmiştim ama şimdi o da beni istiyordu. Daha önce hiç kimsenin babasıyla tanışmak için eve götürülmemiştim. Ve bu konuyu açmak için boktan bir zaman gibi görünüyordu.

Alt dudağını çiğnedi. "Yapar mısın? Babam ve kardeşlerim seni çok sevecek. Ve doğum gününü seninle kutlamak istiyorum."

Benim doğum günüm. Yaşasın. Doğum günlerini siktir et. Her şeyin canı cehenneme. Anahtarımı kontağa sıkıştırdım.

"Göt gibi davranma. Sana ihtiyacım var."

Sana ihtiyacım var. Yüzüne baktım. "Neden?"

"Ben sadece...yapıyorum. Killian, senden beni dışlamamanı istemişim. Bana söylediklerin senin için zordu. Bunu biliyorum. Ama sana mutlu olmayı hak ettiğini söylemeye çalışıyordum."

"Evet, mesajı aldım. O kadar da ince değilsin."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Belki de bunun hakkında düşünmelisin. Ve belki bir dahaki sefere bana önemli bir şey söylediğinde, duygularımı göz önünde bulundurabilirsin."

"Hislerin mi?"

"Seni önemsiyorum. Bunu ne kadar net ifade etmeliyim? Bu sözleri Bushwick'in duvarlarına mı yazmalıyım? Brooklyn Köprüsü'nün karşısına mı? Sözlerin ve eylemlerin beni de etkiliyor. Sevdiğin bir şeyden vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Arkadaşın öldüğü için üzgünüm. Keşke bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama bazen yapabileceğin tek şey karşıdakinin yanında olmaktır. Ve ben senin yanındayım. Belki de bunu daha önce hiç yaşamadınız, o yüzden nasıl yürüdüğünü bilmiyorsunuz. Bir ilişkide ikimiz varız. Aynı takımdayız. Ben her zaman senin yanında olacağım-"

Başının arkasından tuttum ve bir öpücük için kendime doğru çektim, böylece onu susturmuş oldum. O da beni öptü, dudakları yumuşak ve sıcaktı. O verdi, ben aldım. Tatlılığının tadına baktım, ayağa kalkıp onu kendime çektiğimde vücudu bana teslim oldu, ellerim ipeksi yumuşak saçlarına dolandı. Yeni bir gündü. Olasılıklar dünyası. Ve ben bir aptaldım çünkü bu kız... o başıma gelen en güzel şeydi.

"Beni susturmak için öptün," dedi dudaklarımız ayrıldığında.

Onu başka bir öpücüğün içine çektim. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"Bu benimle geleceğin anlamına mı geliyor?"

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Sen ne istersen, Günışığı."

"Ben seni istiyorum."

Ellerim vücudunun kıvrımlarında dolaşırken onu kaldırıma doğru yürüttüm.

"Ama önce sana yaptığın hatayı göstermem gerekiyor," dedi ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken, vücudu benimkine yaslanmıştı.

Bu eğlenceli olmalı. "Bana başka ne göstereceksin?" Kapının kilidini açmak için anahtarları elinden aldım.

"Ugh." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kendi kilidimi açabilecek kapasitedeyim."

"Ama buna ihtiyacın yok çünkü bunu senin için ben yapıyorum." "Öyle mi? Var mısın?" diye sordu üçüncü kata çıkarken. "Bana sahipsin. Bunu nasıl kanıtlayabilirim?"

"Sürünmek başlamak için iyi bir yer olabilir."

"Eğer benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökersen, ben de ayaklarına kapanırım."

"Anlaştık." Şaşkınlığımı gizledim. Bu kadar kolay pes edeceğini tahmin etmemiştim.

Ama sonra, sürünmemi bekledi. "İyi yapsan iyi olur."

"Tam olarak benim düşüncelerim. Bana ne yapacağını söyle," dedim daire kapısının kilidini açarken.

Bana söylemek için kapının kapanmasını ve arkamızdan kilitlenmesini bekledi. Yatak odasına vardığımızda aletim o kadar sertleşmişti ki beton gibi hissetmişim.

* * *

Saatler sonra, parmaklarının omzumdaki ve sırtımdaki anka kuşu dövmesinin çizgilerini takip etmesiyle uyandım. Yan döndüm ve sırtıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra kolunu bana doladı ve vücudunu benimkine yasladı. Eğer onunla eve gideceksem Louis'e söylemem gerekiyordu. Yatağının başucundaki komodinden telefonumu aldım ama Eden onu elimden aldı.

"Her şey ayarlandı," dedi. "Louis'le konuştum."

Nefesimin altında güldüm. Diğer yeteneklerinin yanı sıra aklımı okuyor ve hayatımı kendi ihtiyaçlarına göre düzenliyordu. "Bunu ne zaman yaptın?"

"İki gece önce." Dönüp bakmadan, kendini beğenmiş gülümsemesinin sesiyle eşleştiğini tahmin edebiliyordum. "Sana söylememesini istedim."

"Bunu kabul edeceğimi nereden bildin?" "Bu ikilide iyimser olan benim."

Buna itiraz edemezdim. Boktan şeyler olduğunda bile bardağın yarısı doluydu.

"Henüz yalvarmadın," diye hatırlattı bana.

"Şaplak isteyen ateşli hatun yüzünden dikkatim dağıldı."

"Muhtemelen özür dilerim," dedi ve omzumun üzerinden baktım çünkü biliyordum, sadece biliyordum, kızaracaktı. Evet. Tanrım, buna bayılıyordum. Edepsiz konuşabiliyor, köpek stili seks yapabiliyor, şaplak istiyor ve yine de kızarıyordu. Onu bu kadar özel yapan da buydu. O kadar çok şey bir arada mükemmel bir pakette toplanmıştı ki -kirli ve hoş, tatlı ve boğucu, kirli ve masum.

Yüzümü ona döndüm ve başımı elimin üzerine koyarak parmak uçlarımla yüzünün kıvrımlarında gezindim.

Kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ anlaşılan sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum. Quid pro quo."

"Kendine ve süslü Latincene bak."

Eden gözlerini devirdi. "Ertelemeyi bırak." "Bu yalvarma olayı nasıl işliyor?"

"Bolca özür dilemelisiniz. Ama bunun içten ve samimi olması gerekir."

İçten ve samimi. "Çekip gittiğim için özür dilerim."

Devam etmem için eliyle işaret etti.

"Yardım etmeye çalışırken seni geri çevirdiğim için özür dilerim. Duygularını incittiğim için de özür dilerim."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bir çaylak için hiç fena değil."

Hayatım boyunca, özür dilemem gereken yüzlerce kez olmasına rağmen, nadiren özür dilemiştim. Bir kadının bir erkeği nasıl dize getirebileceğini şimdi anlıyordum. Mecbur kalsaydım, sırf yüzündeki o gülümsemeyi görmek için ona sürünerek yaklaşırdım. Hayatımın her alanına nasıl bu kadar çabuk sızabilmişti?

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benimle tanışmadan önce... berbat bir kadın zevkin vardı."

"Aynı şeyi senin erkek zevkin için de söyleyebilirim," diye karşılık verdim.

İşaret parmağını yakaladı, ağzına götürdü ve sertçe ısırıldı.

Güldüm. "Dişi şeytan."

"Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olduğumu söyle."

"Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin." Yalan değildi. O her yönden en iyisiydi.

"Bu konuyu bir daha konuşabilecek miyiz?"

Neden bahsettiğini biliyordum -Johnny'den, suçluluk duygumdan, hayatımda yeni bir tutku bulmama yardım etme arayışından. "Bir gün. Ama bugün değil."

Gözleri yüzümü aradı ve sonra gülümsedi. "Tamam. Bir gün kulağa hoş geliyor."

Bir gün kelimesini kullanmış olmam bile bir geleceğimiz olduğunu ima ediyordu.

Ve üç gün içinde babasıyla tanışacaktım. Tanrım. Cesur ol, savaşçı.

O akşam ona bir sürprizim vardı. Ofise girdiğinde yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de iyi bir sürpriz değildi. "Saçını kesmişsin," diye ağladı. Gözyaşlarına boğulacak sandım. "Şimdi bir GQ modeli gibi görünüyorsun."

"Bundan nefret ediyor," dedi Ava, kapı aralığında durarak. Eden'a acısını hafifletmek için bir Twizzler uzattı.

"Bunu atlatmak için bir şerit meyan kökünden daha fazlasına ihtiyacım olacak," diye mırıldandı Eden, meyan kökünü dişleriyle koparıp öfkeyle çiğnerken gözleri hâlâ kısa saçlarına takılıydı.

Ava tüm paketi ona fırlattı ve Eden gözlerini benden ayırmadan tek eliyle yakaladı. Beceriler. "Tamam," dedi Ava geri çekilerek. "Sanırım avluda bana ihtiyaç var."

Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. MMA günlerimden beri hiç bu kadar kısa olmamıştı, bu da daha çok dövüşçü olduğum zamanlardaki gibi görüldüğüm anlamına geliyordu. Bunun işime yarayacağından emin değildim. Amacım kendimi daha saygın göstermekti. Babasının ne kadar muhafazakâr olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eyalet polisiydi ve küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yara izi ya da dövmele konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Muhtemelen hâlâ iyi tarafın yanlış tarafında büyümüş bir haydut gibi görünüyordum. "Kıçımı Brooklyn'de mi bırakacaksın bebeğim?" Hâlâ bana bakıyordu, nutku tutulmuştu.

"Hayır. Kıçın benimle geliyor. Ama saçını uzatmanı istiyorum."

Kıkırdadım ve döner sandalyede arkama yaslandım. "Çok sığsın. Benimle sadece saçlarım için birlikte olduğunu bilseydim..."

"Kapa çeneni." Gelip bacaklarımın arasında durdu. "Seninle sadece görünüşün ya da vücudun için birlikte değilim... bunlar da güzel bir bonus. Sen hâlâ güzelsin. Sadece... çok farklı görünüyorsun."

Ellerini ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim. "Bana güzel mi dedin? Ben bir kız değilim. Ben bir erkeğim. Kucağıma otur. Sana göstereceğim

Ben hâlâ saçımı kestirmeden önceki adamım."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini gizleyemedi. "İşe gitmem gerekiyor." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni öptü. "İşimi aksatırsam patronum çok kızar."

"Patronun sana bir şaplak atabilir," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Çekingen parmakları saçlarımı karıştırdı. "Tutunacak pek bir şey yok."

"Tutunacak bir sürü şeyim var. Hepsini alabilirsin." Elini her zamanki gibi onun için sertleşmiş olan kasıklarına götürdüm. "Bu senin için. Hepsi. Zaman. Zaman."

"Bir sorun var gibi görünüyor. Bunu kontrol ettirmelisin."

Kıçına bir şaplak attım. "Kapıyı kilitleyip seni buraya götürmeden önce işinin başına dön. Hemen şimdi."

"Gecenin sonunda seninle burada buluşuruz," dedi göz kırparak. Sonra hızla ofisten çıktı ve beni önümüzdeki dokuz saati ereksiyon halinde nasıl geçireceğimi düşünürken bıraktı. Kendimi bir bağımlılık gibi hissetmeye başlamıştım. Eden benim uyuşturucumdu. Bu da bana Connor'ı düşündürdü. Bu da beni ofisten çıkarıp meşgul olabileceğim ve hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayacağım barın arkasına götürdü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eden

Pittsburgh havaalanındaki yürüyen merdivenlerden yavaş ve işkenceli bir şekilde inen çöl kamufajlısını bir anlığına gördüm. Beyzbol forması ve şapkası giymiş, büyük boy içeceklerini höpürdeterek içen iki iri adamın arkasındaydı. Sawyer yürüyen merdivenden indi ve bana eskiden olduğu çocuğu hatırlatan kocaman bir sırtış attı. Hemen yanına koştum ve kollarımı ona doladım, neredeyse onu devirecektim. İkimizi de sabitlemek için kollarını belime doladı.

"Vay be. Sakin ol kızım. Sanırsın savaşa falan gitmişim." "Kapa çeneni. Bu komik bile değil."

Ona sarıldım - 1.80 boyunda, 2 santimlik kas yığınınına - çok sıkı ve çok uzun süre. O da şikayet etmeden ya da geri çekilmeden bana sarıldı. Gerçek ve sağlam olduğundan emin olduğumda onu serbest bıraktım ve omzuna küçük bir yumruk attım.

"Balonlar ve bando getirmeliydim," diye takıldım.

"Getirmediğine çok sevindim. Ama amigo kızları getirebilirdin. Bana düzgün bir karşılama yap." Kaşlarını bana doğru salladı.

Homurdandım. "Sen tam bir azgınsın."

Güldü ama inkar etme zahmetine girmedi.

"Eve dönmen çok güzel." Kendi gözlerime çok benzeyen yeşil gözlerine baktım ama gördüklerim hoşuma gitmedi.

"Burada olmak güzel," dedi ama yalan söylediğini biliyordum. Ev artık ona ev gibi gelmiyordu.

Bagaj alımına doğru ilerledik ve çantasını beklemek için atlıkarıncanın önünde durduk.

"Yani... Biriyle tanıştım," dedim, çünkü ona aşk hayatım hakkında bilgi vermemiştim. Ya da ailemden biriyle. "Çalıştığım barın yarı sahibi ve bizi dışarıda bekliyor. Birkaç günlüğüne bizimle kalacak."

Sawyer kıkırdadı. "Garrett'ın eski odasını aldığını biliyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Yirmi iki yaşındayım ve tek başıma yaşıyorum. Babam bizi ayrı odalarda yatırmaz." Kesinlikle yapardı. Luke ne zaman eve gelse, biz içerideyse yatak odamın kapısını açık tutmak zorundaydım. Her zamanki gibi Sawyer ve Garrett'ın evde kızları olduğunda babam görmezden geliyordu. Her zaman cinsiyetler arasındaki eşitsizliğin bir başka örneği olduğunu savunurdum. Bu beni hiçbir yere götürmemişti.

"Umarım başka bir tiki, kendini beğenmiş pislik değildir."

"Yakınından bile geçmiyor." Büyük bir duyuru yapacaktım gibi boğazımı temizledim. "Adı... Killian Vincent."

İsmin bir şey çağrıştırıp çağrıştırmadığını görmek için ona baktım. Tanıdı. Sawyer bir MMA hayranıydı. Garrett da öyleydi. Babam da öyleydi. Onlara Killian'ın soyadını henüz söylememiştim, bu yüzden sürpriz olacaktı. Yaşasın!

"Killian 'The Kill' Vincent? UFC süperstarı Killian Vincent gibi mi?" Komikti. Sawyer biraz şaşırmış görünüyordu. Sawyer'ı çok az kişi etkilemişti ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, Killian'ın dövüş yeteneği etkileyiciydi.

Öldürmek mi? Ugh. "Evet, işte bu."

"Kahretsin," dedi Sawyer ve sonra gülmeye başladı. Kocaman bir kahkaha. Güzel bir sestti, ama duymadığım bir şakaya maruz kalmış gibi hissediyordum.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak sordum. Başını salladı, hâlâ cevap veremeyecek kadar gülüyordu.

"Sen bir aptalsın." Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturdum ve kendini toparlamasını bekledim.

"Öldür' Küçük Tavuk'la çıktığını biliyor mu?"

"Ona 'Öldür' deme," diye mırıldandım. "O artık bir dövüşçü değil."

Esprisi soldu. "Biliyorum. O dövüşü izledim. Yine de iyiydi.

En iyilerden biri."

"O... sanki bu onun hatasıymış gibi suçlu hissediyor."

"Bu onun hatası değildi. Ama bu, böyle şeyleri daha kolay hale getirmez."

"Dövüşü görmedim," dedim. "Ya da herhangi bir dövüşünü. Onu hiç Google'da aratmadım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silktim. "Hayır. Hiç ihtiyaç hissetmedim."

"Noel hediyelerini aramak için etrafı gözetleyen sendin."

Doğru. Beklemek beni öldürürdü. Babam hediyeleri saklamak için sürekli yeni ve yaratıcı yerler bulurdu. Bir yıl, bubi tuzağı kurmuştu. Garajdaki çatı katına çıkan merdiveni indirdiğimde, bir kova soğuk suyla ıslatıldım.

Sawyer gülüyordu, muhtemelen benimle aynı şeyi hatırlıyordu. "Bu çok komikti," dedi Sawyer.

Sawyer'ın deniz çantası oluktan aşağı düştü ve onu taşıyıcı banttı alıp omzuna attı. Omuzları dik, başı dik, uzun boylu ve gururlu bir şekilde yürüyordu.

Sürgülü cam kapıdan parlayan güneş ışığına çıktık. Güneş gözlüklerimi başımın üstünden yüzüme doğru kaydurdım ve Sawyer bir çift havacı gözlük taktı.

"Bu Jeep Wrangler." Kimsenin park etmemesi ve beklememesi gereken ama yine de yaptığımız toplama alanının yanına park etmiş olan Killian'ın Jeep'ini gösterdim.

Killian bizi kaldırımında karşıladı ve Sawyer, Killian'ı bir erkek kucaklaşması ve el sıkışma kombinasyonuna çekerek beni şok etti. Nadiren gösterişli davranırdı. Havaalanındaki o kucaklaşma onun için biraz zorlama olmuştu. Luke'la daha önce hiç el sıkışmamıştı ama burada tamamen yabancı biriyle samimiyet kuruyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum," dedi Sawyer.

"Sen de," dedi Killian, kapağı açarak ve Sawyer çantasını içeri yerleştirdi. Yan yana durmuş onlara baktım, benzer güçlü yapıları vardı, hepsi yağsız kaslıydı ve Killian belki bir santim daha uzundu, ama neredeyse hiç fark edilmiyordu.

"Hey, Killian," dedim. "Anahtarları bana ver. Ben sürerim." Sawyer homurdandı. "Bugün kendini ne kadar cesur hissediyorsun?" "Hey, buna içerledim," dedim. "Ben mükemmel bir şoförüm."

Sawyer başını hayır anlamında salladı. "Boktan bir şoför," dedi yolcu koltuğuna tırmanırken. Arabayı kimin kullandığının bir önemi yoktu, Sawyer çoktan av tüfeğini almıştı. Tipik bir durumdu. Aslında bu doğru değildi. Ne zaman birlikte bir yere gitsek, Sawyer sürücü koltuğuna otururdu.

Sawyer'ın yorumunu duymazdan geldim ve Killian'ın anahtarları teslim etmesi için parmaklarımı oynattım. "Altı saattir araba kullanıyorsun ve ben yolun çoğunda uyudum. Dün gece neredeyse hiç uyumadın."

"Kimin hatasıydı bu?"

Kollarımı ona doladım, teklifi tatlandırıdım. "Arka tarafta uyuyabilirsin. Her şey size ait olacak ve hiçbir şeyi kaçırmayacaksınız. Bu bir

sıkıcı bir sürüş. Ve daha sonrası için enerjiye ihtiyacın olabilir." Ona sanki gelecek güzel şeylerin sözüymüş gibi kocaman bir göz kırptım.

Anahtarlarını çevirdi, bu beni şaşırttı - düşündüğümünden daha yorgun olmalıydı.

"Bu kolay oldu," demekten kendimi alamadım.

"Ben Samson gibiyim. Tüm gücüm saçlarımdaydı."

Kahkaha attım. "Bu beni senin Delilah'ın yapar," diye omzumun üzerinden attım. Kulağa hoş geliyordu. Saçlarına da alışmaya başlamıştım. Hâlâ muhteşem görünüyordu, sadece daha yetişkin, yüzü daha yontulmuştu.

Sürücü koltuğuna tırmandım ve kısa bacaklarıma göre ayarladım. Sawyer ona Panera Bread'den getirdiğimiz sandviçi yemeye başlamıştı bile. Bardaklığa da onun için tatlı bir çay bırakmıştım. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

"Yanında soğuk bir bira var mı?" diye sordu.

"Şansını zorlama."

"Hayat sigortan nasıl?" Kaldırımdan uzaklaşırken Sawyer Killian'a sordu.

Sawyer'a parmağımı gösterdim ve Killian kıkırdadı. Bir süre kendi aralarında konuştular ve tam da tahmin ettiğim gibi iyi anlaşmaları beni mutlu etti. On beş dakika sonra ortalık sessizleşti ve dikiz aynasını kontrol ettim.

"Bayıldı," dedi Sawyer. "Yaptığın onca konuşmayla onu yormuş olmalısın."

"Yolun çoğunda uyudum." Sabahın yedisinde Brooklyn'den ayrılmak benim eğlence anlayışıma uymuyordu, özellikle de iki saatlik bir uykudan sonra.

Sawyer sandviçini yiyip çayını içerken ben müziği açıp öğleden sonra trafiğine girip çıktım. Tünelden çıkar çıkmaz Sawyer klimayı kapattı ve ikimiz de camlarımızı açtık.

Bir eliyle tepesi kısa, yanları tıraşlı kirli sarı saçlarını ovuşturdu. Askeri saç kesiminden nefret ederdim. Yüzünün daha sert görünmesinden ve gözlerinin sanki çok şey görmüş ve bu görüntülerden kurtulamamış gibi perili görünmesinden nefret ediyordum.

"Bu son görev için gönüllü mü oldun?" Ben sordum.

"Ben bir denizciyim Eden. Bana *nereye* gitmemi söylerlerse *oraya* giderim. Git dedikleri *zaman* giderim."

Denizcilerin nasıl çalıştığını bilmiyordum ama bu son görev için kendisini öne sürdüğüne dair bir haftalık bahşişine bahse girmeye hazırdım.

"Hiç kimse

böyle arka arkaya konuşlandırılmaz. Arada sadece birkaç ay vardı..." Sesimin kesilmesine izin verdim. En yakın arkadaşını kaybetmesi ile tekrar askere gitmesi arasında tam olarak beş ay geçmişti. Ama denizcilerin ne yapıp ne yapmadıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onlar ne isterlerse onu yaparlardı. İnanılmaz bir şekilde, Kolordu'da geçirdiği beş yıldan ve üç görevden sonra Sawyer hâlâ Kool-Aid içiyordu. Bu adam eskiden kuralların çiğnenmek için yapıldığına inanan biriydi. Müdürün odasında o kadar çok zaman geçirmişti ki, sekreter bir etiket yapıp sandalyenin üzerine yapıştırmıştı: Sawyer Madley için ayrılmıştır.

Sawyer nehre ve Pittsburgh köprülerine baktı ve dünyanın şimdi ona ne kadar farklı göründüğünü merak ettim. Boş sandviç paketini toparlayıp çantaya attıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardı ve şifremi girerek cep telefonumdaki tüm bilgilere erişmesini sağladı. Daha iyi bir güvenliğe ihtiyacım vardı. Herkes, yani Killian ve Sawyer şifremi biliyordu ve kullanmaktan da çekinmiyorlardı.

Sawyer'ın duvardaki annemin fotoğrafları arasında gezinmesini çevremden izledim.

"Bir dahaki sefere ona saç ver,"

dedi. "Bir dahaki sefere kanatları olacak." "Baba bunu görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Çok kızardı."

"Gizliden gizliye, iyi iş çıkardığınızı düşünürdü."

Bunun Sawyer'ın bana iyi iş çıkardığımı düşündüğünü söyleme şekli olduğunu biliyordum.

Gizliden gizliye, ben de senin cesaretini seviyorum, Sawyer.

Killian'ın geçen hafta çektiğim birkaç samimi fotoğrafına ve birlikte çektiğimiz birkaç selfie'ye geçti. Killian fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi ama beni kırmadı. Uh oh. Sawyer benim huzur duvarımı bulmuştu. Ona gizlice bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyordum.

"Nerede o?"

"Killian'ın barında. Avluda."

"Dünya berbat bir yer," dedi, sesi yorgun ve yirmi üç yaşından çok daha yaşlı geliyordu. Onun üzüntüsünü neşeyle değiştirebilseydim, bunu yapardım. Gözlerinin eskiden olduğu gibi muziplikle parladığını ya da mutlulukla ışıldadığını görmek için her şeyi yapardım. Ama böyle bir gücüm yoktu. Sawyer ya da Killian için bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Belki de bu yüzden Killian'ı çok iyi anladığımı hissediyordum. Onda bana Sawyer'ı hatırlatan bir şey görmüştüm ve bu bende onun sorunlu ruhunu yatıştırma isteği uyandırmıştı.

Telefonumu çantama attı ve kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğa yaslandı. Sessizliğe gömüldük, ben otomatik pilotta sürerken kendi düşüncelerimizde kaybolduk. Dünya neden bu kadar boktan bir yerdi?

Wayne Avenue çıkışına girdim, çok iyi bildiğim bir yoldu ama Indiana, Pennsylvania artık bana çok farklı görünüyordu. Brooklyn'in sertliği, havası ya da mimarisi yoktu. Her şey steril görünüyordu. Üretilmiş. Sıkıcı.

Hoparlörlerden gelen müzik sesi üzerine bir siren sesi duydum. Dikiz aynamı kontrol ettim ve inledim. Eyalet polisi arkamdan geliyordu, ışıkları yanıp sönüyordu.

"Karşılama vagonunuz olmalı," diye bağırdım müziğin üzerine.

"Evet, evde olmak güzel," dedi Sawyer. Birbirimize sırtttık ve bu sefer ciddi olduğuna inandım.

Kenara çektim, müziği kestim ve yan aynamdan yaklaşan memura baktım. Evden iki mil uzakta bizi yakalamıştı. Her zaman böyle değil miydi? "Yapacak daha iyi bir işi yok mu?"

"Bu bok için yaşıyor. Hız mı yapıyordun?" Sawyer pek de endişelenmeden sordu.

"Ne kadar hızlı gittiğime dair hiçbir fikrim yok."

Sawyer omuz silkti. İkimiz de hız göstergesine dikkat etmiyorduk. İkimizin de ayakları kurşundu.

Memur açık penceremin önünde durdu ve ben de ona kocaman bir gülümseme fırlattım. Bana kaşlarını çattı. "Merhaba memur bey. Bir sorun mu var?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?" "Yeterince hızlı değildim," dedim. "Beni yakaladın."

Sawyer homurdandı ve Garrett bizi gülmekten kırıp geçiren sert bir bakış attı. "Ehliyetinizi ve ruhsatınızı görmem gerekiyor."

"Ciddi misin?" Yüzüne baktım. Ya ciddiydi ya da rol yapma konusunda iyiydi çünkü karakterini bozmamıştı. Babama benziyordu - kahverengi saçlar, yarıklı kare bir çene, ela gözler. Kardeşim Garrett Süpermen'e benziyordu, Sawyer ve bana hiç benzemiyordu. "Bu işi çok ileri götürüyorsun."

Elini uzattı ve belgeleri vermem için parmaklarını oynattı. Çantamdan ehliyeti çıkarırken gözlerimi devirdim ve Sawyer torpido gözünden ruhsatı uzattı. Killian'ın ruhsatını da ekleyebilirim. "Bir adama üniforma giydiriyorsun ve bu onun kafasına giriyor," diye mırıldandım.

"Eden Madley. Bugün sana ceza kesmemem için bana iyi bir neden söyle." Ehliyeti ya da ruhsatı inceleme zahmetine bile girmedim.

"Hmm... bir düşüneyim." Parmaklarımı şıklattım. "Sana iki iyi neden söyleyeceğim. Bu benim arabam değil, bu yüzden içinde hız yapmaktan sorumlu değilim." Sawyer kıs kıs güldü. "Ve asi oğlumuz geri döndü. O yüzden eve gidip partiyi başlatmamız gerekiyor." Güneş gözlüklerimi burnumdan aşağı kaydurdum ve ona kocaman bir göz kırptım.

"Biz gelene kadar parti parti değildir," diye bağırdı Sawyer ve ben de ona beşlik çakmak için koltuğumda döndüm.

Garrett gösterimiz karşısında başını salladı. Hiçbir şey değişmedi. O her zaman mantıklı olardı. Annem bize kendini dışlanmış hissettiğini, üç kişinin kalabalık olduğunu söylerdi. Ama Garrett dört yaş büyüktü ve sonsuz derecede akıllıydı ve kendi deyimiyle bizim *saçmalıklarımıza* katılmaya hiç ilgi göstermedi. "Ben olduğum için çok şanslısınız."

"Lütfen," diye alay ettim. "Seni bir mil öteden gördüm. Babam senden çok daha iyi." Bu bir şaka değildi. Babamız Sawyer ve beni hatırlamak istemediğimiz kadar çok kez yakalamıştı. Garrett'ı gördüğümünden değil ama bundan bahsetmedim. "Eğer saklanmaya ve şüphelenmeyen kurbanları yakalamaya çalıştıysan, çok kötü bir iş çıkarmışsın."

"Ağzından çıkana dikkat et kızım. Bir kanun adamıyla konuşuyorsun."

Sawyer, "O üniformanın içinde kışında bir sopa varmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Güzel saç kesimi," dedi Garrett. "Biri sana testereyle mi saldırdı?"

Birbirlerine gidip geliyorlar, kardeşçe sevgilerini paylaşıyorlardı.

Hakaret cephaneliklerini tükettiklerinde, Garrett parmağını sert bir ağabey gibi bana doğru salladı. "Hız yapmamalısın. Kimin arabası bu?"

"Bizi tutuklattın mı, Günişığı?" Killian sordu. Üçümüz de dönüp ona baktık, ayağa kalkmış, bir elini çok daha kısa olan saçlarında gezdiriyordu.

"Pfft. Buralarda her zaman olur," diyerek konuyu geçiştirdim. "Bu memur aşırı hevesli. Bu haftaki kotasını doldurması gerekiyor."

Killian camını indirdi ve ben de çenesi neredeyse yere düşecek olan Garrett'a baktım.

"Killian 'The Kill' Vincent?"

Killian, Garrett'ın arka camdan uzattığı eli sıkarak, "Suçlu," diye cevap verdi.

"Ona 'Öldür' deme," diye mırıldandım ama kimse dikkat etmiyordu. Garrett kendini tanıtmakla, Killian'ın elini sıkarak ve ona fangirl'lük yapmakla meşguldü.

"Sana güneşini mı dedi?" Garrett, sanki Killian'ın istatistiklerini tam olarak bilmiyormuş gibi Killian'ın kariyerindeki bazı önemli anları anlatırken Sawyer bana sordu. Garrett'in bu kadar büyük bir hayranı olduğunu ya da bu konuda bu kadar bilgili olduğunu bilmiyordum ama ne yazık ki öyleydi.

Başımı salladım. "Ben Killian'ın güneş ışığıyım."

Sawyer kahkahayı bastı. "Sen daha çok bir kasırga ya da hortum gibisin."

Yumruğum pazusuna çarptı. Ama hemen sekti ve Sawyer bana kıs kıs güldü. "İyi denemeydi, Küçük Tavuk." Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama Sawyer'ın ergenlik çağındaki bir aptal gibi davranması beni mutlu ediyordu.

"Artık gidebilir miyiz, memur bey?" Parmaklarımı direksiyona vurarak sordum.

"Dikkatli sür," dedi Garrett. "Artık hız yapmak yok."

"Yakalayabilirsen yakala beni," diye bağırdım camdan dışarı, bankete yanaşıp yola fırlamadan önce. Ama gazı yavaşlattım ve hız sınırına uydum. Garrett beni tekrar yakalarsa, kolay kolay bırakmazdı. Babam hiç yapmamıştı, bu yüzden Garrett'in doldurması gereken büyük ayakkabılar vardı.

Mükemmel bakımlı çimleriyle tuğla ve beyaz kenarlı iki katlı evimizin garaj yoluna girdim. Babam çim biçme becerisiyle gurur duyardı; çizgiler her zamanki gibi düzdü. Sawyer ön bahçemizdeki bayrak direğinden esen rüzgârla dalgalanan yıldızlara ve çizgilere baktı. Acaba onu selamlamak istiyor muydu?

Cipten atladım ve kollarımı Killian'a doladım. "Buna hazır mısınız?"

Beni dudaklarımdan öptü. "Getir bakalım."

Yirmi Yedinci Bölüm

Eden

"İyi misin?" Dolap kapımın arkasındaki boy aynasında kendimi bir kez daha gözden geçirirken Sawyer yatak odamın kapısının diğer tarafından bağırdı. Babam Sawyer için her zaman eve hoş geldin partisi düzenlerdi ve bu gece de bir istisna değildi. Sawyer cevap beklemeden odama daldı, elinde açık bir bira ve kargo şortunun ceplerinde iki kutu daha vardı. Gözleri parlıyordu ve ne kadar içtiğini merak ediyordum.

Bana bir bira fırlattı, bir elimle tuttum ve açmadan önce üst kısmına hafifçe vurarak köpüğünü ağzıma attım. Sawyer yatağıma yığıldı, bu partiye katılmak için acelesi yoktu. Yatak odamın penceresinden arka bahçeye baktım - iki dönümlük arazimiz çocukken çok zaman geçirdiğimiz ormana kadar uzanıyordu.

Babam ve arkadaşları penceremin altındaki güvertede ızgaranın etrafında toplanmışlardı ve duman havaya doğru kıvrılıyordu, ızgara hamburger ve sosisli sandviç aroması ikinci kattaki penceremden içeri giriyordu. Hoparlörlerden babamın klasik rock müziği çalıyordu ve Springsteen okuldan kaçmak ve teslim olmamak hakkında şarkı söylüyordu. Kate, sarı bir güneş elbisesi içinde güzel ve minyon, siyah saçları pürüzsüz ve parlak, omzuna dokundu. Onu gördüğünde yüzündeki gülümseme onunkiyle eşleşti. Kolunu Kate'in beline doladı ve onu dudaklarından öptü. Küçük bir gülümsemeyle pencereden başımı çevirdim.

Büyük boy pufuma uzandım ve mavi pamuklu mini elbisemin eteklerini aşağı doğru çektim. "Killian'ı gördün mü?" Tahmin edildiği gibi, Killian'a Garrett'ın eski odasında kalması söylenmişti. Biz geldikten sonra ayrı ayrı kestirmiştik ve o zamandan beri onu görmemiştik.

"Duşta," dedi Sawyer, ne kadar hızlı sarhoş olabileceğini görmek istercesine birasını yudumlarken. Birasını yudumladı ve

boş kutuyu şifonyerimin yanındaki çöp sepetine attıktan sonra bir bira daha açtı. "Onu seviyor musun?"

Sevgi. Bu büyük bir kelimeydi. Ama onu sevebileceğimi hissediyordum. Killian'ı sevmek kolay olacaktı. Benim için sevmesi kolay. "Bilmiyorum. Yine de onun için deli oluyorum. Sanki..." Sawyer ve ben daha önce hiç aşk hayatlarımızdan bahsetmemiştik. Her zaman ne kadar yakın olsak da, bu hiç girmediğimiz bir alandı. "Kağıt üzerinde Luke mükemmeldi, biliyor musun? Ama Killian'la birlikte beni olduğum gibi, hatalarım ve zayıflıklarımın kabul ettiğini ve beni değiştirmeye çalışmadığını hissediyorum."

"Sen onun güneş ışığıydın."

Sırıttım. "Aynen öyle."

"Mutlu olmana sevindim," dedi huysuzca.

"Teşekkürler. Sen-"

"Yoo hoo," diye duydum kapımın diğer tarafından ve sonra Cassidy, Brianna ve eski tezahürat ekibimin geri kalanı gibi görünen şeyle birlikte odamdaydı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Brianna, gözleri kocaman açılmıştı. "Kim o?"

Kapı aralığında duran Killian'a baktım. Gömleksizdi. "Gömleğin nerede?"

"Odada."

"Git giy şunu." Onu ellerimle kapıdan kovdum, ancak odanın öbür ucunda, hâlâ pufumun içindeydim.

Kıkırdadı ve koridorda hopyaya zıplaya ilerledi. Amigo takımının yarısı onu izlemek için başlarını çevirdi. Diğer yarısı da yatağında uzanan Sawyer'a baktı ve Brianna onun üzerine atladı. "Selam bebeğim," dedi Bri, dudaklarına kocaman bir öpücük kondurarak. "Seni özledim."

"Öyle mi? Bana ne kadar olduğunu göstermek ister misin?"

İnledim ve saniyeler sonra Sawyer'ın lise futbol takımından bir grup çocuk yatak odama doluştu. Tüm ter ve hormonları barındırmak için çok küçüktü, birinin çok bolca kullandığı tıraş losyonundan bahsetmiyorum bile. Eski defans oyuncusu ve Sawyer'ın liseden en iyi arkadaşı Cameron beni pufun içinden çekip çıkardı ve omzuna attı. "Beni yere bırak." Sırtına vurdum. Buzdolabı gibi yapılıydı, neredeyse kapıma sığmayacak kadar genişti.

Bu onun parti numaralarından biriydi. Arka bahçede zafer turu attıktan sonra beni yere bırakmazdı. Bu benim hayatımdı. İç çektim. Cameron, Garrett'in eski odasının önünden geçerken "Killian," diye seslendim.

"Beni bu vahşiden kurtarın." Ben güldüğüm için Killian'ın bunu ciddiye aldığını sanmıyordum.

Cameron kendi etrafında döndü. Başımı kaldırdım ve omzumun üzerinden kapının girişinde duran Killian'a baktım. Bir tişört giymiş olduğunu görmek beni mutlu etmişti. "Vay anasını," dedi Cameron. "Büyük bir hayranınım, dostum."

İnledim. Killian Brooklyn'de bundan kurtulmayı başarmıştı ama Pennsylvania'nın batısında birkaç saat geçirdikten sonra en kötü kâbusunu yaşamaya başlamıştı. Killian Vincent'in ateşi yüksek bir seviyeye ulaşmıştı. Ama çıkış stratejimi görmüştüm ve fırsatçıydım, bu yüzden onu kullandım. "Cam, beni aşağı indir. Seni tanıştırayım."

Cameron karşı koymadan beni bıraktı ve Killian beni yanına çekti. Onun desteğe benden daha çok ihtiyacı olduğunu hissettim.

Tanıştırmaları ben yaptım ve Killian futbol takımı ve amigo kızlarla tanıştı. Ona aynı ölçüde bakıldı ve hayran kalındı.

Hepimiz ellerimizde biralarla dışarı çıktığımızda Cameron Killian'a "Onun ilk öpücüğü bendim," dedi.

"Gezegendeki en garip öpücük," dedim.

"Abartıyor." Cameron bana göz kırptı. "Ama o kadar da değil."

Hepimiz içtik, eğlendik, konuştuk, güldük ve herkes Killian'ın eski bir UFC dövüşçüsü olduğu gerçeğinin üstesinden geldi. Kimse Luke'tan, Lexie'den ya da şimdiye kadar doğmuş olması gereken bebekten bahsetmedi.

Killian kolunu omzuma doladı ve ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona baktım. "Seni burada görmek çok garip. Ama iyi anlamda."

Güvertedeki ses sisteminden Linkin Park'ın "Bleed It Out" şarkısının açılış akorları duyuluyordu. Cameron müziği yönetiyor ve havayı pompalıyordu. Koluyla Killian'ı işaret ederek "Tune," diye bağırdı.

Sawyer ile ensesini ovuşturan Killian arasında bir bakış geçti.

"Değiştir şunu Cam," diye talimat verdi

Sawyer. "Sorun değil," dedi Killian.

Sawyer tekrar, "Değiştir," dedi.

Cam şaşkın görünüyordu ama müziği değiştirdi.

"Bu şarkının nesi var?" Killian'a sordum. "O benim çıkış şarkımdı. Önemli bir şey değil."

Bir kolumu beline doladım ve biramdan bir yudum aldım. "Bu senin için zor mu?"

Beni dudaklarımdan öptü. "Hayır."

Ama ben ona inanmadım. Herkes ona daha önce sahip olduğu hayatı hatırlatıyordu, sevdiği ama kendini çok suçlu hissettiği için geri dönemediği bir hayatı. Eğer bir sebepten dolayı artık sanatımı yapamayacak olsaydım, biraz kaybolurdum. Belki aynı şey değildi ve karşılaştıramazdınız ama MMA'in Killian için olduğu gibi sanat benim de tutkumdu. Brooklyn'e taşındığımdan beri hayatımda daha da önemli hale gelmişti. Brooklyn'e döndüğümde Jared benden dövme dükkânının yan tarafına bir duvar resmi yapmamı istedi. Bunun Killian'ın fikri olduğunu ve Jared'e bunu yapıp yapamayacağımı sorduğunu biliyordum. Bunu sadece Jared söylediği için biliyordum. Killian'ın yeni bir tutku bulmasına yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni önüne çekti ve kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne yasladı. "Endişelenmeyi bırak," diye mırıldandı kulağıma.

Ona yaslandım ve eski arkadaşlarım ve kardeşlerimle konuşup şakalaştık.

"Eden lisemizin kraliçe arısıydı," dedi Cassidy ve sesinde arkadaşça çizgiyi aşan bir ton yakaladım. Belli ki artık Lexie'nin kampındaydı.

Brianna beni savunmaya geçerek, "Tabii ya," dedi. "Eden harikadır." "Birlikte harikaydık," dedim.

"Evet, yaptık bebeğim." Bana sırtıttı, sonra başını Cassidy'ye doğru salladı ve kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. Sawyer ve Garrett birkaç aptalca çocukluk hikâyesi anlattılar, ekleyeyim, bu hepimizi güldürdü ve Cassidy'nin yarattığı gerginliği ortadan kaldırdı.

Sawyer Killian'a, "Cehennemin dibindeydi," dedi. "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

"Çok sakinleştim. Artık olgun ve sorumluluk sahibi bir yetişkinim."

Komik olmaya çalışmadığım halde Sawyer ve Killian bu olay üzerine gülmekten kırıldılar. Killian'ın kaburgalarına dirsek attım. "Sırf bunun için yarın pasta yiyeceksin."

"Kek yok."

Sırtıttım. "Eden Madley doğum günü spesiyalini alacaksın."

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Çıplak bedenin bir kurdeleye mi sarıldı?"

"Bu ayarlanabilir."

"Sen vermeye devam eden bir hediyesin." "Ve bunu sakın unutma."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatak odamda tek başıma, açık pencereden Sawyer ve Killian'ın evimizin arkasındaki ormanda kayboluşunu izledim, Sawyer'ın elinde bir şişe Jack Daniels vardı. Tam da umduğum gibi birbirlerine bağlanmışlardı.

Üzerime bir atlet ve uyku şortu giydim ve bir denizyıldızı gibi yatağıma uzandım, vücudum Ağustos sıcağı ve nemden yapış yapış olmuştu. Burası çok sessizdi. Şehrin gürültüsünü, beni sallayarak uyutan ninniye özlemiştim.

-Sabahın erken saatlerindeki çöp kamyonlarını, sirenleri, seslerin ve trafiğin sürekli uğultusunu. Brooklyn'in kokusunu özledim - Brickwood Coffee'nin karşısındaki dükkândan gelen peynirin keskin aromasını, Jimmy'nin taco kamyonundan gelen kızarmış domuz etini, çöp ve asfaltı, Killian'da kaldığım Pazar sabahlarının erken saatlerinde Greenpoint'teki taze pişmiş ekmeğin kokusunu.

Ailemi ne kadar sevsem de buraya dönmek Brooklyn'in artık benim evim olduğunu anlamamı sağladı. Küçük bir kasaba olan Pennsylvania'da Luke'un ailesiyle yaşamadığım ve yirmi iki yaşında bir bebeğe bakmadığım için minnettardım.

Luke boktan bir şey yapmış ve beni incitmişti ama kalbim düşündüğüm gibi kırılmamıştı. Farklı bir kız olmak, ufkumu genişletmek ve öteki dünyayı keşfetmek istemiştım ama Luke'la birlikte büyümeden ya da değişmeden bir kalıpta kalmıştım. Kendimden çok fazla şeyi ondan saklamış, beni içinde tuttuğu kutuya hapsedmişim.

Killian'la en başından beri kendimdim, hiçbir şeyi saklamıyordum. Ve o da beni olduğum gibi sevdi.

* * *

Tabii ki Garrett'ın odasına gizlice girdim ve Killian'la kaldım. Babamın bilmediği bir şey ona zarar vermezdi. Ne yazık ki sabah altı buçukta Sawyer yatak odasının kapısını yumruklayarak beni uyandırdı. Kapı pat diye açılınca yorganın altına girdim. Bizim evde mahremiyet bir şakaydı.

Koluma bir şey çarptı ve beni, aslında pek de siper olmayan siperimi patlatmaya zorladı. Yorganı geri çektim, Sawyer'ın Nike'ını kaptım ve kafasına fırlattım. Başını eğdi ve silah yatak odasının kapısına çarptı. "Bu bir savaş," diye ilan ettim. "Bunu sen istedin."

Sawyer bu saçma ifademe güldü, Killian da öyle. Önce birine, sonra diğerine ters ters baktım ve yorganı geriye atıp yataktan fırladım ve Sawyer'a doğru uçarak onu devirmeye çalıştım. Büyük şanssızlık. Beni omzunun üzerinden fırlattı ve yatağın üzerine bıraktı.

Yatağa uzandım. Tüm bunlar bu erken saat için çok fazlaydı. Dışarıda hava neredeyse hiç aydınlanmamıştı. Havayı kokladım. "Bu domuz pastırması mı?"

Sawyer, "Babam KP görevinde," dedikten sonra Killian'a baktı. "Koşuya hazır mısın?"

"Bana iki dakika ver," dedi Killian.

"Seninle arkada buluşuruz."

"Bu planı bensiz mi yaptınız? Ben de sizinle geliyorum," dedim, bu saatte koşmak yapmak istediğim son şey olsa da.

"Sana ne demiştim?" Sawyer sordu ve Killian benim bilmediğim bir şakayı paylaşarak kıkırdadı. "*Hiçbir şeyin* dışında bırakılmaktan nefret eder."

"Bir de bana sor," dedi Killian.

Sawyer gittikten sonra Killian'ın kaburgalarına dirsek attım. "Sen benim takımındasın.

Sawyer Takımı'na iltica etmek yok."

"Sen nasıl istersen, Güneşli."

"Mutlu yıllar, bebeğim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Killian

"Bifteğini nasıl istersin, evlat?" Jack Madley barbeküyü ateşlerken sordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en kalın bifteklerden beş tanesiyle dolu bir tepsi ızgaranın yanındaki rafta duruyordu.

Güvertede bir soğutucu bira taşıyan Sawyer'a, sonra da telefonuyla uğraşan Garrett'a baktım. İkisi de cevap vermedi.

Eden'ın babası kıkırdadı. "Bifteklerini nasıl sevdiklerini biliyorum. Ben-"

"Killian bifteğini az pişmiş sever," dedi Eden, masaya bir salata koydu ve Yüzünü buruşturarak. "İğrenç."

Bifteğin büyük bir hayranı değildi ama özellikle benim için tasarlanmış bir menü seçmişti. Eden Madley'in özel doğum günü muamelesini görüyordum ve Madley'in adamları da bunu memnuniyetle kabul ediyorlardı. Bifteğe bayılırlardı, ne kadar büyük T-bone o kadar iyiydi.

"Özür dilerim efendim, sanmıştım ki-"

"Adım Jack," diye hırladı. Dün gece beni birkaç kez düzeltmişti ama ben anlayamadığım nedenlerden dolayı sürekli efendim demeye devam etmişim. Hayatım boyunca kimseye efendim dememişim ama adam saygımı hak ediyordu. Jack Madley beni kızının erkek arkadaşı olarak yargılamadan kucaklamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, tüm bu durumla nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla. Eden evden uzaklaşmak istemiş olabilirdi ve neden küçük bir kasabada ya da o ahmağın yakınında yaşamak istemediğini anlayabiliyordum ama bu ev bir yuvaydı. Ailesiyle tanıştıktan birkaç dakika sonra hepsinin onun arkasını kolladığı ve sevgiyle büyütüldüğü çok açıktı.

Akşam güneşinin altında güvertede soğuk bir bira içiyordum çünkü Madley'lerin evinde doğum günlerinin özel olduğu söylenmişti, bu da yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmama izin verilmediği anlamına geliyordu. Arka bahçesinin yemyeşil genişliğine ve birlikte takıldığım ormana baktım.

Sawyer dün gece Eden yattıktan sonra, babasının isteklerini yerine getiriyormuş gibi görünmek için kurnazca bir plan yaptı.

"Etrafınız iyi vakit geçiren insanlarla çevriliyken, gerçekte orada olmadığınızı hissettiğiniz oluyor mu? Uyuşmuş gibi?" Sawyer bana sormuştu.

"Evet, o hissi bilirim."

"Ekim'de yirmi dört yaşında olacağım ama birlikte büyüdüğüm çocuklardan onlarca yıl daha yaşlıymışım gibi hissediyorum."

"Bu hissi bilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Viskisinden bir yudum aldı ve elindeki şişeye baktı. "İkinci görev yerim... Devriye geziyorduk, bir tarladan geçiyorduk. Ben ve arkadaşım Casey'nin elinde metal dedektörleri vardı, bölgeyi tarıyorduk. Toprak bir yoldan geçmek üzereydik. Taze toprak kazılmış gibi görünüyordu, bu yüzden Casey ve Jonesy'ye geride kalmalarını ve benim inceleyeceğimi söyledim. Sonra bir baktım, ayaklarım yerden kesilmiş. Tarlada uyandım ve kızgın güneşe baktım. Bir an için öldüğümü sandım. Çok sessizdi. Ama sonra sesler duydum ve ölmediğimi anladım. El yapımı patlayıcı yolda bel derinliğinde bir krater açmıştı. İçine atladım ve ilk gördüğüm şey bir bacaktı. Sonra Jonesy'yi gördüm. İki bacağı da havaya uçmuştu ama bana eve döndüğünde almayı planladığı arabadan bahsediyordu. Lanet bacakları gitmişti ve o bir arabadan bahsediyordu ve ben de ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordum. O arabayı alacaksın. Birkaç adam yardım etmek için atladı. Kafamda kendime Casey O'Malley'in o tarlada bir yerde olduğunu söylüyordum. Ve o iyi. Ama botunun topraktan çıktığını gördüm ve onu çıkarmaya başladım..."

Bana hikâyeyi anlatırken, Eden'a Johnny Ramirez hikâyemi anlatırken kullandığım otomatik sesi kullanmıştı.

"Casey'i siyah bir ceset torbası içinde ana kampa taşıdık. En iyi arkadaşım ölmüştü, Jonesy'nin bacakları havaya uçmuştu ve ben de burkulmuş bir ayak bileği ve birkaç sıyrıkla kurtulmuştum. Bu olayı kafamda defalarca canlandırdım ve kendime hep neyi farklı yapabileceğimi sordum. O bombayı ben mi tetikledim? Neden benim başıma değil de onların başına geldi?"

İsa Mesih. Bu görüntülerle nasıl yaşıyordu? Gözlerimi kapattım ve ağacın gövdesine yaslandım. "Senin hatan değildi," dedim sonunda ve bunda ciddiydim.

Başımı geriye eğdim ve gece gökyüzünde salınan yıldızlara baktım. Dünyanın dönmeye devam etmesi inanılmazdı. Yıldızlar hala geceleri ortaya çıkıyordu.

Bu boktan mantıksız evrende güneş her gün doğup batıyordu. "Bu hikâyeyi aileme ya da arkadaşlarıma hiç anlatmadım," dedi Sawyer sessizce. "Neden bana anlattın?" Gerçi benim de bir fikrim vardı.

"Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyorsun."

"O kadar iyi görünüyorum, ha?" Şaka yaptım.

"Sert sürülmüş ve ıslak bırakılmış," diye bana şaka yaptı. "Kız kardeşin hakkında bu şekilde konuşmamalısın."

Elini kaldırdı. "Detayları anlatma." "Hiçbir şey alamayacaktın."

Sawyer, "Takas yaptı, orası kesin," dedi.

"Düşündüğüm kadar büyük bir pislik mi?"

Sawyer bana viski şişesini uzattı, ben de bir yudum aldım. Jack Daniel's, en sevdiğim değil. Şişeyi ona geri uzattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak bir cevap bekledim. "Ondan hiç hoşlanmadım. Bu kasabadaki herkes ona Tanrı'nın bir armağanıymış gibi davranıyordu. Luke ve Eden'a altın çift diyorlardı ama bu lise saçmalığıydı. Luke sığ biri. Gerçek Eden'ı hiç tanımadı. O tam bir baş belası ama kız kardeşim çok havalı."

Bunu zaten biliyordum.

Eden önüme bir kucak dolusu paketlenmiş hediye koydu. Olamaz. "Nedir bu?" diye sordum.

"Neye benziyor? Doğum günü hediyen." "Bana bir şey alma demiştim."

"Evet, ama sen benim patronum değilsin, bu yüzden seni görmezden geldim."

Sawyer ve Garrett homurdanarak masaya oturdular. Jack Madley biftekleri ızgaraya atarken, "Buna alışın," dedi. "Yirmi iki yıldır iyi tavsiyelerimi görmezden geliyor."

Eden gözlerini devirdi. "Buralarda çok kötü bir şöhrete sahibim." Omzuma bir şaplak attı. "Hediyelerini aç. Sadece benden değiller."

"Tişört benden," dedi Sawyer. "Viski benden," dedi Garrett.

"Sizler çok kötüsünüz," diye homurdandı Eden. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

Omuz silktiler ve biralarını alıp arkalarına yaslandılar. Eden k a r ş ı m a oturdu ve bir fotoğraf çekti. Elimi kaldırdım. "Hayır."

Madley'in adamları hep bir ağızdan homurdanmaya devam etti.

"Tamam." Sandalyesini bana doğru yaklaştırdı. "Aptal hediyelerinizi açın." Jameson'ı açtım ve Eden'ın ona ne alacağını söylediğini bildiren Garrett'a teşekkür ettim. Siyah bir Harley Davidson tişörtünün olduğu kutuyu açtım.

ve Sawyer'a teþekkür etti. "Kendim seçtim," diye iddia etti. Bütün günü dışarıda 'erkek işleri' yaparak ve Sawyer'ın yeni motosikleti için alışveriş yaparak geçirdiğimizden, buna inanmakta zorlandım. Doğum günü hediyesi olarak Kawasaki Ninja'sıyla bir gezintiye çıkmama izin verdi. Eskiden kendime aldığım birkaç şeyden biri olan bir Ducati'm vardı ama Johnny öldükten sonra onu sattım.

"Bu, iki yıl önce doğum gününde sana aldığım tişörtlere çok benziyor," dedi Eden.

Sawyer kıs kıs güldü.

"Sana verdiğim bir şeyi yeniden mi hediye ettin?" Eden sordu.

Tişörtü Sawyer'a fırlattım. O da yakaladı ve bana geri fırlattı. "Havalı bir tişört," dedi darbeyi yumuşatmak için. "Ama benim milyonlarca tişörtüm var ve onları giyecek vaktim yok."

"Zaten Killian'ın üzerinde daha iyi duracak." Eden kollarını kavuşturdu ve koltuğuna yığıldı.

Açtığım bir sonraki hediye paslanmaz çelikten bir Leatherman'di. Eden, "Baba, bunu sana Noel'de vermiştim," dedi.

"İki tanesine ihtiyacım yoktu, evlat."

Şimdiye kadar, çocuklar ve ben gülmekten ölüyorduk. Eden kollarını havaya kaldırdı. "Siz umutsuz vakasınız."

Açılmamış iki hediye kalmıştı; uzun bir silindir ve küçük bir kutu.

Karton silindiri açarken Sawyer, "Bahse girerim eski çıplak kız posterlerimi rulo yapıp yeniden hediye etmiştir," dedi.

"Sanki Killian'ın duvarlarını çıplak kız posterleriyle kaplamasını istiyorum," diye alay etti.

Plastik kapağı açtım. İçinde ne olduğunu biliyordum ve neredeyse çıkarmak istemiyordum. Ama onu bana o vermişti ve benim almamı istiyordu, ben de çıkardım, açtım ve yüzümü çizdiği gece şövalesinde gördüğüm resme baktım. "Bunu dolabında saklayabilirsin," dedi alt dudağını çiğneyerek.

Kolumu ona doladım ve yanağından öptüm. "Dolaba girmeyecek. Bayıldım buna. Teþekkür ederim."

"Bir şey değil." Bana kocaman mutlu bir gülümseme verdi. "Eve gittiğimizde onu uzatabilir ve bir çerçeveye koyabilirim. Eğer istersen."

"Bunu yapabiliyor musun?" "Evet.

Çok kolay."

Son hediye bir anahtarlıktı; gümüş bir küre. Üzerindeki yazıları okuyabilmem için avucumun içinde düz tarafa doğru çevirdi. *Her yeni gün*

olasılıklar dünyası.

"Çok klişe olduğunu biliyorum." Omuz silkti. "Ama bunu kabul ettim. Her şeyi sığdırmak için yazıyı küçük yapmak zorunda kaldılar. Her zaman söyleyecek çok şeyim var."

"Hadi canım," dedi Sawyer.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tek bir lanet şey bile. Eden Madley'nin özel doğum günü işkencesi devam etti. Akşam yemeğinden sonra pastayı getirdi, yirmi yedi mumu yaktı ve babasıyla erkek kardeşlerinin de katılması için ısrar ederek bana Mutlu Yıllar şarkısını söyledi.

Şarkı nihayet bittiğinde gülerек kolumu dürttü. "Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

Ellerimi yüzüme sürdüm. Acı içindeydim. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Pastaya baktım, mumların balmumu kremaya damlıyordu, sonra onun yüzüne, ıslıl ıslıl parlayan yeşil gözlerine. Çok güzeldi.

"Bir dilek tutmalı ve mumlarını üflemelisin, doğum günü çocuğu."

Bir dilek. Ona tekrar baktım ve dileğimi diledim. Her yeni günün onu içermesini istedim. *O* bir olasılıklar dünyasıydı ve bu benim içinde yaşamak istediğim bir dünyaydı.

Ertesi gün ayrılmadan önce Jack Madley benimle konuşmak istediğini söyledi. Koridorun sonunda yatmam için talimat verdikten sonra Eden'la kendi çatısı altında yattığım için beni azarlayacağı konusunda aptalca gergindim. Onu güverteye kadar takip ettim ve benimle yatmasını bekledim. Yan yana durduk, yüzümüz ormana dönüktü. Burası çok sessizdi. Arka bahçelerindeki meşe ağacından gelen kuş cıvıltılarını ve uzaktaki çim biçme makinesinin uğultusunu duyabiliyordum.

Jack omzuma bir el attı ve irkildim. Kıkırdadı. "Seni ürkek bir tip olarak düşünmemiştim."

Güldüm. "Genelde değilimdir." Kolunu yanına indirdi. Kolumun tersiyle alınımdaki teri sildim. Saat daha sabahın dokuzuydu ama sıcak ve nem şimdiden boğucuydu.

"Brooklyn'e tek başına taşınma fikri bana pek inandırıcı gelmedi." "Bunu anlayabiliyorum."

"Büyüdüğünü düşünüyor olabilir ama o her zaman benim küçük kızım olacak." Ona yan gözle baktım. Bana ondan uzak durmamı mı söyleyecekti?

"Ona göz kulak ol," dedi. "Beladan uzak durduğundan emin ol."

Omuzlarım gevşedi. "Yapacağım."

Başını salladı ve numarasını almamı istedi. Telefonuma girdim ve cebime attım. "Şansın varsa, yakın zamanda ona acil servise kadar eşlik etmeyeceksin. Ama acil bir durum olursa beni mutlaka ara. Kız çocuğu yetiştirmek, erkek çocuk yetiştirmekten çok daha farklıdır. Onun güvenliği için daha çok endişeleniyorum. Her zaman da endişelendim." Başını iki yana salladı. "Bunu söylediğim için bana cinsiyetçi derdi."

Beni de aynı şeyle suçladığı zamanı hatırlayarak güldüm. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Güzel. Seni tutacağım. Ve bu küçük sohbeti yaptığımızdan bahsetme yoksa ondan azar işitirim."

"Bunu kendime saklayacağım."

"Ve bir dahaki ziyaretinizde, kapılarınız bubi tuzaklı olacak. Gecenin bir yarısı başınıza düşen bir kova buz gibi soğuk su gibisi yoktur."

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Tanrım, bu aileyi çok seviyordum. Hiç sahip olmadığım ama hep istediğim her şey onlardaydı. Destekleyici. Komik. Sevecen. Koruyucu. Sadık. Eden'in annesi çok genç yaşta ölmüş olsa da bu aile dağılmamıştı. Babası üzüntülerini bastırmak için şişeye vurmamıştı. Arka bahçedeki meşe ağacı gibi güçlü duruyordu. Ve bu gücü çocuklarına da aktarmıştı.

Jack Madley gibi bir adam olmayı arzuladım. Bir gün. Belki de.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Eden

Jared bir kafatası, güller ve kanatlar istedi, ben de birinci katında dövme salonunun, ikinci katında ise dairesinin bulunduğu iki katlı tuğla binanın yan tarafını boyuyordum. İşçi Bayramı'ndan sonraki Salı günüydü ama Brooklyn'de hava hâlâ yaz gibiydi. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyordu ve Zeke bana doğru bağırdığında soğuk bir duş hayal ediyordum.

"Hey, naber Picasso?"

Mini iskele kulesindeki tüneğimden Zeke'e baktım. Çiçekli bir Hawaii gömleği, ekose Bermuda şort ve Vans giymişti, kaykayı ayağının altındaydı. Her nasılsa bu çılgın kıyafeti işe yaramıştı. Ailesiyle birlikte Martha's Vineyard'da geçirdiği bir haftalık tatilden yeni dönmüştü ve altın sarısı bir bronzluğa sahipti, saçları güneş ve tuzlu su nedeniyle daha açık renkte ağarmıştı. Fırçamı bıraktım ve ona kocaman sarılmak için iskeleden aşağı indim. "Seni özledim," dedim ona, terli ve kirli halimi göstererek.

Zeke sırtıttı. "Seni de özledim. Kartpostalımı aldın mı?"

"Keşke burada olsaydın," diye alıntı yaptım, kartpostalda yazan tek şey buydu ve tüm barmenlere ve Ava'ya da aynı mesajı gönderdiğini öğrendim, çünkü tüm kartpostalları bara gönderdi ve notları karşılaştırdık. "Yolculuk iyi miydi?"

"Mükemmeldi. Ailemle vakit geçirdim. Ateşli bir piliçle takıldım. Biraz yelken yaptım. Zeke'in dünyasında hayat güzel."

"Zeke'in dünyasında işler hiç kötü gider mi?" Alay ettim. Zeke'i sevmemek mümkün değildi. Onu kötü bir ruh halinde yakalamak için bekleyip durdum ama hiç yakalayamadım.

"Hayır. Hayatım harika."

Güldüm ve başımı salladım ama şu anda benim hayatım da harikaydı.

"Harika demişken," dedi Zeke. "Bu duvar bomba gibi."

Şimdiye kadar ne yaptığıma bakmak için kaldırımda geri geri gittim. Geçen hafta Killian duvarı elektrikle yıkamış ve astar boyamama yardım etmişti çünkü o her işin ustasıydı. Kafatasım on iki metre boyundaydı, göz çukurlarında güller vardı, tabanın etrafında ve altında Jared'in dövme dükkanının adı yazıyordu: Forever Ink. Şu anda üzerinde çalıştığım kanatlar kafatasının her iki yanından uzanıyor ve duvarın genişliğine yayılıyordu.

"Teşekkürler, Zeke."

"Senin için biraz öğle yemeği alıp geri getirmemi ister misin?" Killian arabayı kaldırıma çekerken Zeke sordu. Motoru durdurdu ve cipten inerek Zeke'e bir göz attı. Bakışları bana kaydı ve beni gördüğüne sevinmiş gibi kocaman bir gülümseme takındı, oysa uzun zaman olmuştu. Sadece birkaç saat önce birlikte uyandığımızda beni buzlu kahve, simit ve susuz kalmamam için bir şişe suyla buraya bırakmıştı. Bir süre takılmış, ben resim yaparken Jared ve benimle konuşmuştu.

"Hey, bebeğim," dedi beni kollarının arasına çekerek.

"Selam." Ona doğru eğildim ve bir öpücük verdim. "Çok sıcak ve terliyim," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Boynuma sokuldu. "Terini seviyorum." Beni yanına yaklaştırdı ve yüzünde kocaman bir sırıtış olan Zeke'e doğru yürüdük.

"Hawaii nasıldı?" Killian sordu. Kaburgalarına dirsek attım.

"Martha's Vineyard," dedi Zeke sırtarak. "Her şey iyiydi." Kaşlarını salladı. "Ama çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum... sürekli arkadaş bölgesinde yaşamak."

Killian küre anahtarlığını parmağının etrafında döndürdü. "Umarım konaklamanızdan keyif alıyorsunuzdur."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Her zaman bir seçim vardır," dedi Killian. "Sen doğru olanı yaptın."

"Zeke'in denizinde bir sürü balık var." Zeke bize sırttı, sonra da kaykay üzerinde. "Ben balığa gidiyorum. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal Zeke," diye seslendim arkasından, kolunu havaya kaldırmış sokaktan aşağı inerken.

Killian başını salladı. "Ne giyiyor böyle?"

Bir kakhaha patlattım. "Balıkçı kıyafeti. Belli oluyor. Ona karşı daha nazik olmalısın."

"Bu benim kibarlığımı. Eğer kaba olmak isteseydim, ona ne giydiğini sorardım."

Killian'ın kargo şortuna ve gri tişörtüne baktım. "Gardırobunda siyah, beyaz, gri ve haki renklerden daha fazla renk var."

"Farklı renkler giymemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Seni olduğun gibi seviyorum."

Beni kendine doğru çekerek popomu avuçlarının arasına aldı. "Bu küçük turuncu şortu ve bu küçük mavi bluzu seviyorum. Ve teninin *tüm* renklerini."

Güldüm. Şortum mercan rengi, atletim lacivertti ve kollarımla bacaklarım boya noktalarıyla kaplıydı. Killian alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve emdi. İnledim ve bedenimi onunkine bastırıp kollarımı boynuna doladım.

"Mm." Dudağını ısırdım ve bedenimi onunkine yasladım. Bizi geri çekti, böylece cipinin kapısına yaslanmış oldu. "Tadın çok güzel. Seni kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yemek istiyorum."

"Edepsiz konuşmana bayılıyorum," dedi öpücüklerini boynumda gezdirirken.

"En iyisinden öğrendim."

"Sana daha sonra ne yapacağımı duymak ister misin?" "Evet."

Biri boğazını temizledi ve ben de dönüp Ava'ya baktım. "Bölüyor muyum?"

"Evet," dedi Killian, beni kollarının arasında döndürerek önünde, sırtım göğsüne dayalı bir şekilde durmamı sağladı. Büyük ihtimalle de sertleşen aletini örtmek için. Popomu içine ittim ve inlediğinde güldüm.

Killian, "Eden bu kadar ziyaretçiyle nasıl iş yapıyor anlamıyorum," diye yakındı.

Ava ona sıırıttı. "Sizin kadar dikkatini dağıtmıyoruz." "*Tüm* dikkat dağıtıcı şeylere açığım." Popomu tekrar ona karşı oynattım. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin," diye fısıldadı kulağıma.

"Dört gözle bekliyorum."

Ava ellerini birbirine çııptı. "Kim öğle yemeği yemek ister?"

"Killian her şeye hazır," dedim.

"Eminim öyledir," dedi kaşlarını kaldırarak. "Shake Shack mi? Burger, patates kızartması, shake."

"Bugün salata günü," dedi Killian, benden uzaklaşarak. Kapağı açtı ve içinde salatalarla dolu Tupperware kapları olduğuna şüphe olmayan bir çantayla dışarı çıktı. Bana her gün öğle yemeği getiriyordu ve ben de onun ne kadar sağlıklı bir insan olduğunu bu sayede öğrenmişim. Yağsız protein, bol yeşillik ve daha önce hiç duymadığım tahıllar, hepsi onun mutfağında hazırlanıyordu.

Bugünkü menümüzde tavuklu, antep fıstıklı, kurutulmuş kızılcıklı ve naneli bir kinoa salatası vardı. Ve tonlarca çiğ sebze ve hardallı salata sosu içeren yeşil bir salata. Dün kavrulmuş sebzeli kuskus yedik. Bir önceki gün somonlu yabani pirinç salatası vardı. Ondan önceki gün de Yunan salatası vardı.

Adam salataları paketinden çıkarırken Ava gözlerini devirdi. "Kurabiyelerin tek seferlik olduğunu biliyordum," diye homurdandı.

"Bir dahaki sefere kek yaparım ve hepsini yeriz" dedim. Bana beşlik çaktı. "Şimdi anladığım bir dilden konuşuyoruz."

Sırtımızı duvara yaslayarak yere oturduk ve küçük rutinimiz haline gelen açık havada salatalarımızı yedik. Ava salatalara burun kıvırdı ama Killian barla ilgili telefonlara bakarken ve ben de salatalarına bayıldığım için yüzümü doldururken o takıldı ve konuştu.

"Seni dörtte alırım," dedi Killian ve bana iffetli bir veda öpücüğü verdi. Daha fazlası içimde bir yangın başlatırdı ve duvarımı boyamaya odaklanmam gerekiyordu. Bu akşamki iş için enerjimi korumam gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Güneş, sıcak ve Killian beni gevşek bir erişteye çevirmişti.

Onlar gittikten sonra iskeleye geri tırmandım ve işe geri döndüm. Resim yaparken, bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Tabii çocukluğuma kadar geri gitmezsem, ama o tamamen farklı bir mutluluktu. Hayatım şu anda o kadar güzeldi ki korkutucuydu.

Luke'a karşı beslediğim tüm duygular yok olmuştu. Sonunda onunla telefonda konuşmuşum ve hikâyeyi kendi açısından anlatmaya çalışmıştı. O konuşurken ben de acımın pençelerini geçirmesini bekledim. Öyle bir şey olmadığında, telefona gülümseyerek baktım, her şeyi geride bıraktığım ve hayatıma devam ettiğim için minnettardım.

Artık Williamsburg'da bir duvar boyuyordum, sevdiğim bir barmenlik işim, havalı arkadaşlarım ve hepsinden önemlisi Killian vardı. O itiş kakışı yaptığımıza inanmak zordu çünkü artık hepimiz vardık.

Killian'ın mutfağındaki doğrama bloğu adasında çırılçıplak yatıyordum, saçlarım sahile vurmuş bir denizkızı gibi etrafımda dalgalanıyordu, bacaklarım çıplak omuzlarına dökülüyordu. Vücudum onun ziyafetiydi ve ben de Cömert Leydi'ydim.

Ses sisteminde bir David Guetta remiksi çalıyor, tavandaki vantilatör üstümde dönüyordu. Tenimde serin bir esinti esti ve vücudumda lezzetli bir ürperti oluştu. Yine de üşümüyordum. Azgın bir cehennem gibiydim.

Dili göbek deliğimin kenarında dolaştı ve içeri daldı. Etrafında ve etrafında. Bacaklarımın arasında ısı birikti. Kaslarım sıkıştı ve dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı. Dili yavaşça ve işkence edercesine göbeğimden yukarı kaydı. Çenesindeki kirli sakallar tenimi gıcırdatıyor, vücudumdaki tüm nöronları ateşliyordu. Dili meme ucumun etrafında dolaştı, üzerinde gezindi. Göğsümün kabarıklığı üzerinde kayarak bir sonrakine geçti ve bana işkence etmeye devam etti.

Sırtım kamburlaştı, inliyordum, kıvranıyordum. Beni çıldırtmaya çalışıyordu. Bu yeterli değildi. Çok fazlaydı.

"Durman gerek," diye inledim.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu başını kaldırıp bana bakarak. "Evet. Yani, hayır. Bana verdiğinden daha fazlasını istiyorum."

Kıkırdadı. "Çok açgözlü ve sabırsız."

Beni öldürmeye çalışıyordu, bundan emindim. Dili uyluğumun iç kısmına doğru kayıyordu. İstedğim yere doğru ilerliyordu. Vücudum titriyor, avuçlarım terliyordu. Hedefe varmadan durdu ve diğer bacağımdan başladı. Dilinin ucu klitorisimi buldu ve bir kez üzerinden geçti. Vücudum kasıldı. Tekrar yaptı. Ve tekrar. İki parmağı içime kaydı, kıvrıldı, uzandı, bulmak için bir haritaya ihtiyaç duymadığı noktaya süründü. Sinir uçları ve kaygan sıcaklığım vardı. Zonklayan, nabız gibi atan, ağrıyan bir ihtiyaç.

"Seni istiyorum. Seni," diye homurdandım.

Kendini eline alarak ucunu kaygan kıvrımlarımın arasına sürttü.

Onu izlemek için başımı kaldırdım. Gözleri yüzümdeydi, kendini içime doğru yönlendirirken dudakları hafifçe aralanmıştı. Yavaşça. Yavaş yavaş. Gözlerimi kapattım ve o içime girip çıktıkça tüm düşünceler buharlaştı. Tekrar. Ve tekrar. İçimde derinlere itti.

"Oh...Tanrım." Kısık sesle bağırdım.

Vücudum patladı, kaslarım onun etrafında kenetlendi, kasılmalar vücudumu sarstı. Sanki çok u z a k l a r d a n bir yerden onun hırıltılı sesini duydum.

Nefes alıyordu. Boşalırken elleri kalçalarımnda sıkılaştı, parmakları etime battı. İçimden çıkmadan önce karnıma bir öpücük kondurdu, çenesindeki kirli sakal tenimi okşadı.

Beni yere indirdiğinde bacaklarım lastik gibi oldu ve atletimle iç çamaşırlarımı giydim.

Elimi tuttu ve beni üst kattaki yatak odasına götürdü. Benim aksime, kıyafetlerini giyme zahmetine katlanmamıştı. Mükemmel kışına iyice baktım, sıkı ve yuvarlaktı ve Brooklyn Köprüsü'ne asılacak bir fotoğrafı hak ediyordu. Ülkenin dört bir yanındaki reklam panolarında. O kadar iyiydi. Bakışlarım yukarıya, sırtının alt kısmındaki gamzelere ve Anka kuşu dövmesine doğru gitti.

"Şimdi o adada salatalarınızı nasıl yapacaksınız?" diye sordum. "Yarınki salatalar ekstra tuzlu olacak."

"Tanrım," dedim gülerek.

Sırayla banyoya girdik ve onun yatağında buluştuk. Connor'ın yatak odasını görmemiştim ama Killian'ınki küçüktü ve arka bahçeye bakan iki penceresi vardı. Odası temizdi ama basitti; orta boy bir yatak, bir şifonyer ve komodinler vardı. Orman yeşili çarşaflarına uzandım ve duvardaki resmime baktım. Tuvali ahşap bir çerçeveye germiştim ve yatağının karşısına asmıştı, böylece uyumadan önce gördüğü son şey ve uyandığında gördüğü ilk şey olacaktı.

Killian çarşafın altına girdi, lambayı söndürdü ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Dizlerini bükerek benimkileri de dizleriyle birleştirdi ve ben de vücudunun kıvrımlarına sokuldum. Eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Her gece böyle uykuya dalıyorduk. Bu şekilde uyanmazdık. Killian yüzüstü uyurdu, kollarını yastığa sarmıştı. Ben genellikle yan yatmış, kollarımı yastığımın altına koymuş, ona dönük olarak uyanırdım. Ama bu şekilde uykuya dalıyorduk ve ben bunu seviyordum.

"İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler, Killian." Dudaklarımda bir gülümsemeyle uykuya dalmadan önce kelimeleri zar zor çıkarmıştım.

Ertesi sabah meme ucumun etrafında dönen bir dille uyandım. Yirmi dakika sonra duştan birlikte çıktık, arkamızda bir buhar bulutu dalgalanıyordu.

On beş dakika sonra, elimde buzlu bir kahve, Jared'in dövme dükkanına doğru yola çıkmıştık. Islak saçlarımı örmüş ve cesurca beyaz bir şort ve açık mavi bir tişört giymiştim çünkü çamaşır yıkama sorunum vardı.

tüm kirli kıyafetlerimi amaşırlaneye götürmeyi planlıyordum. Ne yazık ki bunu bu gece, izin gecemde yapmayı planlıyordum.

Bundan bahsettiğimde Killian, "Şimdi alacağız," dedi. "Neden?"

"Onu evime götüreceğim."

"Neden?" Hâlâ bir ipucu bulamadığım için sordum.

"amaşır makinem ve kurutucum var.  ğle yemeğini hazırlarken senin eşyalarını da atarım." "amaşırlarımı yıkayamaz, öğle yemeğimi hazırlayamaz, barı işletemez, beni şehrin her yerine götüremez ve-"  n mde durduğunda hala itiraz ediyordum.

apartman binası.

"G t. Gün ışığını yakıyorsun."

"Gün ışığını yakmak mı?"

Parmaklarıyla direksiyon simidine vurdu. "Yapacak işlerim var." "Tam da benim demek istediğim," dedim, gütmek için bir hamle yapmadan. "Sen tüm bu diğ r şeyleri yapmak için zamanım var. Bugün şark teriden öğle yemeği alacağım. Ve eğer bu gece senin evinde takılmama izin verirsen, kendi çamaşırlarımı yıkarım ve eve döndüğünde seni bekliyor olurum."

Bu öneriyle canlandı. "ıplak mı?" "Belki."

"ıplak," diye tekrarladı.

"Tamam. Tamam." Gerçi onun evinde çıplak oturmaya hiç niyetim yoktu.

"Akş m yemeğini de ben pişiririm. Sabah ikide yiyebiliriz."

" yle mi?"

"Evet. Ama ne pişirirsem yemek zorundasın."

Sırıttı. "Anlaştık." Bana doğru eğildi ve kapımı iterek açtı. "amaşırlarını al."

Otuzuncu Bölüm

Killian

Connor evdeydi. Öğleden sonra bara geldi, sanki hiç gitmemiş gibi kapıda belirdi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Kapıyı açtığımda kükredim. ve onu diğer tarafta dururken gördüm, omzunda bir spor çantası, lanet bir bronzluk ile. Bronzlaşmış mı? Bunca zamandır kumsalda mı yatıyordu?

"Miami."

"Miami," diye tekrarladım, gözlerinin içine bakarak. Gözleri berraktı. Odaklanmışlardı. İyi görünüyordu, sanki biraz kilo ve kas almış gibiydi. "Oraya nasıl gittin ve nasıl döndün?"

"Greyhound."

Ne oluyor lan? Harley'i hâlâ arka bahçede park halindeydi ve üzeri bir muşambayla örtülüydü. Ama ulaşım şekli endişelerimin en önemsiziydi. "Miami'de telefon yok mu?" Kollarında yeni izler olup olmadığını kontrol ettim. Hiç iz yoktu.

"Ben temizim. Altı aydır temizim. Rehabilitasyondan çıktıktan sonra hiç uyuşturucu kullanmadım."

Bu hiç mantıklı değildi. Madem bunca zamandır temizdi, neden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı? "Yani, küçük bir tatile çıktın. Herkesi siktir et. Bu mudur yani?"

Omzumun üzerinden baktı. "Ava burada mı?" "Hayır."

Connor başını eğdi ve ensesini ovuşturarak bir nefes verdi. "Beni içeri alacak mısın?"

"Beş aydır ne halt ettiğini bana söyleyecek misin?"

Beni iterek geçti. Kapıyı çarparak kapattım ve onu avluya kadar takip ettim. "Burası iyi görünüyor. Bunu Ava mı yaptı?" diye sordu.

Yan duvardaki ahşap kafese tırmanan hanımeli çene.

Ava onu, sarhoşlar tarafından çiğnenen, bira ve kokteyllerle sulanan nane ve lavantalarla birlikte dikmişti. Ama her gün onunla ilgilenirdi. Eden gibi Ava da iyimser biriydi. "Evet."

Connor'ın bakışları Eden'in boyadığı duvara kaydı. Her ayrıntıyı incelerken yüzünü izledim. Avluyu geçti ve duvarın önünde çömeldi, duvar resmini yakından ve göz hizasında inceledi. Connor dünyaya bir sanatçı gözüyle bakıyordu. Benim fark etmediğim şeyleri fark ederdi ama çok şey de kaçırdı. Biz çocukken o kafasının içinde, gerçeklikten kaçmak için yarattığı bir hayal dünyasında yaşardı.

Bazen Seamus Vincent'in burnunun dibinde uyuşturucu kullanmanın cesaret işi olduğunu düşünürdüm, ama diğer zamanlarda bunun Connor'ın gerçek dünyadan kaçmasının bir başka yolu olduğunu fark ederdim. Kafası iyiiken kimi incittiği ya da kimi hayal kırıklığına uğrattığı umurunda değildi. Tek umursadığı bir sonraki kafayı bulmaktı. Benden çaldı, bana yalan söyledi ve benden yardım istedi. Connor'a her zaman Seamus'tan önce ulaşmıştım ki bu bir mucizeden başka bir şey değildi. Ama sonra, Seamus'un tüm ilgisini ben çektim, Connor ise hiç çekmedi. Ben Connor'ın insan kalkanıydım, görünmezlik peleriniydim.

Connor duvara, "Artık döndüğüme göre NA toplantılarına gitmeye başlayacağım," dedi. "Ve bir sponsor bulacağım."

"Sana son bir şans veriyorum Connor. Eğer yine çuvallarsan, sana yardım edemem." Kimi kandırıyordum? İşleri yoluna koyana kadar ona şans vermeye devam edecektim. Ama yine ortadan kaybolursa ya da uyuşturucuya geri dönerse, bunu tekrar yaşamak istemedim. Birkaç yıl önce evde detoks yapmasına yardım etmişim. Gece boyunca onunla kalmıştım. Titremesini durdurmak için vücudunu kollarımda tutmuştum. Kusmuğunu temizledim. Duşa girmesine yardım etmiş, düşüp kafasını yarmasın diye kolundan tutmuştum. Tek istediği ölmekken onu kendini öldürme isteğinden vazgeçirmiştim. Korkunç kelimesi, onun başında nöbet tuttuğum o berbat günleri ve geceleri anlatmaya yetmez. Sonunda onu bir detoks kliniğine götürdüm ve ona metadon verdiler, en başından beri yapmamız gereken bir şeydi bu. Bir ay sonra, cehenneme gidip geldikten sonra, tekrar uyuşturucu kullanmaya başladı.

Başını salladı. "Biliyorum. Bu kendim için yapmam gereken bir şey."

Belki de cevabını sorgulamalıydım ama ilk kez bunun kendi sorumluluğu olduğunu kabul etmişti. Ona inanmak istedim. Ona inanmam gerekiyordu. Connor'a bakmak benim şimdi ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için bundan nefret ediyordum.

"Sizi desteklemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim.

"Her zaman yapıyorsun," dedi, hâlâ Eden'in duvarına bakarak. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Killian."

"Ne yapmak?"

"Sen ol." Bana doğru döndü. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Bir düğmeyi mi kapatıyorsun? Engellemek mi? Kilitliyor musun? Hepsi içinde, seni yiyip bitiriyor mu? Yoksa yumruklayıp tekmeleyerek mi çıkıyorsun?"

Çenemi sıktım. "Yapacak işlerim var. Zamanım yok." "Bağımlılık sorunu olan tek kişi ben değilim."

"Benim bağımlılık sorunum yok." "Acıya bağımlısın."

"Siktir git." Onu avluda bıraktım, koridordan geçip ofise girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Acıya bağımlısın. Bunu sana kim yaptı, Killian? Sana asla zarar vermem, Killian.

Kapı açıldı ve Connor kapı aralığını doldurdu. "Bir daha gitmeyeceğim. Kaçmaktan bıktım." Cevap vermedim. "Beni duydun mu?"

"Seni duydum. Madalya ister misin? Bir parti vereyim mi?"

"Duvarı kim boyadı?" diye sordu. "Eden kim?"

Eden kim? O her şey. Ama hala ne kadar berbat durumda olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Her gün beni bir önceki günden daha mutlu ediyordu ve her gün bizi mahvedeceğimden endişeleniyordum. Benim gibi bir adam sağlıklı ve işlevsel bir ilişki için biçilmiş kaftan değildi. Elimde ne bir kılavuz, ne takip edeceğim bir plan, ne de örnek alacağım bir rol model vardı. Sahip olduğum tek şey, bana bunun gerçek olduğunu, iyi olduğunu ve daha önce hiç böyle bir şey bilmediğimi söyleyen içgüdüsel hislerimdi. Kartların evi yıkılmadan önce elimden geldiğince uzun süre buna tutunmak istedim.

"Onu Haziran'da işe aldım," dedim. "O bir barmen." "Barmen mi?"

Sanki bir işaretmiş gibi cep telefonum çaldı. "Selam bebeğim," diye cevap verdim, düşünmeden.

"Selam bebeğim, hemen arkadayım." "Her şey yolunda mı?"

"Sadece su molası veriyorum. Biri bana susuz kalmamam gerektiğini söyledi." "Biri sana iyi bir tavsiye veriyor."

"Ben de her zaman alırım."

Kıkırdadım. "Hayır, değilsin."

Güldü. "Genellikle."

"Seni son gördüğümünden beri kaç ziyaretçin oldu?" Arkadaşları her zaman onunla takılmak için uğruyordu-Hailey, Ava, Chris, Brody, Zeke... hatta en sevdiği barista bile kahve getiriyordu. Jared ve diğer dövme sanatçılarının sohbet etmek için uğramalarından bahsetmiyorum bile.

"Çok fazla değil. Neredeyse bitirdim."

"İşin bitince beni ara. Seni alırım."

"Tamam," dedi. "Gitmem gerek. Jared hasarı incelemek için burada." "Hasar değil. Başyapıt."

"Düzelتيyorum."

"Yakında görüşürüz," dedim.

"Sabırsızlanıyorum."

Aramayı kestiğimde Connor bana sırtıttı. "Vay anasını. Az önce duyduklarına inanamıyorum. Tek gecelik ilişki yaşayan Killian Vincent'ın kız arkadaşı mı varmış?"

Gözlerimi ona diktim. "Onun önünde böyle şeyler söyleme." "Vay be. Bu kız konusunda ciddisin. MMA hayranı mı?"

"Hayır."

"O bir barmen. Ve bir sanatçı," diye tahmin etti. "Eden?"

"Bunu benim için mahvetme Connor."

"Mutlu olmanı istemiyormuşum gibi davranıyorsun."

"Neden böyle düşüneyim ki? Kaybolma eylemlerin? Benden çaldığın paralar? Yalanlar ve uyuşturucular? Senin bir yeteneğin var Connor. Sanat okulunda bursun vardı. Ve Ava'ya sahiptin. *Her şeye sahiptin*. Ama sen hepsini bir kenara attın."

"Sana söyledim. Kendimi toparlayacağım. Ve sana borçlu olduğum her kuruşu geri ödeyeceğim."

Para umurumda bile değildi. Cevaplara ihtiyacım vardı. "Miami'de ne yapıyordun?"

"Dövme salonunda çalışmak."

Bu mantıklı gelmiyordu. Burada bir işi varken neden Miami'ye gitmişti? Sevdiği bir işe. "Neden beni aramadın?"

"Bazı şeyler üzerinde çalışıyordum ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," dedi göz göze gelmeden. Bir konuda yalan söylüyordu ama ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordum. "Zamana ihtiyacım vardı. Ama hayatım üzerine yemin ederim ki artık her şey farklı olacak. İşimi yapacağım. Sözlerimin artık iyi olmadığını biliyorum. Ama

Bunu sana kanıtlayacağım. Her seferinde bir gün. Senden sadece bana biraz güvenmeni istiyorum."

Biraz inancın olsun. Evet, sanırım yapmam gereken buydu. Ne yaparsa yapsın, o hâlâ benim kardeşimdi ve bu dünyada onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. O da bunu biliyordu.

"Jared'le konuşmam gerek," dedi. "Bakalım beni geri alacak mı?"

"Alacak. Eden şu anda orada."

"O da mı dövme

sanatçısı?" Bakışlarına

karşılık verdim. "Hayır."

"Jared'in duvarı," dedi Connor çenesini çalıştırarak.

Şehirden kaçarsan böyle olur.

Boyanacak duvarın Connor'a ait olması gerekiyordu. Jared, Connor'ın geri dönmesini beklemek istedi. Connor yıllar boyunca aldığı onca uyuşturucuya rağmen bir şekilde işinde tutunmayı başarmıştı. Jared Connor'dan bahsederken, onun bir dahi olduğunu düşünürdünüz. Sanatsal bir deha. Delilikle dolu bir zeka. Jared ona özgür ruh diyordu. Keş kelimesini atlamıştı.

Jared'ı Eden'in duvarı boyamasına izin vermeye ikna ettim. İyi olduğunu düşünmese evet demezdi ama Eden'in Jared'ın duvarı Connor'a söz verdiğini bilmesine gerek yoktu. Jared ondan bir kafatası, güller ve kanatlar çizmesini istedi - Connor'ın fikriydi. Ama Connor hiçbir şeyi önceden çizmezdi, bu yüzden Eden kendi versiyonunu yapabiliirdi.

"O iyi," dedi Connor.

"Biliyorum."

"Killian," diye şarkı söyledi Ava. "Alışveriş yapıyordum-"

"Ava Blue," dedi Connor. Mavi Kuş için ona Mavi diyordu. Connor kuşları severdi. Bunda bir gizem yok.

"Connor," dedi, sesi kısılmıştı.

Onu kollarıyla sardı ve o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Ortadan kayboldular ve ben de bira distribütörüne sipariş verdim. Erkekler tuvaletindeki bozuk sabunluk tamir edildi. İçki odasında bir envanter yaptım. Ava için bir yapılacaklar listesi hazırladım. Yapılacakları biliyordum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca enkaz halinde olacak ve düzenli beyni kaosa sürüklenecekti. Bugünkü konuşmadan sonra Connor'la konuşmayı reddedecekti. Bazen bu haftalarca, hatta aylarca sürüyordu. Üç yıl önce ayrılmışlardı,

Connor'ın ilk kez temizlendiği sıralarda, ama onların berbat ilişkilerini anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Eden işinin bittiğini söylemek için beni aradı, ben de dışarı çıktım. Barda çalışarak, tüm sorunları üstlenerek neden bu kadar çok zaman harcadığımı bilmiyordum. Louis işkolik olduğumu söyledi. Connor acıya bağımlı olduğumu söyledi. Eden herkesin kendi başa çıkma mekanizması olduğunu söyledi. Meşgul olmak, çözebileceğim sorunlarla ilgilenmek benim yaptığım şeydi.

Kapıdan çıkmak üzereyken Connor, "Bekle," dedi. "Ben de seninle geleceğim."

Sessizlik içinde sürdük. Çevremden onu izliyor, ruh halini ölçmeye çalışıyordum. Söyleyecek bir şey bulamadığım için ağzımı kapalı tuttum. İleride, Eden'ı sokağın karşısındaki duvarın önünde fotoğraf çekerken gördüm. Güneşin ona vuruş şekli altın gibi parlıyordu, yemin ederim. Yaklaşırken gazı yavaştıttım. Eğer bir sanatçı ya da fotoğrafçı olsaydım, onu tam da bu anda yakalamak isterdim.

"Tanrım," dedi Connor. "Bu o mu?" "Bu o."

Fotoğraflarını mahvetmemek için caddenin ilerisinde bir yere çektim ve motoru durdurdum. Fotoğraf makinesini indirdi ve Jeep'e baktı, dudakları bir gülümsemeyle genişledi. Bakışları yolcu koltuğuna kaydı ve ağzı bir O harfi oluşturdu.

"Benden haberi var mı?" Connor sordu.

Başımı salladım. Eden her şeyi bilmiyordu. Ama uyuşturucuları ve rehabilitasyon merkezini biliyordu ve benimle iletişime geçmediği için ne kadar endişelendiğimi de biliyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Connor.

"Evet, öyle."

"Bu bir gülümseme mi?" diye sordu. "Vay anasını. Bu bir gülümseme.

Fotoğrafını çekebilir miyim?"

Ben onun koluna yumruk attım, o da bana yumruk attı ve iki aptal gibi birbirimize sırttık. Sonra cipten indik ve kaldırımda Eden'a katıldık. Eden olarak onu kollarını açarak karşıladı ve eve geldiği için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Connor'a söylemek istediğim ama söyleyemediğim her şeyi söyledi.

Ön kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Mutfaktan kahkahalar ve müzik yayılıyordu ve ben koridorda durup dinledim. Eden'in ne pişirdiğini bilmiyordum ama her ne pişiriyorsa, bu berbat evi bir ev gibi kokutuyordu. Ev gibi hissettiriyordu. Çünkü içinde o vardı. Bu duyguyla ne yapacağımı bilemediğim için az önce girdiğim kapıdan geri çıktım ve ön merdivenlerde durdum. Karşımdaki sokakta depolar sıralanmıştı, oluklu metal kapıları gece için kapalıydı. Eski su kulesi arkalarında, pencereleri yanmış sekiz katlı metruk bir deponun yanında yükseliyordu. Dışarısı yanmış lastik ve motor yağı gibi kokuyordu. İçerisi ise ev gibi kokuyordu.

Birkaç derin nefes aldım ve içeri girdim.

"Killian?" Eden seslendi. Küçük mavi pamuklu elbisesiyle yalınayak koridora çıktı, sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Yüzü sadece benim için bir gülümsemeyle aydınlandı ve sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Kollarıma atladı ve ben de onu yakaladım, bacaklarını belime sararken sıkıca tuttum. Eden yüzümü ellerinin arasına aldı ve her zamanki gibi çok fazla şey görerek yüzüme baktı. "Hey. İyi misin?"

"Evet." Zorla gülümsedim. İyi değildim ama ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Mutluluğun beni neden korkuttuğunu anlayamazdı. Hayatımda ne zaman bir şeyler yolunda gitse, hep diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Her zaman da öyle oldu. Ama belki bu sefer farklı olacaktı. Connor evdeydi, uyuşturucu kullanmıyordu ve Eden'la ben o kadar güzel bir şeye doğru gidiyorduk ki bunu anlatacak kelime bulamıyordum.

"Umarım lazanya seversin," dedi. "Salata ve kek de yaptım ama Connor kek tepsisinin yarısını yedi."

"Sen eve gelene kadar lazanyaya dokunmama izin vermedi," diye bağırdı Connor mutfaktan. "O yüzden kışını kaldırıp buraya gel. Açlıktan ölüyorum."

Eden güldü ve beni dudaklarımdan öptü. Kollarımdan sıyrıldı, elimi tuttu ve beni mutfığa götürdü. Ada, Connor için iki şarap kadehi ve su ile akşam yemeği için hazırlanmıştı.

"Bütün çamaşırları Eden yıkadı." Connor salatadan bir salatalık dilimi aldı ve ağzına attı.

"*Bütün* çamaşırlar derken ne demek istiyorsun?"

Ben sordum. "Onun, benim, senin. Hepsi."

"Çamaşırlarımızı yıkamanı istemiyorum."

"Oturun ve sessiz olun," dedi Eden lazanyayı hazırlarken.

Connor'ın karşısına bir tabure çektim. "O yemek yaparken ve çamaşır yıkarken sen ne yapıyordun?"

"Connor bana yardım etti," dedi Eden, önüne bir tabak lazanya koyarken.

Be

n. Connor başını hayır anlamında salladı.

"Market poşetlerini sen taşıdın. Ve alışveriş yapmama yardım ettin. Ve beni tuttu

şirket."

"Ve lanet olası keklerin yarısını yedi," diye homurdandım.

"Sen brownie bile yemiyorsun," dedi Eden yanıma otururken.

"Mesele o değil."

"Hiç kimse Killian'la ilgilenmedi. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor," dedi Connor, ağzına kocaman bir lazanya lokması tıktırırken.

Uyuşturucu konusunda yalan söylemiyordu. Connor uyuşturucu kullanırken, açlıktan ölüyormuş gibi yemek yemezdi. Ve haklıydı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Eden kadehime şarap doldurdu ve Connor'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Sana sorun olmadığını söylemiştim," dedi. "Gerçekten. Şaraptan hoşlanmam bile."

Muhtemelen doğrudu. Alkol hiçbir zaman onun sorunu olmamıştı.

Eden kolumu dürttü. "Yemeğini ye ve biraz şarap iç. Ve buna alış. Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

Connor bana sırtıttı. "Eden senin başına gelen en iyi şey."

Şaka yapıyormuş gibi güldü ama Connor şaka yapmıyordu. Bu gerçektir.

Connor ve benim için yemek pişirdiği geceden sonra Eden neredeyse bizimle yaşamaya başlamıştı. Şampuanı, saç kremi ve duş jeli duşumuzda, diş fırçası askıda, makyaj malzemeleri ve parfümü şifonyerimin üstünde, kıyafetleri ise yatak odamın zeminindeki spor çantasında duruyordu. Dört gün boyunca kıyafet bulmak için çantasını karıştırmasını izledikten sonra dolabımda yer açtım ve şifonyerimin çekmecelerinden birini ona verdim. Eşyalarını paketinden çıkardı ve yerine koydu. Bu yeni yaşam düzenini hiç konuşmamıştık ama Connor'ı her gece yalnız bırakmaktan endişe ettiğimi ve gecelerimi onunla geçirmek istediğimi biliyordu.

"Benden sıkılmaya başlamadınız mı daha?" diye sordu yağmurlu, tembel bir Pazar öğleden sonrasında, bu yeni yaşam düzeninden yaklaşık bir hafta sonra, *Hızlı ve Öfkeli* filmlerinden birini izlerken. Connor bizden filmi durdurmamızı istedi.

mikrodalga patlamış mısıрыyla ilgilenirken. Eden ve ben kanepedeydik, başı kucağımdaydı ve yüzüne bakmak için çenemi aşağı doğru eğdim.

"Senden asla bıkaçağımı sanmıyorum," dedim ve bunda ciddiydim. Onun yüzünü görmek, sohbetini dinlemek, sadece onunla *olmak* istemeyeceğim bir günü hayal bile edemiyordum.

Gülümsedi. "Seni rahatlamış görmek güzel."

"Bana bunun zorunlu olduğunu söylemiştin."

"Hiç korkuyor musun?"

Saçından bir tutamı parmaklarıma doladım. "Neyin?" "Bizden.

Sadece... bizimle her şey çok güzel. Çok doğru hissettiriyor."

Köşede, üzerinde çalışmadığı zamanlarda yuvarladığı sanat eserlerine baktım. Sekiz katlı yanmış deponun tepesindeki beton kuleye yapıştırmak istiyordu. Şimdiye kadar, fiçinin içinde bir sörfçü kız olan kıvrımlı bir dalga çizmişti. Dalga kızın kafasına çarpmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ya da, eğer iyimser biriyseniz, kız dalgadan kurtulacaktı. Eden buna "Kaosta Kaosun İçinde Huzur Bulmak.

"Bu seni korkutuyor mu?" Onun da benimle aynı korkulara sahip olması beni şaşırtmıştı. "Bazen. Artık sana sahip olduğuma göre, seni kaybetmek istemiyorum. Sanırım..."

Dudağını çiğnedi. "Kalbim gerçekten kırılırdı."

İsa. "Beni kaybetmeyeceksin. Benimle kalacaksın." Bunun tutabileceğim bir söz olmasını umuyordum.

"Patlamış mısır?" Connor kaseyi uzatarak sordu. Eden doğrulup elini kâseye daldırdı ve büyük bir avuç çıkardı.

"Teşekkürler Connor."

Kaseyi salladım. Connor her zaman üzerine tonlarca tereyağı eritir, bazen de üzerine şeker ve tarçın serperdi. "Mm, tatlı ve tereyağlı," dedi Eden. "Bu çok güzel."

Connor bana sırtıttı ve sandalyesine çöktü, kaseyi Eden'la paylaşımları için sehpanın üzerine koydu. Patlamış mısıra daha iyi erişebilmek için yaklaştı ve ben de uzaktan kumandadaki oynat tuşuna basıp filmi izliyormuş gibi yaptım.

Eden'dan önce aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Artık biliyordum.

Bölüm Otuz Bir

Eden

Jenerik dönüyordu ve ben Killian'ın yanına sokulmuştum. Connor sandalyede uyuyordu, uzun bacaklarını önüne atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Killian'ın genç versiyonuna benziyordu. Yanlardan kısa kesilmiş, tepede dikenli koyu renk saçlar ve aynı elektrik mavisi gözler. Düz burun. Yontulmuş çene. Eşit derecede güzel. İki yerine tek gamzesi vardı.

Sol kolundaki dövme kolunda uçan kuşlar ve yapboz gibi birbirine uyan balıklar mavi ve siyah renklerle işlenmişti.

Connor tanıştığımız gün beni dövmesinin koluna bakarken yakaladığında "M.C. Escher," demişti. "*Gökyüzü ve Su'ya* dayanıyor."

Killian uzaktan kumandayı televizyona doğrultup kapattı ve odayı sessizliğe gömdü. "Başka bir dövme yaptırmayı düşünüyordum," dedi.

Buna çok sevindim. Mürekkebin büyük bir hayranı olmuştum, özellikle de Killian'ın vücudunda. Üzerinde çalışmak için mükemmel bir tuvali vardı. "Nerede?"

Elimi avucunun içine aldı, yumruk yaptı ve kalbinin üzerinde tuttu. "Bunu tasarlayacak mısın?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbinin üzerinde bir dövme vardı ve bunu benim tasarlamamı istiyordu. Bu çok büyük bir şeydi. Yüzüne bakmak için başımı çevirdim. "Ne istiyorsun?"

"Ne tasarlarsanız tasarlayın. Connor senin taslağına göre çalışabilir."

Benim tasarladığım ve kardeşi tarafından yapılan bir dövme. Connor'ın Killian'ın tüm dövmelerini tasarladığını biliyordum. Connor'ın Jared'ın dükkanının duvarını boyaması gerektiğini de biliyordum. Jared ağzından kaçırmıştı. Geçen gün Connor'la yalnız kaldığımda, eskiz defterlerine göz atarken, ona bunun sorun olup olmadığını sordum. Ona söz verilmiş bir şeyi çalmışım gibi hissettim. Connor bana sorun olmadığını ve şehri terk etmesinin kendi hatası olduğunu söylemişti.

"Connor'ın duvarı boyaması gerekiyordu," dedim.

"Bunu sana o mu
söyledi?" "Hayır. Jared
söyledi."

"Bunu bilmemen gerekiyordu."

Elimi göğsünde gezdirdim. "Haklıymışım. O sert dış görünüşünün altında
bir lokum gibiymişsin."

"Bunu nasıl anladın?"

"Duygularımı korumaya çalışıyordun." Parmaklarımı dudaklarının üzerine
koydum. "İnkâr etmeye bile kalkma."

Hırladı ve parmağımı ısırды. "Hadi yukarı çıkalım." Ben cevap veremedim
koltuktan kalktı, beni ayağa kaldırdı ve merdivenlerden yukarı sürükledi.

"Beni saçımdan tutup çekmediğine şaşırdım." "Bunu
ister miydin?"

Güldüm. "Hayır."

Kapısını tekmeleyerek kapattı, ayaklarımı yerden kesti ve beni yatağa
fırlattı. Sonra üstüme çıktı, vücudu benimkini kapladı. Kollarını bana
dolayarak sırt üstü yuvarlandı ve beni de yanında götürdü. Yatak odasının açık
pencerelerinden içeri serin ve nemli hava giriyordu. Dışarıda gökyüzü griydi
ve yağmur çiselemeye başlamıştı ama arka bahçe bir çamur çukuruna
benziyordu.

Üzerinden yuvarlandım ve tişörtünün eteklerini yukarı çektim. "Çıkar
şunu."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı ama tişörtünü başından çekip yere fırlattı.
Parmaklarım çıplak göğsünün üzerinde sanki ince ayarlı bir enstrüman olan
piyanoyu çalıyormuşum gibi dans etti. Kolunun üst kısmındaki dövmele
rine inceledim ve tasarımın sol göğüs kafesine kadar uzandığını hayal ettim. Elim
i göğsünden aşağıya, kaslarının çıkıntılarının üzerinden geçirdim, teni pürüzsüz
ve sıcaktı.

Başımı elimin üzerine koyarak, parmak uçlarımla yüzünün kıvrımlarını
takip ettim. Yüzünü ve vücudunu artık ezbere biliyordum. Gözlerim bağlı olsa
ve onu sadece dokunarak tanıyabilsem, o olduğunu bilirdim. Beni buraya seks
için getirdiğini sanıyordum ama şimdi bundan daha fazlası olduğunu fark
ettim.

Yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Eden, daha önce söylediklerin...
Kalbini kırmak istemiyorum. Sahip olduğumuz şeyi mahvedecek bir şey
yapmak istemiyorum."

"Sana izin vermeyeceğim,"

dedim. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Seni seviyorum, Killian."

Gözleri yüzümü aradı ve ben nefesimi tuttum. Bir süredir biliyor olmama rağmen bunu söylemeyi planlamamıştım. Sırt üstü yattı ve gözlerini tavana dikti. Oda çok durgun ve sessizdi, hava hala aramızda asılı duran sözlerimle ağırlaşmıştı. "Ben de seni seviyorum," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse onu duymuyordum. "Sen benim sahibimsin Eden. Bedenim, kalbim, ruhum. Ben seninim."

Sözleri karşısında neredeyse ağlayacaktım. Bana bakmak için başını çevirdi. "Bu tembel bir Pazar günü için oldukça derin bir bok."

Güldüm ve beni üstüne çekti, kollarını bana doladı, yanağımı göğsüne, tam kalbinin üstüne bastırdı. "Peki, bu dövme ne olacak?" diye sordu birkaç dakika sonra. Az önce üzerine uzanmış, onu içime çekmiş, kendi mutlu aşk balonumda kaybolmuştum ki elleri sırtıma masaj yaparak beni bir kedi yavrusu gibi mırıldattı.

"Benim adım," diye takıldım.

"Öyle mi?"

Güldüm. "Hayır. Sana bundan daha iyi bir şey vereceğim."

"Bunu tasarıma dahil edebilirsin."

"Kalbinin üzerine adımı dövme yaptırır mısın?" "Adını seviyorum, yani...evet."

Vay canına. Sadece, vay canına. Mürekkep ömürlüktü. Bu neredeyse "Seni seviyorum" dediğini duymaktan daha muazzamdı. Ona sahip olduğumu söylediğini duymak. Daha önce kimsenin Killian'a sahip olduğunu sanmıyordum. Başımı kaldırdım ve bana bakmak için çenesini aşağı eğdi.

"Killian," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Başını tekrar yastığa koydu. "Bu çok çılgınca." Gülmeye başladı, göğsü bedenimin altında gümbürdüyordu, sesi sessiz odayı dolduruyordu. Onunla birlikte gülüyordum ve nedenini bilmiyordum ama bu kadar mutlu olmak iyi hissettiriyordu. Kalbim bir balon gibi genişledi, o kadar doldu ki sevinçten patlayacağını sandım.

Kahkahalarımız kapıya vurulmasıyla kesildi. Connor merdivenlerden yukarı bağırarak kapıyı açacağını söyledi. Kapının açıldığını duydum, ardından aylar geçmiş olmasına ve gürültülü bir barda sadece birkaç dakika konuşmuş olmamıza rağmen çok iyi tanıdığım bir ses geldi.

"Ne istiyorsun?" Connor sordu, sesi Killian'a çok benziyordu. "Burada kal," dedi Killian ve kapıya doğru yöneldi.

"Nerelerdeydin, seni bok parçası?" Seamus Connor'a sordu. Alt katta bir itiş kakış ve ardından bir homurtu duydum.

"Çekin ellerinizi onun üzerinden," diye kükredi Killian.

Yataktan zıpladım ve açık kapı aralığında durup kalbim hızla çarparak dinledim.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Connor. "Bunu neden yaptın, Killian? Neden her zaman kahraman olmak zorundaydın?"

"Kapa çeneni Connor," diye uyardı Killian.

"Kapa çeneni Connor. Ben senin için gelene kadar dolaba saklan, Connor," diye taklit etti Connor.

"Neden buradasın?" Killian sordu.

"Kardeşin döndüğünde beni aramanı söylemişim. Başka birinden duymam gerekiyordu. Cevap ver bana. Nerelerdeydin?"

"Gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" Connor sordu.

"Benimle oyun oynama, evlat. Nerelerdeydin?"

"Özel bir yere doğru yolculuğa çıktım. Etrafı gezdim. Hareket etmeye devam ettim."

Connor yalan söylüyordu ama Killian bunu inkâr etmedi. Seamus'un cevabını yakalayamadım ama bir sonraki kısmı net bir şekilde duydum.

"Geçen gün seni ve küçük kız arkadaşını dövme salonunda gördüm," dedi Seamus ve ben gerildim. "Senin neyin var oğlum? Sanatçılar berbat durumda. Kardeşine baksana. Kafayı yemiş. Her şeyi birbirine karıştırmışlar."

Killian, "Her ne hastalıklı ve çarpık oyun oynuyorsanız, onu bu oyunun dışında bırakın," dedi.

"Kafadan çatlak olan sensin," dedi Connor. "Killian seni bu kadar kızdıracak ne yaptı da ona kırık bir şişeyle saldırdın? Çok fazla kan vardı. Bilinci yerinde değildi."

Elim ağızıma gitti. Aman Tanrım. Hayır. *Bunu ona babası mı yaptı?* "Kapa çeneni," diye uyardı Killian.

"Öyle olmadı evlat," diye homurdandı Seamus. "O keş yüzünden oldu. Bunu biliyorsun."

"On iki yaşındaydı," dedi Connor. "Herkesi o keş olduğuna inandırdın. Biz senin sırlarını sakladık. Seni korumak için yalanlar söyledik. Killian tüm morluklarını sakladı ve herkes bunun başka bir sokak kavgası olduğunu düşündü. Gerçeği söylerse kimsenin ona inanmayacağından korkuyordu. Koruyucu aileye verilip ayrılacağımızdan korktu. Bu yüzden aldı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kaç yumruk yedin, Killian? Seni kaç kez bayılttı? Kaburgalarını mı kırdı? Seni mutfak zemininde baygın mı bıraktı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Seamus. "O kadar çok uyuşturucu almışsın ki beynin allak bullak olmuş."

Ayaklarım beni iznim olmadan merdivenlere taşıdı. En üst basamağa oturdum ve omzumu duvara yaslayarak koridoru ve içinde duran üç adamı net bir şekilde görebildim.

"Onu kırmaya çalıştın ama başaramadın," dedi Connor. "Ona yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim ve asla unutmayacağım. Gidip kendini becerebilirsin."

Seamus Connor'a doğru hamle yaptı ama Killian onu engelledi ve Seamus'u duvara yapıştırarak yüzüne doğru yaklaştı. "Kardeşıme dokunursan, bu eve ya da kız arkadaşşıma yaklaşırsan pişman olursun."

"Bu bir tehdit mi?" Seamus sordu. "Bu bir söz."

Seamus Killian'ı itti ve merdivenlerden yukarı baktı. Gözlerimiz bir anlığına buluştu. Ondandır ne kadar nefret ettiğimi görebilmesini umuyordum.

Seamus kendini dışarı atıp kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Bana bulaşmadan önce uzun uzun düşün, evlat," diye tehdit etti.

"Killian-" Connor söyledi.

Killian elini kaldırdı. "Benimle konuşma."

"Söylenmesi gerekiyordu," diye seslendi merdivenleri çıkmakta olan Killian'ın arkasından, yüzü öldürücü bir ifadeyle. "Hiç olmamış gibi davranmaya devam edemezsin."

"Hayır. Bir tane daha. Lanet olası. Kelime."

Killian'ın geçmesine izin vermek için kendimi küçülttüm ve merdivenlerden aşağı Connor'a baktım. Başını eğdi ve duvara yaslandı. Connor için durumu daha iyi hale getirmekle Killian'ın peşinden gitmek arasında kaldım. Killian'ı seçtim ve kapı aralığında durup onu izledim.

"İşe hazır mısın?" diye sordu siyah bir tişört giyerken. "İşe mi?" Tekrarladım.

"Beş dakikan var." Çekmecesinden kot pantolonunu çıkardı. Çoraplarını. Dolaptan savaş botlarını.

O hiçbir şey olmamış gibi giyinirken ben orada durmuş ona bakıyordum, ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti. Yüzü kapalıydı ve şimdi onu kilitleme sanatını neden mükemmelleştirdiğini anlıyordum. Kalbim, eskiden olduğu çocuk için, tüm acıları, yalanları ve sırları derinlere gömerek dönüştüğü adam için kırılıyordu.

"Killian-"

"Üç dakika içinde gidiyorum," dedi kaba bir şekilde.

Yatağının başucundaki saate baktım. "Saat daha üç kırk beş."
Cüzdanını çıkardı, şifonyerin üzerine yirmi dolarlık bir banknot koydu ve botlarını giymek için yatağının kenarına oturdu.

"Bu ne için?" "Taksi parası."

"Parana ihtiyacım yok. Bunu konuşmamız gerek."

"Ya benimle gelirsin ya da taksiye binersin. Seçim senin." Ayağa kalktı ve ben de kapıyı çarparak kapattım, çıkışını bedenimle engelledim.

"Taksiden bahsetmiyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana odada kalmanı söyledim. Kalmadın. Sana işe gitmek için hazırlanmanı söyledim, böylece seni bırakabilirdim. Onu da yapmadın."

"Neden bana söylemedin?" Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı aktı. "Beni sevdiğini iddia ediyorsun ama bu büyük sırrı benden sakladın ve-"

"Bu saçmalık için zamanım yok." Beni yerden kaldırdı, yere bıraktı, sonra yatak odasının kapısını açtı ve dışarı çıktı. Merdivenlerde ayak seslerini duydum, botları sanki koşarak iniyormuş gibi her basamağa kesik kesik vuruyordu.

"Eğer şimdi gidersen, eşyalarımı toplayıp gideceğim," dedim onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Gitmesini istemiyordum ve onu terk etmek de istemiyordum. Ayak sesleri durdu, sonra tekrar başladı. "Lütfen geri dön," diye fısıldadım kollarımı kendime sararak.

Ön kapı açıldı ve kulaklarımı gererek dinledim. İşte oradaydı... kapının arkasından kapanma sesi ve kilitlerin yerine oturma sesi. Kendimi yere bıraktım, bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı onlara sardım, Connor'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Kaç yumruk yedin, Killian? Seni kaç kere bayılttı? Kaburgalarını mı kırdı? Seni mutfak zemininde baygın mı bıraktı?

Onu kırmaya çalıştın ama yapamadın.

Sessiz gözyaşlarım vücudumu saran hıçkırıklara dönüştü.

Otuz İkinci Bölüm

Eden

Merdivenlerde ayak sesleri duydum, onun merdivenlerden inişinden daha yavaş ve zahmetliydi ve sonra önümde durdu. Beni ayağa kaldırdı ve kollarını etrafıma dolayarak bana sarıldı. Killian beni her zaman güvende hissettirmişti. Ama o hiçbir zaman güvende olmamıştı, kendi evinde bile. Onun için güçlü olmak istedim ama Killian'ın kaybolan çocukluğu için ağlayan, yıkılan bendim ve beni bir arada tutan oydu.

Biri güzel Killian'ı nasıl incitebilirdi? Babası bir canavardı. Titrek bir nefes aldım. "Sana yaptıkları için ondan nefret ediyorum."

"Uzun zaman önceydi."

Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi. Olan olmuştu ve babası paçayı kurtarmıştı. Killian bunların hiçbirini duymamı istememişti, tıpkı babasıyla barda yaptığı konuşmayı duymamı hiç istemediği gibi. Connor bugün bir şey söylemeseydi, Killian bana hiç anlatır mıydı?

"Connor'a kızma," dedim. "O seni çok seviyor." Killian sertçe nefes verdi. "Çenesini kapalı tutmalıydı." "O haklı. Söylenmesi gerekiyordu."

"Eski tarihi kurcalamanın nasıl bir faydası olabilir?"

"Bilmiyorum. Sadece... yaptıklarından sorumlu tutulmalı." "Bu uzun zaman önceydi," dedi Killian, sesi yorgun geliyordu.

Ondan biraz uzaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarını gözlerimin altında gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "Benim için ağlama," dedi ve usulca dudaklarımı öptü.

"Elimde değil." Parmaklarım boynundaki yara izini takip etti. Elini bileğime doladı ve elimi çekti. On beş yıl boyunca bu hatırlatıcıyla yaşamıştı. On beş yıldır bu yarayı nasıl aldığı hakkında yalan söylüyordu.

"Ben iyiyim," dedi.

Bunun nasıl doğru olabileceğini bilmiyordum. Ama onu şimdi daha önce sevdiğimden daha çok seviyordum. Onu yara izleri, yaraları ve hırpalanmış kalbi için, gücü ve Connor'a olan sadakati için seviyordum ve şimdi sırtındaki anka kuşu dövmesinin anlamını anlıyordum. Killian küllerinden doğmuş ve kendisine verilen boktan ele rağmen hayatında bir şeyler başarmıştı.

"Keşke işleri senin için daha iyi hale getirebilseydim."

Elleri boynumun yan tarafına doğru hareket etti. "Zaten biliyorsun." Ve sonra beni öpüyordu, parmakları saçlarımın arasından kayıyor, eli başımın arkasını tutuyordu. İpli şortumu ve iç çamaşırimi çekiştirerek indirdi. İçimden çıkarıp bir kenara attım ve kot pantolonunun düğmelerini açtım. Kıyafetlerimizin geri kalanını aceleyle çıkaracak kadar uzun süre ayrı kaldık. Killian beni geriye doğru yürüttü, dudakları dudaklarımın üzerindeydi, dillerimiz birbirine dolanıyordu, ta ki bacaklarımın arkası yatağın kenarına değene kadar.

Yatağa geri döndüm ve yastığının üzerine uzandım, o da vücudunun ağırlığıyla beni sardı. Ona bedenimi, kalbimi ve ruhumu verdim. Ona her şeyimi verdim. Kısa bir süre için dünya yok oldu ve sadece ikimiz güzel bir anı yaşıyorduk. Ne geçmiş, ne gözyaşı, ne üzüntü, ne de acı vardı. Bedenlerimizdik; tenimiz, kaslarımız, kemiklerimiz. Kalplerimizdik-güçlü, dirençli, durmadan atan. Ruhlarımızdık-saf, özlem dolu, bağlı. Biz her şeydik.

Sonrasında birbirimize sımsıkı sarıldık ve dünya geri geldi. "Şimdi iyi misin?" diye sordu.

"Evet." Aşağıda duyduklarım yüzünden yüzde yüz iyi değildim. Ama iyiydim çünkü o geri geldi ve benden kaçmak istemesine rağmen kaçmadı. Onun için bir anlam ifade ediyordum. Duygularım onun için önemliydi. Tüm sırları ortaya çıktıktan sonra, kaldı. Benim için. Ama yine de öylece gitmesine izin veremezdim. "Benden başka bir şey saklıyor musun?"

"Dolapta daha fazla iskelet mi arıyorsun?" "Hiç var mı?"

"Hayır." Başını kaldırdı ve omzumun üzerinden yatağının başucundaki saate baktı. "Gitmemiz gerekiyor."

İki saniye içinde giyinmiş ve hazırды. Ben işe gitmek için hazırlanırken o yatağa uzanmış telefonuyla bir şeyler yapıyordu. Büyük olasılıkla onsuz her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Louis'i kontrol ediyordu. Kot pantolonumu, Trinity Bar tişörtümü ve motosikletimi giydim.

Botlar. Saçlarımı fırçayla taradım, birkaç kat maskara sürdüm, elmacık kemiklerime allık sürdüm ve pembemsi kahverengi bir parlatici sürdüm. Beş dakika içinde hazırdım. Fena değildi.

Killian hâlâ yatakta uzanmış, parmaklarını başının arkasında birleştirmiş, beni izliyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Hazır mısın?"

"Hazır doğdun." Ona flörtöz bir göz kırptım ama yüzü ciddiye. Acaba daha önce Seamus'la olanları mı düşünüyordu, yoksa hafızasında kötü bir yolculuğa mı çıkmıştı?

"Ne düşünüyorsun?" Erkeklerin bu sorudan nefret ettiğini çok iyi bildiğim için sordum. Kardeşlerim yıllar önce bana bunun ipucunu vermişti. Garrett bana bazen erkeklerin hiçbir şey düşünmediğini, ama kızların her zaman onların ağır, derin ve gerçek bir şey düşündüklerini varsaydıklarını söylemişti. Sawyer hiçbir şeyi açıklama zahmetine girmezdi. Genelde bana peşini bırakmamı söylerdi ya da cevap vermeden çekip giderdi.

"Sen," dedi Killian. "Ben de seni düşünüyordum."

"İyi şeyler mi, kötü şeyler mi?" Merdivenlerden inerken sordum. Oturma odasında televizyonun sesi bangır bangır geliyordu ve sanki bir şeylerin havaya uçtuğu bir aksiyon filmi gibiydi.

"Güzel."

"Hoşça kal Connor," diye bağırdım oturma odasına doğru. "Güle güle Eden. Sonra görüşürüz, Killian."

Killian cevap vermedi. Kolunu dürttüm ama bana veda etmeden kapıya kadar eşlik etti.

"Bu gece senin evinde kalalım," dedi. "Ama Connor-"

"O büyük bir çocuk. Bebek bakıcısına ihtiyacı yok."

Jeep'e tırmandım ve emniyet kemerimi bağladım. "Onunla konuşmalısın," dedim tehlikeli bir bölgeye cesurca girerek. "O senin kardeşin. Seni savunmaya çalışıyordu ve-"

"Kimsenin beni savunmasına *ihtiyacım* yok." Killian çenesini sıkarak kaldırımdan uzaklaştı. Yüksek sesle iç çektim. Killian konuşmayı kesmek için müziğin sesini açtı. Ben de hemen sesini kısıtım. Bana ters ters baktı. Görmezden geldim.

"Yaptığınız şey bu," dedim. "Kendini kapatıyorsun ve insanları dışlıyorsun." "Seni dışladım mı?"

"Denedin." Birkaç saniye sessizce oturdum, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, ama belki de hiç yoktu. Sadece fikrimi paylaşmam gerekiyordu. "Büyürken başına gelenler korkunçtu-"

"Bu konuyu konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum."

"Bırak da bitireyim. Senin için korkunçtu ama Connor için de korkunç olmalı. Bu konuda kendini suçlu hissediyor. Ona hiç izin vermedin-"

"Lanet olsun, Eden. Onu korumaya çalışıyordum. Bunun için kötü mü hissetmem gerekiyor?"

"Hayır. Söylediğim bu değil. Onu koruduğun, her zaman yanında olduğun için seni seviyor ama bunu telafi etmenin bir yolunu bulmak istiyor."

"Onu ne kadardır tanıyorsun... bir haftadır mı?"

On bir gün, ama her neyse. "Çalıştığın geceler konuşuyoruz." Connor uyuşturucular ve Killian'ın onun pisliğini temizlemek zorunda kaldığı onca zaman yüzünden kendini suçlu hissediyordu ama şimdi bunun daha derinlerde olduğunu biliyordum.

"Konuşuyorsun," dedi Killian alaycı bir tavırla. "Tabii ki konuşuyorsun. Herhalde bütün duygu ve düşüncelerini döküyordur. Eminim buna bayılıyorsundur. Söylediğim için üzgünüm ama ben Connor değilim. Onun gibi oturup hayatımın her ayrıntısını analiz etmiyorum ve kendime acıma partisi vermiyorum."

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Connor değil-"

"Siktir et Connor. İyi olduğumuzu söylemiştin. Neden onun hakkında konuşuyoruz?" "Çünkü onu dışlamayı istemiyorum. Birbirinize ihtiyacınız var. Birbirinize ihtiyacınız var."

sahip olduğun tek gerçek aile. Bunu bildiğini biliyorum, o yüzden sana söylememe gerek yok..."

"Ama yine de bana söylüyorsun."

Omuz silktim. "Evet."

Barın sokağının aşağısına park etti ve motoru durdurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Sanırım ben hallettim."

Killian üst dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Hayatımın çoğunu bu şekilde geçirdim, bu yüzden bir gecede mucizeler beklemeyin."

"Yapmayacağım. Ama daha iyiye gidiyorsun."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Öyle mi"

düşünüyorsun?" "Düşünmüyorum. Biliyorum."

Killian koltuğunda dönüp bana baktı. "Bana söyleyecek doğru şeyleri her zaman nasıl biliyorsun? Ve yaptığın onca şey... sadece benim için.... Eden, ben senin için ne yapıyorum?"

"Benim için ne yaptığını bilmiyor musun?"

"Baş belası olmak ve seni ağlatmak dışında... Hiçbir şey bilmiyorum."

Çok ciddiye. Bedenimi çevirdim, omzumu ve yanağımı koltuğa yasladım. "Bana sanatımı geri verdin. Buraya gelip iş istediğim gün, aylardır hiçbir şey çizip boyamamıştım. Luke olayından sonra... Bilmiyorum, bir şekilde vazgeçtim. Belki de hiçbir şey hissetmek istemediğim için kendimi kapattım. Sanatın terapi olup olmadığını sormuştunuz ama ben sanatıma dönmemiştım. Seninle çalıştığım ilk geceden sonra tekrar resim yapmaya başladım. Çünkü o zaman bile bana her şeyi çok fazla hissettirdin. Açıklaması zor..."

"Dene," diye ısrar etti ve bunun onun için önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu kelimelere dökmeye çalıştım.

"Seninle birlikteyken, kötü günlerde bile, tamamen sıradan günlerde bile, olmak istediğim başka bir yer yok. Bu daha önce hiç başıma gelmemiştir. Hayatımın çoğunu olmayı tercih edeceğim yerlerin hayalini kurarak geçirdim. Ama seninleyken, bunun yerle bir ilgisi olmadığını fark ettim... Seninleysem, nerede olduğumuzun bir önemi yok. Seninleyken tüm renkleri görüyorum. Ve karanlıktan korkmuyorum, çünkü senin içinde de çok fazla ışık var. Seni görmeme, gerçekten görmeme izin verdiğinde, bu dünyada senden daha güzel bir şey yok, Killian."

"İçim güzel değil. Yaşamak için berbat bir yer."

"Gezegendeki herhangi bir yerdense orada, seninle yaşamayı tercih ederim. Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin."

"Keşke gezegendeki herkes dünyaya senin baktığın gibi bakabilse. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

"Zaten biliyorsun," dedim.

Vites kutusuna doğru eğildi, elini enseme doladı ve beni dudaklarımdan usulca öptü. "Çok güzelsin, Günışığım."

Otuz Üçüncü Bölüm

Eden

Cuma öğleden sonra Forever Ink'te bir taburede oturmuş Connor'ın kardeşinin göğsüne dövme yapmasını izliyordum. Killian'ın muhtemelen ihtiyacı olmayan manevi desteğimi sunmaya gelmiştim. Dövme seansının üzerinden iki saat geçmişti ve Killian derisini delen iğnelerden etkilenmemişti. Ürkmedi ve neredeyse hiç kıpırdamadı. Derisinin sert olduğu konusunda şaka yapmıyordu ama sanırım bundan daha kötü acılar da çekmişti.

Killian'ın Connor'la tekrar konuşması birkaç gün sürmüştü. Ama öğrenmeye başladığım gibi, Killian'ın büyük bir kalbi vardı ve birine bir kez izin verdiğinde, ona karşı cömert davranırdı. Connor'ın yıllar boyunca Killian'a yaşattığı üzüntü ve endişeye rağmen, Killian ona doğru yolu bulması için şans vermeye devam etti çünkü Connor'ı hayatında istiyordu.

Killian'ın derisine dövme yaparken Connor'ın yüzündeki konsantrasyonu izledim. Connor işi berbat etmek istemiyordu ama yapmayacağını biliyordum.

"Ciddi sanatçı yüzünü takınmışsın," diye şaka yaptı

Killian. "Bir hata yaparsam Eden beni döver," dedi

Connor. Killian, "O oldukça sert biri," dedi.

Onlar şakalaşırken annelerini düşündüm ve dönüştükleri adamlar hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Benim kitabımda iyi adamlar. İki oğlunu nasıl geride bırakabilirdi?

Düşüncelerim Anna Ramirez'e kaydı. Birkaç gün önce Killian'ın telefonundan numarasını almış ve o isteyken onu aramıştım. Dokuz buçuğun iyi bir zaman olacağını düşündüm, çok geç değildi ama bebek o zamana kadar uyumuş olurdu.

"Merhaba, Anna. Benim adım Eden. Beni tanımıyorsun ama ben Killian'ın kız arkadaşıyım ve-"

"Killian'ın kız arkadaşı mı var?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek. "Evet. Bu telefon görüşmesi hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Sessiz kaldı, ben de araya girdim: "Neler yaşadığınızı bildiğimi iddia edemem ve belki de sizin yerinizde olsaydım, sorumlu kişiyi asla affedemezdim... ama Killian Johnny'yi seviyordu. Kendini inanılmaz derecede suçlu hissediyor. Korkunç bir kazaydı ve kaybınız için çok ama çok üzgünüm. Oğlunuzun kaybı için de. Ama Killian'ın affınıza ihtiyacı var. Onu affetmenin onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Bir kez daha sessiz kaldı. Aramamızın hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için telefonumu kontrol ettim. "Anna?"

"Killian'ı seviyor musun?"

"Evet. Biliyorum. O iyi bir adam. Yani, bazen bir pislik gibi davranıyor, ama bilirsiniz, çoğunlukla... o harika biri."

Biraz güldü. Bu beni gülümsetti ve bana umut verdi, ben de devam ettim.

"Seni aradım çünkü onu önemsiyorum. Çok fazla. Ve eğer Onun hayatını daha iyi hale getirmek için yapabileceğim her şeyi yaparım." "Ben de Johnny için böyle hissediyordum."

"O zaman nasıl hissettirdiğini biliyorsun..." Tüm doğru şeyleri mi yoksa yanlış olanları mı söylediğimden emin olamadan cümlemin dağılmasına izin verdim. "En azından bunu düşünecek misin? Onun için dünyalara bedel olur-"

"Gitmem gerek," diyerek sözümü kesti. "Killian'ın onu önemseyen birini bulmasına sevindim."

Anna aramayı kesti ve ben de Killian'ın yatak odasının açık kapısında duran Connor'a baktım. "Eve geldiğini bile duymadım."

"Bir ninja gibi hareket ediyorum," diye şaka yaptı. Elini saçlarında gezdirdi ve hırıltılı bir nefes verdi. "Ne dedi o?"

Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Belli ki konuşmanın benim açımdan sonunu duymuştu. "Onu affedeceğinden emin değilim."

Birkaç uzun adımda odayı geçti ve yatakta yanıma oturdu. "Bence kendini affetmenin bir yolunu bulması gerekiyor. İnsanlar her zaman istediğimiz gibi davranmazlar. Her zaman duymak istediğimiz sözleri söylemezler. Bazen... sadece bununla barışmanın bir yolunu bulmanız gerekir." Connor'ın yüzü oldu

Üzücü, Düşünceli. O oldu konuşan

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Bu çocukların işi hiç kolay olmamış. Anneleri tarafından terk edilmişler. Babaları tarafından istismar edilmişlerdi. İçgüdüsel olarak onun eline uzandım. Beni ayağa kaldırdı ve kucakladı. "Onu mutlu ettin ve ona hiç sahip olmadığı bir şey verdin," dedi ve beni serbest bıraktı. "Onu hafife alma.

sevginin gücü. O iyi olacak."

Çalan telefonum düşüncelerimi böldü. Açtığımda Hailey, "Akşamdan kalma derecesi bir ile on arasında," dedi.

"Benimki düşük spektrumda. Ben üç diyeceğim." Dün gece Hailey, Ava ve ben kız kıza bir gece geçirdik. Dönüştürülmüş bir garajda barbekü ile başladı ve doksanların hip-hop'ını çalan bir barda içkilerle sona erdi. Sabahın ikisinde Killian bizi barda karşıladı ve şoförümüzle eve bıraktı. Neyse ki rapor edilecek önemli bir olay olmadı. "Seninki nasıl?"

"Fena değil," dedi şaşırılmış bir sesle.

"Çünkü bu sefer akıllıydık. İşin püf noktası, yediğimiz pirzola ve tüm o mezeleri mideye indirmekti. Tüm alkolü emdi. Çok mantıklı davrandık. Gerçekten takdir edilmeliyiz."

Killian homurdandı. Ona ters ters baktım. "Bebeğim, kafan iyiydi." "Değildim," dedim öfkeyle.

"Eve hep "Nasty Girl" şarkısını söyleyerek mi geliyorsun?"

Connor sordu. "Tabii ki. Herkes The Notorious B.I.G.'yi sever."

Hailey şakalaşmamıza güldü. "Neredesin sen?"

"Forever Ink. Killian'ın elini tutacak birine ihtiyacı vardı. Onun ne kadar büyük bir bebek olduğunu biliyorsun."

Bu bana daha fazla homurtu kazandırdı.

"Ava'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Ah, hayır." Terlemekle ve başyapıtına odaklanmakla meşgul olan Connor'a baktım. "Muhtemelen ölçeğin alt sınırında değildir."

"Evet, bayağı sarhoştı," dedi Hailey. "Dövmeyi Connor mı yapıyor?"

"Evet."

"Tamam. Sonra konuşuruz. İşe gitmek için hazırlanmam gerek."

Telefonu kapattıktan sonra Ava'ya nasıl hissettiğini soran bir mesaj attım. Dün gece bir nanosaniye içinde mutlu sarhoştan ağlayan sarhoşa dönüşmüştü, belki de büyük bir olay olmadığı kısmını tekrar düşünmeliydim. Gözyaşlarının sebebi tam karşımda oturan, sabit eliyle dövme makinesini tutan adamdı.

İki dakika sonra telefonum çaldı ve bu sefer arayan Ava'ydı.

"Selam Ava. İyi misin?"

İnledi. "Bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes."

"Özür dilerim," diye fısıldadım ama dövme makinesinin vızıltısından ve rock müzikten muhtemelen duyamadı.

"Neredesin?" "Forever Ink."

"Ah." Ava birkaç saniye sessiz kaldı. "O halde seninle sonra konuşuruz."

"İstersen dışarı çıkabilirim."

"Ava," dedi Connor. "Beni görmezden gelmeyi bırak." "Bunu duydun mu?" Ava'ya sordum.

İç çekti. "Ona pisliğin teki olduğunu söyle. Bana ve Killian'a neler yaşattığı hakkında hiçbir fikri yok. Onunla bir daha asla konuşmayacağım."

"Eğer benimle bir daha asla konuşmayacağını söylüyorsa, söyle ona-"

"Yeter," dedi Killian onun sözünü keserek. "Sen ve Ava bunu kendi aranızda halledin. Beni ve Eden'ı kendi bokunuzun ortasına atmayı bırakın."

"Sanırım bunu sen de duydun," dedim telefona. Tekrar

iç çekti. "Açık ve net. *Göt herif*."

"Hayır, değil," dedim Killian'ın savunmasına atlayarak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve veda edeceğini sandım ama hemen ardından "Dövmen ne?" diye sordu.

Dün gece Hailey sorduğunda orada olduğundan oldukça emindim ama belki de duymamıştı. Sanki kendime hatırlatmam gerekiyormuş gibi Killian'ın göğsüne baktım. "Şey, bu... kanatlar. İki sıra tüyden oluşuyor ve kanat uçlarının her iki yanında birer yıldız var..." Tasarımı tarif etmek zordu. Göğsünün üst kısmını kaplayan koyu renkli melek kanatları gibi koyu mürekkepleydi, ki bu benim asıl planım değildi. Başlangıçta sol tarafı için kalbinin üzerine gelecek şekilde bir kanat çizmiştim ama Killian eğer bunu yapacaksa, her şeyi kabul ettiğini söyledi, ben de taslağımı yeniden çizdim ve şimdi burada onun hayata geçmesini izliyorduk. "Yine de çok erkeksi. Killian için pısrık melek kanatları yok."

Killian kıkırdadı.

"Bu harika," dedi Connor, Ava'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Connor harika bir dövme sanatçısı," dedi ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle değil.

"Evet, oldukça harika biri," diye onayladım. Killian kaşlarını kaldırdı ve ben de gülümsedim. "Sen de öylesin," dedim ona.

Ava ve ben vedalaştık ve aramayı kestim.

"Harika olduğumu mu söyledi?" Connor umutlu bir sesle sordu.

Ava'nın bana söylediklerini tekrarladım ve o da küçük bir zafer kazanmış gibi hissederek gülümsedi. Dün gece söylediği her şeyi tekrarlarsam pek mutlu olmayacaktı, o yüzden bu konuşmayı kendime saklayacağıma yemin ettim.

"Başka ne dedi?" Connor sordu. Killian çenesini sıktı. "Buna cevap verme."
Buna cevap vermedim. Killian haklıydı, Eva ve Connor'ın birbirleriyle konuşmaları gerekiyordu.
Connor makineyi kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Dostum, kıpırdamadan oturmalısın." "Kıpırdamadan oturuyorum."
"Göğüs kaslarını esnetiyorsun."
İşaret parmaklarımı birbirine sürttüm. "Yaramaz çocuk. Göğüs kaslarını esnetiyorsun."
Kendinizden utanmalısınız."
"Connor'a söyle beni strese sokmayı bıraksın." "Connor, onu strese sokmayı bırak."
"Seni nasıl strese sokuyorum?" Connor sordu.
Killian elini kaldırdı. "Eden aracılığıyla konuşmanız gerekiyor. Mesajı o iletecektir."
Güldüm. Connor başını salladı.
"Anlaşıldı," dedi ve işine geri döndü.
Killian elimi tuttu ve dövme makinesinin uğultusu ve Led Zeppelin'in "Rock and Roll" şarkısı arasında kalbimin göğsüme çarptığını duyabiliyordum. Hızlı düşmüştüm, sert düşmüştüm ve kelimenin tam anlamıyla ömür boyu onun tenine kazınmışım. Göğsündeki dövme benim tasarımımdı, üzerinde adım yazıyordu ve bana pis melek demesinden ilham almıştı. Ama aynı zamanda kalbine hançer saplamak yerine onu kanatlandırmak istediğim içindi. Ona sembolizmi açıklamadım ama belki de ben söylemeden anlamıştır.

* * *

Killian'la bu sabah koşuya çıkmamıza ve onun da sadece bir saatliğine spor salonuna gitmesine rağmen Pazar günleri resmen bizim tembel günümüz olmuştu. Sörfçü kız parçam önümde yayılmış halde onun oturma odasının zeminindeydim. Killian mobilyaları geriye itmiş ve on iki ayak uzunluğundaki sokak sanatı eserimi yerleştirmek için sehpayı kanepenin üzerine yığmıştı. Bu eseri çizerken, sanki beynim bana bir şey yapmamı söylüyordu ama elim

tamamen farklı bir şey yapıyordu. Ama dalganın fiçisine binen sörfçü kızımın iyi bir şeye dönüştüğünü düşündüm.

Mutfaktan, blenderin vızıltısını duydum. Uh oh. Yine mi? *Lütfen öğürme reflekslerimi başka bir sağlıklı smoothie ile test etme.* Berbatlardı. Şaka yapmıyorum. Çünkü nefis karışım lahana ve Tanrı bilir başka nelerdi. Bir yudum aldım ve bu çok fazla bir yudumdu.

"Nasıl?" diye sordu.

Lavaboya tükürmek istememe rağmen kendimi yutkunmaya zorladım.
"Berbat. Tadı... çamur... ve çimen gibi. Ugh."

Başımı eğdim ve tüm partiyi kendisinin içmesini umarak saykodelik dalgalarımı boyadım.

Öyle bir şansımız yok.

"Buna bayılacaksın," dedi oturma odasına girerken. "Ben almayayım."

"Bunu özellikle senin için yaptım."

Ugh. Neden bu kadar tatlı konuşmak zorundaydı?

Bakışlarım yontulmuş baldırlarına, kargo şortuna, çıplak göğsüne, tenine işlenmiş dövmeme ve temiz tıraşlı yüzüne gitti. Yüzünü kirli sakallı seviyordum, pürüzsüz seviyordum, kısa ya da uzun saçlarla çerçevelenmiş seviyordum. Özellikle de o sevimli gülümsemesini seviyordum. O gamzelere kim hayır diyebilirdi ki? Görünüşe göre ben değil.

Yeşil ve köpüklü bir şeyden oluşan devasa bir bardağı elime tutuşturdu ve benim küçük bir yudum almamı izledi. Onu yatıştırmak için yaptığım acınası girişim karşısında kaşlarını çatı, ben de daha büyük bir yudum aldım. En azından öğürme refleksimi harekete geçirmedi. Fena değildi. Bir yudum daha alınca oldukça iyi olduğunu anladım.

"Eee?" diye sordu ve kararımı açıklamamı istedi.

"Tarçınlı çörek ya da kek kadar iyi değil... ama içilebilir. Bu da bana zorla içirmeye çalıştığın son birkaç taneye göre büyük bir gelişme." Darbeyi bir gülümsemeyle yumuşattım.

"İçilebilir mi? İtiraf et. Seviyorsun."

Büyük bir yudum daha aldım. Aşk biraz abartılıydı ama *hoşuma* gitmişti ve içilebilirdi. "Nefis. Şimdiden daha sağlıklı hissediyorum."

"İyi protein," dedi ve kimsenin yemek yemediği mutfak masasındaki sandalyeye oturdu. Muhtemelen oturma odasında olduğu ve Connor'ın eskiz defterleri, Connor'ın kitapçıkları, bir dizüstü bilgisayar ve Killian'ın sıraladığı bir yığın faturayla kaplı olduğu için.

"İçinde ne var?" Ben sordum.

"Karalahana, ıspanak, salatalık, yeşil elma, kenevir tohumu, mango, hindistan cevizi yağı..." Yaklaşık altı bin malzemeden oluşan bir listeyi sıralamaya devam ederken ona baktım ve her birini tek tek saymayı unutmadı.

"Tamam. Beni ikna ettin." Çünkü gerçekten de vücuduma sağlıklı bir şeyler sokmak için bu kadar zahmete giren herkes çabalarına saygı duymayı hak ediyordu. En azından smoothie'yi içebilirdim, bu yüzden sırtımı kanepeye yasladım ve pencereden yanmış depoya bakarken içtim.

Dün, Killian ve ben çevreyi kolaçan ettik. Deponun bitişiğindeki arsanın etrafı tel örgüyle çevriliydi ama asma kilitli kapının iki metal çubuğu arasında sanki biri sökmüş gibi bir boşluk bulduk.

"Olması gereken bu," demiştim, daha fazla kanun ihlali gerektirmeyen bir giriş noktası bulduğumuz için heyecanlanmıştım. Ancak gündüz gittiğimiz ve tabelada açıkça İzinsiz Girilmez yazdığı için girmeye teşebbüs etmemiştik. Henüz girmedik. Bu parçayı bitirdiğimde, karanlığın örtüsü altında içeri girecektik. Eğer başarırız, ilk parçadan daha büyük bir telaş olacaktı.

Smoothie'mi bitirdim, sıcaklığın ve pencerelerden süzülen güneş ışığının tadını çıkarıyordum. Sıcaklıklar son üç gündür seksenlerin ortalarında seyrediyordu ve sonbahar olmasına rağmen yaz günü gibi hissettiriyordu. Telefonum Zeke'in kendi deyişiyle "chill-fest "ine katılmamı hatırlatan bir mesajla çaldı. Hemen ardından babam hayatta ve iyi olduğumdan emin olmak için mesaj attı. Ava mesaj atarak Killian ve benim Zeke'in partisine gidip gitmeyeceğimizi ve eğer gideceksek onu bırakıp bırakamayacağını sordu. Sonra Hailey mesaj atarak Zeke'in partisine gidip gitmeyeceğimizi ve eğer çok zahmetli olmayacaksa onu da bırakıp bırakamayacağını sordu.

Planlarımızdan haberdar etmek için Killian'ı aradığımda, kafasını mutfak lavabosunun altındaki dolaba sokmuş, alet çantası ve bolca kas esnemesi gerektiren bir şey yapıyordu. Fena bir manzara değildi - çıplak gövdesi sergileniyordu. Onu hızlandırırken izlemek için tezgâhın üzerine zıpladım. "Saat ikide buradan çıkacağız, önce Ava'yı, sonra da yolumuzun biraz dışında olan ama çok da uzak olmayan Hailey'i alacağız ve birkaç saat Zeke ile Brody'nin partisinde takılacağız. Zeke bu gece çalışmıyor ama biz çıkarken Brody ve Chris'i işe bırakabiliriz."

"Ne?" diye sordu, dolabın içinden. Aşağıda şangır şungur bir ses vardı, o yüzden muhtemelen söylediğim her kelimeyi duymamıştı.

İçimi çektim. "Saat bir elli beşte gömlek ve ayakkabı giymen gerekiyor. Daha sonra sana başka talimatlar vereceğim."

"Bebeğim, ne dediğini duydum. Ben çok görevli biriyim, unuttun mu?"

"Evet, hatırlıyorum. Ama dinlemiyordun çünkü 'Ne?' diye sordun."

Kafası dışarı çıktı ve ayağa kalkıp musluğu açtı. Görünüşe göre, benim fark etmediğim sorunu çözmüştü çünkü suyu kapattı ve yaptığı işten memnun bir şekilde aletlerini topladı. Gelip bacaklarımın arasında durdu ve ellerini kalçalarımın gezdirdi. Elleri yolculuğuna devam ederken mavi gözlerinin kararmasını izledim, partiyle ilgili tüm konuşmalar unutulmuştu. Kollarımı boynuna doladım ve söylediklerimi tekrar etmesini istedim. Yaptı ve doğru anladı ama mesajı iletmek için daha az kelime kullandı.

"Peki, neden aptalı oynadın?" diye sordum.

"Söylemedim. Bana bu partiden hiç bahsetmedin. Zeke ya da Brody de bahsetmedi."

"Bu doğaçlama bir şey. Dün gece karar verdiler. Sana söylememi istediler."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen?"

Oops. "Uh huh. Beş dakika önce."

"İletişim kopukluğu gibi görünüyor." "Hmm. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Boynuma sokuldu ve "Eminim bir şeyler düşünürsün" diye mırıldandı. Çene kemiğime bir öpücük kondurdu ve sonra dudakları benimkilerle buluştu. Öpücüğünü derinleştirdiğinde bacaklarım beline dolandı ve bedenim ona her zaman verdiği tepkiyi verdi. Onu asla doyamadığım bir uyuşturucu gibi arzuluyordum. Bağımlılığı anlamaya başlıyordum çünkü Killian hızla benim olmaya başlamıştı.

"Burada değilmişim gibi davran," dedi Connor. Killian'dan uzaklaştım ve omzunun üzerinden elini saçlarına sürüp esneyen Connor'a baktım. Connor'ın çok uyuduğunu fark etmişim ve bunun uyuşturucuyu bırakmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Killian gibi o da gömleksizdi ve kargo şortundan başka bir şey giymemişti. Beş ay Florida'da kaldıktan sonra teni Killian'ınkinden daha koyu bronzlaşmıştı. Connor'ın gövdesinin görüntüsünün de fena olmadığını söylemeliyim.

Connor kafasını buzdolabına soktu, kapattı, her dolabı açtı ve kapattı ve sanki yeni ve farklı bir şeyin ona atlamasını bekliyormuş gibi buzdolabına geri döndü. Onu bu zahmetten kurtarabilirdim.

Hızlı ve kolay bir şeyler aramaktan sıkıldım. Bu evdeki her şey sağlıklıydı ve pişirilmesi ya da hazırlanması gerekiyordu. Abur cubur, boş karbonhidrat ve rafine şeker içeren hiçbir şey yoktu.

Connor da aynı sonuca vararak buzdolabından bir şişe su aldı ve kana kana içti. "Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu elinin tersiyle ağzını silerken.

"Doğaçlama bir chill-fest'e gidiyoruz." Hiç düşünmeden Connor'ı bize katılması için davet ettim.

"Ava da orada olacak mı?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Geliyorum." Uh

oh.

Killian dönüp Connor'la yüzleşti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, Eden'ı ya da beni dramınıza bulaştırmayın." Connor konuşmak için ağzını açtı ama Killian elini kaldırarak onu durdurdu. "Ben bu adamlarla çalışıyorum. O yüzden özel hayatım hakkında çeneni kapalı tut."

Connor da aynı çapraz kol duruşunu benimsedi. "Bu odanın dışında kimseye bir bok anlatmadım ve bunu sen de biliyorsun. Seamus'la olanlar uzun zaman önceydi ve Eden'dan özür diledim, senden de özür diledim. Ama bunu söylediğim için pişman değilim. Ona ne yaptığının hatırlatılması gerekiyor. Eğer bir şeyi unutmak istiyorsan, onu içine gömemezsin. Üzerine ışık tutmalısın. Onu bırakmadan önce üzerinde çalışmanız gerekir."

Bu çok doğrudu ve Connor'ın bunu dile getirdiği için cesur ve akıllı olduğunu düşündüm. Onlar karşı karşıya gelirken kıpırdamadan oturdum, zorlukla nefes alıyordum. Bu her iki şekilde de olabilirdi ama ikisi de geri çekilmedi ya da uzaklaşmadı ki bu iyiye işaretti. İkisi de birkaç uzun dakika boyunca tek kelime etmedi. Killian'ın omuzları kaskatı kesilmişti ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum.

"Bunu NA toplantılarında mı öğreniyorsun?" Killian sonunda

sordu. "Evet, öğrendim."

Killian başını eğdi ve ensesini ovuşturdu. "Tamam." Connor başını salladı.

"Tamam."

Ve bu her şeyin sonuydu. Barıştılar ve Connor dolaptan bir kızartma tavası ve buzdolabından yumurta çıkardı. Tost makinesine kuş yemi ekmek koydu ve yemek isteyip istemediğimizi sordu, biz de reddettik. Hazırlanmak için yukarı çıktım ve Killian evin etrafında yapacak birkaç ufak tefek iş buldu. Saat bir elli beşte Killian yatak odasında bana katıldı,

Bir gömlek ve ayakkabı giydik, iş kıyafetlerimizle bir spor çantası hazırladık ve gitme zamanı gelmişti.

Chill-fest'e giderken ya da chill-fest'in kendisinde büyük bir olay yaşanmadı. Zeke ve Brody'nin verandasında takıldık, güneşli bir Eylül gününde Zeke'nin özel karpuzlu slammer'larını içtik, reggae müziği tüm atmosfere soğuk ve mutlu bir hava kattı. Zeke'nin yıkanmış turuncu tişörtünde "Hayat Güzeldir" yazıyordu ve etrafımda gülüp konuşan arkadaşlarıma ve Brody ile dünya seyahatleri hakkında konuşurken kolunu omzuma atan Killian'a baktığımda daha fazla aynı fikirde olamazdım.

Hayat güzeldi.

"Tatil için en sevdiğin yer neresi?" Killian daha sonra barın arkasında meyve doğrarken sordu.

"Sahil."

"Ben de. Hiç Montauk'a gittin mi?"

Başımı salladım. Bardaki insanların bu konuda konuştuklarını duymuştum, bu yüzden Hamptons'da olduğunu biliyordum, ama tek bildiğim buydu.

"Orayı seveceksin. Seni oraya götüreceğim," diye söz verdi ve bunun gerçekleşeceğini biliyordum çünkü Killian'ın sözleri asla boş çıkmazdı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Killian

Partiden dört gün sonra, Zeke kahve içmek için buluşmak istedi.

"Senin için yaptığım şeyler," dedim Eden'a, Zeke'le buluşmak üzere bardan çıkarken telefonumu kulağıma dayamıştım. "Eğer o çiçekli gömleği giyiyorsa, ben gidiyorum."

Eden güldü. "Bence bu çok tatlı. Sen ve Zeke birbirinize bağlanıyorsunuz."

"Bir saatten az bir süre içinde onu işte göreceğim," dedim Güney Dördüncü Cadde'ye doğru adımlarken. "Neden beni sürükleyip götürmesi gerekiyor-"

"Kibar ol."

"Evet, evet. Ne giyiyorsun?"

"Çıplağım," dedi o seksi, boğucu sesiyle.

"Tanrım. Bana bunu söyleme. Sanatını çıplak mı yapıyorsun?" "Mm. Boyayla kaplıyım. *Tüm* renkler."

"Eve geliyorum. Kahveyi siktir et."

Güldü. "Connor burada. Gerçekten kardeşinin önünde oturma odanda yerde çıplak yuvarlanacağımı mı düşünüyorsun?"

İyi noktaya değindin. Yapmasa iyi olur. Bir emlakçının ofisinin önünde durdum ve fotoğraflara ve listelere göz attım. Ne istediğimi zaten biliyordum ve bu vitrinde değildi. "O parçayı bitirmek üzere misin?"

"Yarın bitirmeyi umuyorum. Yarın gece izinsiz girip yasadışı sanat eserlerini yapıştırmama yardım etmeye hazır mısın?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun." Yine de, deponun yan tarafındaki yangın merdiveni yeterince sağlam değilse, yeni bir yer bulmamız gerekecekti. Yine de bundan bahsetmedim. O parçayı deponun üstündeki kuleye yapıştırmayı kafasına koymuştu.

Connor'ın arka planda Eden'a bu akşam pizza isteyip istemediğini sorduğunu duydum. "Kulağa hoş geliyor. Pepperoni?"

"Tabii ki," dedi. "Filmi seçmene bile izin vereceğim."

"Bana karşı çok iyisin. Bu bir randevu."

"Hey," dedim dikkatini çekerek. "Hangi kardeşin için soyunduğunu unutma. Seni seven kardeşin için."

"Ooh. Büyük silahları çekiyorsun." "Oh bebeğim, bunu biliyorsun. Boyut önemlidir."

"Seninle tanışana kadar ne kadar çok olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Luke'un aleti küçük müydü?" Kendime engel olamayarak sordum. "Şey... normaldi. Senin gibi değildi."

Kahretsin, keşke yüzünü görebilseydim. Eminim şu anda yüzü kızarıyordur.

Kendi adıma, en büyük sık yarışmasını kazandığım için aptalca mutluydum. "Sırf bunun için, bu gece sana Killian spesiyali ısmarlayacağım." "Menüde ne var?" diye sordu.

"Tatlı. Hem de çok. Açlıktan ölüyorum." "Tatlı şeyleri sevmezsin."

"Tatlı şeyini seviyorum." Düşük bir inilti çıkardım. "Tadın çok güzel."

"Tamam, artık durabilirsin. Burası ısınmaya başladı."

Kıkırdadım. Eğer kafeye varmamış olsaydım, onunla dalga geçmeye devam edecektim. "Kahve dükkanındayım." Pencereden Zeke'i gördüm, telefonunda bir şeyler yapmakla meşguldü.

"Zeke'e benden selam söyle ve Daniel oradaysa bugün onu özlediğimi söyle."

Homurdandım. Sanki bu mesajı iletecekmişim gibi. Dükkândan içeri adımımı attım, kapının üzerindeki zil varlığını haber veriyordu ve Daniel'in bakışları bana çevrildi. Burada çalışan tek kişi o muydu? "Ben senin sosyal sekreterin değilim," dedim. "O kadar vaktim yok."

"Seni seviyorum," dedi.

"Aynen."

"Ditto? Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Kahve dükkanındayım, Daniel'in önünde duruyorum."

Daniel bana göz kırptı ve tüm vücut taraması yapıyordu. Bir yıldır ondan kahve sipariş etmeme rağmen adını hiç bilmediğim Daniel. Ama şimdi biliyordum çünkü Eden onunla çok samimiydi. Muhtemelen ilişkimizin gidişatı hakkında ona bilgi veriyordu.

"Tamam, bunu her gün söylememiz gerekmiyor," dedi ama sesindeki hayal kırıklığını duydum.

"Seni seviyorum Eden," dedim, yüksek sesle ve net bir şekilde.

"Sa-woon," dedi Daniel, Eden ve ben vedalaştıktan sonra destek için tezgâha tutunarak. Biraz fazla abarttın, Daniel.

Yüksek sesle nefes verdim. Mesajı almamıştı. Eden ile ilişkim hakkında sohbet ederken bana bakmaya devam etti. "Kahve," diye hatırlattım ona, arkasındaki demlenmiş kahveye çenemi sallayarak.

Bana bir parmak işareti yaptı ve göz kırptı. "Yakaladım seni."

Bir milyon yıl sonra elimde kahvemle Zeke'in karşısındaki koltuğa oturdum.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedi, daha önce kullandığını hiç duymadığım bir resmiyetle. Bu beni hemen alarma geçirdi. "Seni yalnız yakalamak istedim. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Hay aksi. Zeke ve benim iki ortak noktamız vardı, iş ve Eden. Zeke'le bunlardan sadece birini konuşuyordum ve o da Eden değildi.

"İşte mutsuz musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de değil. Dinle, yanlış düşünüyor olabilirim ama öyle olduğumu sanmıyorum. Seni bir yılı aşkın süredir tanıyorum ve..."

"Zeke." Elimle devam etmesini işaret ettim.

"Doğru." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Bu hiç iyi görünmüyordu. Yüzündeki bu ciddi ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Bacağı aşağı yukarı zıplayıp duruyordu. Masanın altına uzanıp ona vurmak istedim. Onun yerine kahvemden bir yudum aldım. "Tamam, işte anlaşma. Bara ortak olmak istiyorum."

"Yine mi geldin?"

"Bara yatırım yapmak istiyorum. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Bu konuda pek çok düşüncem vardı ama önce en belirgin olanını dile getirdim. "Louis neden burada değil? O benim ortağım."

"Evet, biliyorum. Ama eğer çıkmak istiyorsan, senin payını satın almak isterim."

Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi ona diktim. "Ayrılmak istediğimi nereden çıkardın?"

"Sadece bir önsezi," dedi Zeke.

Sadece bir önsezi. Doğru. Eden'la bir konuşma şeklinde, şüphesiz. Zeke'e ne demişti? Bunu onunla daha sonra konuşacaktım. Beni önceden uyarabilirdi.

"Eden bir şey söylemedi, eğer düşündüğün buysa." "Bunu kendi başına mı buldun?"

"Evet, yaptım." Açık ve dürüst bir yüzle gözlerimin içine baktı. Saklayacak bir şey yok. Zeke benimle dalga geçmiyordu.

"Çıkmak istediğimi varsayarsak..." Dışarı çıkmak istiyordum ama bar işletmiyor olsaydım ne yapardım hiçbir fikrim yoktu. Bir çatı katı satın almayı düşünüyordum.

Greenpoint sahilinde dönüştürülmüş bir depo. Eğer iki yatak odalı bir ev alırsam Eden, Connor ve benim yanıma taşınabilir ve kendi evine kira ödemeyi bırakabilirdi. Dövüş kariyerimden kalan çok param vardı ama ben her zaman biriktiren biri olmuşumdur. Hesabımdaki parayı harcarsam, yerine yenisini koyamayacağımdan endişeleniyordum. "Bu kadar parayı nereden bulacaksın?" Neden rahatsız olduğumu bilmediğim halde sordum. Babamın parası vardı.

"Babam bir yatırım yapmak istiyor," diyerek şüphelerimi doğruladı.

"Doğru."

"Bunun size nasıl geldiğini biliyorum ama bunun bir borç olacağını açıkça belirtti. Ona geri ödeyecektim. Eninde sonunda."

Onu bıraktım. Beni ilgilendirmezdi. "**S i n i r l e n m e k** istemediğini sanıyordum," dedim. "Ya da sorumluluk."

"Yapmadım. Ama işler değişti. Erkekleşmeye hazırım."

Babanın son fantezine yatırım yapmasını sağlamanın tam olarak erkeklik olmadığını belirtme z a h m e t i n e girmedim.

"İlk yatırımınız ne kadardı?" diye sordu bana.

Cevap vermedim. Zeke sessizliğimden etkilenmemişti. "Yarım milyon mu?" diye tahmin etti. Oldukça yaklaşmıştı. Bunun kuzeyindeydi ama çok değil.

"Yeterince yakın." Sandalyemde arkama yaslandım ve ona değerlendirci bir bakış attım. Zeke hâlâ iyi bir hayat yaşamış ve hiçbir şey istememiş zengin bir çocuk gibi görünüyordu. Benden sadece iki yaş küçüktü ama hayat onun için kolay geçmişti, bu yüzden aradaki yaş farkı on yıl gibi geliyordu. Zeke kaygısız ve rahat biriydi ve beni satın almasına izin vermeyi düşünsem bile, bu sorumluluğu ne kadar iyi kaldırabileceğini bilmiyordum.

İşe zamanında gelmek, kurallara uymak ve işini iyi yapmak bir şeydi ama gece bittiğinde işi de bitmişti. İçki ruhsatını yenilemek, vergileri ödemek, bir barı her gün çalışır halde tutmak için gereken bir sürü işi yapmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Louis şu anda oradaydı ve fiyatları yükselten bir bira distribütörüyle uğraşıyordu. Adama işimizi başka bir yere taşıyacağımızı söyledim. Louis çok aceleci davrandığını iddia etti. 'Durumu sakince tartışarak' ne kadar ilerleyebileceğini görecektik. Muhtemelen işimizi başka bir yere taşıyacaktık.

Ben bunları düşünürken Louis mesaj attı. *Siktir et onu. Diğer dağıtımçıları arayacağım.*

Kıkırdadım ve ona bir cevap gönderdim. *İyi plan. Bunu neden düşünemedim ki?*

"Sana hiç söylemediğim bir şey var," dedi Zeke.

Oh Tanrım. Zeke'in itiraflarını duymaya ihtiyacım yoktu. "İşle ilgili olmadığı sürece duymama gerek yok."

"Biraz bağlantılı. Birçok dövüşüne katıldım. Hatta beş yıl kadar önce seninle bir kez tanışmıştım. Ve seni sosyal medyada takip ettim."

Ona baktım. Ne oluyor lan?

"Görüşmemiz sırasında size söylemek istedim ama siz... bundan bahsetmek için iyi bir zaman değildi."

Hadi canım. Ben gittikten bir ay sonra Zeke ile tanıştım. Hiçbir şey için iyi bir zaman değil. "MMA hayranı mısın?"

"Babamın şirketi sponsorlarınızdan biriydi. Sterling Technologies."

Bu aldığım ilk sponsorluktu ve büyük bir sponsorluktu. Kahretsin, Zeke'in babasının o şirketin sahibi olduğunu bilmiyordum. Ellerimi yüzüme sürdüm. Bu kahve toplantısı sürprizlerle doluydu ve hepsi de iyi değildi. "Benden ne istiyorsun?"

"Belki de buna farklı bir açıdan bakmalısın. Senin için yapabileceğim şey bu." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece beni dinle. Babam seni bizzat seçti. Sponsor olabileceği onca dövüşçü arasından seni istedi. Sadece kaybettiğinden çok kazandığın için değil. Ama Octagon'un içinde ve dışında bir varlığın olduğu ve her iki yerde de olumlu bir izlenim bıraktığın için. Tanıştığımızda, sosyal medyadaki adamdan, ilk tanıştığım adamdan ve eskiden dövüşçü olan adamdan farklı bir insandın."

Neden herkes beni analiz etmeye çalışıyordu? Bu saçmalık artık eskiyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim alaycı bir tavırla.

"Anlatmaya çalıştığım şey, senin bar işine ait olmadığın. Ama ben aidim. Ve ben sadece güzel bir yüz değilim. Columbia'dan işletme diplomam var. Senden daha iyi bir insanım çünkü insanları gerçekten seviyorum, oysa sen daha... seçicisin. Etrafımda olup bitenleri fark ediyorum. Bira distribütörünün seni kazıkladığını biliyorum. Tıpkı Chad'in yaptığını bildiğim gibi. Ve Ava zammı hak ediyor. İşini sosyal medya becerisiyle kurdu, tıpkı UFC'de senin markanı kurduğu gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu nereden biliyorsun?" "İyi tahmin. O kadar da teknoloji meraklısı değilsin." "Ve sanırım sen öylesin."

"Doğru tahmin ettin."

Zeke'i hafife almıştım. Aslında, karşımda oturan adamı zar zor tanıdım. Eğer bunları bana birkaç ay önce söyleseydi.

ilk iki saniye içinde onu vurdum. Ama şimdi onun fikirlerini dinliyordum. Dünya ne hale gelmişti? Kafelerde aşkımla ilan ediyor, Eden'in iyi güvenli bir binada iyi ışık alabilmesi için deniz kenarında bir çatı katına taşınmayı düşünüyordum. Onunla kilim alışverişine gitmişim ve bundan şikâyet etmemiştim. Hayatımda olan biten her şeye kulak misafiri olduğunda evimi terk etmedim. Connor'ı kovmak, suratına yumruk atmak ya da çenesini kapatmak için kafasını klozete sokmak istesem de onunla barıştım.

İskambil kâğıtlarından ev yıkılmıştı ama ben hâlâ ayakta idim ve Eden hâlâ yanımdaydı. Her şeye rağmen benim berbat halimi seviyor ve beni olduğum gibi kabul ediyordu. Artık ondan saklayacak hiçbir şeyim yoktu ve böyle bir özgürlüğü daha önce hiç tatmamıştım. Şimdi Zeke'i dinliyordum. Hayatımın ne kadar değiştiğine inanamıyordum.

"Sadece bir düşünün. Tek istediğim bu. Bu ikimiz için de bir kazanç olabilir. Louis benden hoşlanıyor. Eminim ciddi olduğumu ve bu işe faydalı olabileceğimi anladığında bana hak verecektir. İyi olmadığını söylemiyorum. Yaptığın işte çok iyisin. Ama bu senin işin değil."

"Bana göre değil."

Bana o bok yiyen sırtışlarından birini yaptı. "Hayır. Yükünü hafifletmeyi teklif ediyorum. Seni daha iyi olduğun bir şey için serbest bırakıyorum."

"Peki bu ne?" Tanrım. Şimdi de ondan tavsiye mi istiyordum?

"Hâlâ bir dövüşçünün tüm becerilerine sahipsiniz ve isminiz para ediyor. Kullan onu."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Olmadı. Tek numaralık bir midilliydim.

Ne zaman aklını başına toplayıp dövüşmeye geri döneceksin? İyi olduğun tek şey bu.

Ama Zeke'e teklifini düşüneneğime söz verdim. Barı açılış için hazırlarken, bunu düşündüm. Dövüş yeteneklerim hakkında söylediklerini de düşündüm. Bir daha asla Octagon'a adım atamayacaktım ama bu, diğer insanlara bu becerileri öğretemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Zeke'in yanında çalışırken bir şeyin beni ele geçirdiğini hissettim - uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi bu, neredeyse fark etmeyecektim. Umut. Olasılık. *Yeni bir gün ve olasılıklarla dolu bir dünya.* Bu olasılıklar dünyasına inanmaya başlıyordum.

Gece boyunca inancım arttı. Ta ki Eden'dan gelen ve her şeyi değiştiren telefona kadar.

Bölüm Otuz Beş

Killian

"Bu adamlar evde... Dediler ki... Polisler gelirse Con'u öldürecekler-" Eden hıçkırıklara boğuldu.

Buz omurgamı dondurdu. Telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Neredesin? Sen?"

"Banyoda kilitli."

"Yola çıkıyorum." Müşterileri görmezden geldim ve elimi Zeke'e uzattım. "Telefonun."

"Telefonum mu?"

Parmaklarımı oynattım. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle uzattı. Nazik davranmak ya da açıklama yapmak için zamanım yoktu. "Bebeğim, her şey yoluna girecek."

"Tamam," diye fısıldadı.

Louis'i ittim ve bardan dışarı çıktım. Onun tarafında kapıya vurulduğunu duydum ve inledi. Bir erkek sesi, "Polisi ararsan ölmüş sayılırsın," dedi.

Siktir, siktir, siktir.

"Sadece tuvaleti kullanıyorum," dedi, sesi güçlüydü. "Sen kimsin ve neden buradasın?"

Jeep'ime tırmandım ve hızlı düşünmeye çalışarak anahtarlarımı kontağa soktum. Banyo kapana kısılmak için en kötü odaydı. Tek pencere duşun üzerindeydi. Ulaşmak için çok yüksek ve tırmanmak için çok küçüktü.

"Bebeğim, beni dinle... Hiçbir şey söyleme. Her şey yoluna girecek. Senin için geliyorum. Eğer sana önce ulaşırlarsa, elindeki her şeyi kullan... deodorant sık... ne olursa. Telefonunu dolaba koy. Duşu aç ve sifonu çek." Ne diyordum ben? İşe yarar bir şey olmadığı kesindi. İstedigimi yaptı ve ben

Zeke'in telefonundan Seamus'u aramadan önce suyun aktığını ve tuvaletin sifonunu duyana kadar bekledim.

Bir baba için boktan bir bahaneydi ama iyi bir polisti. İkinci zil sesinde telefonu açtı ve ben de selam vermekle vakit kaybetmedim. "Sana ihtiyacım var. Benim evimde. Connor ve... Eden ellerinde," dedim sesimi alçaltarak.

Tereddüt etmedi ve bunun için minnettarım. "Kim? Kaç kişi?"

"Bilmiyorum."

"Silahlı mı?"

"Evet." Bu bir tahmindir ama muhtemelen iyi bir tahmindir. "Polis yok dediler." "Yola çıkıyorum. Beni bekleyin. Bensiz içeri girme."

Aramayı kestim ve Kent Caddesi'ne döndüm, Eden'in telefonundan duyabileceğim herhangi bir şey var mı diye dinledim. Ses boğuktu ama çılgılık attığını duydum. Ona ulaşmışlardı. Siktir, siktir, siktir. Lütfen Tanrım, hayır, o olmasın.

Ne yaptın, Connor?

En kötü senaryoyu düşünecek zamanım yoktu, yoksa kendimi kaybederdim. Odaklanmam gerekiyordu. Her ne kadar kapıdan tek başıma çıkmak istesem de Seamus haklıydı. Onu beklemem gerekiyordu.

Neyse ki çok arkamda değildi. Siyah cipinin yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı kapattığımda nefesindeki viski kokusunu aldım. Kahretsin.

"Tişörtünün altına," diye havladı ve bana zırhın altını uzattı.

Yelek hafifti, Kevlar olduğunu tahmin ediyorum. Yeleği tişörtümün altına giydim, bana bir Glock 17 uzattı. "Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." O daha fazla talimat verirken silahı belime sokmadan önce emniyetini kontrol ettim. İşin özü onun dediklerini yapmak ve kendimi kaybetmemektir.

"Duygularını kapının dışında bırak," dedi ve yıllar önce geceleri eve geldiğinde yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

"Eğer onlara yardım edersen, istediğin her şeyi yaparım. Ne istersen...

Yaparım

o."

Evimden iki kapı aşağıya inene kadar cevap vermedi.

"Bağışlayın beni," dedi, sesi hırçındı.

Ona bir bakış attım. O ciddiydi. Şu anda her şeyi söyleyebilir, bana yardım edecekse şeytanın kendisiyle bile anlaşma yapabilirdim. "Tamamdır."

Seamus beni duyduğunu belirtmek için bir kez başını salladı. Benden ne istediğini ya da benim ona ne verdiğimi düşünecek vaktim yoktu. Cipin içinde

Şanslı olduğumuzu söyledik; eğer adamlar akıllı olsalardı Connor ve Eden'ı uzak bir yere götürürlerdi. Ne istediklerini hâlâ bilmiyorduk ama ikimiz de uyuşturucuyla ilgili olduğundan şüpheleniyorduk ve Connor Florida'da her ne yapıyorsa, bela onu buraya kadar takip etmişti.

Bu adamlar aptal olabilirdi ama bu onları daha az tehlikeli yapmıyordu.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Eden

Kendime geldiğimde oturma odasında yerde yatıyordum, yan yatmıştım, ayak bileklerim bağlıydı, kollarım arkamda ve bileklerim bağlıydı. Başım yerden kaldırılamayacak kadar ağırdı. Gözlerimi odaklamaya çalıştım. Her şey bulanıktı. *Connor*. Aman Tanrım. Keşke baygın kalsaydım. Göğsü çıplaktı ve mutfak sandalyesine bağlanmıştı, yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi; etleri dökülmüştü ve çok fazla kan vardı. Midem bulandı ve yere kustum. Kimse fark etmedi. Cezalandırmakla o kadar meşguldüler ki benim için endişelenmediler.

"Artık o kadar da güzel değilsin, güzel çocuk," dedi siyah saçlı ve keçi sakallı bir adam. Kızıl saçlı başka bir adam *Connor*'ın arkasında durdu. "Muhbirlere ne yaparız biliyor musun? Onları parçalara ayırır ve balıklara yem yaparız."

Keçi sakallı adam bir sustalı açtı ve *Connor*'ın göğsüne bir kesik attı. Aman Tanrım, hayır.

Connor'ın başı yana eğildi. Adam bıçağıyla göğsünü oyarken hiç ses çıkarmadı. Onun iyiliği için, bilincini kaybetmiş olması ve acıyı hissetmemesi için dua ettim. Bana doğru gelen ayak sesleri duydum. Gözlerimi kapattım ve bilinçsiz numarası yaptım. Kendi kusmuğumla dolu bir havuzda yatıyordum.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu bir erkek sesi. "O güzel bir şey."

"Her yerinde kusmuk var. Kusmuktan nefret ederim," dedi diğer adam. Onun sesini tanıdım. Banyo kapısını tekmeleyen oydu.

"Kafasına ne yaptın?"

"Ona silahımın kabzasıyla vurdum."

"Bunu neden yaptın? Kimse bir kız hakkında bir şey söylemedi."

"Beni deodorantla kör etti ve taşaklarıma tekme attı." "Amcık."

Biri başımı saçlarımdan tuttu ve beni yerde sürükledi. "Yazık ona, yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Tutuşunu bıraktı ve kafam bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Belki de onunla daha önce eğlenmeliyiz-"

Gözlerimi açtım ve ona hırladım. "Uzak dur benden."

"Yoksa ne olur?" diye alay ederek önümde çömeldi. Banyo kapısını kıran adam o değildi. Bu adam açık kahverengi saçları, sakalı ve sıcak kahverengi gözleriyle büyük bir oyuncak ayıya benziyordu. Belki onun yumuşak tarafına hitap edebilirdim.

"İyi birine benziyorsun. Kimseyi incitmek istemiyorsun. Bu işlere nasıl bulaştın?"

"Kapa çeneni, sürtük," dedi diğer adam.

"Siz kimsiniz? Ve neden buradasınız?"

Önümdeki adam bir elini uzattı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bırakın gideyim," diye fısıldadım. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim-"

"Sana çeneni kapamamı söylemiştim," dedi diğer adam. Beni oturur pozisyona kaldırdı. Geldiğini bile görmedim. Yumruğu elmacık kemiğime çarptı. Başım geriye uçtu ve arkamdaki duvara çarptı. Gözlerim yaşardı ve onları sıkarak kapattım.

Yere yığıldım, kendimi dik tutacak enerjiyi toplayamadım. "Bu yanına kalmayacak," dedim dişlerimi sıkarak. Karnıma tekme atarak ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. İnledim ve dizlerimi göğsüme çektim. Midem kabardı ve tekrar kustum. Midemde kalan tek şey olan acı safrayı öksürerek ve öğürerek yuttum.

Adam önümde çömeldi ve yüzüme doğru yaklaştı. "Şimdi susacak mısınız?"

Vücudumda kalan tüm gücü kullanarak başımı yerden kaldırdım ve yüzüne tükürdüm. Etli elleri boğazıma dolandı ve sıktı. Bu şekilde sona erecekti. Kapalı gözlerimin ardında yıldızlar dans ederken, böyle öleceğimi düşündüm.

Killian, "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye kükredi.

Killian bizim için geldi.

Adamın bedeni benden koparıldı. Öksürdüm ve büyük nefesler aldım. Connor ve ben artık güvende olacaktık. Killian bundan emin olacaktı.

Silah sesleri duyuldu ve gözlerimi zorla açtım.

Bir kurşun Killian'ın göğsüne isabet etti. Geriye doğru sendeledi ve bir kurşun daha göğsünü parçaladı. Çığlık atıyordum ama silah sesleri

benim sesim.

Dünya etrafımda patlarken gözlerimi sıkıca kapattım ve bir topun içine kıvrıldım.

Uzaktardan bir yerden polis sirenleri, bağırışlar ve ağır ayak sesleri duydum.

Karanlığın beni içine çekmesine izin verdim. Killian ölmüştü.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Killian

Silahımdan çıkan kurşun göğsüne isabet etti. Yere düşüp Eden'in kıvrılmış bedeninin üzerine konduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir an için donup kaldım ve elimdeki silaha bakakaldım.

"Polis yok dedim!" diye bağırdı bir adam. Bakışlarımı ona çevirdim. Silahını Connor'ın kafasına dayamıştı. "Hayır!" Kükredim. Ona doğru hamle yaptım ve dengesini bozdum, silahım yere düştü. İşi bitirmek üzereydim ama biri beni arkadan kafama kilitledi. Ayağımla bacağına kilitlendim, döndüm ve onu yere fırlattım. Arkamdan silah sesleri geldi. Connor'ın kafasına silah dayamış olan adam sendeledi ve yere düştü. Seamus yaklaştı ve adamın göğsüne bir kurşun daha sıkarak üzerine dikildi.

"Polis. Silahlarınızı bırakın."

Bir el daha ateş edildiğinde kelimeler henüz ağzından çıkmamıştı. Ve bir tane daha. Biri Seamus'un boynuna, diğeri de kafasına isabet etti. Siyah saçlı ve keçi sakallı adama baktım, ayakta kalan son kişiye, yere fırlattığım adama. Bakışlarıma karşılık verdi ve silahını çekti. Üç adım ötemdeydi ve ben silahsızdım. Yavaşça kollarımı havaya kaldırdım. Şerefsiz beni göğsümden vurdu. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Darbenin etkisiyle sendeleyerek yere düştüm ve kurşunlar adamın vücudunu delik deşik etti.

Hırıltılı bir şekilde göğsümü tutarak ayağa kalktığımda etrafımdaki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Ben yıkım ve kaosun ortasında hareketsiz dururken polisler ve sağlık görevlileri harekete geçti. Gözlerim odanın diğer ucundaki Deacon Ramsey'in gözleriyle buluştu. Connor'ın sandalyesinin arkasına çömelip onu bağlayan bağları kesmeden önce, az önce hayatımı kurtardığını onaylayan küçük bir baş selamı verdi.

Ölü adamın cesedini Eden'in üzerinden kaldırdım ve nabzını kontrol ettim. Çok zayıftı. Kulağımlı kalbine dayadım, hâlâ attığını duymak istiyordum. Onu kollarıma alarak yere oturdum ve ona sarıldım. Aşağıya baktım

Yüzü. Morarmış ve hırpalanmış. Saçları kafasına yapışmış, kusmuk altın sarısı buklelerine yapışmış.

Göz kapakları çırpınarak açıldı. "Killian?" Sesi boğuktu ve o kadar sessizdi ki onu duymak için zorlandım. "Öldük mü biz?"

Etrafımız kan ve ceset deniziydi.

"Bebeğim..." Aman Tanrım. "Her şey yoluna girecek. Her şey olacak...." Sesim çatallaştı. Gözlerini kapattı. Başımı duvara yasladım ve lanet bir bebek gibi ağladım. Bundan önce hayatımda iki kez ağlamıştım. Annemin gittiği gün ve Johnny'nin öldüğünün açıklandığı gün. Seamus'un beni hırpaladığı onca zaman boyunca tek damla gözyaşı dökmemiştim. Ama şimdi ağlamayı asla bırakamayacakmışım gibi hissediyordum.

Bir memur önümde çömeldi ve elini omzuma koydu. Onu tanıyordum. Memur Healey. "Killian, Connor'ı hastaneye götürüyoruz." Sağlık görevlilerinin Connor'ı sedyeye almalarını izledim, yüzü o kadar kanlı ve hırpalanmıştı ki sanki Mike Tyson'ın kum torbasıymış gibi görünüyordu ve göğsüne SNITCH kelimesi kazınmıştı. "İfadene ihtiyacımız olacak..." diye devam etti ama Eden'in bağlarını keserken söylediklerinin sadece yarısını duyabildim. Eden'in bileklerini ve ellerini ovarak kan dolaşımını yeniden sağlamaya çalıştım. "Sağlık görevlileri onu dışarı çıkaracak-"

"Onu ambulansa kadar taşıyacağım." Yüzümü inceledi, sonra başını salladı.

Ayağa kalkarken yüzümü buruşturdum, ciğerlerime yeterince hava girmesi için mücadele ettim. Yakın mesafeden vurulmak canımı çok acıtmıştı. İlk başta, adrenalin acıyı bloke etmişti, ama şimdi beni vuruyordu.

Memur Healey kurşun delikleriyle delik deşik olmuş tişörtüme baktı. Üç kez vurulmuştum ama her seferinde göğsümden vurulduğum için çok şanslıydım. "Seni ambulansa kontrol edecekler," dedi. "Muhtemelen birkaç kaburganı kırmışsındır."

* * *

Dört, ortaya çıktığı gibi. Göğsümün her yerinde çürükler vardı. Kaburgalarımı bantlamaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Hastaneye götürülürken sağlık görevlileri Eden'a serum taktılar.

Çok fazla kusuyordu ve hayati değerlerini test ettim. Eden'in yüzünü nemli bir bezle yıkadım ve elimden geldiğince kusmuşu saçlarından temizlemeye çalıştım.

Sağlık görevlisi Eden'a "Bana adının ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu. Her iki gözüne de ışık tutarak göz bebeklerini kontrol etti.

"Eden," diye mırıldandı, gözleri kapanıyordu.

"Güzel. Bana haftanın hangi günü olduğunu söyleyebilir misin?" Birkaç saniye cevap vermedi.

"Pazar mı?"

Gözlerimi kapattım. Hay sikeyim. "Pazar günü Zeke'in partisine gittik. Hatırladın mı?"

"Evet," dedi ama bu daha çok bir soru gibi geldi. "Dört gün önce," diye sordum.

"Bugün... Çarşamba. Hayır... Perşembe. Değil mi?"

"Doğru." Sağlık görevlisine baktım, haftanın hangi günü olduğunu bilmemesinin kötüye işaret olmasından endişelendim. Sorular sormaya devam etti, yüz ifadesi başındaki yaralanmanın ciddiyeti hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Tüm cevapları doğru alamadı. Neden ambulanda olduğundan bile emin değildi.

"Bu travma sonrası amnezi," dedi, sanki bu beni rahatlatmış gibi.

"Hâlâ onun kokusunu alabiliyorum," diye fısıldadı. "Beni boğuyor."

Neden o adamın cesedini hemen üzerinden almamıştım? En az iki yüz kilo ağırlığındaki ölü bir adamın ağırlığı altında gömülmüştü.

Alnındaki morluk beni çok korkuttu. Kabarmış ve şişmişti. Buz torbasını üzerine bastırduğımda inledi. Sanki biri yumruğunu yüzüne de indirmiş ve elmacık kemiğini morartmış gibiydi. Ve sağlık görevlileri tişörtünü keserek karnındaki başka bir çürüğü ortaya çıkarmışlardı.

Hastane görüldüğünde sağlık görevlisine "Bana onun iyi olacağını söyle," dedim. Sesim tuhaf geliyordu. Bir parça umut için yalvaran çaresiz bir adam gibi. Kasvetli bir günde bir güneş ışığı. *O* benim güneş ışığımdı. Onsuz kaybolacağımı bilmiyorlar mıydı?

Ambulansın arka kapılarını açtı. "Onu MR'a sokacağız."

Bu içimi rahatlatmadı. Eden'in elini tutarak acil servise girerken Johnny'nin anıları aklımdan geçti. Yüzünü hiç bu kadar solgun görmemiştim. Tüm rengi çekilmişti.

"Killian?"

Elini sıktım. "Buradayım, bebeğim."

Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum. Hem de çok." "Ben de seni seviyorum."

Elime can simidiymiş gibi sarıldı. "Beni bırakma." "Seni bırakmayacağım."

Ne yazık ki sözümü tutamadım. Eden'ı testler için götürdüler ve bana Connor'ın kırılan çenesini titanyum plakalar ve vidalarla onarmak için ameliyata alındığı söylendi. Connor ve Eden için evrakları doldurmak üzere geride bırakıldım. Eden'in telefonumda sakladığım sigorta bilgilerini de içeren bu evrakları doldurduktan sonra bekleme alanına gönderildim. Burası BO ve kimyasal oda spreyi gibi kokuyordu. Karşımda oturan iki adam yüzlerini McDonald's ile dolduruyordu. İyi bir günde bile bu koku midemi bulandırırıldı. Bu gece ellerinden poşeti alıp kapıdan dışarı atmak istedim. Odanın en uzak köşesine geçtim ve duvara yaslandım. Önce Louis'i sonra da Ava'yı aradım. Onlara da aynı hikayeyi anlattım. Eve zorla girilmişti. Connor ve Eden şu anda tedavi görüyorlardı ama iyileşeceklerdi. Bunu söyledim çünkü inanmam gereken şey buydu.

"Bir Uber çağıracağım," dedi Ava, sesi titriyordu, gözyaşlarının eşliğindeydi. Ona henüz detayları bile anlatmamıştım. Onu Connor'ı görmenin şokuna hazırlamak için yüz yüze görüşene kadar bekleyecektim. "Yakında görüşürüz."

Elimdeki telefona baktım, başka bir arama yapmam gerektiğini biliyordum ama bundan korkuyordum. Telefon çaldığında gözlerimi kapattım. Bir kez. İki kez. Ve sonra onun sesi kulağıma geldi. "Killian."

"Merhaba, efendim. Ben Eden." Sertçe yutkundum. "O iyi olacak," dedim çabucak, içini rahatlatmak için.

Lütfen Tanrım, beni bir yalancıya dönüştürme. "Ne oldu?" Jack Madley sordu.

"Evime zorla girildi. Eden, kardeşim Connor ile oradaydı. Ben işteydim."

"Haneye tecavüz mü?"

"Henüz tüm hikâyeyi bilmiyorum. Hastaneye daha yeni geldik."

"Bana bildiklerini anlat."

Acil servis bekleme odasındaki başka kimse duymasın diye sesimi alçaltarak ona bildiklerimi anlattım. Sözcükleri söylerken sanki kendimden değil de başka birinden bahsediyormuşum gibi hissettim. Bir adam öldürmüştüm. Beş adam ölmüştü, biri

beni yetiştiren adamdı. Jack sözümü kesmeden dinledi. Hikâyemi bitirdiğimde, "Yoldayım," dedi. "Bana hastanenin adresini mesaj at. En kısa zamanda orada olacağım."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Tamam."

"Peki ya Killian?"

"Evet."

"Baban için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Ama bir baba olarak kızımı korumak benim görevim."

"Anlıyorum." Onu güvende tutacağıma söz vermiştim ama başaramamıştım. Tek istediğim onu güvende tutmaktı ama en büyük tehlikenin ben olduğum ortaya çıktı. Eğer bana hiç bulaşmamış olsaydı, şu an hastanede olmazdı.

"Güzel. Bunu daha sonra konuşuruz."

Aramayı kesti. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım. "İfadeni almam gerekiyor." Gözlerimi açtım ve Deacon Ramsey'e baktım. Az önce bir çatışmaya karıştığını asla bilemezsiniz. Ramsey soğukkanlı, kendinden emin ve telaşsız görünüyordu. Kirli sarı saçları bile sanki gece gezmesi için yeni şekillendirilmiş gibiydi. Liseye birlikte gitmiştik. O zamanlar yasaları uygulamaktan çok parti yapmaya ve yasaları çiğnemeye meraklıydı. Onu NYPD mavileri içinde görmek beni hâlâ şaşırtıyordu. "Bir kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Kahveden çok daha sert bir şey kullanabilirim," dedim, sırtıttı.

"Mataramı evde unutmuşum."

Koridordaki otomatlara doğru yürüdük ve o da parayı makineye attı. Fincanın düşmesini ve makineye göre 'gurme kahve' ile dolmasını izledim. Fincanı bana uzattı ve kendisi için de bir tane aldı.

Kahvesinden bir yudum alırken yırtık tişörtüme bakarak, "Vurulmak çok acıtıyor," dedi.

Göğsüne çekiçle vurulmuş gibi. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Eminim öyledir. Babana yazık oldu," dedi, üzgün görünmüyordu.

Ona yan gözle baktım. Polislerin çoğunun konuşmasını duyunca, babamın suyun üzerinde yürüdüğünü sanırdınız.

İki çocuk ve bir kadın otomatların önünde durmuş, seçeneklerini inceliyorlardı. Ramsey çenesini sallayarak biraz yalnız kalmak için onu takip etmemi işaret etti.

"Connor'ın neye k a r ı ş t ı ğ ı n a dair bir fikriniz var mı?" diye sordu dışarı çıktığımızda, park etmiş ambulanslardan epey uzakta duruyordu.

"Hayır."

"Son birkaç aydır neredeydi?" "Connor'ı takip mi ediyordun?" "Sadece ona göz kulak oluyorum."

Bu geceden önce, Deacon Ramsey'i en son gördüğümde, Connor'ın motosiklet kazasında olay yerine ilk o gelmişti. Bu bir vurup kaçmaydı ve Connor'ın hatası değildi. Neyse ki, alkollü araç kullanmıyordu, ama uyuşturucu kullanıyordu. Ramsey, Connor'ı tutuklamak yerine beni aramıştı. Connor'ı rehabilitasyona götürdüm. Rehabilitasyondan çıktıktan üç gün sonra Connor ortadan kayboldu. Ve şimdi burada, altı ay sonra, Connor Miami'de her ne halt ettiyse onun yüzünden bir hastanenin önündeydik.

"Miami'deydi," dedim.

"Muhbir olarak çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Şüphelendiğim şey buydu. Bu da uyuşturucudan yakalandığı ve polislerle anlaşma yaptığı anlamına geliyordu. Bu da bana yalan söylediği anlamına geliyordu.

"Bana bu gece ne olduğunu anlat."

Jack Madley'e özeti verirken atladığım ayrıntılar da dahil olmak üzere ona her şeyi anlattım.

Ramsey gerçekleri anlamaya çalışarak, "Elleri kızın boğazına dolanmıştı," dedi. "Ve sen onu kızın üzerinden çekip aldığı anda silahını çekti."

"Doğru," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bana iki el ateş etti. Ben de karşılık verdim." Başını salladı. "Nefsi müdafaaydı. Ama geri dönüp sana musallat olabilir."

Bir adam öldürdüm ama bu sefer hiç suçluluk hissetmedim. Sırf Eden'ı kurtarmak için gerekirse yine yapardım. "Teşekkürler," dedim enseme ovuşturarak. "Yaptığın şey için."

"Sadece işimi yapıyorum."

İşini yaparak benim hayatımı kurtarmıştı. Seamus da Connor'inkini kurtarmıştı. Bu onun son eylemiydi ve şimdi merak ediyordum, bu gece öleceğine dair bir önsezisi var mıydı? Yoksa daha önce hiç pişmanlık belirtisi göstermemişken neden benden af dilesin ki? Onu affettim mi? Seamus'u ya da karmaşık geçmişimizi düşünmeye henüz hazır değildim. Karmakarışık duygularımı çözmeye de hazır değildim.

Şu anda tek ihtiyacım olan Eden ve Connor'ın iyi olacağını bilmektir. Geri kalan her şeyle sonra ilgilenirdim.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Eden

Kendimi suyun altındaymışım da yüzeye çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi açtım ve kııptım. Floresan ışıkları başımı acıtıyordu. Koluma takılı seruma ve benimkini tutan ele baktım.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Gözleri ağlamış gibi kızarmıştı ve yüzü harap olmuştu. Ama oydu. Onun güzel yüzü, onun güzel her şeyi. Bakışlarım göğsüne kaydı. Soluk mavi tişörtünde Martha's Vineyard yazıyordu.

"Neden Zeke'in tişörtünü giyiyorsun?" Sesim uzun zamandır kullanmamışım gibi boğuk çıkıyordu.

"Çünkü..." Gözleri yüzümü aradı.

Hatırlayarak gözlerimi kapattım. Kulaklarım hala ateş edilen silahlardan dolayı çınılıyordu. Karnım ağrıyordu. Başım ağrıyordu. Her şey acıyordu. "Seni vurdular. Öldüğünü sandım."

"Kurşun geçirmez yelek giyiyordum."

Tanrıya şükür. "Neden hastanedeyim?"

Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve saçlarımı alnımdan süpürdü. Dokunuşu nazikti ama irkildim. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

Gülmeye başladım ama bu histerik bir durumdu. Kahkahalarım vücudumu saran ve her şeyi daha da acıtan hıçkırıklara dönüştü. Killian yatağa tırmandı ve uyumadan önce yaptığı gibi bana sarıldı. Sonunda sakinleşip nefes alışım düzene girene kadar beni tutmaya devam etti.

"Şoktasın," dedi sessizce, saçlarımı okşayarak. "Beyin ancak bu kadar bilgiyi kaldırabilir..." Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyi anlamlandırmama yardım etmeye çalışıyordu. Orada uzandım, saçlarımı okşamasına ve bana sarılmasına izin verdim. Sesini dinledim ama kelimeleri değil.

Bedenimi onunkine yaklaştırdım. İrkildi, nefesini içine çekti. "Yaralanmışsın." Babam ve Garrett'ın bir keresinde bu konu hakkında konuştuklarını hatırladım.

Kurşuna dayanıklı yelekler kurşunu durdurabilirdi ama yine de çok acıtacaktı.

"Ben iyiyim," dedi Killian. Ne kadar acı verirse versin bunu söyleyeceğini biliyordum.

incindim. Elime uzandı ve parmaklarını elimde birleştirdi.

"Connor... o... mı?" İnledim.

"O iyi olacak."

"Ama o... ne..."

"Bayan Madley, size birkaç soru sormamız gerekiyor," dedi bir kadın sesi. İki polis memuru yatağımın yanında duruyordu.

"Konuşmaya hazır değil," dedi Killian.

"Özür dilerim," dedi kadın memur. "Ama onunla konuşmamız gerekiyor." "Sorun değil," dedim.

Kadın memur soruları sordu, ben de ona hatırladıklarımı anlattım... ki bu pek fazla bir şey değildi. Ama Connor'a yardım etmek istiyordum, bu yüzden hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamak için elimden geleni yaptım.

"Geldiklerinde üst katta temiz bir gömlek giyiyordum. Resim yapıyordum..." Ki bu tamamen alakasızdı. "Connor aşağıdaydı. Film izlemek üzereydik..." Daha fazla gereksiz bilgi. "Pizza teslimatımız olduğunu düşündük. Kapıyı açmadan önce Connor kim olduğunu sordu. Adamın sipariş verdiğimiz pizzacının adını söylediğini duydum... Connor da kapıyı açtı..."

"Siktir," diye mırıldandı Killian nefesinin altında.

Polis memuru "Adamlar içeri girdiklerinde ne dediler?" diye sordu.

"Ona muhbir dediler. Ve dediler ki..." Derin bir nefes aldım. Connor yaşıyordu. İyileşecekti. "...onu öldürmeye geldiler. Bir itiş kakış duydum ve onu dövüyor olmalıydılar. Telefonda Killian'la konuşuyordum. Hemen onu aradım."

"Peki, o sırada neredeydiniz?" diye sordu.

"Banyoda. Kapı kilitliydi. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum.

Üst katta kilidi olan tek kapı o." "O zaman ne olacak?"

"Birinin merdivenlerden çıktığını duydum, odaları kontrol ediyordu. O..." Durdum ve yutkundum. "Banyonun kapısını kırdım. Gözlerine deodorant sıktım, bu onu biraz sersemletti. Sonra da aletine diz çöktüm," dedim, yaptığım işten gurur duyuyordum. Killian alttan alta kıkırdadı ama esprisi kısa sürdü. Polis memuru devam etmemi istedi.

Derin bir nefes aldım ve anılar üzerime yıkandıkça bıraktım. "Banyodan kaçtım ama o beni yakaladı ve..." Bütün vücudum titriyordu.

Killian'ın kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sana ne yaptı?" diye sordu, sesi alçaktı.

"O sadece..." *Silahın soğuk metali alnıma bastırdı. "Bum" dedi ve güldü.* "Silahıyla alnıma vurdu."

Olanların geri kalanını, hatırladıklarımı anlattım ve memur hepsini not aldı ve daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarlarsa benimle iletişime geçeceğini söyledi.

"Nasılsın, Killian?" diye sordu.

"Kız arkadaşımın hayatımın boktan fırtınasına sürüklenmesi dışında... harika."

"Baban için üzgünüm. Hepimiz ona saygı duyardık."

Killian'ın başını salladığını hissettim ve polisler odamdan çıktığında "Babana ne oldu?" diye sordum. Orada olduğunu bile fark etmemiştim, bu da ne kadar özlediğimi gösteriyordu.

"Vurulmuştu," dedi Killian.

"Ama... sen de vurulmuşsun."

"Kafasından vuruldu."

Aman Tanrım.

O adamdan nefret ederdim ama Killian'la birlikte bizi kurtarmaya gelmişti. Şimdi ölmüştü. Bizim hayatta kalmamız ama polis şefinin ölmesi garip görünüyordu. "Peki ya o adamlar?"

Killian ya bilmiyordu ya da bana söylemek istemiyordu. "Artık onlar için endişelenmene gerek yok."

"Ve Connor... senin şu anda onunla olman gerekmiyor mu?" "Ava onunla birlikte."

Yalnız olmadığını bilmek daha iyi hissettirdi. Yüzünü, etini ve kanını ya da göğsünü kesen bıçağı hayal etmemeye çalıştım. Bunu hak edecek ne yapmıştı? İşkenceleri bittikten sonra onu öldüreceklerdi. Muhtemelen beni de öldüreceklerdi. Yanlış yer, yanlış zaman.

"Seni seviyorum, Killian. Seni çok seviyorum." Kesik kesik bir nefes verdi.

"Ben de seni seviyorum." "Beni bırakma."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Killian

Trinity Bar'ın ön kapısının kilidini açtım ve Jack Madley için kapıyı tuttum. "Eden bana sade içtiğini söyledi," dedi ve bana Brickwood Coffee'den büyük bir karton bardak uzattı.

"Teşekkürler." Bugün zaten üç büyük kahve içmiştim ama bana ikram ettiği kahveden bir yudum aldım ve kapıyı arkasından kilitledim. "Eden nasıl?"

"Ava şimdi onunla birlikte." Bu beni şaşırtmadı. Jack son üç gündür Eden'in yanından hiç ayrılmamıştı. Bana mesaj atıp Jack'in helikopter ebeveynliğinden şikâyet ediyordu. Oturma odasının zeminindeki havallı yatakta uyuyordu, onu gözünün önünden ayırmaya korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Benim de bir kızım olsaydı, ben de aynı şekilde davranırdım. Halbuki onun yanında olmayı, bu süreçte ona yardım etmeyi umuyordum ama hastaneden ayrıldığımızdan beri onunla beş dakika bile yalnız kalamamıştım.

"Her gece kâbuslarla uyanıyor." Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. Eden bundan bahsetmemiştir. Bana sürekli iyi hissettiğini söylüyor ve nedenini anlamıyordu.

herkes yaygara koparıyordu. "Özür dilerim."

Cevap vermedi. Her şeyi içine çekerek barın içine baktı. Eden'in çalıştığı yeri ve arka duvardaki duvar resmini görmek istemiştir, ben de onu avluya çıkarıp piknik masasında karşısına oturdum, o duvarı incelerken kahvemi içtim. Ne düşündüğünü anlayamadım. Beğendiğini ya da iyi olduğunu düşündüğünü bile söyleyemedim. Duvar resmi hakkında yorum yapmaması beni kızdırdı ama çenemi kapalı tuttum ve uğramasının gerçek nedenini açıklamasını bekledim.

"Nasılsın?" diye sordu, dikkatini bana odaklayarak.

"İyi." *Boktan*. Bu sabah vasiyetin üzerinden geçmek için babamın avukatıyla buluştum. Seamus her şeyi bana ve Connor'a bırakmıştı, eşit olarak bölünecekti, bu beni şaşırtmıştı. Bize ne kadar para bıraktığını gördüğümde neredeyse sandalyemden düşecektim. Bir polis nasıl bu kadar çok para biriktirebilmişti? Kabul ediyorum, otuz yıldır polis teşkilatında çalışıyordu.

Son beş yıldır maaş alıyordu ve hayatı boyunca tutumlu olmuştu ama bu yine de hesabındaki üç milyon doları açıklamıyordu. Ev ipoteksizdi ve berbat bir ev olmasına rağmen emlakçı muhtemelen bir milyon alabileceğimizi söyledi. İddiaya göre, gözde bir mahallede iyi bir aile eviydi.

Avukatın ofisinden çıktıktan sonra, kafama dank etti. Seamus Vincent hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kirli bir polis miydi? Rüşvet mi alıyordu? Polis teşkilatında yaptığı işler onu benim gözümde kurtaran tek şeydi. O üniformayı giydiğindeki doğru ve yanlış anlayışı. Ama şimdi, iyi bir polis olduğundan bile emin değildim.

"Eden ve ben bu sabah konuştuk," dedi Jack. "Bana senin geçmişinden bahsetti. Sadece cevaplar için onu zorladığım için. Senin güvenine ihanet etmek istemedi."

Göğsüm sıkıştı. Bu sırları çok uzun zamandır herkesten saklıyordum ve bu konu hakkında konuşmaktan, hatta bunu kabul etmekten bile rahatsız oluyordum. Eden'in babasının geçmişimi bilmesi beni heyecanlandırmıyordu. İhtimaller bana karşı yığılmış gibi hissediyordum. Olan biten her şeyden ve hakkımda bildiği her şeyden sonra, nasıl olur da bu adamın kızı için uygun bir erkek arkadaş olarak görülebilirdim?

"Philly'de zor bir mahallede büyüdüm," dedi. "Babam bir dolandırıcı ve kumarbazdı."

Kaşlarım kalktı. Bunu hiç beklemiyordum. Jack tepkime kıkırdadı. "Eskiden yaşlı kadınların birikimlerini dolandırırdı. Gerçek bir stand-up'çiydi. Kazandıklarını Atlantic City'ye götürür ve barbut masasında har vurup harman savururdu. Bazen kazanırdı ve biz yeni parlak oyuncaklar alırdık, annem de bir parça mücevher alırdı. Diğer zamanlarda ise kaybederdi. Kaybettiğinde de büyük kaybederdi. Annemin mücevherleri rehin dükkanına giderdi. İşyerinde fazladan mesai yapar, evleri temizler, masaya yemek ve başımızı sokacak bir çatı koymak için elinden ne geliyorsa yapardı. Her zaman onu terk etmekle tehdit ederdi. Ama asla yapmadı." Uzaklara baktı, anılarına dalmıştı.

"Hayatım boyunca babamın olmadığı her şey olmak istedim. Penn State'e gittiğimde kendime işte bu dedim. Yeni bir başlangıç. Ama iyi vakit geçirmek ve eğlenmek istiyordum ve istediğim her şey paraya mal oluyordu. Bu yüzden türlü türlü planlar yaptım. Jersey ya da New York'a giderdim. O zamanlar o eyaletlerde içki içme yaşı sadece 18'di. Bagajı ucuz içkiyle doldurur, kampüse geri döner ve büyük bir kârla satardım.

Pokerde ve bilardo oynamada da yetenekli olduğum ortaya çıktı. Ve çok iyi bir dolandırıcıydım. Son sınıfa geldiğimde, bir efsane olduğumu düşünüyordum. Sonra Eden'in annesiyle tanıştım. Tam olarak aynı çevrelerde dolaşmıyorduk ama o benim kim olduğumu biliyordu ve yanıma yaklaşmak istemiyordu. Ama benim için ilk görüşte aşktı ve onun gitmesine izin veremezdim. Ben de ona dürüst olacağımı söyledim. Artık karanlık işler yok. Artık üçkağıtçılık yok. Bu bir süre çok işe yaradı. Kızı elde ettim. Benden hoşlanıyor gibiydi. Ta ki Nisan'daki doğum gününe kadar. Bir ay içinde mezun olacaktık ve ona büyük bir elmas nişan yüzüğü vermeye karar verdim. Ama paraya ihtiyacım vardı. Ben de eski yöntemlerime geri döndüm. Bir sürü para kazandım, ona büyük parlak bir yüzük aldım ve onu yemeğe çıkardım. Evlenme teklif ettim. Hayır dedi."

Başını salladı ve kıkırdadı. "O kadın çok inatçıydı. Ve inanamayacağınız kadar sinirliydi."

Eden'in da inatçı olduğunu düşünerek gülümsedim. "Buna inanabilirim."

"Evet, sanırım inanabilirsin. Eden annesine çok benziyor."

"Peki, kızı nasıl kazandın?" Kendime rağmen merak ederek sordum. Eden'in bu hikâyeyi hiç duyup duymadığını merak ettim. Jack Madley'nin her zaman dürüst olmaması beni şaşırtmıştı ama şimdi ona daha da çok saygı duyuyordum. Hayatını değiştirmiş ve babasının gölgesinden kurtulmuştu. Kendisi ve ailesi için iyi bir hayat kurmuştu.

"Zor yoldan. Kızı kaybettim. Bana hayatımda hiçbir yönüm olmadığını ve kendimi toparlamam gerektiğini söyledi. O gitti ve bir öğretmenlik işi buldu. Philly'ye geri döndüm ve eski arkadaşlarımla yeniden bir araya geldim. Babam öldü. Kalp krizinden. Hiçbir şey hissetmeyeceğimi sanmıştım. Ama aylar sonra, bir yük treni gibi çarptı. Günün sonunda, o hala benim babamdı. Ama beni en çok etkileyen şey, tıpkı onun gibi olmaya başladığımdı. Ben de kendimi toparladım ve bir mucize eseri beni Polis Akademisi'ne kabul ettiler. Şimdi, onun beni kollarını açarak karşılayacağını düşünürsünüz. Ama hayır. Onu geri kazanmak için savaşmak zorunda kaldım. O kadın, layık olduğuma karar vermeden önce beni akademiden mezun olana kadar bekletti. Bu benim için yapabileceği en iyi şeydi. Eğer beni hemen geri alsaydı, başladığım işi asla bitiremeyebilirdim."

Bakışlarımla masanın karşısında buluştu ve yüzündeki ifadeden bana söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı anladım. "Bu kişisel bir şey değil evlat. Senden hoşlanıyorum. Kızımı sevdiğini ve onun da seni sevdiğini biliyorum. Ama hayatında halletmen gereken çok şey var."

"Bana kendimi toparlamam gerektiğini söylüyorsun."

"Ben de sana bunu söylüyorum."

"Eden'a layık olmadan önce," dedim, ima ettiği kelimelerin içini doldurarak. "Layık değilsin demiyorum. Başa çıkman gereken çok şey olduğunu söylüyorum."

ile. Ve kızımın Brooklyn'de yalnız yaşamasını istemiyorum. Henüz ona söylemedim ama cenazeden sonra benimle eve gelecek."

Midem düğüm düğüm oldu. Kısa bir ziyaretten bahsediyor gibi görünmüyordu. Bunun olacağını biliyordum. Onu acil servisten aradığımdan beri korktuğum şey buydu. Ama yine de yanıldığımı kanıtlayacağını umuyordum. Bir kez olsun diğer ayakkabının düşmeyeceğini. "Bundan mutlu olmayacak."

"Bunun en iyisi olduğuna onu ikna etmen gerekecek."

"Benden ondan vazgeçmemi istiyorsun." Bana sormuyordu, söylüyordu.

Be

n. "Eğer olması gerekiyorsa, ayrı geçen zaman aşkınızı daha da güçlendirecektir."

Ayrı zaman. Onsuz olmak istemedim. Tek bir lanet için değil dakika. Son üç gün benim için yeterince zor geçmişti. Ama bu benim bencilliğim ve onun ihtiyaçlarına öncelik vermememdi.

"Sanat okulu masraflarını karşılamayı teklif edeceğim," dedi Jack, anlaşmayı tatlıya bağlayarak. Belli ki bunu çok düşünmüştü, muhtemelen Perşembe gecesini hastaneye giderken üç yüz millik yolda her şeyi hesaplamıştı. "Pittsburgh'da iyi bir sanat okulu var. Evde yaşayabilir ve sevdiği bir şeyi yapabilir."

Ondan önce davranmak istedim. Eden'ı arayıp ona bize bir daire alacağımı ve Pratt Enstitüsü'ndeki okul masraflarını karşılayacağımı söyledim. Artık barda çalışmasına gerek kalmayacaktı. Brooklyn'de kalmamıza bile gerek yoktu. Dağlara ya da sahile taşınırdık. İyi bir sanat ortamı olan bir yere. Onun istediği her yerde yaşayabilirdik. Ama bu adam onun babasıydı. Kızı için sadece en iyisini isteyen iyi bir adamdı. Bunu sevgisinden dolayı yapıyordu. Buna nasıl karşı çıkabilirdim? Tartışamazdım. Ona söz verdiğimde onu güvende tutabileceğimden daha fazla.

Başımı salladım, kalbim ağırlaşmıştı. Artık gitmesini istiyordum ama o kaldı ve konuşmaya devam ederek bana duymak istemediğim daha fazla şey anlattı.

"Ona danışmanlık hizmeti alacağım," dedi Jack. "Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim. Çok şey yaşadınız. Bunları bir profesyonelle konuşmanın faydası olur."

Psikiyatriste gitmeye hiç niyetim olmamasına rağmen tekrar başımı salladım.

"Ben ciddiym," dedi. Son zamanlarda kendimi kaybediyordum. Yüzümdeki şüpheliği görmüştü. Sevdiğin kişiye kalbini açtığında böyle oluyordu. Duygularımı tekrar kilitlemeye başlamam, yüzümü kimsenin okuyamayacağı şekilde kapatmam gerekiyordu. "Sawyer'a da aynı şeyi söyledim. O da TSSB'siyle başa çıkmak zorunda, sen de öyle."

"Tamam," dedim, onu mutlu etmek için. Bir psikiyatristin ofisinde oturup beni analiz etmesine izin vermektense, ellerim arkamda bağlı Mike Tyson'la dokuz raunt dövüşmeyi tercih ederim.

"Güzel," dedi, sanki her şey hallolmuş ve sonuçtan memnunmuş gibi. "Bu planın işlemesi için sana güveniyorum. Eninde sonunda bunun onun için yapabileceğin en iyi şey olduğunu anlayacaksın."

Jack Madley zeki bir adamdı. Cephaneliğindeki duygusal topları bana karşı nasıl kullanacağını biliyordu. Killian'a, bakıcıya hitap ediyordu, onu bırakmak için kendi kalbini sökecekmiş gibi hisseden erkek arkadaşına değil. Ayağa kalktık, konuşmamız bitmişti. Jack en azından sonuçtan memnun görünüyordu. İçimde bir uyuşukluk hissi vardı - Eden hayatıma girmeden önce hissettiğim o hiçlik.

Gitmeden önce Jack omzuma vurdu. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara." Sesindeki samimiyeti duydum. Teklifi gerçektir, sanki gerçekten önemsiyordu. "Genelde bu kadar çok konuşmam ama oldukça iyi bir dinleyiciyimdir. Ve Pennsylvania'daki Eden'ı her zaman ziyaret edebilirsin."

Mükemmel. Eden'ı ziyaret edecek ve onunla aynı koridorda uyuyacaktım. Ve bunun en iyisi olduğuna onu ikna etmekle görevlendirilmiştim. Benden bu kadar çok şey isterken nasıl hâlâ beni umursuyormuş gibi davranabiliyordu?

"Teşekkürler." Zerrekadar minnettarlık hissetmesem de içimden geliyormuş gibi konuşmaya çalıştım.

Ama en başta bu konuşmayı neden yaptığımızı hatırlamam gerekiyordu. Eden benimle ilişkiye girmemiş olsaydı, o gece evimde olmayacaktı. Kafasına silah dayanmazdı. Bayıltılmaz, bağlanmaz ve dövülmezdi. Ve her gece kabuslarla uyanmazdı. Jack Madley bu senaryodaki kötü adam değildi. Bu onur bana aitti... ve hala ziyaret etmeye cesaret edemediğim Connor'a. Eğer şu anda onu görmeye gitseydim, kendi ellerimle boğmak isteyebilirdim.

Bunu benim için mahvetme Connor.

Mutlu olmanı istemiyoymuşum gibi davranıyorsun.

Evet. Neden böyle bir şey düşüneyim ki?

OceanofPDF.com

Kırkınıc Bölüm

Killian

Dairesinin kapısını açtığında Jared, "Uğraman ne güzel," dedi, sesi alaycıydı.

"Meşguldm," dedim, ona bir şey borçlu olmadığımı hissetmeme rağmen. Açıklama. "Birinin babamın evini temizlemesi gerekiyordu. Temizlik perilerini çağırdım ama gelmediler."

Bana kaşlarını çattı. "Ava ve ben onunla ilgileniyoruz. Sıvı diyetinde. Ama belki sen bunu zaten biliyorsundur."

Biliyordum nk Ava bana söylemişti. 'öz kardeşimi umursamadığım' için bana yüklenmişti. Ondan nefret etmek için çok fazla. Ava hastaneye geldiğinden beri onun yanındaydı. Şimdi onu her gördüğümde gözyaşlarına boğuluyordu. Jared yanımdan geçmeden önce taşıdığım takım çantasına baktı. "Bana ihtiyaı olursa mesaj atabilir. Sponsoru Tate bir saat içinde onu kontrol etmek için uğrayacak." Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki Jared dönüp bana baktı. "Sorum nedir dostum? Sana ihtiyaı var."

Kapıyı kapattım ve sürgüyü kilitleyerek yüzünü ve sözlerini dışarıda bıraktım. Connor'la yalnız kalmak konusunda kendime güvenmiyordum. Bu hafta ruh halim çok değişmişti. Kızgın. İncinmiş. zgn. Bir yanım onu lime lime etmek ve dikkatsizliğine öfkemi kusmak istiyordu. Kendisi dışındaki herkesi hiçe saymasına. Diğer parçam ise bunu onun için daha iyi hale getirmek, onu korumak, iyileşmesine yardımcı olmak istiyordu. Kendimle savaş halindeydim ve hangi tarafın kazandığından hâlâ emin değildim.

Birkaç derin nefes alarak, kaburgalarım protesto çığlıkları atarak merdivenleri ıktım. Jared'in dairesine hiç girmemiştim. Beklediğimden daha büyüktü, koyu renkli parke zeminleri ve beyaz duvarlarıyla açık ve havadardı. Takım antasını Connor'ın yanındaki lacivert kadife koltuğa bıraktım ve karşısındaki deri sandalyeye oturdum. Yüzü şişmiş, yeşilimsi sarı morluklarla benetlenmişti, gözleri kan çanağına dönmüştü ve altında uyumamış gibi koyu halkalar vardı.

bütün hafta. Bakışlarımı kaçırdım. Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Uzaktan kumandayı televizyona doğrultup kapattı ve odayı sessizliğe gömdü.

"Yarınki cenaze töreni için sana bir takım elbise, gömlek ve kravat getirdim." Sanki bunu kendi başına anlayamazmış gibi yanındaki çantayı işaret ettim. Sehpanın üzerindeki beyaz tahtaya ve kaleme baktım. "Konuşabilir misin?"

"Acıyor," dedi, sesi her zamankinden daha hırıltılıydı. Beyaz tahtaya bir şeyler yazdı ve görmem için havaya kaldırdı. *Özür dilerim.*

Üzgün olmak yeterli değildi. Bu sefer değil. "Bana yalan söyledin. Eden'i tehlikeye attın..." Konuşmayı kestim ve öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. O gecenin anılarını kafamın arkasına itmeye çalıştım. Ama sonsuz bir döngüdeki bir film gibi tekrar oynamaya devam ettiler. Hâlâ kanın metalik kokusunu alabiliyordum. Patlayan kurşunların sesini duyabiliyordum. Onu vurduğumda adamın gözlerinden akan hayatı görebiliyordum. *Bir adam öldürdüm.* Babamın ölümünü izledim.

Kaburgalarımı korumak için bir kolumu etraflarına sardım. Nefes almak acıyordu.

Çok fazla düşünmek daha da fazla acı veriyordu.

"Bana Miami'de ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Bana palavra sıkma."

Tahtaya bir şey yazdı ve kaldırdı. *Ot ve ecstasy'den yakalanmış. Polislerle bir anlaşma yaptı.*

Bu beni şaşırtmamıştı ama varsayımımın doğru çıkması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Bana temiz olduğunu söylemiştin. Rehabilitasyondan çıktığından beri uyuşturucuya dokunmadığını söylemiştin. Konuş benimle. Kelimelerle."

"Ben uyuşturucu kullanmadım," dedi kelimeleri zorlayarak. Yüzünü buruşturdu ve bunun onun için acı verici olduğunu biliyordum ama şu anda umurumda bile değildi. Onun eylemleri yüzünden çok fazla insan acı çekmişti.

"Gözlerimin içine baka baka bana yalan söylemeye nasıl devam edebiliyorsun?" diye sordum. "Olan onca şeyden sonra hâlâ yalan söylüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Yalan söylemiyorum."

Evet, doğru, tamam. Uyuşturucu almış, yakalanmış ve uyuşturucuya el koymuşlar. Ama ot ve ecstasy? Bunlar onun tercih ettiği uyuşturucular bile değildi. Belki de bu onun temizlenme fikriydi. Biliyorsam ne olayım. "Eve gelen o adamlar kimdi?"

"Bilmiyorum. Onları hiç görmedim." Tahtayı sildi ve başka bir not yazdı. Ondandı ve okudum. *Polisler Miami'deki uyuşturucu satıcısını öldürdü. Beni özgür bırakmaya yetecek kadar kokain ve silaha el koydular. Bana güvende olacağımı söylediler. Kimse peşimden gelmeyecekti.*

"Muhbirler her zaman bedelini öder. Daha iyi bilmen gerekirdi. Bana gerçeği söyleseydin, sana yardım etmeye çalışırdım. Ve ben asla

Eden'in o evde kalmasına izin vermezdim. Tüm bunlar, olan her şey senin bağımlılığın yüzünden oldu. Başka hiç kimse umurunda değildi. Tek umursadığın kendindi. Ve uyuşturucu almak."

"Hayır. Yanlış anladınız."

"Nasıl yanlış yaptığımı söyle. Bana bir şey ver. Herhangi bir şey" diye yalvardım. Bunu daha iyi hale getirmesini istiyordum. Bir şekilde. Bir şekilde. Kendini affettirmesine ihtiyacım vardı.

Yutkundu, gözlerime bakmadı. Bana umutsuzca istediğim şeyi, ona inanmam için bir neden veremedi. "Sadece bana güvenmen gerekiyor. Asla kimseyi incitmek istemedim. Ya da seni bu işe bulaştırmak..."

"*Sana güvenmek* mi? Sana güvenemem. Ve sen insanları incittin."

Kendimi ona bakmaya zorladım. Çürüklerin ardında, yaralarımınla ilgilenen, gittiğim her yerde peşime takılan küçük çocuğu gördüm. Korumak için her şeyi yapabileceğim tatlı, masum çocuğu. Kötü rüyalar gördüğünde canavarları kovaladım. Zarar görmesin diye onu dolaba kapatmışım. Connor'ı on altı yaşında gördüm, onu babamızın evinden taşıdığım için çok minnettardı. Günde altı saat antrenman yaptığım ve faturaları ödemek için geceleri barmenlik yaptığım için daireyi temizler ve akşam yemeğimizi pişirirdi. Masraflara yardımcı olabilmek için markette yarı zamanlı bir iş bulmuş, rafları dolduruyordu. Kışın Connor evsizler için atkı ve battaniye alırdı çünkü kimsenin acı çekmesine dayanamazdı. Eskiz defterlerinin sayfalarını onların yüzleriyle doldururdu. Neredeydi o çocuk? İnsanların acılarını resmeden ve çirkin olanı güzel ve onurlu bir şeye dönüştüren sanatçı? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen hayalperest?

Karşımda zar zor tanıdığım bir adam oturuyordu. Bir yalancı. Bir bağımlı. Davranışları o kadar çok hasara yol açmıştı ki, aklım almıyordu. Hiçbir zaman bir aziz olmamışım ama asla kardeşimin gözlerinin içine bakıp ona yalanlar söylemeyecektim. Benden kör inancımı istiyordu ama ben bunu ona veremezdim. Hayatımda ilk kez ona sırtımı dönmem gerekiyordu. Belki de bunca yıldır ona olanak sağlıyordum. Pisliklerini temizliyordum. Kötü seçimlerini ortadan kaldırıyordum.

"Kendi başınasın Connor. Hesabında bolca para olacak. Seamus her şeyi bize bıraktı." Beyaz tahtaya dolar miktarını yazdım ve sehpanın üzerine attım. Bakmadı bile. Parayı hiç önemsememişti, sadece onunla satın alabileceği uyuşturucuları. "Sen

istediğin yere gidebilirsin. Senin pisliğini temizlemekten bıktım. Kendi lanet hayatını düzelt."

Uzaklaştım, kalbimdeki o mengene sıkıyor ve büküyordu. O kadar çok acıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. *Neden, Connor? Neden bizi mahvettin?* Büyürken sahip olduğumuz tek şey birbirimizdi ve her zaman iyi günde kötü günde birbirimize destek olursak diğer tarafa sağ salım geçeceğimizi düşünmüştüm. Yanılmışım.

Her şeyimi ve sevdiğim herkesi kaybetmişim. Annemi. Kariyerimi. Johnny'yi. Kardeşimi. Ve Eden'ı kaybediyordum. Jack Madley haklıydı. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Gitmesine izin vermeliydim. Onun için yapabileceğim en iyi şey buydu. Ona bir sürü yükten başka verebileceğim bir şey yoktu. Tüm bunların ağırlığı altında batıyormuşum gibi hissediyordum.

* * *

Boş bardağımı gösterdim. *Gelmeye devam et dostum.* Barmen bana bir viski daha doldurdu. Kendini zahmetten kurtarmalı ve şişeyi bırakmalıydı. Birbirimize bağlanmıştık. Adı Ian'dı. Ya da Liam. Ya da Craig. Her neyse işte. Bar karanlıktı. Müşteriler azdı. Ve viski akıyordu. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Kapı açıldı ve Louis içeri girdi.

Yanıma bir tabure çekti. "Acılarını bir İrlanda barında mı boğuyorsun?"

"Viski var. Ve Flogging Molly," diye belirttim. "Flogging Molly'yi sevmek lazım."

"Bir İrlanda jig'i mi çalacaksın? Köklerine geri mi dönüyorsun?"

Homurdandım ve içkimden bir yudum aldım. "Ben kökü olmayan bir ağacım. Bu beni ne yapar?"

"Ölü bir kütük," dedi Louis. O kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı. Alkolün güzelliği işte buydu. Kaburgalarımındaki acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuşum. Louis başını salladı. "Seni eve götürmeye geldim."

Bir evim yoktu. "Daha erken. Benimle iç."

"Saat sabahın iki buçuğu ve yarın cenazen var." "Beni kızdırma."

Arkadaşıma işaret ettim. Ian-Liam-Craig.

Louis bir bira sipariş etti. "İki bira ve iki viski daha olsun," dedim.

Barmen.

Louis nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Pislik kelimesini yakalamış olabilirdim ama bu onun birayı ve servis edildiğinde viskiyi içmesini engellemedi. Kadehimi havaya kaldırdım ve 'The Cradle of Humankind'ın son nakaratını söyledim. Barın sonundaki iki adam biralarını kaldırıp bana kadeh kaldırdı. Kadehimi Louis'in kadehiyle tokuşturdum. "Fondip." Viskimi geri devirip boş bardağı bardağa çarptım. Elimle bir dönme hareketi yaptım. Ian-Liam-Craig ne demek istediğini anlamıştı. Tekrar doldurmaya hazırım. Bu adam yüklü bir bahşış alacaktı.

"Eden senin için endişeleniyor," dedi Louis. Neden her zaman benim küçük mutluluk balonumu patlatıyordu? Görevi olan bir adam olduğumu göremiyor muydu? Amaç: Eden'in adını hatırlamayacak kadar bok suratlı olmak. Sesini. Gülüşünü. Her şeyini. "Bugün telefonlarına cevap vermediğini söyledi."

Biraz bira içtim. "Böylesi daha iyi. Onun için iyi değilim."

"Sen de kendine acıyorsun. Bu gece her şeyini ortaya koyuyorsun."

"Ya büyük oyna ya da evine git. Biraz fıstık al." Kaseyi onun önüne ittim. Normalde on metrelik sopayla bile dokunmazdım. Bütün o mikroplu eller orayı kazıyordu. Ama bu gece yer fıstıkları benim akşam yemeğim olmuştu ve tadı da gayet iyiydi.

Louis ve ben yer fıstığı yedik ve biralarımızı viskiyle kovaladık. Neyse ki konuşmaktan çok içiyordu, bunu takdir ettim. Sabahın dördünde barın ışıklarını açtılar ve bizi dışarı attılar. Tökezleyerek Louis'in evine döndük ve ben onun kanepesine çöktüm. Odanın dönmesini engellemek için bir ayağımı yere koyarak uyudum.

Artık benim hayatım bu olacaktı. Güneş ışığı olmayan bir hayat.

Bölüm Kırk Bir

Eden

Limuzinimiz cenaze arabasının arkasında ağır ağır ilerlerken sokaklar mavi bir denizdi. Bir cenaze töreni olmasına ve geçen haftanın kötü bir rüya gibi gelmesine rağmen, Killian'ın koyu renk takım elbisesi, ütülenmiş beyaz gömleği ve kraliyet mavisi kravatıyla ne kadar yakışıklı görüldüğünü takdir edebiliyordum. Saçları uzamıştı ve yakasıyla birleştiği yerde uçları biraz kıvrılmıştı. Tam yanımda oturuyordu, kalçam onunkine değiyordu ama sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordum.

Connor ve Ava karşımızda oturuyorlardı, Ava'nın kolunu Connor'ın koluna sokmuşlardı. Connor'ın yüzüne bakmak zordu, o adamların ona yaptıklarının görsel bir hatırlatıcısıydı. Koyu renk takım elbise ceket ve mavi gömleğinin altında göğsünün harflerle oyulduğunu biliyordum. Burnu şişmişti ve yeşilimsi sarı çürükler tüm yüzünü kaplamıştı. Metal bir plaka ve vidalar kırık çenesini bir arada tutuyordu. Burada olmamalıydı ama katılmanın görevi olduğunu düşünüyordu. Vincent kardeşlerin omuzlarına daha fazla suçluluk yüklendi.

Killian Connor'a bakmayı bile reddetti ve Connor da Killian'a doğru bakmadı. Aralarındaki anlaşmazlık ve olay nedeniyle kiliseye taş gibi bir sessizlik içinde gitmiştik.

Killian orada olduğum için kendini suçladı. Connor'ı gerçeği sakladığı için suçladı.

Connor her şey için kendini suçladı.

Connor'ın peşinden geldikleri için o adamları suçladım.

Babam bunların hiçbirinden etkilenmedi. Cenazeden sonra beni Pennsylvania'ya götürmekle tehdit etti. Brooklyn'den ayrılmıyordum ve Killian'ı terk etme şansım da yoktu, bu yüzden babamın bununla başa çıkması gerekiyordu.

Limuzinimiz Bay Ridge'deki Our Lady of Angels'ın önünde durdu. Bayrakla örtülü tabut, yanında yürüyen şeref kıtası tarafından cenaze arabasından çıkarılırken binlerce polis memuru selam durdu.

Limuzinin kapısı açıldı ve Killian dışarı çıkarak bana elini uzattı. Tabutu takip ederken, memurlar öne çıkıp başsağlığı dilediler ve Killian'ın elini sıktılar. Omzumun üzerinden Connor'a baktım. Yüzünü gizlemek istercesine başını eğmişti ama o da Killian'la aynı şekilde tokalaşıyor ve taziyelerini sunuyordu.

Medya gerçek hikayeyi ele geçiremedi. Polis olayı örtbas etmiş olmalı. Seamus Vincent, tabii ki, bir kahraman gibi ortaya çıktı. İddiaya göre, yanlış giden bir soygundu. Hızlı para arayan keşler. Seamus bu hikayeyi takdir ederdi.

Kilise tıklım tıklımdı, tütsü ve zambak kokuyordu ve güneş ışığı kemerli vitray pencerelerden içeri süzülüyordu. İlk sıraya yerleştik ve arkama bakmak için döndüm. Killian onu çağırır çağırmaz buraya gelen babam ve dün gelen Garrett koyu renk takım elbiseler giymişlerdi... ve Sawyer mavi elbisesi içindeydi?

"Sawyer," diye fısıldadım.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Hey, Küçük Tavuk," diye fısıldadı. Sesindeki şefkat ve yüzündeki ifade karşısında gözlerim yaşardı.

Gözyaşlarımı kırptırdım. "Çok yakışıklı görünüyorsun." Bu doğrudu ve Ava da bunu destekledi.

"Kızlar bayılıyor. Ama çok kaşındırıyor," diye yakındı.

Ava ve ben güldük. Tipik Sawyer. Gayda "Amazing Grace "i çalarken Killian sıraya doğru eğildi ve Sawyer'ı bir erkek gibi kucakladı. Gaydadan daha hüzünlü bir ses var mıydı?

Ava ve ben birbirimize baktık. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama Seamus için olmadığını biliyordum. Başını hafifçe salladı ve kendini toparlamaya çalışarak nefes verdi. Connor'la aralarında neler olduğunu bilmiyordum ama bu hafta bunu sormak için doğru zaman değildi. Bakışlarım Connor'a kaydı. Sırtını dikleştirmiş, omuzlarını dikleştirmiş, başını eğmişti.

Killian elimi sıktı ve rahip cenaze ayinine başlarken dikkatimi ona çevirdim. Killian gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Aklından neler geçtiğini, babasının ölümüyle ilgili neler hissettiğini merak ettim. Sanırım çelişkili. Killian'ın babasının ellerinde kötü bir çocukluk geçirmesine rağmen, Killian Seamus'u yardıma çağırmıştı ve o da oğullarının ona ihtiyacı olduğu için gelmişti. Sunağın arkasındaki meleklerle çevrili Meryem Ana tablosunu incelerken, annelerinin cenazeye geleceğini düşündüm. Bir filmde çıkmış gibi olurdu. Ağlayacak ve onlara

Affetmek. Onların hayatlarının bir parçası olmak için yalvaracak ve neden olduğu tüm acıları telafi etmenin bir yolunu bulacaktı.

Ama öyle bir şey olmadı.

Cenaze sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve şimdi Seamus toprağa verilmişti ve hepimiz onun evinde toplanmıştık. Connor ve Ava cenazeden hemen sonra ayrıldılar ve Killian arkadaşlarımıza ve görünüşe göre tüm NYPD'ye ev sahipliği yapmak zorunda kaldı. Ahşap panelli mutfakta, Killian'ın annesinin gittiği gün Pine- Sol ile ovduğu yeşil muşamba zeminde duruyordum. Mutfak masası ve tezgâhlar jambon ve güveçlerin ağırlığı altında bükülüyordu. Bu bana annemin cenazesini hatırlattı. Neden insanlar hep jambon getirirdi?

Arkadaşlarım etrafımı sarmıştı-Zeke, Hailey, Louis, birkaç kez tanıştığım kız arkadaşı Carmen, Brody, Chris. Garrett bir süre önce Sawyer'ı havaalanına götürmek için ayrılmıştı. Neyse ki babam New York'un en iyileriyle kaynaşıyordu ve bu da hayatımı kolaylaştırıyordu. Babam kendini bana cırt cırt gibi bağlamıştı. Gece boyunca ne zaman bir ses çıkarsam, uykumda bile, yatak odamın kapısının diğer tarafındaydı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu.

"Helikopter ebeveyn olmayı bırak," diye yakınmıştım. Bu babam gibi değildi ama sanırım bu durum tamamen normal de değildi.

Louis bana sarıldı. "Buradan çıkıyoruz, güzelim."

"Yakında işe döneceğim."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Yapacağım."

Louis ellerini kaldırdı. "Bunu Killian ve babanla hallet."

Killian ve babam mı? Bunu kesinlikle onlarla konuşacağım. Chris, Brody ve Zeke sırayla bana sarılıp vedalaştılar çünkü gitmeleri gereken işleri vardı. Hailey de beni uzun uzun kucakladı.

"İyi olmana sevindim." Hailey beni serbest bıraktı, bakışları alnımda kaldı.

"Makyajımı tazelemem gerekiyor mu?" Elmacık kemiğimdeki ve alnımdaki morlukları fondötenle kapatmıştım ve oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Hastaneden çıktığım gün alnım beyzbol topu büyüklüğünde şişmişti ama şişlik inmişti ve şimdi çirkin yeşilimsi bir sarıya dönüşmüştü. Connor'ın tüm yüzü gibi.

"İyi görünüyorsun," dedi Hailey, bana küçük bir gülümseme vererek. Sonra da gülmeye başladı.

"Bu pek inandırıcı değil."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Sadece seninle hiç sıkıcı bir an olmadığını düşünüyordum."

İçimi çektim. "Ben bir bela mıknatısıyım."

Arkadaşlarım gittikten sonra Killian'ı aradım, oturma odasına ve arka bahçeye baktım ama onu hiçbir yerde göremedim. İzinsiz girmişim gibi hissederek merdivenlerden ikinci kata çıktım ve iki kapalı kapıdan geçtikten sonra hafif aralık bir kapıya geldim. Kafamı içeri uzattım ve Killian'ın yosun yeşili halının üzerinde oturduğunu, sırtını çift kişilik yatağa dayadığını ve başını ellerinin arasına aldığını gördüm. O anda Killian'ı gördüm, o çocuğu. Kalbim onun için acıdı. Ve benim için de acıyordu. Onu kaybediyordum. Bunu midemin çukurunda hissedebiliyordum. Dün aramalarımın cevap vermediğinde anlamıştım. Geçen hafta hastanede bana veda ettiğinde ve ben babamın cipine bindiğimde anlamıştım.

Bir şişe Jameson ve bir bardak viski, ihtiyacı olan tek yoldaşlarımı gibi yanında duruyordu.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Killian başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri boştu. Boş. Bu odada bile değildi. Kapı aralığında durdum, bakışlarım o büyürken ona ait olması gereken yatak odasını taradı. Temiz ve düzenliydi. Şifonyerin üzerinde fotoğraf yoktu, duvarlarda poster yoktu, çocukken kim olduğuna ya da nelerden hoşlandığına dair bana ipucu veren hiçbir şey yoktu. Yatağının üzerinde bir haç asılıydı ve onu oraya kendisinin mi yoksa Seamus'un mu koyduğunu merak ettim. Aramızdaki mesafeyi sildim ve kendimi onun yanına yere bıraktım, ayak bileklerimi çaprazladım ve ellerimi siyah elbisemin eteğinde yumuşattım. Kolsuzdu ve muhtemelen bir cenaze için çok kısaydı, özellikle de dört inçlik topuklu ayakkabılarımla, ama babam beni fildişi bir kulede kilitli tuttuğu için Ava dışarı çıkıp bana almıştı.

"Beni bırakma," diye fısıldadım. Bunu hastanede birçok kez söylemiştim ve o da hep aynı şekilde cevap vermişti. "*Hiçbir yere gitmiyorum.*"

Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Kolunu omzuma doladı, viski bardağını dudaklarına götürdü ve içti.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde babam, Killian ve ben oturma odamda toplandık. Birkaç gün önce Killian bardan deri bir sandalye getirmişti, böylece babam bütün hafta beni korurken oturup gazetesini okuyabileceği bir yer bulmuştu. Babamı seviyordum ama onun düzenli hayatına geri dönmesine ve benim de aynı şeyi yapmama izin vermesine hazırdım.

Babam sandalyede oturuyordu, Killian ve ben de onun karşısındaki koltukta oturuyorduk. İçimde babamın söyleyeceklerini duymak istemediğime dair kötü bir his vardı. Ne zaman başım belaya girse ve "konuşmamız" gerekse yüzünde o ifade belirirdi. Daha da kötüsü, Killian kanepenin diğer ucundaydı ve aramızda bir minder vardı. Aramızda bir okyanus bile olabilirdi.

"Pennsylvania'ya geri dönmeyeceğim," dedim o daha konuşmadan. "Böyle bir şey olmayacak. Burada Killian'la kalıyorum ve biz... bilmiyorum... hayatlarımıza geri döneceğiz ve..."

"Eden. Ben senin babamım ve bu bana şu hakkı veriyor-"

"Kendi kararlarımı verebilecek yaşta'yım. Kesinlikle iyiyim."

Killian öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına dayadı, ellerini birleştirdi, işaret parmaklarını dudaklarına bastırdı. Killian'ın yüzüne baktım ama yüzünde bir ifade yoktu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu yapma, Killian. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

"Killian. Söyle ona-"

"Bırak babam konuşsun."

Kollarımı kavuşturdum ve muhtemelen olgun bir yetiştikten çok huysuz bir çocuk gibi görünerek arka mindere yaslandım.

"Killian'la konuştum ve o da benimle aynı fikirde," dedi babam. "Olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacın var. Yaşadıkların travmatikti."

"Killian ve Connor için travmatik bir olaydı. Ben zar zor yaralandım. Kendimi iyi hissediyorum." "Her gece kâbus görmek iyi bir şey değil," dedi babam. "Uyanmak soğuk terler dökmek iyi değildir."

İnkâr etmek istesem de edemezdim çünkü babam tek gözü açık uyurdu. Kötü rüyalarım hep aynıydı. Tam olarak aynı rüya değil. Ama her zaman Killian ölmeden hemen önce uyanırdım. Uçurumdan uçan bir arabanın içinde. Ateşli bir patlamada. Bir savaş bölgesinde, vücudu kurşunlarla delik deşik.

Babam, "Killian ikinizin de danışmanlık hizmeti almanızın faydalı olacağına karar verdi," dedi.

Killian'a baktım, ağzım açık kalmıştı. "Danışmanlığı kabul ettin."

"Ben ısrar ettim," dedi babam. "Dediğim gibi, konuştuk." Babamın bakışları Killian'a kaydı ve yumuşadı. Buna inanamıyordum. Arkamdan iş çeviriyor, eski dostlar gibi sohbet ediyor, iznim olmadan benim için planlar yapıyor, hatta benim adıma Louis'le konuşuyorlardı.

"Tamam. Danışmana gideriz." Buna bir itirazım yoktu ve Killian bir psikiyatristle konuşmayı kabul ederse, bu ona gerçekten yardımcı olabilirdi. "Yani aramız iyi, değil mi?"

"Hayır," dedi babam. "Biz iyi değiliz. Brook'u terk ediyorsun-"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Benim hayatım burada. Arkadaşlarım burada. İşim... sanatım... Killian... her şey burada. Üzgünüm baba ama bu kararı benim yerime sen veremezsin. Bu benim hayatım ve benim kararım. İyileşmemin tek yolu kendi hayatımın kontrolünü elime almam. Çaresiz ya da kırılmış değilim ve bana öyleymişim gibi hissettirmenizden bıktım." Babam sözümü kesmek için ağzını açıp duruyordu ama ben ona izin vermeyerek konuşmaya devam ettim. "Sawyer'a deniz kuvvetlerine katılmasına izin verilmediğini söyledin mi? Yeniden yazılmasına izin verilmediğini? Hayır, söylemedin." Daha yeni başlamıştım, tartışmama gerçekten ısınıyordum. Savaşmadan pes etmeyecektim.

"Eyalet polisi olduğunuz için kötü şeylerin her yerde olduğunu bilirsiniz. Pennsylvania'da bile. Silahlı saldırılar, aile içi şiddet ve korkunç araba kazaları hakkındaki hikayelerini duydum. Annem kanser oldu. Ne yaparsan yap bunun olmasını engelleyemezsin. Ve Killian, eğer kendini suçlu hissediyorsan, bunu bir psikiyatristle konuş. Benimle konuş. Ama olanlar yüzünden bizi bir kenara atmaya cüret etme. Bu senin hatan değildi. Baba, onu zaten suçlu hissettiğinden daha fazla suçlu hissettirme. Killian'ın hayatında daha fazla suçluluk duygusuna ihtiyacı yok." Dikkatimi Killian'a çevirdim. "Yapma bunu. Seni seviyorum. Bizi mahvetmene izin vermeyeceğime dair bana söz verdirdin. Bizi mahvetme. Lütfen-"

"Eden," dedi Killian, sözümü keserek. İtiraz etmek için ağzımı açtım. "Ben de Montauk'a bir gezi yaparız diye düşünüyordum."

Montauk'a bir gezi mi? Ne? "Yani... sen ve ben?"

"Bir tatil," diye öfkelenildi babam. "Konuştuğumuz şey bu değildi."

"Kızınızı seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Onu asla bilerek tehlikeye atmam. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı seve seve riske atarım. Eden bana sevginin ne olduğunu gösterdi. O güçlü, cesur ve inandığı insanlar için ayağa kalkıyor. Ve çılgın bir nedenden dolayı bana inanıyor. O beni seçti. Ve ben de onu seçtim. Her zaman. Onu bırakmayacağım ve gitmesine izin vermeyeceğim. Ben bir j o k e r i m . Bunu biliyorum. Bir sürü bokla geliyorum

Bagaj. Hayatımda pişman olduğum pek çok şey yaptım. Ama onu sevmek bunlardan biri değil. Hayatın sorunsuz geçeceğine söz veremem ama bunu geride bırakmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verebilirim. İşimi yapacağım ve bunu yanımda onunla birlikte yapacağım. Çünkü onsuz bir hayat düşünülemez. Bencil olduğumu düşünüyorsanız özür dilerim ama yapmam gereken bu. Onun için. Benim için. Bizim için. Birini sevdiğinizde, kaçmazsınız ve işler zorlaştığında, dağıldığında ya da berbatlaştığında onu terk etmezsiniz. Birini sevdiğinizde, onun için savaşırsınız. Ve ben her zaman Eden için savaşacağım."

Konuştugu, yeminler ettiği ve sözler verdiği süre boyunca Killian'a baktım. Daha önce hiç bu kadar çok kelimeyi aynı anda söylediğini duymamıştım ve tüm sözleri mükemmeldi. Duymak istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

"Beni seviyorsun," diye nefes aldım.

"Şiddetle. Sen benimsin ve ben de senim, yani görünüşe göre bana mahkumsun."

"Seninle sıkışıp kalmayı seviyorum." Yaklaştım ve onu öpmek üzere eğildim.

Babam boğazını temizledi. Oops, onu unutmuşum. Bakışlarımı Killian'dan çekip babama çevirdim. "Benim için endişelenme baba. Ben iyi olacağım." Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. İyi olmamamın tek yolu Killian'ın babamın karar vermesine izin vermesiydi. Babamdan emir almaya hiç niyetim olmadığından değil, ama Killian benim yanımda olmasaydı, benim için doğru adam olamazdı. Güvendiğim ve inandığım adam olmazdı. Ve bu gerçekten kalbimi kırardı.

Babam başını salladı ve nefes verdi. "Bana neler yaşattığını bilmiyorsun evlat."

Son bir hafta içinde yaptığı tüm gezinmeleri göz önünde bulundurduğumda, bir fikrim vardı ama bunu kendime sakladım. Mücadele ettiğini, kendi iç savaşını sürdürdüğünü görebiliyordum ama yenilgiyi kabul edeceğini de biliyordum. Ve öyle de oldu. Babam bizi pes etmemiz için yetiştirmede. Bizi sorunlarımızdan kaçmamız için de yetiştirmede. Bize inandığımız insanlar ve şeyler için ayağa kalkmayı öğretti ve ben de bunu yapıyordum. Kendi hayatımın kontrolünü geri alıyordum ve bunu Killian yanımdayken yapıyordum.

Bölüm Kırk İki

Killian

Yanmış deponun bitişindeki arsa tel örgülerle çevriliydi ama neyse ki kimse asma kilitli kapının metal parmaklıklarındaki boşluğu tamir etmeye zahmet etmemişti. Buğday ezmesi kovanını boşluktan içeri ittim, Eden'in bez çantasını içine soktum ve balonlu naylon ve kahverengi kağıtle kaplı rulo halindeki sanat eserini içinden geçirdim.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazır doğdum." Boşluktan kolayca geçti ve içeri girdiğinde, dağınık sarı saçlarını siyah beresinin içine soktu ve siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu yukarı çekti.

Nefesimi içime çektim ve dar alanda sıkıştım. Lanet olsun. Rahatsızlık, acı değil, dedim kendi kendime, kovayı almak için eğildim. "Kaburgalarını unutmuşum," diye fısıldadı. "İyi misin?"

"Bir ay oldu. Yeni gibi oldu."

"Senin dünyanda belki," diye mırıldandı.

Sanat eserini omzuma aldım ve kolumla sabitledim. Bükülmüş metal, cüruf taşları ve kırık pencere çerçevelerinden oluşan hurda yığınının aşarken ayaklarımızın altında camlar çıtırdıyordu. Eden'in bu kuleye sanat eseri yapıştırma hedefinden vazgeçmeyeceğini bilmeliydim ama onunla gurur duyuyordum.

Düz bir çatıya çıkan ve kuleye ulaşmamızı sağlayan metal yangın merdivenine ulaştığımızda başımı geriye eğdim ve sekiz katlı binaya baktım. Eden omzundaki bez çantasının askılarını düzelitti ve başını salladı, çenesi kararlılıkla dikilmişti, artık çok iyi tanıdığım bir bakıştı bu. "Hadi yapalım şu işi," dedi.

"Bırakın test edeyim." İdeal olan, test etmek için sekiz katı tek başıma çıkmaktı ama o tam arkamdaydı ve söyleyebileceğim hiçbir şeyin onu beni takip etmekten vazgeçiremeyeceğini biliyordum. Metal yangın merdiveni ağırlığımız altında gıcırdıyordu ama bizi taşıyacak kadar sağlamdı.

Karanlıkta, yavaş ama istikrarlı bir şekilde tırmandık, yolumuz büyük turuncu bir ay tarafından aydınlatıldı. Yarı yolda durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. Tam arkamdaydı, efordan ve havadaki soğuktan yanakları pembeleşmişti. "İyi misin?"

"Evet." Bunu kanıtlamak için bana kocaman bir gülümseme verdi ve kuleye baktı. "Neredeyse geldik. Gözünü ödülünden ayırma."

Ona göz kırptım. "Ben de öyle yapıyorum."

Gülümsemesi daha da genişledi ve bir kahkaha attı. "Zeke ile çok fazla takılıyorsun." Devam etmemiz gerektiğini belirtmek için sırtımı dürttü. "Onun bütün bayat repliklerini kapıyorsun."

Tırmanışımıza devam ederken inledim. "Şimdi de klişe olduğumu mu düşünüyorsun? Tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştım."

"Bence sen tatlı ve yapışkansın. Marşmelov kabartması gibi." "Bence sen delisin. Fıstık ezmesi gibi."

"Fıstık ezmesi nasıl çılgınca olabilir?" "Fındıktan yapılır."

Bir kahkaha patlattı. "Sen delisin."

"Senin hakkında," dedim bu klişe cümleleri kucaklayarak.

İnleme sırası ondaydı. "Artık durman gerek. Sokaktaki itibarını kaybedeceksin."

"Ben hala bir baş belasıyım."

"Evet, öylesin," dedi, sesi daha ciddiye. Geçtiğimiz iki hafta boyunca YouTube'daki dövüşlerimi art arda izlemişti. Dr. Eden Madley'e göre, onunla birlikte izlemek terapimin bir parçasıydı. Başka birini, zar zor tanıdığım birini izliyormuşum gibi hissediyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum. Eden benim son dövüşümü tek başına izledi ve Johnny'nin bazı dövüşlerini de izlediğini biliyordum. Ama ben onları da izleyemedim.

Zirveye ulaştığımızda, o çantasını karıştırırken ben sonbaharın serin havasını derin derin içime çektim. El fenerini çıkarıp yaktı ve ışığı sağlam görünen düz beton çatıda gezdirdi. "Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Önümüzdeki üç metrelik duvarı kastederek sordum.

Bu öneri karşısında gözlerini devirdi, avuçlarını duvara yerleştirdi ve kendini duvara doğru kaldırdı. Ona sanat eserini uzattım ve çatıda ona katıldım.

Ben görevim olan el fenerini duvara tutarken, o da sanat eserinin ambalajını çıkardı ve üst kısmını açarak

geri kalanı yuvarlandı. Bir çift lateks eldiven giydi ve macunu uzun saplı bir fırçayla tüm yüzey kaplanana kadar duvara uyguladı.

Parmak uçlarında durup kollarını uzanabildiği kadar yukarı uzatarak sanat eserinin tepesini tutturmaya çalıştığında, "Bebeğim, bırak ben yapayım," dedim. Mücadele gerçektir. El fenerini ona uzattım ve üst kısmı duvara yapıştırdım.

Üst kısım sabitlendikten sonra, aşağıya doğru ilerledik ve tüm parçanın üzerinde çalışarak kabarcıkları düzelttik. Yerine iyice oturduğunda ben geri çekildim ve o da üst kısmı kapatmak için bir kat macun sürdü.

"Başardık," dedi bitirdiğinde, sesi huşu ve sevinçle doluydu. "Gerçekten başardık."

Kollarımı ona doladım ve onu göğsüme doğru çektim, bu anı yaşamasına izin verdim. Sanat harikaydı ve bunu ona söylemedim ama ilkinden daha çok beğendim. Bu sörfçü kız dalga tarafından balyozla dövülmek üzereymiş gibi görünmüyordu. Dalganın tepesine biniyordu ve kontrolü tamamen elinde tutuyor gibi görünüyordu. Bunun asla mümkün olmadığını, hayatımızın her yönünü kontrol edemeyeceğimizi bilmeme rağmen, Eden'in yeni sanat eseri bana hayatın bize sunduğu her durumda yolumuzu bulabileceğimiz umudunu verdi. Belki bir gün bir şekilde kaosun içinde huzuru bulabilirdik.

Geçtiğimiz ay boyunca, o gecenin hayalini kafamdan atmaya çalışıyordum. Yanlış gidebilecek her şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Benim yerime o kurşun yeseydi. Elleri boynuna dolanmış o adam onun hayatını söndürseydi. Milyonlarca keşke beynimi işgal etti ve ben onları susturmaya çalıştım. Tıpkı Seamus'un kafasından vurulmasını, cesetleri ve oturma odasının zeminindeki kan nehirlerini izlediğim anıları susturmaya çalıştığım gibi.

Montauk'ta Eden ve ben her sabah okyanusun üzerinde güneşin doğuşunu izledik ve sörfçüleri izlemek için sahilde Ditch Plains'e kadar yürüdük. Hava soğuktu ama orada geçirdiğimiz hafta boyunca her gün güneş vardı ve sessizdi, yaz turistleriyle dolup taşmıyordu. Yatak odamızın pencerelerinden okyanus manzaralı, denize sıfır bir ev kiraladım. Oradayken, kendi küçük dünyamızda yaşarken, her şeyden kaçmanın cazibesini anladım. Olan her şeyi unutmaya çalıştık ve ilk birkaç gün bu konu hakkında konuşmadık. Ancak gerçeklik bizi yakaladı ve sonsuza kadar ondan saklanamazdık. Hayatlarımızı düzene sokmamız ve yolumuza devam etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Brooklyn'e döndüğümüz ve onun dairesinde yaşadığımız iki hafta içinde yeni sanat eserini yaptı. Barda çalıştık. Normal bir hayata dönmeye çalıştık. Eden'la konuştuktan sonra Louis'le Zeke'in beni satın alması konusunu konuştum. Louis çok şaşırmadı ve sorun olmayacağını söyledi. Louis ve ben Zeke ve babasıyla buluştuk ve anlaşma iki gün önce gerçekleşti. Aynı gün Eden'ı Greenpoint sahilindeki çatı katı dairesine bakmaya götürdüm. Yükselen tavanları, çıplak tuğla duvarları ve muhteşem ışığı çok sevdi. Manhattan manzarasına, şefin mutfağına ve duşakabine bayıldı. Ben de satın aldım.

"Sana kira ödemem gerekiyor," dedi.

Sanki onun parasını alacakmışım gibi. "Kira ödemiyorsun. Kendine gel, Günişığı."

"Ama burası çok pahalı. Burada bedavaya yaşayamam." "Senin parana ihtiyacım yok."

"Tutulan bir kadın olmak istemiyorum."

Güldüm. Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu.

"Yemek ve elektrik parasını ben ödeyeceğim," dedi.

Aman Tanrım. İnatçı kadın. "Göreceğiz." Bu bir hayırdı.

"Connor'ı aramalıyız. Gelip görmesini isteyelim" dedi, sesi umut doluydu.

Connor bizimle yaşamayacaktı. Eden bunu biliyordu ama fikrimi değiştirmeye çalışıyordu. Üç yorucu, acılı psikiyatrist seansı geçirdim ve Eden'la bir sürü konuşma yaptım ama Connor'ı affetmeye hazır değildim. Ondan istediğim tek şey dürüstlüğüydü. Florida'dan ilk döndüğünde bir şeyler sakladığından şüphelenmişim ama uyuşturucu kullanmadığı için bunu aklımın bir köşesine itmişim. Aptal ben. Babamın ölümünü de hâlâ kabullenememişim. Onu gerçekten affedebildim mi? Emin değildim. Johnny'yi de affetmeye çalışıyordum.

kendimi affediyorum.

Yapacak çok işim vardı ama birçok açıdan Eden'la tanışmadan önceki halimden daha iyi bir yerdeydim. Artık tek istediğim beni seçtiğine asla pişman olmamasını sağlamaktı. Babasıyla yaptığım konuşmalardan sonra, onun için yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşünerek çekip gitmeye çok yaklaşmışım. Bana bencil deyin, ne dersiniz deyin ama bunu yapamazdım. O gece onun oturma odasında söylediğim her şeyde ciddiydim. O benimdi, ben de onun ve gitmesine izin vermeyecektim.

"Hazır mısın?" Sörfçü kızına son bir kez bakarak sordum.

"Her şeye hazırım," dedi yangın merdiveninden aşağı inerken, ben önden gidiyordum.

"Benimle yaşıyorsan, buna ihtiyacın olacak."

"Kiraya yardım etmek için başka bir yol düşündüm."

"Günlük oral seks mi?"

"Akıl mı okuyorsun?"

"Sadece kirli şeyler düşündüğün zaman. Devam et, ben de okumaya devam edeyim."

Yüksek sesle güldü ve sonra elini ağzına kapattı. Cam kırılma sesiyle gözleri büyüdü. Yangın merdiveninin dibinde durduk ve vücudunu sırtıma yasladı. Destek için kollarını ortama doladığında titrediğini hissettim. Bilinmeyen bir şeyin onu korkutacak güce sahip olmasından nefret ediyordum. Onu tekrar korkusuz yapmak istiyordum ama psikiyatrist bunun bir gecede olmayacağını söylemişti. Böyle şeyler zaman alır.

"Dostum, tepeye tırmanmamız gerekiyor," dedi bir

ses. "Kesinlikle."

Sesler erkekti ama gençlere benziyorlardı. "Sorun yok," diye güvence verdim.

On

u. "Biliyorum," diye fısıldadı ama bana olan bağını gevşetmedi.

İki adam uzun ve zayıftı ve geldiklerinde korkudan altlarına sıçmışlardı. benimle yüz yüze geldi. "Oh...hey...um..." diye mırıldandı içlerinden biri.

Onlara ters ters baktım. "Tırmanmak güvenli değil." Kapıyı işaret ettim. "Geldiğiniz yoldan gidin."

Başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar ve koşarak uzaklaştılar, biz de kısa bir mesafe arkalarından takip ettik. Çitin diğer tarafına geçtiğimizde ve çocuklar sokağın aşağısına doğru gitmeye başladığında Eden'i kollarımın arasına aldım. "Yarın sabah kendini savunma derslerine başlıyoruz."

Göğsüme doğru başını salladı.

"Tamam." "Bir daha asla korkmanı istemiyorum."

Eden derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Adil bir uyarı. Yarın sabah kışına tekme basacağım."

Kıkırdadım. "Dört gözle bekliyorum." "Sonrasında, daha iyi öpeceğim."

"O kısmı daha da sabırsızlıkla bekliyorum."

Bana bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Seninle her şeyi dört gözle bekliyorum."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Eden

Bazen burnunu sokmak tavsiye edilmezdi ama kendimi savunmam gerekirse, onu aramıyordum. Duşun kapandığını duydum ve küçük kadife kutuyu Killian'ın spor çantasının fermuarlı bölmesine geri koydum. Dolabımızın onun tarafındaki rafına yerleştirdim ve kanıtları saklamak için kapıyı ray boyunca kaydardım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Akşam yemeği randevumuz için hazırlanmayı tamamen unuttum ve büyük boy yatağımıza çöküp çıplak ahşap tavan kirişlerine baktım. Bugün tanıştığımız günün birinci yıl dönümüydü. Düşüncelerimin geçmişe gitmesine izin verdim. Beni uzak tutmaya çalıştığı o ilk günlere. Ve benim olduğu tüm o saatlere ve günlere. Kalbiyle, bedeniyle ve ruhuyla. Birlikte yaşadığımız hayat bir peri masalı değildi. Gerçikti, bazen zor ve acılıydı, ama her gün de sihir vardı.

O adamın kafama silah dayadığı gece beni etkilememiş gibi davranamazdım ama danışmanlık aldım ve bunun üstesinden geldim. Artık daha güçlüydüm. Killian bana gerekirse fiziksel olarak kendi savaşımı verebilmem için gerekli araçları verdi. Beklediğimden çok daha sabırlı ve harika bir öğretmendi. Zihinsel ve duygusal olarak da kendimi daha güçlü hissediyordum. Killian için danışmanlık o kadar kolay olmadı. Her zaman acısını bastırması gerektiğine inanmıştı ama haftada bir kez psikiyatristiyle görüşüyor ve durumu iyiye gidiyor. Artık bir duvarı yumruklamaya ya da kendini bir odaya kapatmaya hazır mış gibi görünmüyor.

Killian kasıla kasıla yatak odamıza girdi ve pelüş beyaz bir havluyu kalçalarına asarak parke zemini geçti. Yan döndüm ve başımı ellerimin üzerine koydum. Bakışlarım onu boydan boya gezdi. Artık Defiance MMA & Fitness adında bir spor salonuna sahipti, tutkusunu yeniden bulmuştu, işini seviyordu ve inanılmaz bir şekilde tanıştığımız zamankinden bile daha zayıf ve fitti. Çıplak göğsünden aşağı su tanecikleri süzülüyordu ve bakışlarımı yeni tıraş olmuş yüzüne kaldırdım. Ona baktım, büyülenmiş gibiydim, sanki daha önce hiç

yüzünü daha önce görmüştüm. Hayatımın geri kalanını bu adamla geçirmek istiyordum ve birbirimize ait olduğumuzdan hiç şüphem yoktu.

"Böyle mi gidiyorsun?" diye sordu, ipeksi yeşil bornozuma bakarak. Ona cevap verecek kelimeleri bulamadım. Tek yapabildiğim yüzümü neredeyse ikiye bölecek kadar büyük bir gülümsemeydi. Havlunun yere düşmesini izledim ve gözlerindeki hınzır parıltıyı yakaladım. "Önce tatlımızı yiyelim."

Güldüm. Killian hala tatlı yemiyordu. Ya da abur cubur. Ama ben kendi zulamı onun tam tahıllarının ve kuş yeminin yanındaki dolapta saklıyordum.

Kollarımı boynuna doladım. "Zamanımız var mı-" Cümlemin geri kalanını öpücüğü yuttu. Anlaşıldığı üzere, çok fazla zamana ihtiyacımız yoktu. Hızlı ve kirli bir öpüşmeydi ve birkaç dakika sonra onun adını haykırıyordum.

Üstüme yığıldı ve boynumu öptü. "Seni seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

"Bu bir yarışma değil." "Olsaydı, ben kazanırdım."

Kıkırdadı ve ağırlığını desteklemek için kolunu destekledi. Mavi gözlerine baktım ve parıldadıklarına yemin edebilirim. Artık onu görmeme izin veriyordu - neşesini, acısını, üzüntüsünü, sevgisini. Her şey yüzünde yazılıydı, gözlerine yansıyor ve tüm duygularıyla bana güvenmesine bayılıyordum.

"Cevabım evet," diye ağızından kaçırdım. Ne aptalım. Filtreler, Eden. Killian kaşlarını kaldırdı. "Neye evet diyorsun?"

"Benden ne istersen, evet derim." Tüm masumiyetimle gülümsedim. Onu bir an bile kandıramadım.

Gülmeye başladı, sesi d e r i n l e r d e n geliyordu, göğsü benimkine çarpıyordu. O kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

Killian üzerimden yuvarlandı ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Evet, sürprizi mahvettim. Kendi aptal hatam. "Bubi tuzağı kurmalıydın."

"Çantamı karıştırmamalıydın." "Sana küçük bir aşk mektubu bırakacaktım."

Yatağın kenarına eğildim, bornozumun cebinden kanıtı çıkardım ve mektubu göğsüne koydum. Çenesini eğdi ve not kağıdını açarak okuyabilmek için yukarı kaldırdı. Klişeydi ama yüzünde bir gülümseme yaratmıştı.

Sevgili Killian,

Bir keresinde bana benim için ne yaptığınızı sormuştunuz, ben de bir liste yaptım:

- *Klozet kapağını hep aşağı indirirsin.*
- *Evdeki tüm pis işleri sen yapıyorsun, duş giderindeki saçlarımı temizlemek gibi.*
- *Mutlu sonla biteceği garanti olan mükemmel masajlar yapıyorsunuz.*
- *Smoothie'leriniz ya tutuyor ya tutmuyor ama beni onları içmeye zorlamıyorsunuz... bunun için teşekkürler.*
- *Kendi Noel ağacımızı kesmek için ısrar ettiğimde bile (Indiana, Pennsylvania, nam-ı diğer "Dünyanın Noel ağacı başkenti") tüm çılgın fikirlerimi desteklediniz. On iki metrelik bir Mavi Ladini çatıda üç yüz mil boyunca taşımanın zorluğunu hafife almış olabilirim. Ama ağaç çatı katımızda harika görünüyordu. Gelecek yıl daha büyüğünü yapalım derim.*
- *Yeni Range Rover'inizle yaptığınız o talihsiz çamurluk kazasından sonra sinirlenmediniz.*

Tüm bu küçük ve büyük nedenlerden dolayı, sen benim gerçek hayattaki kahramanımsın. Beyaz şövalyem, yıldızdaki dileğim, kalbimin kanatları.

Seni bugün dünden daha çok seviyorum.

Seninkini,

Eden

"Yani evet," dedim, mektubu katladığında. "Mektubu spor çantana koyacaktım, böylece yarın bulabilirsin ve... şey..."

Yataktan kalktı, şifonyere uzanıp boxer külotunu aldı. "Giyin. Gitmemiz gerek."

Önemli bir şey olmamış gibi rahatça giyinirken ağzım açık kaldı. "Ne? Ama..."

"Rezervasyonumuz var."

"Biliyorum. Ama bana soracağın bir şey yok mu?"

"Sen zaten her şeye evet dedin."

Hah. Ben ve koca ağzım. Giysilerimi aldım ve giyinmek ve makyajımı yapmak için banyoya çekildim. Sırtı açık, yeşim yeşili ipeksi bir elbise giyip hazırlandım ve yatak odasında Killian'a katılmadan önce aynada kendimi bir kez daha gözden geçirdim. Yatakta uzanmış, bir şeyler yapıyordu.

telefonunda bir şeyler arıyordu. Üzerinde sevdiğim beyaz keten düğmeli gömleği, koyu renk kot pantolonu ve eski savaş botlarının yeni bir versiyonunu giymişti.

Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi sildi. "Muhteşem görünüyorsun." "Sen de öyle."

Önümde tek dizinin üzerine çöktü ve sürprizi bozmuş olmamın hiçbir önemi yoktu. Bu büyük bir sürprizdi. Bu kadar geleneksel bir şey beklemiyordum ama işte karşımdaydı, önümde diz çökerken elimi tutuyordu. Gözyaşlarımın arasından onu zar zor görebiliyordum.

"Seni seviyorum Eden. Tüm çılgın fikirlerini. İyimserliğini. İnatçı kararlılığın. Mükemmel sürüş becerilerin... Bunlar üzerinde çalışacağız. Hiç fark etmez. Seni olduğun gibi seviyorum. Sen benim evimsin," dedi usulca. "Benimle evlenir misin?"

Sen benim evimsin. Elim kalbimin üzerine koydum ve gözyaşlarımı yutmaya çalıştım. Tanrım, bu çok güzeldi. Konuşmaktan aciz bir halde başımı salladım. "Evet," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Evet, seninle evleneceğim."

Yüzüğü parmağıma taktı ve sonra ayağa kalktı, elleriyle yüzümü okşadı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

On beş dakika sonra hâlâ bulutların üzerindeydim ve nişan yüzüğüme bakmaktan kendimi alamıyordum; etrafı ışıltılı elmaslarla çevrili bir zümrüt. Mükemmeldi.

"Bu yüzüğü nasıl seçtin?" Ben sordum.

"Eğer elmas istiyorsan, geri alabiliriz." "Hayır!

Onu seviyorum. Bu mükemmel."

Arabayı bardan bir blok ötede bir park yerine çekerken camdan dışarı baktım. "Bizim küçük Fransız lokantasına yemeğe gideceğimizi sanıyordum."

"Bir içki için vaktimiz var." Bana caddede rehberlik etti, yürürken mesajlaşıyorduk. Hâlâ Trinity Bar'da çalışıyordum ama artık gündüz vardiyasında çalışıyordum. Zeke, Killian'ın hisselerini satın aldığında Louis'le birlikte birkaç değişiklik yapmışlardı. Bunlardan biri de barı gündüz açmaktı. Zeke ve ben hala iyi arkadaştık ve Killian'ın beş yıllık bir iş planı hazırlamasına yardımcı olmuş, ayrıca risk altındaki gençlere yönelik programı için hibe almasına yardımcı olan vakıflarla temasa geçmesini sağlamıştı.

Killian beni barın içine götürdü ve neler olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Anladığımda, yine mutluluk gözyaşlarının eşliğindeydim.

"Killian." Ellerimle ağzımı kapattım. Bana sırtıttı. "Sürpriz."

Ha! Beni alt etti, kolay bir başarı değil. Tüm arkadaşlarımız barda toplanmıştı-Louis, Zeke, Chris, Brody, Hailey, Ava, Jared, Connor... Daniel bile buradaydı.

Herkese baktım, nutkum tutulmuştu.

"Peki neden hepimiz buradayız?" Connor sordu.

"Ah, tabii ya," dedi Ava. "Parmağındaki taşı görmedin mi?"

Bu, Ava'nın sekiz aydır Connor'a söylediği en fazla şeydi ve bir odada birlikte oldukları tek zamandı. Connor ona bir bakış fırlattı, ama o bunu özenle görmezden geldi ve Hailey ile konuşmaya devam etti. Başını salladı ve beni kucaklayarak tebrik etti.

Beni bıraktığında ona yumuşak bir gülümseme verdim, o da bana karşılık verdi. Birlikte çok şey yaşamıştık ve son aylarda birbirimize çok yaklaşmıştık. Connor artık benim için bir kardeş gibiydi. Tek istediğim onun mutlu olmasıydı ama bu o kadar da kolay değildi. Hâlâ yıktığı güveni yeniden inşa etmeye çalışıyordu. Onunla olan geçmişim Killian ve Ava kadar eskiye dayanmıyordu, bu yüzden sanırım ona inanmak benim için onlar için olduğundan daha kolaydı.

"Seni seviyorum kızım," dedi

Connor. "Ben de seni seviyorum."

Connor bana bir kez daha sarıldı ve Louis elime bir kadeh şampanya tutuşturdu.

Gecenin geri kalanı müzik, şampanya, tacolar ve herkesin bizi bir araya getirenlerin nasıl kendileri olduğuna dair anlattığı hikayelerle geçti.

Saatler sonra, San Francisco'da baş aşçının bir kadın olduğu hayalindeki işe yeni girmiş olan Hailey'e kadeh kaldırıyordum. "Hayallerimizi gerçekleştirmenin şerefine," dedim.

"Buna içerim."

Bardakları tokuşturduk ve buna içtik. Şampanyamın kalanını içtim ve boş kadehimi barın üzerine koydum.

Kollar beni arkamdan sardı ve Killian'ın göğsüne yaslandım.

"Seni o elbisenin içinde seviyorum..." diye mırıldandı kulağıma. "Ama tek düşünebildiğim seni o elbisenin içinden çıkarmak. Sana daha sonra ne yapmayı planladığımı duymak ister misin?"

"Bunu nasıl aşacaksın?" Yüzüğü ona göstererek sordum.

"Yeteneklerim var."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Hadi eve gidelim," dedi.

Yuva. Bu İngilizce'deki en güzel kelimelerden biri olmalıydı. Belki hayat bir peri masalı değildi ama Killian ve ben sonsuza dek mutlu olacaktık.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Beneath Your Beautiful'un hayata geçmesine yardımcı olan pek çok kişiye teşekkür borçluyum. Sonsuz sabrınız ve desteğiniz için aileme. Bana inandığınız ve kafamdaki kurgusal karakterlerle geçirdiğim onca saate katlandığınız için teşekkür ederim. Beta okuyucularıma -Petra Gleason, Maddie Andrews ve Annie Dyer- zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, cesaretlendirmeleriniz ve Eden ile Killian'ı en az benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Yeteneklerinizi ve tavsiyelerinizi paylaştığınız için editörlerim Chelsea ve Madison'a. Ve Monica Black'e, sıkışık bir programda mucizeler yarattığı ve kelimeleri parlayana kadar cilaladığı için.

Okay Creations'dan Sarah'ya, muhteşem bir kapak yarattığı için teşekkür ederim. İç tasarım için Champagne Formatting'den Stacey Blake'e. Tanıtımları düzenleyen Enticing Journey'den Ena'ya ve zaman ayırıp okuyan ve inceleyen tüm kitap blogcularına.

Ve son olarak, tanınmamış bir yazara şans veren tüm okuyuculara kocaman bir teşekkür. Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenmişsinizdir.

Emery Rose'un bir sonraki kitabı yayınlandığında sizinle iletişime geçilmesini istiyorsanız, lütfen [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Emery ile bağlantı kurun

Web sitesi: www.emeryroseauthor.com

Facebook: www.facebook.com/EmeryRoseAuthor

Twitter: twitter.com/emeryrosewrites

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

